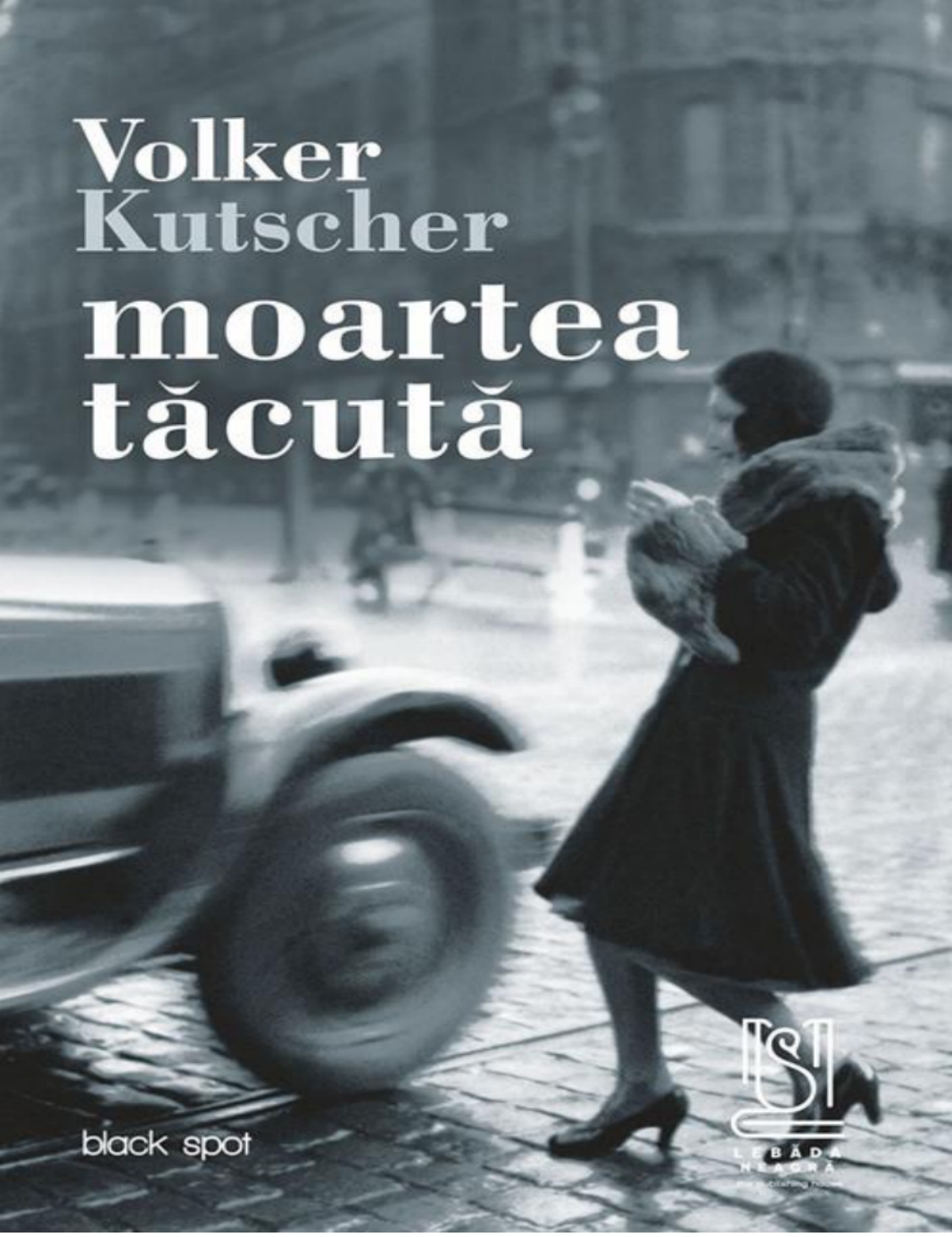
Volker
Kutscher
moartea
tăcută
black spot
LEBĂDA
NEAGRĂ

Volker Kutscher

MOARTEA TĂCUTĂ

Al doilea caz al comisarului Gereon Rath

Roman

Traducere din limba germană
de Mădălina Tvardochlib

Lebăda Neagră
Iași, 2021

Titlu original: *Der stumme Tod. Gereon Raths zweiter Fall* de Volker Kutscher
Copyright © 2009, 2010, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

Carte publicată prin aranjament cu Simona Kessler International Copyright Agency SRL.

Cover design: Rudolf Linn, Köln
Cover image: © Superbild/Keystone
munich@superbild.de

© 2021 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

www.blackswanpublishing.ro
Editura Lebăda Neagră
Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

ISBN print: 978-606-94971-4-2
ISBN pdf: 978-606-94994-5-0
ISBN ePub: 978-606-94993-4-4

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

Volker Kutscher (n. 26 decembrie 1962) este un romancier german născut în Lindlar, Renania de Nord-Westfalia. A studiat limba germană, filosofie și istorie, iar mai târziu, înainte de a-și începe cariera de romancier, a lucrat ca redactor de ziar.
În 1996, a publicat primul său thriller, *Bullenmord*, urmat de alte două cărți apărute în 1998 și în 2003. Este cunoscut mai ales pentru seria *Gereon Rath*, care a constituit sursa de inspirație a serialului de televiziune *Babylon Berlin*. *Gereon Rath*, la care a început să lucreze în 2000, a avut succes imediat. A fost distins cu Premiul Berlin Krimi-Fuchs Crime Writers Prize în 2011 și a vândut peste un milion de exemplare în întreaga lume. Publicată de Kiepenheuer & Witsch, seria este alcătuită în prezent din opt romane, primul fiind *Der nasse Fisch* (*Peștele ud*) (2007), a cărui acțiune se petrece în 1929.

Moartea tăcută (*Der stumme Tod*) este al doilea roman din seria *Gereon Rath* al lui Volker Kutscher.

„Vocea artistului se auzea foarte bine prin difuzor, iar particularitățile lingvistice nepotrivite filmului sonor pot fi cu ușurință remediate.”

Film-Kurier (1929)

„Va servi filmul sonor celor neînsuflețiți? Dragul meu public, doar de noi depinde cui îi va servi.”

Fritz von Unruh (1929)

„What have I become?
My sweetest friend
Everyone I know
Goes away in the end
You could have it all
My empire of dirt
I will let you down
I will make you hurt.”

Nine Inch Nails (1994)

Vineri

28 februarie 1930

1.

I se părea că raza de lumină dansează mai neastâmpărat și mai sălbatic decât în mod normal. Într-un final, pâlpâiala ei s-a potolit și a început să capete o formă.

Trăsăturile blânde ale feței se conturau pe ecran doar cu ajutorul luminii.

Fața ei.

Ochii i se deschid.

Și îl privesc.

Femeia era sculptată din și în lumină pentru eternitate și salvată astfel de efemeritate. Putea să o aducă la viață oricând, să o facă să lumineze camera sumbră, să-i lumineze viața întunecată. Viața sa. O viață a cărei întunecime dezolantă nu mai poate fi luminată decât de raza jucăușă proiectată pe ecran.

Îi vede pupilele dilatându-se. Le vede pentru că știe. Știe exact ceea ce simte. Ceva străin și cunoscut totodată. Se simte așa de apropiat de ea, aproape la fel de apropiat cum s-a simțit în momentul în care a filmat-o, imprimându-i astfel pentru totdeauna imaginea pe celuloid.

Îl privește și înțelege. Crede că înțelege.

Își prinde gâtul cu mâinile de parcă i-ar fi teamă că se sufocă.

Nu o doare prea tare, ci observă doar că ceva e diferit.

Că lipsește ceva.

Vocea ei.

Vrea să spună ceva, dar nu mai poate.

A scăpat-o de vocea falsă, de acea voce insuportabilă care nu-i aparține. A eliberat-o de acea voce care a pus subit stăpânire pe ea ca o putere străină și malefică.

Ochii ei exprimă mai multă mirare decât groază. Nu pricepe că el o iubește, că a acționat așa doar din dragoste pentru natura ei adevărată, angelică.

Dar nici nu contează ca ea să înțeleagă.

Deschide apoi gura și totul e ca înainte. O aude într-un final din nou. Într-un sfârșit, îi aude din nou vocea! Vocea ei adevărată, care este eternă și pe care nu i-o mai poate lua nimeni. Vocea ei se află acum în afara timpului și nu mai are nimic de-a face cu mizeria și banalitatea prezentului.

Vocea care l-a fermecat atunci când a auzit-o pentru prima dată în felul în care îi vorbea doar lui, deși mai erau mulți alții în jurul său.

Putea cu greu să suporte felul în care îl privea. A văzut ce e de partea cealaltă. Nu va mai dura mult și își va pierde echilibrul.

Momentul în care se prăbușește la pământ.

Deodată, privirea i se schimbă.

Se vede în ochii ei că a intuit moartea care se apropie.

Știa că va muri.

Că va muri acum.

Fără cale de întoarcere.

Moartea.

Este în ochii ei.

A sosit.

2.

Bărbatul îmbrăcat într-un costum elegant, închis la culoare, i-a zâmbit impasibil femeii în rochie de mătase verde. Ținea o mână în buzunar, iar în cealaltă, un pahar de coniac. Acesta n-a schițat absolut niciun gest, nici măcar n-a clipit atunci când femeia în rochie de seară s-a oprit la doar câțiva centimetri în fața sa.

Răsuflarea-i tăiată făcea mătasea verde să tresalte.

— Am auzit bine? i-a spus ea printre dinți.

A sorbit o înghițitură de coniac.

— Privindu-vă urechile fermecătoare pot doar cu greu să-mi imaginez că n-ați auzi bine.

Surâsul său s-a transformat într-un zâmbet larg, amuzat.

— Deci chiar credeți că vă permit să mă tratați în felul acesta?!

Mânia ei părea că-i face plăcere. Cu cât ea se înfuria mai tare, cu atât zâmbetul lui devenea mai insolent. A făcut o pauză, de parcă ar fi trebuit să-și cântărească bine răspunsul.

— Cred că da, a spus el, dacă nu mă înșel, acesta este exact modul în care îi permiteți domnului von Kessler să vă trateze, nu-i așa?

— Nu cred că asta vă privește pe dumneavoastră, dragul meu *conte* Thorwald!

A privit amuzat cum ea și-a pus mâinile în șolduri. Un fulger a luminat fereastra.

— Acesta nu este un răspuns, a spus el și a privit în paharul de coniac.

— Este *acesta* un răspuns suficient pentru dumneavoastră?

A ridicat mâna dinainte să-și ducă propoziția la bun sfârșit. El a închis ochii, în așteptarea palmei peste obraz, dar n-a mai simțit lovitura. Un strigăt puternic, care părea că vine dintr-o altă lume a fost suficient ca să înghețe totul într-o clipită.

— Tăiați!

Pentru o fracțiune de secundă, cei doi au rămas nemișcați și ar fi putut lesne să fie confundați cu o fotografie. Apoi, ea a lăsat mâna în jos, el a deschis ochii, ambii au întors capul și au privit înspre întunecimea care începea odată cu o pardoseală murdară de beton, aflată la marginea parchetului pe care stăteau ei. Și-a mijit ochii privind în peretele de lumină și a reușit să vadă doar neclar bărbatul care stătea pe scaunul pliant, cel care stricase totul atunci când a rostit acel cuvânt. Bărbatul s-a ridicat, și-a agățat căștile de scaun și a intrat în cercul de lumină. Era sportiv, purta o cravată legată neglijent și mânecile cămășii suflecate. Vocea sa era catifelată acum.

— Betty, îngerașul meu, ai spus ultimele cuvinte în direcția greșită, a spus el. Nu te-ai auzit în microfoane.

— Microfoanele, microfoanele! Jo, nu mai vreau să aud nimic despre asta! Asta nu mai are nimic de-a face cu filmul!

O scurtă privire cu colțul ochiului a fost suficientă pentru a-l face pe sunetistul aflat la butoane să se înroșească.

— Filmul, a continuat ea, filmul este format din lumină și umbră. Nu trebuie să-i explic eu asta marelui Josef Dressler! Fața mea pe celuloid, Jo! Efectul artei mele nu e transmis prin… *microfoane*!

A accentuat ultimul cuvânt. Suna de parcă vorbea despre un nou tip de insectă, deosebit de scârboasă. Dressler a tras adânc aer în piept înainte să răspundă.

— Betty, știu că nu ai nevoie de vocea ta, a spus el, dar asta e de domeniul trecutului. Viitorul începe cu acest film! Viitorul vorbește!

— Ce prostie! Sunt mulți alții care nu au înnebunit încă și mai fac filme ca lumea, fără microfoane. Crezi că marele Chaplin se înșală? Cine știe dacă filmul sonor nu e doar o altă modă după care aleargă cu toții acum, dar care va fi curând dată uitării.

Dressler a privit-o uluit, de parcă n-ar fi fost ea cea care a vorbit.

— *Eu* știu asta, a spus el, noi, toți cei de aici, știm asta. Și *tu* știi asta. Filmul sonor e făcut pentru tine, iar tu ești făcută pentru filmul sonor. El te va face cu adevărat mare, trebuie să faci doar un singur lucru: să-ți amintești să vorbești în direcția corectă.

— Să-mi amintesc! Trebuie să *trăiesc* un rol atunci când îl joc!

— Sigur, trăiește-ți rolul, dar vorbește în timpul acesta în direcția lui Victor și dă-i palma doar după ce ți-ai terminat de spus replica.

Betty a dat din cap aprobator.

— Și nu-l mai lovi așa de tare ca la probe. Trebuie doar să-l atingi. Nu trebuie să auzim palma, ci doar trăsnetul.

Au râs cu toții, inclusiv Betty. Supărarea îi trecuse și atmosfera pe platoul de filmare era din nou plăcută. Doar Jo Dressler putea să facă așa ceva și tocmai acesta era motivul pentru care Betty îl iubea.

— Așadar, haide să o luăm de la capăt!

Regizorul s-a întors la locul său și și-a pus căștile. Betty s-a întors la poziția de lângă ușă; Victor a rămas în fața șemineului,

dar și-a reconstruit expresia de la început. Ea s-a folosit de intervalul de timp în care agitația încă mai domnea în spatele culiselor pentru a se concentra la rol. Era angajata unui hotel și trebuia să suporte consecințele faptului că a pretins, de dragul șefului ei, că e fiica unui milionar. Trebuia să se arate indignată de ceea ce insinua acest escroc pe care va trebui să-l sărute la sfârșitul scenei. Totuși, acest escroc se va dovedi a nu fi arogant, ci modestia întruchipată.

Microfoanele și camerele erau din nou pornite și tăcerea s-a lăsat în atelier. Acum, domnea o liniște mormântală, ca de biserică.

Clapeta pentru film a pus capăt liniștii.

— *Furtuna dragostei*, scena 53, a doua versiune!

— Acțiune! l-a auzit pe Dressler.

Victor a început din nou să-i arunce tot felul de vorbe neobrăzate, iar ea s-a lăsat din nou pradă mâniei. Mânia ei special ticluită pentru film. Chiar dacă știa mereu exact unde se află camera de filmat, putea totuși să se comporte ca și cum niciun ochi de sticlă nu-i urmărea mișcările.

A ajuns pe poziția marcată în fața șemineului și l-a înfruntat pe Victor. Un microfon mare îi atârna deasupra capului. A încercat să-l ignore, exact așa cum făcea și cu camerele de filmat. Trebuia doar să-i vorbească lui Victor și atunci vorbea simultan și în microfon. Jo avea dreptate. Chiar era foarte ușor. Și-a dat seama că juca bine. Dacă Victor nu gafa acum, ceea ce din nefericire trebuia să ia mereu în calcul, atunci ar fi terminat imediat. A văzut blițul care a venit chiar la momentul potrivit și apoi s-a lăsat pradă ritmului propriu. A numărat încet în timp ce rostea ultima replică din scenă:

— Este *acesta* un răspuns suficient pentru dumneavoastră?

Acum.

Palma a urmat la momentul potrivit.

A simțit cum i-a atins fața. Iar a dat prea tare! Ei, Victor va supraviețui, iar cearta lor va părea și mai reală.

Abia apoi și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

Nu s-a auzit niciun tunet.

În loc de tunet s-a auzit sunetul unei bucăți de metal căzând pe jos.

A închis ochii. Nu! Te rog, nu!

Nu încă o altă problemă tehnică! Nu tocmai acum, când a jucat atât de bine!

Ba da, chiar asta era.

— La naiba! l-a auzit pe Dressler înjurând. Tăiați!

Chiar și cu ochii închiși, și-a dat seama că lumina s-a schimbat. A simțit lovitura încă dinainte să deschidă ochii. Simțea ca și cum un ciocan imens ar fi lovit-o la umăr, braț și ceafă. A fost o singură lovitură puternică. Când a deschis ochii, era întinsă pe jos. Ce s-a întâmplat? A auzit cum ceva a trosnit și și-a dat seama că acea trosnitură venea de undeva, din corpul ei, unde ceva trebuia să se fi rupt. A fost copleșită de o durere atât de brutală, că a văzut negru în fața ochilor. A văzut schelele metalice de sub acoperișul studioului, fața îngrozită a lui Victor care s-a holbat la ea înainte să dispară din câmpul ei vizual.

A vrut să se ridice, dar nu a putut. Voia să plece de acolo pentru că simțea cum ceva îi arde fața și părul. O durea toată partea stângă a corpului. Nu putea nici măcar să-și miște capul. Ceva o țintuia la pământ și o ardea. Toată ființa ei se revolta împotriva durerii, dar picioarele nu voiau să-i dea ascultare și nu se mai mișcau. Nu mai putea să-și miște nicio părticică a corpului, care refuza să o asculte și se comporta precum o armată care se răzvrătește. A simțit mirosul părului pârlit și al pielii arse. A auzit pe cineva urlând, dar a constatat, iritată, că era chiar vocea ei. Cu toate acestea, avea senzația că altcineva striga. O persoană chinuită de durere, care nu mai voia să se miște, care putea doar să urle necontenit și care nu mai avea nimic de-a face cu ea.

Fața lui Victor s-a întors, dar chipul acestuia se transformase într-o grimasă. Ochii lui larg deschiși o priveau fix, iar gura îi era contorsionată în mod bizar. Chipul său nu mai semăna deloc cu cel al eroilor cărora le dădea viață în filme. L-a recunoscut abia atunci când a aruncat apă asupra ei. Apa a părut să rămână suspendată preț de o eternitate. Tot atunci și-a dat seama că e ultimul lucru pe care-l va vedea vreodată.

Și-apoi totul s-a transformat în lumină, într-o lumină strălucitoare care o înconjura complet. Ba, chiar mai mult de atât. Ea însăși era lumina și, pentru o fracțiune de secundă, a văzut mai clar ca niciodată și a știut că aceasta era lumina care o face să

se prăbușească în întuneric pentru totdeauna, fără să mai existe cale de întoarcere.

3.

Sch. s-a apărat cu îndârjire. Cu toate acestea, „Baumgart” a forțat-o să stea pe spate și a încercat să-i dea jos lenjeria. Atunci când l-a amenințat că va striga dacă nu-i dă drumul, „Baumgart” i-a răspuns batjocoritor că n-are decât să țipe. Oricum nu o auzea nimeni aici. În lupta care a urmat, Sch. i-a spus că ar prefera să moară decât să fie la voia lui, la care „Baumgart” i-a răspuns: atunci, urmează să mori…

— Mai doriți și altceva?

— Atunci urmează să mori, a bolborosit el.

— Poftim?

Rath a ridicat ochii din ziar. Chelnerul stătea în dreptul mesei sale, având în mână o tăviță plină de veselă murdară.

— E-n regulă, a spus Rath. Nu e nimic important.

— Pot să vă mai aduc și altceva?

— Momentan, nu, mulțumesc! Mai aștept pe cineva.

— Foarte bine.

Chelnerul a luat ceașca goală de cafea și a plecat. Rath a privit în urma sa, studiind modul în care acesta echilibra tăvița în timp ce trecea printre rândurile de scaune. Încet, încet, cafeneaua se umplea. În curând, va trebui să apere scaunul liber pe care-l mai avea la masă.

Întârzia. De obicei nu întârzia. Oare n-a înțeles despre ce e vorba? Sau nu venea tocmai *pentru că* a înțeles despre ce e vorba.

N-ar fi trebuit să-l sune la birou. Pur și simplu, nu a înțeles. Voia să-i facă o favoare, așa cum voia mereu să-i facă câte o favoare de care nu avea nevoie și pe care nu i-o ceruse nimeni. Din același motiv a vrut să meargă cu el la Resi. „Trebuie să-ți placă petrecerea de carnaval pentru că ești din Renania”, a remarcat ea atunci când i-a arătat biletele pentru balul mascat.

Fasching! Cuvântul în sine era de nesuportat! Așa numeau cei de aici carnavalul. Rath intuia ce-l aștepta: costumația obligatorie, vinul obligatoriu, buna dispoziție obligatorie, te iubesc obligatoriu, obligatoriu vom fi împreună pentru totdeauna.

Nefastul apel telefonic i-a amintit adevărul neîndurător pe care-l știa deja despre Kathi: era o cunoștință de la Revelion, iar relația cu ea a înaintat prea mult în noul an.

A cunoscut-o cu puțin timp înainte de miezul nopții, au ciocnit în cinstea Anului Nou și, fiind deja puțin amețiți, s-au sărutat spontan. S-au îndreptat apoi împreună spre bolul cu punci, unde un pișicher le spulbera tuturor entuziasmul de a începe un deceniu nou, spunându-le că vor trebui să mai aștepte până în 1931 căci, matematic vorbind, 1930 era ultimul an al deceniului douăzeci.

Rath a clătinat din cap și a umplut paharele cu punci, în timp ce Kathi îl asculta fascinată pe binecuvântatul matematician cu avânt de misionar. A trebuit să o smulgă de lângă matematicianul enervant și să o conducă înapoi spre terasa de pe acoperiș, unde cei adunați la petrecere admirau focul de artificii ce se întindea pe cerul de deasupra cartierului Charlottenburg. S-au retras într-un colț întunecat și a sărutat-o din nou, în timp ce oamenii din jurul lor râdeau și strigau, iar rachetele de artificii șuierau și trosneau. A sărutat-o pasional până ce a auzit un strigăt de durere scurt, dar ascuțit. Îi sângera buza. A fost așa de surprins în primul moment, că a început să-și ceară scuze. Kathi a început să râdă și l-a tras înapoi, mai aproape.

Kathi a interpretat comportamentul lui drept pasiune, dar ceea ce-l mâna, de fapt, era o furie, o iritare de nedescris. Chiar și mai târziu, când l-a invitat în mica ei cameră de la mansardă, s-a zbânțuit de parcă nu mai pusese mâna pe o femeie de o sută de ani.

Kathi a interpretat zbenguiala drept *a face dragoste*, iar mânia drept *pasiune*.

Kathi s-a înșelat și în ceea ce privește „urmările” Revelionului. Ea numea iubire acel lucru care exista între ei. Era ceva pentru care el nu putea să găsească niciun nume. Chiar dacă totul a început cu focul de artificii de pe acoperiș și cu speranțele pentru viitor, relația lor n-a avut, încă de la început, niciun viitor. A

simțit acest lucru încă din timpul primelor săruturi, cu toate că alcoolul și hormonii înlăturau orice urmă de chibzuială. A știut acest lucru și în dimineața de după Revelion, atunci când ea i-a adus cafea proaspătă la pat, privindu-l îndrăgostită.

S-a bucurat mai întâi de mirosul cafelei, apoi i-a văzut chipul îndrăgostit. A băut cafeaua și i-a zâmbit obosit. Prima minciună. Prima din multele care au urmat. Fără să vrea să o mintă și chiar fără să-și dea seama uneori că o mințea în acel moment. Cu fiecare zi care trecea, minciunile sale deveneau mai mari și mai greu de suportat. Ar fi trebuit să-i spună de mult.

Mai devreme, când a vorbit cu ea la telefon, și-a dat seama ce avea de făcut. A fost nevoit să-i asculte vorbăria care trăda o veselie forțată. Kathi i-a vorbit despre balul mascat, despre întâlnire, felul în care se vor distra, despre costume și despre alte lucruri irelevante. Venise momentul să pună, în sfârșit, capăt acestei relații, dar nu la telefon și cu atât mai puțin la telefonul de serviciu. În timp ce vorbea cu ea, Rath a privit în direcția lui Gräf, care frunzărea concentrat niște acte la masa de alături, și s-a hotărât să o invite pe Kathi la Uhlandeck, ca stea de vorbă fără prea multe ocolișuri.

— Ce treabă ai pe Ku'damm când noi ar trebui să mergem în Schöneberg? a întrebat Gräf fără să ridice privirea din acte.

— Tu mergi în Schöneberg.

Rath i-a dat secretarului criminalist cheile de la mașină și s-a îndreptat apoi spre Uhlandeck. Kathi nu-și făcuse încă apariția, deși lucra foarte aproape de locul întâlnirii.

Rath a deschis din nou *Kriminalistische Monatshefte*, revista pe care o citea înainte să vină chelnerul. Chestorul Gennat, șeful său de la Alexanderplatz, relata despre o anchetă spectaculoasă, care a avut loc în Düsseldorf. Era vorba despre o serie de omoruri oribile, care rămăseseră neelucidate. Gennat a trimis câțiva colegi din Berlin, aleși toți pe sprânceană, ca să dea o mână de ajutor poliției din Düsseldorf. Rath a refuzat să meargă, deși știa că acest refuz îl va dezamăgi pe Buddha. Știa, de asemenea, că își punea singur bețe în roate. Să fii ales de Gennat era o onoare și nu puteai să refuzi, pur și simplu. Cu toate astea, până și tatăl său l-a sfătuit să nu se întoarcă în Renania, chiar dacă se presupunea să meargă la Düsseldorf, și nu la Köln. Engelbert Rath considera că o

întoarcere ar fi fost prea periculoasă. Tot ceea ce aranjaseră cu un an în urmă s-ar fi dus pe apa Sâmbetei dacă LeClerk și ziarele sale aflau că Gereon Rath lucrează încă la poliție.

Era de-a dreptul enervant! Criminalul în serie din Düsseldorf era cel mai spectaculos caz din Prusia ultimilor ani: în decurs de doar câteva luni, au avut loc nouă omucideri, pe lângă încă alte câteva tentative. Poliția din Düsseldorf a pornit de la premisa că era vorba de un singur făptaș, ceea ce a provocat o isterie incontrolabilă în oraș. Lui Gennat nu îi erau pe plac asemenea concluzii pripite, așa că a căutat să descopere particularitățile fiecărui caz. Dosarul ucigașului în serie din Düsseldorf era ca și făcut pentru ziarele cu apariție lunară. Gennat relata în fiecare ediție mersul anchetei, care, în ciuda ajutorului competent al echipei berlineze, nu prea se urnea din loc. Având în vedere lipsa de rezultate concrete, Gennat s-a hotărât să descrie cu acribie victimele: nouă morți, patru persoane cu răni grave, precum și alte cinci cu răni ușoare. Toate aceste cazuri au fost înregistrate în decursul a doar câteva luni, în zona Düsseldorf. Menajera în vârstă de 26 de ani, *Sch.*, a cărei soartă era descrisă de Gennat cu lux de amănunte, a supraviețuit, cu răni grave, și asta doar pentru că făptașul a fost întrerupt.

Rath a citit toate articolele în timp ce veghea la bunul mers al lucrurilor la Alex, ocupându-se doar de mărunțișurile cu care-l însărcina comisarul-șef Böhm. În absența sa, Gennat i-a încredințat tocmai buldogului conducerea Serviciului Omoruri. Pentru Gereon Rath, asta însemna că va trebui să se ocupe doar de chestiuni plictisitoare sau, în cel mai bun caz, de cazurile pe care nu voia să le preia nimeni, precum acela al Isoldei Heer. Cu două zile în urmă, femeia a dat drumul la cuptorul cu gaz, fără să-l aprindă. Sinuciderile presupuneau multă muncă, dar era absolut garantat că pericolul de a deveni faimos ocupându-te de un asemenea caz era inexistent. În momentul de față, existau mai mult decât suficiente asemenea cazuri. Sinuciderile păreau să se bucure de popularitate în iarna aceasta. De cele mai multe ori, erau anchetate de secțiile locale de poliție, dar mai erau și câteva, puține la număr, care ajungeau până la Alex și tocmai acestea aterizau pe biroul lui Gereon Rath.

Era o muncă deprimantă.

Rath a frunzărit revista și a căutat unde rămăsese înainte de venirea chelnerului.

În acel moment, Sch. a simțit o lovitură subită de cuțit sau o tăietură la gât și a strigat tare după ajutor. A avut impresia că a auzit un răspuns imediat la strigătele ei de ajutor. „Baumgart" a înjunghiat-o din nou, rănind-o grav la spate. Așa cum s-a spus de mai multe ori, în acest moment s-a rupt vârful pumnalului, care a rămas blocat în spatele victimei...

— Apel telefonic pentru comisarul Rath!

Un băiat se plimba printre rândurile de mese, ținând în mână un semn de carton pe care scria cu litere mari „telefon".

— Comisarul Rath este rugat să vină la telefon!

Rath a avut nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama cui i se adresa, apoi a ridicat mâna de parcă s-ar fi aflat la școală. În timp ce valetul se îndrepta spre masă, câțiva clienți și-au întors capul în direcția sa.

— Dacă binevoiți să mă urmați...

Rath a lăsat ziarul pe masă, ca să indice că era ocupată. În timp ce urmărea băiatul cu semnul de carton spre cabinele telefonice, se întreba dacă cea care-l suna era Kathi. Dacă așa voia ea, atunci trebuia să rezolve lucrurile telefonic.

— Cabina doi, a spus băiatul.

Erau două cabine telefonice construite din lemn închis la culoare și sticlă. O lampă mică era aprinsă deasupra celei de-a doua cabine. Băiatul a arătat spre numărul doi, de lângă lampă.

— Ridicați, pur și simplu, receptorul, a spus el. Vi s-a făcut deja legătura.

Rath a intrat și a închis ușa. Învălmășeala vocilor din local nu se mai auzea aproape deloc. A luat receptorul în mână, a tras adânc aer în piept și a răspuns.

— Rath? Dumneavoastră sunteți? În sfârșit!

— Domnule comisar-șef? a întrebat Rath mai mult ca să se afle în treabă.

Un singur om lătra astfel la telefon. Comisarul-șef Wilhelm Böhm.

Buldogul avea un fler infailibil de a-l prinde pe picior greșit.

— Pe unde umblați, dom'le? Ar trebui să vă informați mai bine colaboratorii! Domnișoara Voss nu știa să-mi spună ce faceți în Vest!

— Isolde Heer, a îndrugat Rath, sinuciderea ei a fost confirmată. Raportul este aproape gata și îl veți primi mâine dimineață, la prima oră.

— Și dumneavoastră v-ați alăturat cercurilor literaților? Sau de ce vă scrieți rapoartele în cafenea?

— Un martor lucrează în apropiere și a propus acest loc de întâl…

— Ei, bine, nu contează. Lăsați-l baltă pe acest martor neimportant, luați-l pe asistentul criminalist…

— …secretarul criminalist…

— … și mergeți la Marienfelde, la Atelierul Terra. A avut loc un accident soldat cu o victimă. Tocmai ce a fost anunțat. Colegii de la Secția 202 ne-au cerut sprijinul. Lucrurile sunt ceva mai complicate decât au crezut în primă instanță.

Sau colegii de la Secția 202 sunt îngrijorați că vor trebui să lucreze ore suplimentare, s-a gândit Rath.

— Un accident, a spus el. Sună palpitant. Despre ce fel de atelier este vorba?

— Terra. E un platou de filmare. Cineva a căzut de pe o schelă sau ceva de felul ăsta. Am trimis o mașină să vină să vă ia. Colegii știu drumul.

— Nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc.

Böhm s-a prefăcut că nu a remarcat sarcasmul lui Rath.

— Ah, domnule comisar, a spus el, ar mai fi ceva.

La naiba! Nu e bine să-ți enervezi șeful!

— Da?

— Înmormântarea acelui Wessel are loc mâine la ora cinci. Aș vrea să mergeți să supravegheați puțin lucrurile. Discret, desigur!

Desigur! Evident că buldogul a găsit ceva cu care să-i strice sfârșitul de săptămână! Combinația era perfectă: o sarcină lipsită de orice fel de satisfacții, care trebuia rezolvată, în mod ideal, sâmbătă după-amiaza, când avea liber, și care în mod garantat nu avea niciun fel de importanță pentru desfășurarea ulterioară a investigației!

— Și ce anume ar trebui să observ acolo, domnule comisar-

șef? a întrebat Rath.

Din punctul său de vedere, nu avea niciun sens să meargă în ziua următoare la cimitir, mai ales că era vorba despre un caz foarte politizat, care fusese clarificat de mult. Această înmormântare putea să prezinte interes pentru Poliția Politică, dar nu și pentru Departamentul A.

— Nu trebuie să vă explic cum funcționează Criminalistica, s-a rățoit Böhm în receptor. E o chestiune de rutină! Mergeți și fiți cu ochii pe ei!

— Desigur, domnule comisar-șef!

Nu a mai fost nevoie să-și ia politicos la revedere, căci buldogul îi trântise deja receptorul în nas.

Deși supravegherea funeraliilor victimei unei omucideri era parte a rutinei la Departamentul A, se știa că înmormântarea va fi în același timp o manifestație politică și că nu va aduce lămuriri suplimentare într-un caz care era deja absolut clar. Cu câteva săptămâni în urmă, un proxenet a tras un glonț în gura unui tânăr *SA-Führer*, care o eliberase pe una dintre „fetele" lui. Proxenetul se afla de șase săptămâni în arest și mărturisise deja totul, insistând însă că a fost vorba de legitimă apărare. Asta deși intrase cu forța în apartament, însoțit fiind de câțiva prieteni comuniști. Victima a murit duminică, iar ziarul *Angriff*, coordonat de Goebbels, l-a transformat pe tânăr, care plătise cu viața dragostea pentru o curvă, într-un sfânt, într-un martir al mișcării, într-un *martor de sânge*, cum spuneau membrii mișcării *völkisch*. Pentru că spiritele erau încinse și era de așteptat să aibă loc încăierări între naziști și comuniști, poliția a pregătit câteva sute de ofițeri. Böhm voia să-l trimită tocmai în acest infern. Poate spera că vreun nazist sau comunist îl va împușca din greșeală.

Rath a rămas la telefon, a sunat în Schöneberg și l-a găsit pe Gräf încă în apartamentul familiei Heer. La nici cinci minute după aceea, se afla pe trotuarul de la Uhlandeck și aștepta. Kathi tot nu-și făcuse apariția. Oricum, era prea târziu pentru o discuție.

Böhm i-a refuzat plăcerea de a folosi mașina de la Omoruri. Un Opel verde aștepta cu motorul pornit, oprit paralel cu celelalte mașini parcate pe Ku'damm. Atunci când l-a văzut pe comisar, secretarul criminalist Czerwinski a reușit să-și ridice corpul

rotofei de pe scaunul din dreapta și să deschidă portiera din spate. Asistentul criminalist Henning se afla la volan. Rath a oftat. *Plisch und Plum*, cum erau numiți la Alex cei doi colegi, erau de nedespărțit. Aceștia nu erau tocmai cei mai ambițioși funcționari de la secție și probabil că din acest motiv Böhm îi tot punea pe capul lui. Când Rath s-a îngrămădit pe scaunul din spate, Henning și-a dus mâna la pălărie. Locul din mașină era aglomerat de câteva prăjini lungi și solide, precum și de o cutie. Rath a înjurat.

— Ce e asta?

— Aparatul foto, a răspuns Henning, nu încape în portbagajul nenorocitului de Opel!

— Ar fi încăput în mașina de la Omoruri!

Henning a ridicat apologetic din umeri.

— Böhm are nevoie de ea, a spus el.

— Ca să meargă la Aschinger sau pentru ce?

Henning a râs din obligație, de parcă ar fi existat o regulă nescrisă care îi cerea să râdă când un comisar făcea o glumă. Asistentul criminalist a apăsat pe accelerație imediat ce Czerwinski și-a reluat locul în dreapta. Opelul s-a întors cu un scârțâit din cauciucuri și a ajuns pe banda care mergea în sens opus. Rath a dat cu capul de capotă și a început să înjure din nou. Atunci când mașina a cotit pe Joachimsthaler Straße, a avut senzația că a zărit în oglinda retrovizoare paltonul roșu pe care-l purta Kathi.

4.

Atelierul de film se afla foarte aproape de Pferderennbahn. Henning a parcat chiar lângă un Buick aflat în curte. Gräf s-a grăbit. Perspectiva de a lucra la altceva decât o sinucidere cauzată de depresie, fie și un simplu accident, parcă i-a dat aripi. La urma urmei, era un accident pe un platou de filmare. Poate că se vor întâlni cu Henny Porten.

Un gard lung, din cărămidă, împrejmuia terenul. Adevăratul platou de filmare se afla la mică distanță de șosea și arăta precum

o seră supradimensionată. Ca un munte de sticlă. Clădirea făcea o impresie cam deplasată în mijlocul arhitecturii industriale prusace, complet lipsită de ornamente. Un polițist de la Secția 202 păzea intrarea discret, astfel încât uniforma sa albastră să nu poată fi văzută din stradă.

— Pe aici, domnilor! a spus el când Rath i-a arătat legitimația.

Bărbatul a arătat spre o ușă mare de oțel și a adăugat:

— Colegul dumneavoastră este deja înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Rath. Știm doar că a fost un accident.

— O actriță a fost lovită chiar în timpul filmărilor. Mai multe nu știu nici eu.

Cineva gâfâia în spatele lui Rath. Henning se opintea cu aparatul foto pe care reușise între timp să-l scoată din Opel. Polițaiul le-a deschis ușa de oțel, iar asistentul criminalist slăbănog a învârtit camera, astfel încât stativul voluminos să încapă pe ușă. Rath și Czerwinski l-au urmat.

Geamurile uriașe, care făceau clădirea să arate ca o seră, aveau draperii grele, care acopereau și pereții. Henning, încărcat cum era, trebuia să aibă grijă pe unde calcă, fiindcă pe podea erau împrăștiate o mulțime de cabluri. Rath se mișca grijuliu. Spațiul era ticsit cu aparatură tehnică. Pe stative erau reflectoare, iar printre ele era și o cutie cu vitralii, care amintea de un confesional lipsit de ornamente. Rath a recunoscut silueta unei camere de filmat în spatele unui geam gros, bine lustruit. O a doua cameră de filmat se afla, cu tot cu trepied, într-o cușcă metalică, din care nu ieșea decât obiectivul. Alături, era un panou de control cu aspect futurist, cu nenumărate comenzi, tuburi și lumini care se aprindeau intermitent, pe care zăcea o pereche de căști. Un cablu gros pornea din panoul de comandă, iar alte cabluri mai subțiri erau conectate la un fel de furcă, pe care atârnau două microfoane negre-argintii, ce pluteau ca doi păianjeni grași deasupra unui salon. Podeaua era lipsită complet de cabluri și tehnologie. Parchet scump, mobilier din lemn de cireș închis, chiar și un șemineu – arăta similar unei camere elegante de hotel, care s-a pierdut unde nu trebuie. Mulțimea de oameni făcea și ea o impresie deplasată în mijlocul acelei eleganțe: smokinguri alături de salopete de muncă. Singura

persoană care purta un costum de seară potrivit decorului stătea puțin într-o parte, pe unul dintre scaunele pliante din jurul parchetului, aflate lângă reflectoare și cabluri. Un bărbat blond își ascunsese fața în mâini. O femeie tânără, îmbrăcată într-un costum gri-șoarece, voia să-l mângâie și se aplecase deasupra lui. Îi lipise capul de burta ei cenușie. Din când în când, omul plângea puternic. Toți cei din grupul de pe parchet vorbeau atât de încet, de parcă erau în mijlocul filmării unei pelicule cu sonor – așa cum și anunța semnul de avertizare de deasupra ușii, care clipea insistent.

Rath s-a strecurat prin spatele lui Henning, a trecut pe lângă stativul pe care se afla un reflector și a ajuns pe scenă. A făcut un semn din cap în direcția asistentului criminalist și a trântit trepiedul atât de tare pe podea, încât toată lumea s-a întors spre el. Mulțimea de oameni s-a mai risipit puțin și Rath a putut să-l zărească pe Gräf, care se afla lângă doi polițiști. A văzut apoi de ce nimeni nu vorbea tare, de ce lumea nu îndrăznea decât să șoptească. La picioarele lui Gräf strălucea o bucată de mătase verde închis, cu falduri aproape elegante, drapate parcă pentru un tablou, dar care, în realitate, învăluia corpul unei femei încovoiate în mod nefiresc. Era imposibil să-i vezi fața, căci jumătate era complet desfigurată. Se vedeau piele carbonizată, carne vie și bășici. Cealaltă jumătate a fost acoperită în mare parte, dar puteai încă să-ți faci o idee despre cât de frumoasă a fost. Rath s-a gândit, fără să vrea, la capul lui Ianus, la doctorul Jekyll și domnul Hyde. Părul blond deschis, coafat perfect în partea dreaptă, era ars aproape complet pe partea stângă. Capul și partea superioară a corpului sclipeau, mătasea rochiei se lipea umedă și întunecată de piept și stomac. Un reflector greu țintuia brațul stâng al femeii la pământ.

Când l-a zărit pe Rath, Gräf i-a lăsat baltă pe ceilalți polițiști și a trebuit să ocolească trupul neînsuflețit pentru a ajunge la șeful său.

— Bine că ai sosit, Gereon! a spus el și și-a dres glasul. S-a întâmplat o chestiune îngrozitoare. Cea de acolo e Winter.

— Cine?

Gräf l-a privit de parcă nu-i venea să creadă.

— Betty Winter. Nu-mi spune că n-ai auzit de ea!

Rath a ridicat din umeri.

— Ar trebui să-i văd fața.

— Mai bine nu. E desfigurată complet, a înghițit Gräf în sec. S-a întâmplat chiar în timpul filmărilor. Reflectorul a nimerit-o din plin. A căzut de acolo, de sus.

Secretarul criminalist a arătat în sus.

— Precis sunt vreo zece metri și reflectorul e foarte greu. Pe lângă asta, era și în funcțiune și deci foarte fierbinte.

Rath s-a uitat în sus. Sub tavan, se zărea o schelă de oțel, o rețea de culoare pe care se putea merge. De schelă erau prinse o mulțime de reflectoare de dimensiuni diferite. Printre ele se zăreau fâșii lungi de material închis la culoare, care arătau ca niște steaguri monotone și funebre. În unele locuri, materialul greu atârna chiar mai jos decât podurile de iluminat, ascunzându-le parțial vederii. Chiar deasupra cadavrului era un spațiu liber în șirul de reflectoare. Un cablu negru încă mai atârna, fiind cumva conectat încă la rețeaua electrică și sugerând că, înainte, acolo a fost ceva.

— De ce au nevoie de atât de multe reflectoare? a întrebat Rath. De ce nu se folosesc, pur și simplu, de lumină naturală? Tocmai de aceea platourile de filmare au pereții din sticlă.

— E film cu sonor, a spus Gräf de parcă asta ar fi explicat totul. Sticla are o acustică proastă și de aceea atârnă aceste fâșii de material peste tot. Așa se transformă un platou de filmare conceput pentru filme mute într-unul pentru filme cu sonor.

— Dar văd că te pricepi!

— Am vorbit deja cu cameramanul.

Reflectorul care a lovit-o pe actriță era mult mai mare decât cele pe care le folosea poliția criminalistică pentru a lumina scenele crimelor noaptea. Cilindrul strălucitor al reflectorului avea circumferința cel puțin cât a unei tobe. Cablul nu ar fi putut să încetinească prea mult prăbușirea reflectorului și nici vorbă să o poată opri. Singurul rezultat a fost faptul că izolația i s-a rupt în câteva locuri.

— Și acest monstru o are pe femeie pe conștiință? a întrebat Rath.

Gräf a scuturat din cap.

— Da și nu.

— Cum adică?

— N-a murit imediat, zise Gräf. A fost pârlită ca un pui la rotisor. Reflectorul fierbinte a prăjit-o până ce a fost întreruptă alimentarea la curent. Partenerul ei stătea chiar lângă ea…

— Acel amărât în smoching?

— Da, Victor Meisner.

— Cred că-l știu.

Gräf a ridicat din sprâncene.

— Dar tu chiar nu mergi la cinema?

— Am văzut odată un film în care un polițist s-a tot jucat cu o armă și a salvat o femeie.

— A vrut să o salveze și acum. Doar că de această dată a folosit o găleată de apă în loc de o armă. Sunt răspândite peste tot pe aici, din cauza pericolului de incendiu. Pare că astfel a electrocutat-o pe Winter. În orice caz, s-a oprit imediat din urlat și au sărit siguranțele.

— Era posibil să supraviețuiască accidentului?

Gräf a ridicat din umeri.

— Trebuie să așteptăm și să vedem ce are doctorul de spus. În orice caz, cariera ei în film s-a sfârșit în momentul în care a nimerit-o reflectorul. Chiar dacă ar fi supraviețuit, n-ar mai fi avut nicio șansă să joace într-un film romantic.

— Pare că nefericitul și-a dat seama ce a făcut.

Rath a făcut un semn către Meisner care plângea în continuare.

— Așa pare.

— Ai vorbit deja cu el?

— Colegii au încercat, dar în zadar…

— Nu se poate vorbi cu el?

— În orice caz, nu ne poate da o declarație folositoare…

O bubuitură puternică l-a întrerupt pe Gräf în mijlocul propoziției. S-a uitat în direcția lui Czerwinski și Henning, care începuseră să monteze trepiedul aparatului de fotografiat.

— Poate că ar fi mai bine să fac eu fotografiile, a spus el. Înainte ca aceștia să strice de tot aparatul de fotografiat.

Rath a aprobat.

— Așa fă, și trimite-i pe cei doi să pună întrebări și să noteze datele de contact. Probabil că toți au văzut ceva.

Gräf a ridicat din umeri.

— Cameramanul a văzut în mod cert totul. La fel și regizorul. E parte a muncii lor.

Secretarul criminalist a făcut semn spre un bărbat vânjos și subțire, care vorbea precipitat, dar în același timp liniștit, cu un alt bărbat, care avea chelie și în jur de 55 de ani.

Rath a încuviințat.

— Vorbesc eu imediat cu el. Și cine era responsabil pentru reflector?

— Habar n-am. Nu mă pot ocupa de toate.

— Spune-i lui Henning să găsească persoana și să o trimită la mine.

Gräf i-a întors spatele și Rath s-a îndreptat spre Meisner, care încă bocea. În acel moment, actorul nu prea mai semăna cu un erou de film. Meisner s-a oprit din plâns și l-a privit pe Rath cu ochii umflați. Șoricelul gri îl mângâia pe umeri ca să-l liniștească. Rath i-a arătat legitimația. Bărbatul i-a aruncat o privire imploratoare, cu fața udă de lacrimi. Deodată, toată disperarea s-a revărsat din el.

— Eu am omorât-o! a strigat el. Am omorât-o pe Betty! Dumnezeule, ce am făcut?

Mâinile lui Meisner s-au agățat de pantalonii lui Rath. Se părea că n-a fost o idee prea bună să vorbească acum cu bărbatul.

— N-ați omorât pe nimeni, a spus Rath. A fost un accident.

A încercat să se elibereze din strânsoare. Șoricelul gri i-a venit în ajutor.

— E în regulă, Victor! a spus ea cu o voce liniștită. Ai auzit doar ce a spus comisarul.

Femeia a luat mâinile subțiri ale actorului într-ale sale și strânsoarea a slăbit. Șoricelul l-a tras pe Meisner departe de Rath, spre scaunul regizorului, unde actorul și-a cufundat fața în poalele ei gri.

— Vedeți, doar, că nu poate vorbi, a spus ea. E în stare de șoc! Sper că un doctor își va face în curând apariția.

Rath știa că doctorul Schwartz era pe drum, dar se îndoia că medicul legist era persoana potrivită ca să îmbărbăteze un spirit fragil, precum cel al lui Victor Meisner. I-a întins femeii cartea sa de vizită.

— Domnul Meisner nu trebuie să ne dea acum o declarație. Poate să vină și la secție atunci când se va simți mai bine, dar nu mai târziu de luni.

Femeia l-a privit, iar Rath a avut senzația că privirea ei trecea prin el. A scris data și ora pe cartea de vizită. Ora unsprezece. Oricât și-ar fi dorit, n-avea cum să-i dea sărmanului nefericit mai mult timp de atât.

— Ocupați-vă acum de el, i-a spus el femeii. Cel mai bine ar fi să-l duceți la spital.

Femeia a încuviințat ezitant, de parcă n-ar fi putut să răspundă singură de acest lucru.

— Cora, fă, te rog, ce spune domnul! a auzit o voce profundă în spatele său.

— E mai bine dacă Victor nu rămâne aici mai mult decât e nevoie.

Când s-a întors, Rath l-a văzut pe cheliosul care stătuse mai devreme de vorbă cu regizorul. Cora l-a condus pe Victor Meisner spre ieșire. Actorul mergea cu greutate în urma ei, de parcă ar fi fost o marionetă cu firele încâlcite.

— Bellmann, a spus cheliosul și i-a întins mâna lui Rath. Casa de producție La Belle. Sunt producătorul filmului *Furtuna dragostei*.

— La Belle?

Rath i-a strâns mâna.

— Credeam că suntem pe platourile de filmare Terra Film.

— Platourile, dar nu și producția. Foarte puține companii de film își pot permite un platou de filmare propriu. Încă nu suntem UFA, a spus Bellmann pe un ton aproape apologetic – a arătat spre regizorul care se apropiase între timp. Jo Dressler, regizorul meu.

— Jo?

— Josef e un nume prea de modă veche, a explicat Dressler și i-a întins, la rândul său, mâna. Bună, domnule comisar!

— Încă nu ne vine să credem, a spus Bellmann. Chiar în timpul filmărilor!

Producătorul părea cu adevărat afectat.

— *Furtuna dragostei* ar trebui să apară pe ecranele cinematografelor în două săptămâni!

— Așa de repede? a întrebat Rath uluit.

— Timpul înseamnă bani, a spus Bellmann.

— Mai avem încă două zile de filmări, a explicat Dressler. Azi și mâine.

— Și filmul e aproape gata?

Dressler a încuviințat.

— E o tragedie, a spus Bellmann.

A râs agitat și s-a corectat apoi.

— La accident mă refer, desigur. Accidentul este o tragedie, filmul fiind, în mod evident, o comedie. O comedie romantică dumnezeiască, ceva cu totul nou. Dumnezeiască în adevăratul sens al cuvântului.

Rath a încuviințat, deși nu înțelegea nimic.

— Ați văzut cum s-a întâmplat totul?

— Nu, a clătinat Bellmann din cap. Atunci când am ajuns eu, era deja la pământ și nu se mai mișca, dar, Jo, tu poți să-i povestești totul comisarului…

Regizorul și-a dres glasul.

— Păi, cum i-am spus deja colegului dumneavoastră… s-a întâmplat cu puțin timp înainte de sfârșitul scenei. Tocmai filmam pentru a doua oară scena și totul mergea chiar foarte bine. Mai lipseau palma și tunetul și am fi terminat cu scena respectivă…

— Tunetul?

— În *Furtuna dragostei* este vorba despre Thor, deitatea nordică a tunetului, care se îndrăgostește de o fată din Berlin și îi face apoi curte sub numele de contele Thorwald. Tună de fiecare dată când fata se apropie de el.

Rath a încuviințat din nou, deși credea că întreaga poveste era de-a dreptul ciudată. Cu așa ceva trebuia Betty Winter să se lanseze în lumea filmelor cu sonor?

— Păi, da, a continuat Dressler, și atunci a căzut, deodată, din tavan.

— Ce anume?

— Reflectorul care a lovit-o pe Betty și a țintuit-o la pământ. Dumnezeule, dacă ați ști cum stătea acolo și striga, dar nimeni nu o putea ajuta. A fost absolut oribil…

— De ce nu a ajutat-o nimeni?

— Păi, nici nu știți despre ce vorbiți! Aveți habar cât de tare se

încinge un asemenea reflector? Nu poți să pui mâna pe el, pur și simplu, și să-l ridici!

— Dar cineva a vrut să o ajute…

— Vă referiți la Victor? a ridicat Dressler din umeri. Nici eu nu știu ce l-a apucat! Jucau împreună scena respectivă, el se afla chiar lângă ea atunci când s-a întâmplat. Cine știe ce-i mai trece omului prin cap într-o asemenea situație?! Când o auzi pe cea aflată lângă tine strigând și simți mirosul de piele arsă, vrei să o ajuți! Și cum a mai țipat!

A clătinat din cap de parcă acest gest ar fi putut să alunge amintirea celor întâmplate sau să șteargă totul.

— Eram cu toții ca paralizați. Ne-am dat seama la ce avea de gând să folosească găleata abia în momentul în care a turnat apa pe Betty.

Dressler și-a dres glasul înainte să continue să vorbească.

— S-a oprit imediat din strigat și un… un ultim zvâcnet al corpului… de parcă… de parcă s-ar fi revoltat și apoi s-a auzit un pocnet. Au sărit toate siguranțele și s-a stins lumina.

— Și după aceea?

— A durat câteva secunde până să putem vedea ceva. Am fost primul care a ajuns la ea. După Victor, vreau să spun. Betty murise.

— Cum v-ați dat seama de acest lucru?

— Eu… eu i-am căutat pulsul la gât, dar nu am mai simțit nimic. Murise.

— De neconceput, nu-i așa? s-a amestecat din nou Bellmann. O pierdere enormă pentru cinematografia germană.

Rath l-a privit pe producător.

— Se întâmplă des așa ceva? a întrebat el.

— Ce?

— Păi, să cadă un reflector așa, pur și simplu, ca din cer? Schela de acolo, de sus, mi se pare că arată destul de șubredă.

A atins un punct sensibil și Bellmann și-a ieșit imediat din pepeni.

— Ascultați-mă, domnule comisar, poate că schela arată improvizată, dar, credeți-mă că totul este verificat și aprobat. Întrebați-vă colegii de la Serviciul pentru Controlul Disciplinei în Construcții!

Bellmann se enerva din ce în ce mai tare pe măsură ce vorbea.

— Acest atelier oferă condiții optime de filmare, dar nu pentru un asemenea film cu sonor. De aceea a trebuit să facem câteva modificări, pe care, de altfel, nu le-am terminat încă. Înțelegeți doar că e vorba despre izolarea fonică. Aceasta este mai importantă decât lumina naturală pentru un film cu sonor. Din nefericire, trebuie să ne lipsim de lumina naturală, dar am fost mereu foarte bine dotați din punct de vedere al aparaturii de iluminat. La noi găsiți cele mai moderne reflectoare din branșă. Avem chiar și becuri Nitraphot…

Bellmann a părut că-și dă subit seama cât de deplasată era această remarcă, având în vedere faptul că actrița și-a pierdut viața tocmai din cauza unui asemenea reflector modern. A amuțit.

Rath nu a făcut nimic ca să rupă tăcerea stânjenitoare care s-a lăsat. Unii oameni pot să uite de rezerve în asemenea situații, dar Bellmann avea lucrurile sub control. Era o abilitate de care avea nevoie în meseria sa. Regizorul, în schimb, părea neliniștit și se lăsa de pe un picior pe altul. Henning a rupt tăcerea înainte ca producătorul să apuce să spună ceva nechibzuit. Asistentul criminalist și-a făcut apariția alături de un bărbat slăbănog, pe care l-a prezentat drept Hans Lüdenbach.

Rath l-a măsurat din cap până în picioare pe bărbatul mic, îmbrăcat în salopetă de lucru, care arăta ca un administrator prost plătit.

— Sunteți tehnician de lumini?

— Tehnician-șef.

— Deci dumneavoastră sunteți responsabil pentru reflectorul care a luat-o la sănătoasa?

Bărbatul a deschis gura ca să spună ceva, dar Bellmann i-a luat-o înainte.

— Domnule comisar! În mod evident, eu îmi voi asuma toată răspunderea pentru toate cele întâmplate!

Suna ca un ministru obișnuit cu războiul de uzură și care încerca să anticipeze momentul în care opoziția îi va cere să-și dea demisia.

— Cineva a dat în mod evident greș, iar dacă acea persoană nu este fabricantul instalației de iluminat, atunci trebuie să fi fost

unul dintre oamenii dumneavoastră, domnule tehnician-*șef*.

— Imposibil! a spus Lüdenbach.

— Dar nu verificați în mod regulat ca totul să fie bine înșurubat acolo sus?

— Dar, desigur! Nu se poate filma absolut nimic înainte să ne asigurăm că lumina e în regulă.

— Și totul era în regulă cu reflectorul?

— Era montat și reglat optim. Lumina era perfectă. Nici eu n-aș putea să vă spun de ce a cedat susținerea. Ar trebui să mergem sus și să ne uităm de aproape.

— N-ați făcut încă acest lucru?

Lüdenbach a clătinat din cap.

— Cum să fac asta dacă oamenii dumneavoastră ne interzic totul? Primul lucru pe care ni l-au spus a fost să nu atingem nimic.

— Desigur! a încuviințat Rath. Atunci, arătați-mi mai întâi locul unde se afla reflectorul! a spus el.

Lüdenbach l-a condus spre o scară din metal, ce părea să urce până la cer. Rath s-a întrebat dacă trebuia să fii slab, precum Hans Lüdenbach, ca să ții schelele. Nu era tocmai încântat de ceea ce trebuia să facă, fiindcă, în mod normal, era suficient să se afle la zece metri înălțime, fără niciun fel de siguranță și pe o suprafață șubredă, ca să înceapă să-i transpire fruntea din cauza fricii. În timp ce urca treaptă cu treaptă pe scara șubredă, care scârțâia la fiecare pas, a încercat să nu se uite în jos. Mâinile îi erau încleștate pe schelă, dar la fiecare pas se uita instinctiv la trepte. Privit prin găurelele grilajului de oțel, studioul părea să se afle la o distanță infinită. Schița platoului de filmare părea ciudată de aici, de sus. Lângă încăperea cu șemineu, unde se afla cadavrul, se găsea o recepție de hotel și o cameră pentru servitori. Alături, pe o stradă, era o cafenea. Ușa camerei cu șemineu ducea direct către o secție de poliție, prevăzută chiar și cu o celulă de arest. Probabil că acestea erau locurile unde se desfășura acțiunea din *Furtuna dragostei*. Jos, s-a văzut un bliț puternic, semn că Gräf se apucase de treabă. Rath s-a forțat să privească înainte. Tehnicianul-șef dispăruse.

— Hei! a strigat Rath pe schelă. Unde v-ați ascuns?

Labirintul format din grilaje de oțel era chiar mai încâlcit

decât părea de jos. Peste tot erau bucăți grele de stofă care atârnau din tavan și nu te lăsau să vezi prea departe.

— Aici!

Vocea tehnicianului-șef se auzea în surdină, dar părea să vină de aproape.

— Unde sunteți?

Rath l-a văzut pe Lüdenbach din nou după ce a înaintat câțiva metri. Acesta era încovoiat deasupra grilajului, la nici trei metri depărtare.

— Ajung la dumneavoastră imediat, a spus Rath. Vă rog să nu puneți mâna pe nimic!

Îl dureau deja mâinile de încordare, avea fruntea transpirată, dar nu a lăsat să se observe nimic; a continuat să meargă înainte. Lüdenbach a arătat spre montură.

— Aici, a murmurat bărbatul cu șorț gri, și Rath s-a aplecat lângă el. Uitați-vă aici! Nu se poate așa ceva!

— Ce anume?

— Aici trebuia să fie un șurub filetat, i-a explicat Lüdenbach. Trebuie să se fi rupt cumva, deși e teoretic imposibil. Trebuia să fie asigurat cu un cui spintecat.

Rath s-a uitat de aproape la montură.

— Poate că s-a rupt șurubul!

Lüdenbach a ridicat perplex din umeri.

— Atunci, cel de pe partea cealaltă ar trebui să fie încă aici, a spus el.

Cealaltă parte a monturii arăta la fel, nu era nici urmă de șurub.

— Nu se poate așa ceva! a murmurat el. Nu se poate așa ceva!

S-au ridicat, iar Rath s-a ținut de schelele care au început să se clătine. Mâinile sale ude de sudoare s-au încleștat imediat și i s-a făcut rău la stomac. În schimb, Hans Lüdenbach părea sigur pe sine, ca un căpitan pe o mare agitată.

— Nu trebuia să se întâmple așa ceva, a clătinat Lüdenbach din cap. De aceea reflectoarele sunt asigurate de două ori. În caz că se rupe unul dintre șuruburi, mai este unul pe cealaltă parte.

— Poate că cineva a vrut să ajusteze reflectorul și a uitat să mai strângă șurubul de pe partea cealaltă.

— Dar nu și în mijlocul filmării!

— Dar nu există nicio situație în care reflectorul să trebuiască să fie mișcat de pe poziție? E mult mai plauzibil ca cineva să-și fi făcut treaba de mântuială decât să se rupă ambele șuruburi deodată.

— Oamenii mei nu fac treabă de mântuială!

Lüdenbach era indignat.

— Și tocmai Glaser! El știe foarte bine ce face!

— Cine?

— Peter Glaser. E asistentul meu și e cel responsabil pentru reflector.

Omulețul începea să-l calce pe nervi pe Rath.

— Și atunci, a întrebat el cu o prietenie rece în voce, de ce nu l-am văzut încă la față pe acest om?

— Doar *dumneavoastră* ați vrut neapărat să urcați aici sus cu *mine*! Și credeți că eu n-aș fi stat de vorbă cu el dacă aș fi știut pe unde umblă?

— Poftim?

— Azi-dimineață a fost aici, sus, și a aranjat totul.

— Și acum?

Lüdenbach a ridicat din umeri.

— Și acum nu mai e aici.

— De când?

— Habar n-am, nu l-am mai văzut de ceva timp. De azi de la prânz, dacă nu de mai devreme. Poate că e bolnav.

— Dar nu a venit să spună că pleacă?

— Din câte știu eu, nu.

Rath și-a pierdut răbdarea.

— Dragul meu, s-a rățoit el, dacă vreți să faceți azi ceva folositor, arătați-mi cum să cobor de aici!

Încercarea de a-l găsi pe Peter Glaser a fost un eșec. După ce a fost absolut clar că bărbatul nu se afla nicăieri pe platoul de filmare, Rath i-a trimis pe Henning și Czerwinski să-l caute acasă. Săritor, Bellmann le-a dat adresa acestuia, dar nu a ratat prilejul de a menționa că acest Peter Glaser era un colaborator de nădejde. Oamenii de la ED, împreună cu medicul legist, ajunseseră între timp și se aflau în căutarea celor două șuruburi. În timp ce doctorul Schwarz s-a aplecat deasupra cadavrului și a

cercetat rănile provocate de arsuri de pe capul și umerii victimei, oamenii lui Kronberg căutau șuruburile sistematic, așa cum numai un angajat al Serviciului de Identificare o putea face. Au găsit, într-un final, o bucățică uleioasă de metal care se rostogolise sub trepiedul unui reflector.

Lüdenbach a confirmat că era de la reflector. Șurubul era în stare perfectă și arăta ca nou. A fost pus într-o cutiuță de tinichea a ED pentru a fi investigat în detaliu mai târziu.

Al doilea șurub și cuiul spintecat au fost însă de negăsit.

— Tocmai le-am curățat podeaua degeaba? s-a plâns unul de la ED.

— Ei, cel puțin am găsit unul, a spus Gräf, și Rath a aprobat.

— Poate că Glaser îl are pe celălalt, a spus el. Poate că a vrut să scape de dovezi, doar că nu a reușit să-l găsească pe al doilea înainte să-și ia tălpășița.

— Chiar crezi că a făcut reflectorul să cadă intenționat? a întrebat Gräf. Poate că e doar un laș care nu vrea să-și asume responsabilitatea și de aceea a dispărut după accident.

Rath a ridicat din umeri.

— Ceea ce credem nu ne ajută să înaintăm. În orice caz, e clar că cineva a dat greș în mod cât se poate de serios…

— Domnule comisar!

Rath s-a întors. Un tânăr s-a apropiat, fluturând o rolă de film.

— Cameramanul, i-a suflat Gräf. Harald Winkler.

— Domnule comisar! a spus Winkler; în ciuda tinereții sale, începea deja să chelească. M-am gândit că e posibil să vă intereseze, spuse el arătându-i rola de film.

— Ce anume?

— Accidentul. Dacă doriți, puteți să vă uitați chiar dumneavoastră cum s-a întâmplat.

Cameramanul a ridicat rola de film.

— E totul aici!

— Ați filmat accidentul?

— Am filmat scena. Camera a continuat să meargă. Eu… am acționat instinctiv. Am continuat, pur și simplu, să filmez până ce s-a stins lumina. Poate că vă va fi cumva de folos. În orice caz, nu există un martor mai bun decât camera mea de filmat. Este incoruptibilă!

Rath a încuviințat.

— Și când am putea să ne uităm la material?

— Nu mai devreme de luni. Trebuie să meargă mai întâi la copiat. Dacă doriți, pot să rezerv o sală de proiecție.

Winkler i-a întins o carte de vizită lui Rath.

— Sunați-mă!

Deodată, cameramanul nu l-a mai privit în ochi, ci s-a uitat peste umărul său. Și Gräf se uita acum într-o parte. Rath și-a întors capul și a văzut o jumătate de duzină de obiective.

O gașcă întreagă de reporteri a reușit cumva să treacă de polițiștii de afară. Înainte ca funcționarul să poată interveni, s-a declanșat o furtună de blițuri. Măcar cadavrul era deja acoperit.

— Cine a lăsat gașca asta să intre? s-a rățoit Rath la secretarul criminalist.

Gräf a intrat imediat în acțiune.

— Domnii mei, acesta este locul faptei, și nu clubul presei! i-a certat el.

I-a făcut un semn clar din cap unui polițist local. Omul în uniformă albastră începuse deja să-i împingă pe jurnaliști spre ușă. Primele proteste se auzeau din ce în ce mai tare.

— Opriți-vă! Nu puteți să faceți așa ceva cu noi!

Era momentul potrivit pentru câteva cuvinte politicoase. Rath a insistat:

— Vă rog să părăsiți incinta și să nu mai deranjați ancheta! a spus el. Și vă rog să încetați cu fotografiile!

A zâmbit prietenos mulțimii aflate în retragere, care nu avea nicio șansă în fața uniformelor. Unii dintre ei mai aruncau întrebări, chiar dacă se aflau pe picior de plecare.

— A fost vorba de un accident sau de un omor?

— Cine o are pe Betty Winter pe conștiință?

Jurnaliștii vorbeau unii peste alții în timp ce erau împinși în mod necruțător spre ieșire. Oamenii în uniformă albastră făceau treabă bună.

— Domnii mei, a spus Rath. Vă mulțumesc pentru înțelegere. Vă vom informa în timp util despre progresele care se fac în cadrul anchetei.

— Vreți să spuneți că ne veți informa în cadrul conferinței de presă? a întrebat un reporter care tocmai era împins prin ușă.

Un ultim bliț s-a aprins și l-a nimerit pe Rath chiar în ochi, orbindu-l pentru câteva secunde. Apoi, ușa de oțel a fost închisă, iar tumultul a încetat.

— Cum au intrat oamenii ăștia? a întrebat Rath. Credeam că ușa e păzită.

— Dar chiar e păzită, a spus Gräf. Trebuie să fi intrat pe vreo ușă din spate.

— Și acolo de ce nu stă nimeni?

Bellmann se apropiase între timp și s-a băgat în vorbă.

— Mă scuzați, domnule comisar, colegii dumneavoastră nu au știut de acea intrare. Am uitat să le-o arăt.

— Și de unde știu acești jurnaliști despre intrarea din spate? De unde știau ce s-a întâmplat?

Bellmann a ridicat din umeri.

— Reporterii berlinezi sunt destul de inventivi. Asemenea povești nu pot fi ținute sub preș și tocmai de aceea am convocat o conferință de presă. Chiar alături. M-aș bucura dacă dumneavoastră și colegii dumneavoastră ați participa…

— Ce ați făcut?

Lui Rath nu îi venea să creadă.

— Aici a murit un om, iar dumneavoastră nu vă gândiți decât cum puteți să vă folosiți de acest lucru ca să apăreți la ziar?

Bellmann părea puțin ofensat.

— Dar, dați-mi voie, domnule comisar! Aveți cumva habar ce s-a întâmplat azi? Marea Betty Winter a murit! Publicul ei are dreptul să afle acest lucru.

Rath l-a privit pe producător fix, în ochi.

— Dacă mai faceți încă ceva de capul dumneavoastră, veți avea mari probleme, dragul meu!

— Dacă și cum informez presa pe proprietatea mea mă privește doar pe mine, i-a spus Bellmann.

— O, da, a spus Rath și i-a zâmbit producătorului, dacă și cum vă voi face probleme, mă privește doar pe *mine*!

5.

A chemat chelnerul și a mai comandat un vin de gheață. Avea nevoie de mai mult vin. De fapt, ar fi trebuit de mult să comande ceva de mâncare deoarece corpul său tânjea după zahăr.

— Doriți să vedeți meniul acum?

— Mai așteptați puțin, a clătinat din cap, deși începea să-și dea seama că va rămâne singur la masă.

Trecuse deja o oră.

Nu știa de ce l-a lăsat baltă acum, dar sigur trebuia să fie ceva important. Nu-l lasă ea să aștepte fără motiv. Știe că femeia a mușcat de mult momeala. Nu avea niciun motiv să-și schimbe planurile. Va apărea la filmările de mâine.

Unde mai era și chelnerul acela? Trebuia să bea mai mult vin!

Se va obișnui vreodată cu faptul că zahărul îi putea salva viața?

Te vei obișnui cu asta.

Zâmbetul mamei.

Va trebui să te obișnuiești.

A privit neîncrezător spre paharul de vin.

Am voie?

Trebuie.

Da, trebuie.

Bea precaut și gustă dulceața pe care o simte curgându-i de-a lungul gâtului.

Vin de gheață. Vin dulce de gheață.

Un vis, pe care îl visează de ani de zile, se transformă în realitate.

Se află alături de mama sa la restaurant ca să sărbătorească. Prima injecție pe care și-a administrat-o singur după zilele petrecute la clinică. După toate încercările cu insulina.

Înapoi la viață, după toți acești ani petrecuți în așteptare. Așteptând moartea.

O renaștere.

Chelnerii aduc aperitivele. Aceștia așază simultan bolurile de cristal pe fața de masă albă.

Zâmbetul mamei.

Mănâncă, băiatul meu!

Nu poate să mănânce, lacrimile îi șiroiesc pe față și începe să suspine. Îi vede fața consternată prin vălul lacrimilor.

Îl mângâie pe mână, el și-o retrage, căci nu suportă această atingere. Nu are încredere în iubirea ei, nu îi înțelege iubirea, nu crede în iubirea ei.

Acum a trecut totul. Voi îndrepta totul. Doar tu ești băiatul meu bun.

Își șterge lacrimile, ridică furculița și ia precaut o înghițitură. Limba simte gustul de crabi, mărar și dulceața roșiilor. Dulceața îl copleșește, curge prin corpul său.

Mama zâmbește și își plimbă mâncarea în farfurie dintr-o parte în alta, fără să mănânce. Zâmbește și îl privește cum duce și a doua, și a treia furculiță cu mâncare la gură. N-ar trebui să-l privească, fiindcă nu e vreo atracție la bâlci, nu e nici un om elefant, nici un monstru, nici o minune a lumii.

Vei putea să trăiești la fel ca toți ceilalți. Vei putea să trăiești cu ceilalți.

Într-un final, ia și ea o înghițitură.

Mănâncă în tăcere, un chelner le umple paharele. Ea își șterge gura cu un șervețel și ridică paharul.

În cinstea vieții!

În cinstea vieții!

Beau vinul de gheață. Dulcele vin de gheață.

Ce vei face acum?

Voi studia.

Asta e bine.

Voi studia medicina.

Ea vrea din nou să-l ia de mână, dar se oprește înainte să-l atingă. Își retrage mâna. Privirea îi e tristă.

Băiatul meu, bunul meu băiat!

Chelnerii vin cu felul următor. Ridică simultan cloșurile argintii de pe farfurii.

Încă nu-i vine să creadă. Prima masă adevărată. Prima masă adevărată după ani de zile de foame nesfârșită.

A trecut. Totul va fi bine.

Chiar a crezut acest lucru.

Atunci.

S-a înșelat, s-a înșelat amarnic.

S-a uitat la ceas. Nu, nu va mai veni. Nu trebuie să i-o ia în nume de rău, nu poate să i-o ia în nume de rău. Acesta este prețul pe care îl plătesc pentru întâlnirile lor clandestine. Nu are cum să anuleze dacă intervine ceva. Nici nu mai contează.

E important ca nimeni să nu afle de planurile lor.

E important ca ea să apară mâine la filmări.

E important ca destinul ei să se împlinească.

Într-un final, vine și chelnerul cu vinul.

6.

Traficul era redus pe Berliner Straße la această oră, așa că Rath a putut să accelereze, gonind cu Buickul peste asfaltul ud din Tempelhof. Se îndrepta spre partea de nord a orașului. Gräf stătea pe scaunul din dreapta și se ținea discret, dar strâns, de ușă. Probabil că regreta deja că n-a mers cu Plisch și Plum.

În alte circumstanțe, Rath ar fi fost poate mai precaut, dar viteza îl liniștea și, pe de altă parte, nu acesta era motivul pentru care existau mașini sport?

— Gereon, să știi că nu mă grăbesc, a spus precaut secretarul criminalist.

— O asemenea mașină trebuie să mai gonească din când în când.

— Și pe mine mă enervează la fel de tare acest nenorocit! Dar nu trebuie neapărat să-ți verși nervii pe pedala de accelerație și să intri în următorul felinar!

Rath a încetinit, căci semaforul de pe Flughafenstraße era roșu.

— Pierde actrița din rolul principal, miroase imediat o oportunitate de afaceri, apoi mai și afișează acea tristețe afectată! Mi-ar plăcea să-l arestez pe acest Bellmann!

Supărarea sa avea un motiv concret: conferința de presă improvizată de Bellmann. Au participat la această conferință pentru a putea să țină lucrurile sub control, au răspuns la

întrebările referitoare la circumstanțele morții actriței pe cât de evaziv au putut și nu l-au pierdut pe Bellmann din ochi. Reporterii nu le-au ascuns că le-au luat polițiștilor în nume de rău faptul că i-au dat afară de pe platoul de filmare. Tocmai de aceea, erau mult mai deschiși să asculte ce avea Bellmann de zis, mai ales că el le oferise chiar și cafea și biscuiți. Producătorul de film a ținut un discurs onctuos despre jocul inegalabil al marii actrițe Betty Winter, a cărei moarte prematură a lipsit cinematografia germană de unul dintre cele mai mari talente, de o actriță cu mult potențial.

— Vom face tot posibilul ca *Furtuna dragostei* să ajungă cât mai repede în cinematografe, chiar și sub formă de film neterminat, a încheiat el.

A reușit chiar să verse și o lacrimă.

— Îi suntem datori cu acest lucru marei Betty Winter. Puteți să scrieți chiar așa! Acest film este moștenirea ei! El ne arată ce fel de viitor ar fi putut avea filmul cu sonor german, dacă nu…

Lui Rath i-ar fi plăcut să poată să strige „Ei, pe naiba!" atunci când Bellmann s-a oprit în mijlocul frazei, s-a întors cu spatele la jurnaliști și și-a șters fața cu o batistă. Ce comedie! Funcționarii criminaliști Rath și Gräf erau prezenți pe scenă în calitate de actori amatori și sufleori. Rath și-a jurat că nu se va mai lăsa dus de nas de acești cinefili.

Semaforul s-a făcut verde, așa că a accelerat. Roțile Buickului s-au învârtit puțin pe loc înainte ca mașina să țâșnească.

— Așa un nenorocit… a spus Rath.

— Nu încape îndoială că Bellmann e un nenorocit, a aprobat Gräf și a căutat din nou ceva de care să se țină, dar asta nu e o infracțiune și nici priceperea în afaceri nu e. Nu putem să băgăm pe cineva la închisoare pentru că încearcă să profite de pe urma morții cuiva.

— Asta în afara cazului în care a dat o mână de ajutor.

— Și numai dacă a acționat în mod *conștient*. După cum văd eu lucrurile, pare că cei doi nefericiți, Glaser și Meisner, o au pe femeie pe conștiință. Un lanț regretabil de circumstanțe nefericite. Unul dintre ei are o cădere nervoasă și celălalt a fugit din cauza vinovăției. Chiar dacă șocul electric a fost cel care a omorât-o, persoana cu adevărat responsabilă pentru moartea

actriței Betty Winter este tehnicianul de iluminat. Probabil că și-a dat și singur seama de acest lucru. N-are cum să nu-ți pară rău pentru tip.

— A fugit de la locul faptei, ceea ce îl face suspect.

— A fost subit confruntat cu faptul că are un om pe conștiință, a spus Gräf. Nu orice om poate face față acestei responsabilități. Tu ai putea să faci acest lucru?

Rath a tăcut și a privit strada fix. Un taxi i-a tăiat calea, așa că a fost nevoit să-și ia piciorul de pe pedala de accelerație. Cu cât se apropiau mai tare de partea de nord a orașului, cu atât mai aglomerat devenea traficul. Era timpul să pună capăt beției de viteză.

— Mai bem o berică în Nasse Dreieck? a întrebat Gräf precaut, în timp ce coteau spre Skalitzer Straße de la Hallesches Tor.

Rath a clătinat din cap.

— Azi nu, dar pot să te las la Schorsch, dacă vrei.

— N-am ajuns încă în halul în care să beau singur, a spus Gräf. Atunci, du-mă mai bine acasă!

Secretarul criminalist locuia într-o cameră mobilată la Schlesisches Tor. Rath nu trebuia să ocolească prea mult. S-a despărțit de asistentul criminalist făcându-i un semn cu pălăria și a condus înapoi spre Luisenufer. În timp ce traversa curtea din spate, și-a dat seama că în apartamentul său, de la primul etaj, lumina era aprinsă.

Nu se mai gândise deloc la Kathi în ultimele ore, dar acum îi revedea paltonul roșu în oglinda retrovizoare, amintindu-și cum a așteptat-o la cafenea. Înainte să deschidă ușa, a rămas un moment în fața ușii apartamentului. A tras adânc aer în piept, de parcă urma să-și scufunde pentru mult timp capul sub apă.

În cuier, mai era un al doilea palton agățat lângă cel roșu al lui Kathi. Era un palton bărbătesc, închis la culoare. Chiar și prin ușa încuiată a sufrageriei se auzea în surdină unul dintre șlagărele abominabile preferate de Kathi. În mod normal, reușea să o oprească din a pune asemenea muzică, dar nu avea cum să o împiedice atunci când era singură.

Doar că, de această dată, nu era singură.

Din camera de zi răsunau râsete puternice. Chicotitul ridicol al lui Kathi și un bas profund.

Pe cine naiba adusese cu ea în apartament?

Rath și-a păstrat pălăria și paltonul pe el, s-a pregătit mintal și a deschis ușa. Kathi reușise în mod clar un lucru: l-a adus în dispoziția potrivită pentru a o da afară și era pregătit pentru o scenă de zile mari, dar atunci când și-a văzut musafirul, furia lui s-a îndreptat într-o cu totul altă direcție.

Kathi ședea cu spatele la el și râdea în continuare la cine știe ce glumă. Vizavi de ea stătea un domn bătrân, cu o mustață albă, care tocmai ridica un pahar de coniac. Un bărbat pe care nu-l mai văzuse de aproape un an și care a ridicat acum surprins privirea, zâmbindu-i plin de speranțe.

— Gereon, a spus bărbatul cu păr alb, iată că ai ajuns!

Rath nu i-a răspuns, s-a îndreptat spre gramofon și a pus capăt melodiei enervante.

— Gereon! a spus și Kathi.

Nimic mai mult. Trebuia să se simtă vinovată, având în vedere faptul că în mod normal nu o lăsa să se apropie de gramofon. N-a spus nimic, ci s-a mulțumit doar să schimbe discul din gramofon. Big Boy alături de Beiderbecke în concert, un cadou de la fratele său, Severin. După primele note, a dat sunetul mai tare.

Kathi a simțit imediat furtuna care se apropia. S-a ridicat grăbită.

— Mă voi ocupa de vase, a spus ea și a dispărut în bucătărie.

Casnica perfectă.

Rath a așteptat până ce ușa de la sufragerie s-a închis complet, apoi s-a așezat în fotoliul ce încă mai păstra căldura lui Kathi. L-a privit pe bărbatul cărunt.

— Bună seara, tată! a spus el într-un final. Simte-te ca acasă!

Engelbert Rath și-a dres glasul înainte să vorbească.

— Am putea să dăm, mai întâi, muzica puțin mai încet? a spus el și s-a ridicat. Nu-ți auzi propriile gânduri în gălăgia asta!

— Așa mă relaxez eu după ce termin serviciul.

Engelbert Rath s-a ridicat. A durat ceva până când a găsit butonul corect al gramofonului. A dat muzica așa de încet, că se putea auzi sunetul apei curgând în bucătărie. Privirea lui a rămas ațintită asupra colecției de viniluri din partea de jos a dulapului, apoi a clătinat din cap.

— Încă mai asculți muzica negrilor ăstora? a întrebat el.

— Ai bătut atâta drum ca să-mi spui acest lucru?

— Viniluri din America?

— Chiar vrei să vorbim despre America?

Engelbert Rath nu a mușcat momeala.

— Ai un caz nou? Așa mi-a povestit domnișoara Preußner.

E clar, chelnerul de la Uhlandeck chiar i-a transmis mesajul.

— O actriță decedată, a spus el, într-un studio.

— Păcat că nu poți să fii la Düsseldorf.

Engelbert Rath a scotocit în geanta de acte maro.

— Mama îți transmite salutări. Mi-a dat ceva pentru tine. Poftim…

A scos un obiect împachetat în hârtie de cadou și decorat cu multe panglici colorate.

— Pentru ziua ta.

— Mulțumesc! a spus Gereon și a pus pachetul alături. Mai sunt câteva zile până atunci.

— Mama ta a fost de părere că ar trebui să ți-l aduc acum. E mai sigur decât cu poșta.

— Deci nu veniți să mă vizitați?

Engelbert Rath a ridicat din umeri.

— Mamei i-ar fi plăcut să vină, a spus el, dar știi cum e. Nu merge singură cu trenul.

Și-a dres vocea.

— Și eu… ei, tocmai de Miercurea Cenușii… e imposibil să pleci din Köln tocmai atunci. Este o recepție la primărie și apoi slujba de dimineață, apoi masa cu pește la cazino și mai e și seara un eveniment de la care chiar nu pot să…

— E-n regulă, nu trebuie să-mi expui tot programul.

Engelbert Rath a arătat spre pachet.

— Măcar ai primit deja cadoul de la noi.

S-a așezat la loc pe canapea. Au amuțit. Din bucătărie se auzea zgomotul vaselor. Kathi se ocupa cu mult elan de tot ceea ce făcea.

— E drăguță logodnica ta, a spus Engelbert Rath într-un final.

— Nu suntem logodiți.

Engelbert Rath a părut surprins pentru un moment.

— Ei, nu mă voi obișnui niciodată cu aceste obiceiuri noi, a spus el. Drăguță fată, în orice caz. Ai fi putut și tu să ne povestești

ceva! Am crezut că am ajuns la apartamentul greșit, dar domnișoara Preußner a știut imediat cine sunt!

— Probabil că te-a recunoscut din poza de pe noptieră.

Reușise. Engelbert Rath a făcut, în sfârșit, o față acră.

— Nu înțeleg ce ar trebui să însemne asta, a spus el. Îmi vizitez fiul și sunt primit în acest mod!

— Dar la ce te-ai așteptat? Locuiesc de aproape un an în acest oraș și niciunul dintre voi nu m-a vizitat nici măcar o dată... Și acum apari neanunțat, de parcă ar fi o razie, și crezi că te voi primi cu covorul roșu?

— Băiatul meu, oamenii care trăiesc într-o seră n-ar trebui să arunce cu pietre, a spus Engelbert Rath.

Nu a trebuit să ridice tonul pentru a da greutate cuvintelor sale.

— Te-ai arătat vreodată la noi de când locuiești în Berlin? N-ai petrecut nici măcar Crăciunul în Köln! Știi foarte bine cât de tare s-ar fi bucurat mama ta! În loc de asta, ai preferat să lucrezi în zilele de sărbătoare, chiar dacă primiseși liber de la Karl.

— De unde știi toate astea? M-ai spionat?

— Nu trebuie să te spionez ca să știu. Sunt polițist.

— Oare de ce uit asta mereu?

Privindu-și fiul, Engelbert Rath părea obosit.

— Gereon, ne vedem așa de rar, a spus el, încât n-ar trebui să ne mai certăm. Ești singurul fiu pe care îl mai am.

„Da, pentru că refuzi să-i dai o șansă lui Severin", a gândit Gereon.

— De ce ești aici? a întrebat el.

Engelbert Rath și-a dres glasul înainte să vorbească.

— Avem o întâlnire, a spus el. Un prieten are nevoie de ajutorul tău.

— Nu-mi amintesc să fi stabilit o întâlnire.

— Am vorbit deja cu domnișoara Preußner.

Engelbert Rath a făcut un semn spre bucătăria din care se mai auzea încă zdrăngănit de veselă.

— Este de acord să te răpesc pentru o vreme. Nu durează mult. La nouă, nouă jumătate, ești înapoi. Nu-ți da jos pălăria și paltonul! Trebuie să mergem la Kaiserhof.

Exact asta ura la tatăl său: Engelbert Rath trebuia să dețină

controlul asupra tuturor lucrurilor, trebuia să tragă mereu toate sforile, să reglementeze diferite lucruri, de care nu-l rugase nimeni să se ocupe. Întotdeauna. Dar Rath se ura pe sine cel mai mult pentru că îi permitea tatălui său să-l monopolizeze astfel. Cu toate acestea, ceva din interiorul său sabota absolut toate încercările de a-i opune rezistență.

— Gereon, știam că nu o să mă lași baltă, a spus Engelbert Rath și s-a ridicat. Dacă ne grăbim, putem încă să ajungem la timp.

Mâna dreaptă a tatălui său l-a împins spre ușă.

N-a putut să se apere. A ascultat de tatăl său, așa cum a făcut, de altfel, mereu. Atunci când tatăl și fiul au pășit pe hol s-au întâlnit cu Kathi, care stătea cu un prosop în mână în ușa bucătăriei, ca un model al femeii casnice germane. Le-a zâmbit. Gereon a privit-o pentru puțin timp în ochi în timp ce își lua rămas-bun.

Privirea ei spunea totul.

Intuia ceea ce se întâmpla, dar nu voia să accepte.

Traficul era aglomerat la Moritzplatz. Un camion accidentat bloca aproape toată șoseaua și un polițist local trebuia să dirijeze traficul din jurul zonei unde s-a produs accidentul. A fost un drum tăcut.

— O mașină americană? a fost singurul lucru pe care l-a întrebat Engelbert Rath atunci când s-a așezat pe scaunul din dreapta al Buickului.

Dezaprobarea se citea pe fața sa și Gereon nu a mai spus nimic tocmai din cauza enervării pe care o resimțea.

Engelbert Rath a mai rupt tăcerea abia atunci când au rămas blocați în trafic la Moritzplatz.

— Ar fi fost mai bine să luăm un taxi, a zis el.

Pentru Gereon, remarca suna ca un reproș.

— Și cu taxiul tot rămâneam blocați, i-a răspuns iritat.

Într-un sfârșit, au putut înainta. Polițistul local a făcut un semn Buickului, care a pornit mai departe, spre Oranienstraße. Au trebuit să se mai oprească încă o dată în fața unui semafor roșu înainte să poată traversa spre Leipziger Straße, dar apoi s-au mișcat bine. Gereon a făcut tot ceea ce i-a stat în putință. În mod

clar, nu suficient.

— Prea târziu, a spus Engelbert Rath când au ajuns la Wilhelmplatz și a coborât din mașină. Am ajuns cu aproape zece minute mai târziu!

„Din partea mea poți să te duci naibii", s-a gândit Gereon în timp ce închidea mașina. Tatăl său se îndrepta deja spre intrarea hotelului. Hotelul și restaurantul Kaiserhof erau frecventate de politicieni și de funcționari înalți de pe Wilhelmstraße, aflată la nici doi pași. Era locul perfect pentru Engelbert Rath, care își conducea hotărât fiul spre restaurantul aflat la parterul hotelului. Până și rumoarea vocilor care răsuna din camera cu pereții îmbrăcați în panouri de stejar suna mai rafinat ca în alte locuri, iar clinchetul paharelor era și el mai subtil. Oamenii păreau să vorbească, să mănânce și să bea cu frâna de mână trasă.

Gereon și-a urmat tatăl. Engelbert Rath făcea impresia unui om care se pricepe. S-a îndreptat hotărât spre o masă la care erau așezați câțiva bărbați îmbrăcați în haine închise la culoare, care păreau că au venit aici cu mașina imediat după ce s-a încheiat o ședință la parlament. Era una dintre acele adunări la care știai imediat cine are un cuvânt de spus. Bărbatul care era așezat cu spatele la perete avea fața asemănătoare unei căpetenii indiene. Pomeți proeminenți, privirea impenetrabilă. O privire care i-a cuprins imediat pe cei doi Rath. Expresia bărbatului nu s-a schimbat, a șoptit ceva celorlalți de la masă și s-a ridicat.

Engelbert Rath s-a repezit spre indian.

— Scuză-mă pentru întârziere, Konrad, a început el, dar serviciul la poliție… și în Berlin… fiul meu…

— E-n regulă, Engelbäät! a spus acesta, pronunțând numele lui Engelbert Rath cu accent de Köln. Trenul meu pleacă în două ore, a mai adăugat.

Ochii inabordabili ai indianului păreau aproape prietenoși.

— Și? a întrebat el. Cum îi mai merge tânărului Rath? S-a acomodat deja cu viața în capitala republicii?

Gereon i-a strâns mâna indianului.

— Vă mulțumesc pentru interes, domnule primar general!

— Haideți să lăsăm titlurile la o parte! Fără nici un primar general sau consilier de stat! Suntem la o întâlnire personală. Trei oameni din Köln aflați la Berlin.

Gereon a zâmbit forțat.

— Haideți să mergem la bar, a spus indianul. Am rezervat un loc acolo.

Un chelner i-a condus spre o masă mică, pe care se afla deja o Zeltinger Kirchenpfad lângă semnul pe care scria „Rezervat". Gazda lor nu a lăsat nimic în voia întâmplării. Poate tocmai acesta era motivul pentru care directorul Engelbert Rath se înțelegea așa de bine cu primarul general. Asta pe lângă faptul că făceau parte din același partid. Pe de altă parte, tatăl său a avut mereu grijă să lege prietenii care să-i favorizeze ascensiunea în carieră. Tactica s-a bucurat de succes. La vremea lui, a fost cel mai tânăr comisar-șef din Poliția Köln, iar acum era directorul Departamentului de Criminalistică.

— Așa! Aici putem sta de vorbă fără să fim deranjați, a spus indianul și le-a făcut semn spre locurile unde trebuiau să se așeze.

A așteptat până ce chelnerul a umplut două pahare cu vin înainte să înceapă.

— Ce drăguț că fiul tău și-a făcut timp, Engelbäät, a spus el. Știe despre ce e vorba?

— Nu, fiind vorba de o chestiune așa de delicată… a clătinat Engelbert Rath din cap. M-am gândit că cel mai bine ar fi ca tu însuți să…

— Haide să ciocnim întâi!

Indianul avea un pahar de apă în fața sa, cu care a ciocnit. Cei doi Rath și-au ridicat paharele și au băut. Vinul era mult prea dulce pentru gustul lui Gereon, dar tatăl său și-a țuguiat buzele într-un gest apreciativ.

— Un soi cu adevărat bun, Konrad.

— Engelbäät, doar știu ce-ți place să bei!

Gazda lor a lăsat paharul de apă la o parte și și-a dres glasul înainte să înceapă.

— Atunci aș vrea să trec la subiect… a spus el, este vorba despre o chestiune neplăcută… o chestiune destul de neplăcută…

— Nicio problemă! Poliția are de a face, aproape exclusiv, cu chestiuni neplăcute!

— Vă rog, tinere domn Rath! Vă rog să nu mă luați cu aparatul de poliție! Așa cum am mai spus, e vorba despre o întâlnire

personală.

— Gereon, lasă-l pe domnul primar general să-ți explice mai întâi!

Tatăl său n-avea nevoie de mai mult de cinci minute pentru a-l catapulta înapoi în trecut. Gereon cel prost, băiatul impertinent, care ar fi mai bine să-și țină gura atunci când adulții vorbeau despre lucruri importante.

— Tatăl dumneavoastră, dragă domnule Rath, mă ajută tocmai în această chestiune deosebit de delicată și e chiar foarte bine că familia Rath este reprezentată și la Berlin…

Era așa de ușor să fii găsit de cei din Köln, chiar și în capitala imperială.

— Pe scurt, a continuat indianul, sunt șantajat.

— Domnul primar general primește scrisori anonime, a suflat Engelbert Rath.

Indianul a încuviințat.

— Cineva mă amenință că… cum să formulez… că va aduce anumite informații în atenția opiniei publice. Aceste informații nu trebuie să ajungă la urechile publicului.

— Ce fel de informații?

— Informații care ar putea să însemne sfârșitul carierei mele politice, dacă naziștii sau comuniștii pun mâna pe ele.

— Trebuie să știu ceva mai concret ca să vă pot ajuta. Trebuie să-mi spuneți despre ce e vorba mai exact.

Adenauer[1] și-a dres glasul.

— Acțiuni Glanzstoff, a spus el.

— Acțiuni ale filialei americane Glanzstoff, a explicat Engelbert Rath.

Adenauer a încuviințat.

— Dețin foarte multe, a spus el. Chiar foarte multe. În valoare de milioane… sau erau în valoare de milioane acum doi ani, când le-am cumpărat. Mi-am investit întreaga avere în ele. Și chiar mai mult de atât. Am chiar și un credit de la Deutsche Bank…

— Înțeleg, a spus Rath. Și din octombrie a început să le scadă valoarea.

— Le-a scăzut de mult valoarea. Nici nu am crezut că ar putea să scadă mai mult de atât, am sperat mereu că situația se va îmbunătăți. Dar în ultimele luni… Pe scurt, valoarea acțiunilor

mele e mai mică decât datoriile la bancă. Mult mai mică…

— Cu alte cuvinte, sunteți ruinat, a spus Rath și a fost mulțumit să surprindă privirea supărată a tatălui său. Cum ar mai putea cineva să vă șantajeze dacă sunteți deja la pământ?

— Ei, ruinat! Asta se mai poate rezolva încă! Am la bancă prieteni care sunt dispuși să mă ajute, a spus primarul general. Doar că nu vreau să se vorbească pe la toate colțurile de acest aranjament.

— Și tocmai cu asta vă amenință scrisorile anonime…

— Asta este exact ceea ce au așteptat adversarii mei, cei de stânga și de dreapta. Și totul le-a fost servit pe o tăviță de argint. Și încă ce moment să se întâmple!

— Și de ce nu vă adresați, pur și simplu, poliției pentru acest caz?

— Știți și dumneavoastră că nu se poate avea încredere în toți funcționarii din poliție. O asemenea chestiune trebuie abordată discret, de polițiști cu experiență, dar nu de poliție.

Rath a încuviințat.

— Un lucru nu înțeleg încă, a spus el, de ce ar trebui să vă ajut tocmai eu? Tatăl meu are mult mai multă experiență.

— Scrisorile vin din Berlin, de asta sunt sigur. Și nu doar pentru că sunt trimise la biroul meu din Berlin. Cel care mă șantajează este undeva în acest oraș, dar uitați-vă și dumneavoastră…

A scos un mic teanc de hârtii din buzunarul interior al jachetei.

A ales o foaie din teanc și i-a întins-o lui Rath.

— Poftim!

Creion de culoare roșie. Litere mari de tipar. Scris urât, dar lizibil. Arăta aproape ca un afiș făcut acasă, pe care scria:

„FORD RĂMÂNE ÎN BERLIN SAU ADENAUER MERGE LA ÎNCHISOARE!”

— Ce ar trebui să însemne asta? a întrebat el.

— Acesta este prețul, a spus primarul general. Cel care mă șantajează nu vrea bani. Îi pasă de altceva, vrea să salveze fabrica Ford de la Westhafen.

— Fabrica de mașini?

Adenauer a aprobat.

— Doar că zilele fabricii sunt numărate. Nu se mai poate face nimic.

— Nu mă pricep așa de bine... ar trebui să-mi explicați cum stă treaba.

— Ford se mută la Köln, a spus Adenauer. Totul a fost semnat deja, anul acesta urmează să punem piatra de temelie în Riehl. Va fi cea mai modernă fabrică din Europa și va face fabrica din Berlin să pară demodată prin comparație. Și atunci se va închide fabrica din Westhafen.

— Și tocmai asta vrea să evite cel care vrea să vă șantajeze.

Adenauer a încuviințat.

— Așa pare, doar că nu și-a ales persoana potrivită. Un Adenauer nu se lasă șantajat! Chiar și dacă aș vrea să fac ceva, n-aș avea cum! La fel cum nici primarul general al Berlinului nu poate să facă nimic.

— Domnul Böß are oricum propriile sale griji, a spus Gereon.

— Cui îi spuneți acest lucru!? Singurul care poate face ceva e Henry Ford, dar el nu vrea să mai producă nicio mașină în Berlin cât timp fabrica din Riehl funcționează, puteți să fiți sigur de asta.

— Și în Berlin vor fi câțiva șomeri în plus.

Adenauer a ridicat din umeri.

— Ce să-i facă?! În schimb, câteva sute de oameni din Köln își vor găsi de muncă. Asta e situația și așa merg lucrurile pe lumea aceasta! Iar șantajul nu are cum să oprească procesul după ce s-a pus deja în mișcare. Vă asigur de acest lucru!

— Cu toate acestea, sau poate tocmai de aceea, puteți avea de suferit de pe urma acestui șantaj și eu va trebui să mă asigur că acest lucru nu se va întâmpla.

Adenauer a aprobat.

— Fiul tău se prinde repede cum stau lucrurile, i-a spus el lui Engelber Rath.

Gereon s-a simțit ca atunci când mama sa se lăuda cu notele lui în fața tuturor doamnelor care veneau în vizită, la cafea.

— Și de unde știți, a întrebat el, că persoana care vă amenință chiar dispune de aceste informații?

— Citiți!

Adenauer i-a întins o altă hârtie.

— Prima scrisoare prin care eram șantajat, a doua pagină.

Scrisoarea nu mai arăta ca un afiș de această dată. Conținea mult mai mult text, care era scris tot cu roșu, chiar dacă era bătut la mașină. Rath a citit: „N-ar fi păcat ca lumea să afle ce au discutat în cadrul ședinței de la Deutsche Bank membrii Consiliului de Supraveghere Adenauer și Blüthgen și cu Brüning, directorul băncii?”

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Asta înseamnă un singur lucru: cineva știe precis, a spus Adenauer. Găsiți-l și faceți-l să înțeleagă că nu eu, ci *el* e cel care va ajunge în pușcărie în cazul în care fie și un cuvințel rostit în timpul acestei discuții va ajunge la urechile opiniei publice!

— Cum vă imaginați că aș putea să fac acest lucru? Eu sunt polițist, eu…

— Tocmai. Dumneavoastră știți cum se procedează într-o asemenea situație! Dragă prietene, nu vă va prinde rău. Încă sunt în relații bune cu șeful poliției. Puteți fi sigur de greutatea pe care cuvântul meu o are în fața lui Zörgiebel! Tatăl dumneavoastră era deja comisar-șef la vârsta dumneavoastră. Ar fi timpul să-i călcați pe urme.

— Sunt vremuri grele. Ministerul de Interne a suspendat toate promovările…

— Desigur! Pentru că Prusia trebuie să facă economii! Dar, credeți-mă, există mereu și excepții! Chiar și în aceste vremuri grele trebuie recompensați oamenii care merită. Și veți fi recompensat.

Engelbert Rath a făcut un gest aprobator.

— Comisar-șef Gereon Rath sună foarte bine, a spus el și a ridicat paharul de vin. În cinstea următorului comisar-șef din familia Rath!

Gereon a ridicat paharul și a zâmbit, dar a luat doar o sorbitură din vinul dulce. Comisar-șef nu suna rău deloc. Pe lângă asta, nu ar mai trebui să-l suporte nici pe maimuțoiul de Böhm. Un Rath nu ar trebui să le permită celorlalți să-i dea ordine.

— Domnule comisar Rath?

Vocea chelnerului i-a amintit de gradul său actual. Omul și-a plimbat privirea asupra celor aflați la masă, i-a exclus pe cei doi bărbați mai în vârstă și a rămas fixată asupra lui Gereon.

— Domnule Rath, un telefon pentru dumneavoastră, a spus el.

Era Czerwinski. L-au prins, într-un final, pe Glaser. Tehnicianul de lumini s-a întors seara acasă, așa că a trebuit doar să-l ia cu ei la secție.

— Omul te așteaptă deja la Alex, a spus secretarul criminalist, și m-am gândit că poate vrei să te ocupi încă de astăzi de el. Sperăm că nu te deranjăm. Prietena ta a fost foarte amabilă și ne-a divulgat unde îți petreci serile.

Rath era pregătit să se rățoiască la grăsan și să-i atragă atenția asupra lipsei de respect de care dădea dovadă, dar și-a venit în fire. Chiar și așa, Czerwinski a făcut treabă bună, ceea ce se întâmpla destul de rar.

— Ajung la voi în curând, a spus el doar și a închis. Serviciul, s-a scuzat el când s-a întors la masă cu paltonul și pălăria în mână. Din nefericire, e o chestiune care nu suportă amânare.

I-a întins mâna indianului în frac.

— Vă mulțumesc mult pentru invitație, domnule Adenauer! a spus el, deși abia a pus gura pe vinul dulce.

— Așteptați! Luați și scrisorile cu dumneavoastră!

Adenauer i-a întins teancul peste masă și Rath l-a băgat în buzunar.

— Ei, atunci, fiul meu, a spus Engelbert Rath, care s-a ridicat pentru a-și lua la revedere.

Directorul a încercat o îmbrățișare, dar nu i-a reușit. Engelbert Rath, mereu plin de încredere în sine, i-a întins, de această dată neîndemânatic, fiului său mâna.

— Ai grijă de tine! Te descurci să găsești ieșirea, nu? Mai am încă ceva de discutat cu domnul primar general.

— E-n regulă, tată! și-a dres Gereon glasul. Ne vedem mâine?

Fața directorului a înghețat.

— Mama… noi… s-a bâlbâit el, deci… i-am promis mamei tale că nu o las prea mult timp singură. Voi lua trenul de noapte.

— Domnilor, nu stați nici o secundă mai mult decât e necesar în Berlin, nu-i așa?

A încercat să-și ascundă dezamăgirea cu această remarcă, dar nu a reușit să se forțeze să și zâmbească. Oricât de tare l-a enervat modul neanunțat în care și-a făcut apariția tatăl său, tot îl rănea faptul că Engelbert Rath a venit la Berlin chiar în timpul carnavalului, doar pentru a-i face o favoare bunului său prieten.

Dar își cunoștea tatăl, așa că nu vedea de ce s-a așteptat la altceva din partea sa.

— Bine, drum bun atunci! a spus el și a plecat fără să se mai uite în urmă, s-a îndreptat spre ieșire și a coborât apoi treptele, ieșind în ploaie.

Afară, a tras adânc aer în piept și abia apoi s-a urcat în mașină. A stat pentru o vreme, pur și simplu, la volan și a contemplat Wilhelmplatz noaptea. În afară de câțiva trecători care tocmai ieșeau de la metrou și cei doi polițiști în uniformă, care stăteau în față la Kaiserhof, piața era pustie. Viața de noapte era în altă parte a orașului.

Rath nu putea să-și amintească să-i fi promis ceva lui Adenauer sau să fi acceptat, dar cu toate acestea, simțea greutatea teancului de scrisori pe care îl avea în buzunar și știa că avea o misiune. O misiune care putea să-i aducă funcția de comisar-șef.

S-a gândit la Kathi, care îl aștepta pe Luisenufer, și a fost bucuros că trebuia să meargă înapoi la Alex. Poate că va adormi cu mult înainte ca el să se întoarcă acasă. Așa ar fi cel mai bine. A pornit motorul și a plecat. Îi va face bine să se ocupe pentru o vreme de viața altcuiva.

Ce fel de om era oare Glaser? Un om care are pe cineva pe conștiință și fuge de la fața locului. Probabil că și-a dat și el seama, între timp, că aceasta nu era o soluție. Mai ales acum, că se afla la Cetate și aștepta să fie audiat. Nu puteai să scapi de o asemenea vină oricât de repede și departe fugeai. Nimeni nu știa asta mai bine decât Gereon Rath. Era o povară pe care o va căra pentru tot restul vieții.

În spatele gardurilor de construcție de la Alexandeplatz, se înălța întunecată pe cerul nopții secția de poliție. Berlinezii numeau clădirea impunătoare din cărămidă „Cetatea Roșie”. Secția de poliție ajunsese să fie chiar și mai mare decât Palatul imperial și, spre deosebire de palat, încă mai avea un scop. Colegii lui își numeau locul de muncă, pur și simplu, „Cetatea”, un nume care lui Rath i se părea că are ceva liniștitor și potrivit în același timp, chiar dacă fostul său loc de muncă din Köln avea o alură mult mai medievală. Deși fațada avea motive fine, inspirate din Renașterea florentină, prusacii reușiseră cumva să construiască un fel de fortăreață respingătoare.

Rath a parcat Buickul în curtea interioară, unde o echipă de asalt tocmai urca într-o mașină. A rămas din nou singur pe casa scării. Culoarele nesfârșite de la primul etaj, pustii, erau aduse, din când în când, la viață de ecoul slab al unor pași, voci sau uși trântite. La Omucideri mai erau la muncă doar cei din tura de noapte, un comisar și un asistent criminalist. Brenner, unul dintre lingăii lui Böhm, și Lange, noul sosit din Hanovra, și care venise cu doar câteva săptămâni în urmă la Cetate.

— Bună seara! și-a salutat Rath colegii. Unde sunt Czerwinski și Henning?

— I-am trimis acasă, a spus Brenner.

Au început bine!

— Cum de ți-a venit ideea că ai putea da ordine oamenilor mei?

— Ce înseamnă oamenii tăi? Eu sunt cel care coordonează tura de noapte și, din câte știu eu, cei doi nu sunt în tura de noapte. O instrucțiune de serviciu spune că orele suplimentare inutile trebuie evitate.

— Cei doi sunt parte a echipei mele de anchetă! Au adus un suspect! Sper că nu l-ai trimis și pe el acasă!

— Nu-ți face griji! a spus Brenner rânjind. Rath, pachetul tău se află încă frumos împachetat în custodia noastră.

— Păi, ce mai așteptați, domnule Brenner? a întrebat Rath încet și politicos.

— Ce mai aștept?

— Mișcă-ți posteriorul la telefon! s-a rățoit deodată la Brenner, că acestuia i s-a șters zâmbetul de pe față. Și ocupă-te să-l pot audia în cinci minute. Maximum!

Brenner a ridicat receptorul. Când a ajuns în dreptul ușii, Rath s-a răsucit și a spus, din nou, prietenos:

— Încă ceva, dragă colega, dacă mai treci vreodată peste mine și dai dispoziții oamenilor mei, atunci îți fac niște probleme de nici comisarul-șef Böhm nu te mai poate ajuta. E clar?

— În locul tău nu m-aș lăuda atât, a bombănit Brenner, dar a cerut legătura cu celulele poliției.

Rath trebuia să facă vreo câțiva pași pe coridor ca să ajungă la biroul său, care era puțin mai retras față de celelalte birouri ale Departamentului A. Era singurul birou liber la momentul în care

s-a transferat la Omoruri. Era destul de rece, căci se făcea economie la încălzire. De aceea nu și-a scos paltonul. S-a așezat în anticameră, la biroul secretarei, și a frunzărit dosarul cu actele personale ale lui Glaser, pe care Czerwinski l-a depus acolo, lângă actele de identitate ale omului. Datele din dosar coincideau cu cele din actele de identitate.

Cam zece minute mai târziu, cineva a bătut la ușă. Un portar, care stătea în prag, a împins în încăpere un bărbat palid, care părea intimidat.

— Aici este, domnule comisar!

Rath l-a rugat pe portar să aștepte afară și l-a privit pe nou-venit. Glaser era lângă ușă și se uita nesigur în jur. Era momentul optim să fie audiat. Poate că a prins bine că a trebuit să fiarbă puțin în arest.

— Așezați-vă! a spus Rath și a continuat să frunzărească hârtiile.

Bărbatul a înaintat târâindu-și picioarele și a luat loc. Rath l-a lăsat să aștepte un moment și apoi a spus direct, fără să ridice privirea din foi:

— Vă numiți Peter Glaser…

— Da.

— Născut pe 25 septembrie 1902.

— Da.

— Locuiți pe Röntgenstraße 10 în Charlottenburg?

— Da.

— De pe 1 noiembrie 1929 lucrați ca mașinist la Casa de producții La Belle, în Marien…

— Poftim?

Bărbatul care până atunci a stat pleoștit în scaun și-a îndreptat spatele.

— Nu scrie în actele dumneavoastră că ați fi surd.

— Nici nu sunt.

— Am întrebat unde lucrați.

— Nu m-ați întrebat.

Vocea lui suna de parcă tocmai s-a trezit.

— Mi-ați citit unde *chipurile* lucrez. Ceva cu film, dar nu e așa.

— Și atunci cum a ajuns numele dumneavoastră în dosarul de personal?

Glaser a ridicat din umeri și l-a privit agresiv în ochi pe Rath:

— Asta ar trebui să-l întrebați pe cel care a scris actele. Actele mele personale se află la Siemens und Halske. Sunt electrician la uzina Elmo.

— Poftim?

— Să repet ca să notați?

Glaser începea să fie în avantaj. În ciuda frigului, bărbatul nu mai tremura.

— Lucrez la Siemens! La uzina de motoare electrice. Tocmai ce mă întorceam acasă din tură când colegii dumneavoastră m-au înșfăcat chiar din fața ușii. Cu cătușe, pistol și toate cele. Sper că n-au văzut prea mulți vecini asta. Tipul de vizavi e destul de curios.

Rath s-a uitat în pașaportul lui Glaser. Bărbatul din poză, dincolo de orice dubiu, era același cu cel din fața lui.

— Ați arestat omul greșit? a deschis din nou gura Glaser.

Rath a închis hârtiile.

— Vom clarifica asta imediat.

„Imediat" a durat ceva mai mult. Rath l-a servit cu ceai fierbinte pe Glaser, care se răzvrătea din ce în ce mai mult. La sfârșitul a trei sferturi de oră, ce au părut că nu se mai sfârșesc, portarul l-a împins înăuntru pe Heinrich Bellmann, care părea deranjat. Bellmann nu păruse prea treaz nici la telefon, iar când a intrat în încăpere, mirosul de alcool s-a împrăștiat peste tot în jur.

— Bună seara, domnule comisar! a spus producătorul de film, chinuindu-se în mod evident să-și păstreze conduita cuviincioasă. Nu știam că lucrați în toiul nopții.

— Vă rog!

Rath i-a împins un scaun în fața biroului și Bellmann s-a așezat.

— Scuzați-mi starea, am exagerat puțin… nu-mi stă în fire… dar moartea lui Betty… sunt și eu doar un om!

— E-n regulă, i-a spus Rath. Nu vreți să-l salutați pe musafirul meu?

Bellmann părea că nu l-a remarcat pe Glaser.

— E o plăcere, a spus el și i-a întins mâna dreaptă peste masă. Bellmann.

— Glaser, a spus celălalt și i-a strâns mâna.

— Chiar nu-l cunoașteți pe acest om? a întrebat Rath.

— Nu, a spus iritat Bellmann. Ar trebui să-l cunosc?

— Acesta este Peter Glaser.

— Poftim?

— Tehnicianul de lumini.

— Ce prostie! Îmi cunosc angajații!

— Ați găsit poza pe care v-am rugat să o aduceți?

— Desigur!

Bellmann a băgat mâna în jachetă.

— N-a fost așa de simplu. Este de la petrecerea de Crăciun, a spus el și a ridicat din umerii grei, de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze.

Fotografia înfățișa un bărbat chipeș, cu un pahar de punci în mână și care zâmbea prietenos camerei de fotografiat în timp ce îmbrățișa o femeie. Rath nu-l mai văzuse pe bărbat, dar femeia era chiar Betty Winter! Un prim semnal de alarmă s-a tras încet, dar clar în mintea sa.

— Aici, a spus Bellmann și a arătat spre fotografie. Aici e Glaser. S-a înțeles bine cu Betty. Mai ales în acea seară.

Bellman a clătinat din cap.

— Încă nu-mi vine să cred că nu mai e printre noi, vreau să spun.

Peter Glaser a privit în tot acest timp, curios, fotografia. Acum, gâtul lui părea că s-a lungit și mai mult și ochii aproape i-au sărit din cap.

— Omule, nu-mi vine să cred! a spus el. Ăsta e Felix! Ce caută cu Winter?

Situația s-a clarificat repede: tehnicianul care dispăruse de pe platoul de filmare se numea, de fapt, Felix Krempin. Pentru a se angaja la casa de producție, Krempin s-a folosit de identitatea prietenului său, Peter Glaser, care nu știa nimic despre asta. Glaser le-a povestit că acesta lucra, de fapt, la Montana-Film, ca șef de producție.

Lui Henrich Bellmann i-a sărit țandăra când Glaser a menționat numele Montana. Abia a putut să-l liniștească pe producător, care, în ciudata stare în care se afla, a vorbit neîncetat despre spionaj, sabotaj și de lucruri chiar mai grave.

— Acești delincvenți! Trebuia să mă gândesc la asta! Se coboară până și la omor!

Rath l-a chemat pe portar, care l-a condus afară pe Bellmann. Acesta nu se mai oprea din înjurat. L-au auzit chiar și după ce s-a închis ușa; Rath i-a pus electricianului, rapid, câteva întrebări despre prietenul său, și-a notat adresa lui Krempin și apoi a trimis pe cineva să-l ducă pe Glaser acasă.

— Vă mulțumim frumos pentru ajutorul dumneavoastră! i-a spus Rath la despărțire. Să nu fie cu supărare, dar pare că prietenul dumneavoastră v-a jucat o festă oribilă.

O farsă? Bellmann nu era deloc de această părere. Producătorul se mai liniștise când a ajuns înapoi în birou, dar asta nu l-a făcut însă să-și schimbe atitudinea sau să renunțe la reproșuri. Doar că suspiciunile sale se mai concretizaseră între timp. Conform spuselor sale, La Belle a avut de mai multe ori probleme cu Montana și au ajuns chiar și în instanță de câteva ori. Acuzația de plagiat era cea mai puțin gravă. Bellmann le reproșa competitorilor săi că au încercat să le fure artiști, să le saboteze premierele, dar și o sumedenie de alte trucuri murdare. Bellmann spunea că șeful La Belle a fost adus „în fața judecătorului” din cauza unor asemenea acuzații. În concluzie, era o listă lungă, la care acum se putea adăuga și încercarea de a sabota filmările și de a o ucide pe cea mai importantă actriță a lui Heinrich Bellmann.

Lui Rath i se părea puțin probabilă ipoteza crimei ca ultim act de sabotaj, dar putea totuși să înțeleagă mânia producătorului. Trebuia să existe un motiv pentru care Krempin s-a angajat sub un nume fals la La Belle. Bărbatul trebuia pus sub urmărire.

Rath era mort de oboseală, dar instinctul de vânătoare s-a trezit în el. Va începe să audieze angajații de la Montana încă de mâine dimineață, astfel încât Böhm să nu aibă motiv să-l întoarcă din drum.

Chiar dacă Brenner și Lange plecaseră între timp, punerea în urmărire a lui Felix Krempin era deja demarată când Rath s-a întors la Omoruri. În locul lor, a găsit un grăsan așezat la birou, adâncit în lectura cazului.

— Domnule chestor Gennat!

Grăsanul și-a ridicat privirea.

— Rath! Ce mai căutați aici? Nu vă faceți speranțe că puteți dormi în patul meu! Îl voi folosi chiar eu!

Se întâmpla adesea ca Buddha să doarmă la secție. Chiar lângă biroul său, care arăta mai degrabă ca o sufragerie, se mai afla o cămăruță cu un pat.

— Mă bucur să vă revăd la secție, domnule chestor! a spus Rath. V-ați întors de curând din Düsseldorf?

Gennat a încuviințat.

— Într-un fel sau altul, drumul de la gară mă aduce mereu direct la Alex. Ciudat, nu-i așa? Asta nu s-ar mai fi întâmplat dacă m-aș fi căsătorit.

— Sau tocmai de aceea s-ar fi întâmplat, a spus Rath. Cum progresează investigațiile?

— Mai bine nu mă întrebați! Nici nu v-ar veni să credeți câte informații am adunat, câte indicii am primit de la publicul din Düsseldorf. Știm destul de exact cum s-a petrecut fiecare dintre crime, dar credeți că asta ne-a făcut să avansăm cu ancheta?

Gennat a scos un exemplar al cotidianului *B.Z.* din geanta de piele și a despăturit ziarul.

— Citesc că nici dumneavoastră n-ați pierdut vremea, a spus el și a pus ziarul pe masă, în fața lui Rath. Tocmai mi l-am luat de la gară. Puteți să-mi explicați ce se petrece?

Rath s-a holbat la ziar. Era o ediție specială a *B.Z. am Mittag*. Titlul mare de pe prima pagină anunța: *Moarte pe platoul de filmare! Betty Winter a fost ucisă de un reflector! Sabotaj?* Sub titlu erau și două poze: un portret perfect al actriței Betty Winter și o altă poză, mișcată, care îl înfățișa pe Gereon Rath în fața culiselor platoului de filmare. În fundal se observa chiar o parte a cadavrului acoperit. Dar îți puteai da seama că e un cadavru doar dacă știai că asta trebuia să vezi.

— Nu sunt prea multe de explicat, a spus Rath, ridicând din umeri. O actriță a murit și producătorul a vrut să se folosească de moartea ei pentru a apărea la ziar. Nici nu a apucat să se răcească bine cadavrul, că a și organizat o conferință de presă.

— Și dumneavoastră l-ați ajutat să ajungă pe prima pagină a ziarelor? Sau din ce motiv sunteți citat aici?

— Gașca a apărut acolo deodată și a mirosit sânge. M-am ocupat ca toți jurnaliștii să fie îndepărtați imediat de la locul

faptei, dar poliția nu poate interzice nimănui să țină o conferință de presă. Colegul Gräf și cu mine am participat pentru a ține lucrurile sub control, a spus Rath, ca să nu se exagereze prea mult cu speculațiile.

— Ei, păi, asta v-a ieșit de minune.

Rath a citit textul pe diagonală și a constatat că teoria lui Bellmann despre un sabotaj se regăsea deja în articol. Cu toate acestea, producătorul nu a spus nimic despre asta în cadrul conferinței de presă. Jurnalistul care scrisese articolul părea să știe despre micul război al producătorului cu Montana, chiar dacă acest atelier de film nu fusese pomenit. Rath a înghițit în sec când a constatat că afirmațiile sale au fost introduse în text atât de abil, că suna de parcă poliția ar fi, oficial, de acord cu teoria sabotajului.

— N-am autorizat nimic de felul acesta, a spus el iritat.

Gennat a încuviințat.

— E-n regulă, e-n regulă, dragă Rath, nici nu vă reproșează nimeni asta. Trebuie doar să fiți al dracului de atent când aveți de-a face cu presa din capitală. Reporterii pot fi de mare folos poliției, dar nu trebuie să cedați iluziei că i-ați putea ține sub control.

— Aș fi fericit dacă aș putea să-i țin departe de mine pentru o vreme.

— Nu luați lucrurile așa de în serios, a spus Gennat. Mai bine povestiți-mi în propriile cuvinte ce s-a întâmplat pe acest platou de filmare. Betty Winter nu e orișicine. Böhm a notat doar că v-a însărcinat să anchetați un accident soldat cu o victimă.

Rath a dat raportul scurt și la obiect. I-a povestit lui Gennat tot ceea ce știa despre caz, inclusiv despre tehnicianul de lumini angajat sub nume fals.

— Numele fals și fuga bărbatului sunt, în orice caz, deosebit de suspecte, a concluzionat el. Între timp, toate indiciile arată că ar fi fost vorba, într-adevăr, despre un sabotaj. Poate că intenția inițială nu a fost decesul actriței, dar, primele indicii arată că cineva și-a propus cel puțin să o rănească grav. E vorba, în mod clar, despre o faptă cu premeditare. Oricine a fost persoana, ea a luat cu siguranță în calcul posibilitatea ca Winter să moară. Momentan, pare că Felix Krempin e omul pe care îl căutăm.

Gennat a aprobat.

— Sună interesant, a spus el, și foarte plauzibil. Doar să vă feriți de concluzii pripite! Sau măcar nu le lăsați să ajungă în atenția opiniei publice! Ați avut deja o dată mult de suferit în urma acestui lucru.

— Din greșeli învățăm, domnule chestor!

— De unde ați scos asta? Se învață așa ceva la Academia de Poliție acum?

— De la tatăl meu, domnule chestor!

— Un om deștept, tatăl dumneavoastră. Polițist, nu-i așa?

Rath a încuviințat.

— Directorul Departamentului de Criminalistică.

— Atunci urmați-i sfatul și nu spuneți prea multe presei. Ar fi mai bine să ne împărtășiți nouă, angajaților Departamentului A, descoperirile dumneavoastră.

Gennat l-a privit sever. Rath știa că Buddha îl apreciază.

— Cât timp mai rămâneți în Berlin?

— Până miercuri. Nu pot să sufăr Düsseldorful, a oftat Gennat. Carnavalul. Pe Zörgiebel poate să-l cucerească *Helau*, dar nu e genul meu.

— Domnul Zörgiebel e din Mainz, a spus Rath.

— Și dumneavoastră? Nu sunteți tot din Renania?

— Din Köln, a spus Rath. Acolo carnavalul e numit *Alaaf* în loc de *Helau*, dar și eu prefer de ani de zile să evit acest spectacol. Nici nu încape îndoială că aici e mai liniștit.

— Ei, sunt mai mult decât suficiente baluri cu prilejul *Fasching* și în Berlin în acest weekend, în cazul în care vă apucă dorul de casă.

Telefonul a sunat înainte ca Rath să-i poată ridica receptorul. A răspuns Gennat.

— Da, a încuviințat Buddha, comisarul Rath e încă aici. Un moment! a spus și i-a întins receptorul. Punerea în urmărire; se pare că suspectul dumneavoastră chiar s-a făcut nevăzut.

1. Konrad Adenauer, politician creștin-democrat german, de profesie jurist, a fost primul cancelar german din perioada postbelică. Între anii 1917 și 1933 a fost primar general al orașului Köln (n. tr.).

Sâmbătă

1 martie 1930

7.

Rath era mort de oboseală când s-a târât, într-un final, pe casa scării de pe Luisenufer, spre apartamentul său. Cu binecuvântarea lui Gennat, a intensificat căutarea fugarului Krempin. Mâine, fiecare secție de poliție va primi o fotografie a bărbatului. Cei de la ED lucrau suplimentar în tura de noapte pentru a multiplica o parte a pozei aduse de Bellmann de la petrecerea de Crăciun. Toate semnele arătau că Felix Krempin chiar a dispărut și că acesta a avut și un motiv clar pentru a arunca un reflector asupra plăpândei actrițe.

În acest context, suspiciunile lui Bellmann i se păreau plauzibile chiar și lui Rath, deși intenția producătorului de a le face probleme celor de la Montana-Film era clară. S-a uitat la ceas. Doisprezece și jumătate. Nu va mai apuca să doarmă prea mult, mai ales că trebuia să ajungă cât mai devreme la Montana.

Când și-a dat seama ce-l aștepta în spatele acelei uși, avea deja cheile în mână și dăduse să deschidă.

Kathi.

Mâna cu cheile s-a oprit, de parcă cineva ar fi înghețat timpul.

Nu putea să se bage, pur și simplu, în pat, lângă ea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat! Pentru o secundă, s-a gândit chiar să se întoarcă, să meargă până la Schlesischer Tor și să doarmă pe canapeaua lui Gräf. Putea să-i spună secretarului criminalist că și-a pierdut cheia și să-l roage să-l adăpostească pentru o noapte.

Și-a dat seama apoi că ar fi o dovadă de lașitate din partea lui, așa că a răsucit cheia în broască, uluit de gălăgia pe care o făcea aceasta. A închis încet ușa și s-a strecurat prin hol, spre sufragerie, fără să aprindă lumina. A închis și acolo ușa și a bâjbâit până la fotoliul său. A găsit repede întrerupătorul lampadarului de lângă fotoliu. Un clic și lampa a răspândit în cameră o lumină slabă. A pus pălăria și paltonul pe un scaun. Kathi a strâns paharele, dar a lăsat sticla de coniac pe masă. Rath a scos un alt pahar din dulap, s-a prăbușit în fotoliu și și-a turnat o gură de coniac. *Ce tâmpit ești*, s-a gândit el, *te furișezi aici ca un hoț, te comporți ca un străin în propriul tău apartament!* A udat acest gând cu o gură de coniac, iar asta i-a făcut bine. A mai luat o înghițitură. Se va duce la culcare, la Kathi, abia atunci când va avea senzația că a băut suficient.

A ridicat paharul în direcția reflexiei sale difuze, proiectate de lumina galbenă în geamul de vizavi.

— Noroc! i-a murmurat imaginii sale, singura companie pe care putea să o suporte în acest moment.

A tresărit, s-a ridicat din fotoliu, speriat de propria toropeală. A dormit sau doar a ațipit? În orice caz, a auzit un sunet. Paharul trebuie să-i fi căzut din mână, căci acum era lângă fotoliu, pe covor. Din fericire, îl golise înainte să-l scape. Trebuie să fi dormit pentru o vreme, căci își simțea limba ca pe o cârpă de curățat stoarsă.

Rath s-a ridicat și a mers împleticit până la ușă. Avea nevoie de un pahar de apă. Abia când a început să meargă a realizat cât de mult a băut. A reușit să ajungă până la bucătărie fără să facă prea multă gălăgie, a scos un pahar din dulap și l-a ținut sub robinet. A lăsat apa rece să-i mai curgă câteva minute peste mâini înainte să închidă robinetul. Asta i-a făcut bine. A golit paharul dintr-o înghițitură și l-a ținut din nou sub robinet.

A văzut bilețelul abia când s-a îndreptat spre ușă, cu paharul în mână. Pe mijlocul mesei era o bucățică de hârtie dintr-un carnețel cu spirală, pe care îl folosea și ca să-și noteze ce voia să cumpere. Rath a citit surprins bilețelul:

„Îmi pare rău, dragul meu”, a simțit cum i se strânge stomacul citind aceste cuvinte, „dar n-am mai putut suporta. Mă simt așa de singură în acest apartament atunci când tu nu ești aici! Chiar

dacă nu e ușor să iubești un polițist, aproape că m-am obișnuit. Aproape. Azi era clar că nu reușim să ne mai vedem, așa că am luat un taxi și am mers la sora mea, care are nevoie de cineva care să o consoleze.

Ne vedem mâine la bal. Voi încerca să ajung la tine la ora șase și jumătate, ca să putem merge împreună.

Cu drag,

Kathi.

P.S. Am lăsat niște tocană pe aragaz. Știi doar că e mai bună încălzită."

Rath a pus bilețelul înapoi, pe masă.

Pe de o parte, simțea o ușurare imensă, pe de altă parte, acum că știa că ea nu se află în apartament, a început să simtă o singurătate care aproape că îl durea fizic. Înghețata, deși ea a lăsat încălzirea pornită. Tocmai ce a evitat-o, s-a ferit de ea așezându-se în fotoliu și s-a refugiat în sticla de coniac, ar fi preferat să o dea dracului, dar acum simțea cum îl împunge durerea absenței ei.

Cel puțin, acum putea să meargă în pat, dar voia să facă asta?

Deodată, s-a simțit gâtuit de o frică îngrozitoare. Noaptea nu se terminase, ci abia începea.

S-a dus în camera de zi, a pus un vinil cu Coleman Hawkins și a deschis din nou sticla de coniac.

8.

S-a holbat la titlul principal al ziarului și a încercat să se convingă că sunt doar litere. Litere negre și grase pe hârtie ieftină.

Moarte pe platoul de filmare! Betty Winter a fost ucisă de un reflector!

Sunt doar litere.

Literele nu sunt realitatea.

Știa că mint. Moartea nu o va putea lua, căci ea era de mult nemuritoare.

A lăsat ziarul să-i cadă din mână. Mirosul cafelei proaspete a ajuns până la nările sale. Acesta părea deodată mai ireal ca literele din ziar – sau mai bine spus, decât ceea ce transmitea înșiruirea de litere din ziar –, intensificând senzația de neputință, o neputință pe care nu a mai simțit-o de ani de zile.

A fost smulsă de lângă el.

— Mai doriți și altceva?

Albert e acolo, așa cum a fost mereu acolo în toți acești ani sumbri și reci pe care ar fi preferat să-i șteargă din viața sa. Albert e mereu acolo, Albert a fost mereu acolo. În fiecare zi.

Ziua în care lumea…

Ziua în care a ieșit din lume. Albert e lângă fereastră și trage draperiile grele, de un verde catifelat. Se întunecă și doar lumina slabă a lămpii cu gaz pâlpâie în cameră.

Și fețele îngrijorate, fețele severe care îl privesc de parcă ar vrea să-l țintuiască din priviri. Să-l țintuiască pentru eternitate în această cameră.

L-au prins.

În cămară.

Ce și-au închipuit? Ce s-au așteptat din partea unui băiat de 15 ani? De la un băiat de 15 ani care nu e decât piele și os și care e chinuit de foame. E chinuit de foame într-una dintre cele mai bogate case din oraș, în a cărei bucătărie lucrează șase angajați. Cămara acestei case poate fi comparată cu cămara celor mai selecte restaurante din oraș.

Face acest lucru de săptămâni. Știa când e goală bucătăria și când excursia într-acolo nu e periculoasă. A stat în cămară, cu stomacul ghiorăindu-i, în fața tuturor delicateselor și a încercat, timid, din toate lucrurile din care nu avea voie să mănânce.

Din dulciuri.

Nu se îngrașă indiferent cât mănâncă. Așa stau lucrurile încă de când a fost afectat de boală.

Tot au observat.

Tatăl a observat și a fost cel care i-a întins fiului această capcană perfidă.

Rușinea de a sta în cămară, mânjit cu roșu la gură, cu sticla de suc încă în mână, sub privirile lor. Măcar dacă i-ar reproșa ceva,

dar privirile lor nu transmiteau decât dezamăgire. Stăteau, pur și simplu, acolo și îl priveau fix.

Richard, e doar un copil, a spus mama sa.

Avea lacrimi în ochi.

Trebuie să-l protejăm de propria sa persoană, a spus tatăl, *altfel, nu va crește niciodată.*

Servitorii au tăcut.

Albert a închis ușa grea, cheia s-a răsucit gălăgios în ușă. Așa a început prizonieratul, iar lumea a rămas afară.

E adevărat că-l lăsau încă să iasă afară, dar numai supravegheat. Erau mereu încă două persoane în jurul său. Nu, nu putea să accepte acest lucru.

S-a resemnat cu soarta sa.

A acceptat că nu mai poate avea prieteni, că nu mai poate găsi dragostea în această lume.

La 15 ani, draperia întunecată s-a lăsat peste tot.

Nu o lăsa! Creează-ți propria realitate!

Fără durere, fără foame, fără boală.

— Mai doriți și altceva?

Albert, singura constantă din viața sa, singurul lucru care rămâne se afla încă acolo. A clătinat din cap și servitorul a părăsit, tăcut, încăperea.

A împăturit ziarul, așa cum face întotdeauna.

Pentru un moment, doar pentru un scurt moment, ar vrea să fie un altul, să fie într-o altă lume, așa cum făcea în nopțile îndelungate petrecute în fața ecranului.

Poate era doar un vis? Cine decide ce e vis și ce e realitate?

Durerea îi sfredelea inima și nu mai făcea de mult diferența dacă era vorba despre realitate sau despre un vis.

Betty Winter a fost ucisă de un reflector.

Și apoi a văzut cuvântul, cuvântul însoțit de un semn de întrebare.

Sabotaj?

Durerea sa se transformă în mânie, o mânie fără margini, care nu-și găsește niciun scop. A înșfăcat ziarul frumos împăturit și a sfâșiat hârtia, a rupt-o în fâșii care pluteau în jurul său ca niște fulgi ceva prea mari.

Cine i-a făcut asta?
Cine?
A iubit-o!

9.

Biroul casei de film Montana se afla în colțul mai costisitor al Kantstraße. Femeia blondă de la recepție i-a făcut un semn cu mâna să se așeze, aruncându-i o privire rece în timp ce continua să măcăne la telefon. Rath s-a așezat într-unul dintre fotoliile moderne, din piele, aranjate în fața unui birou. S-a văzut nevoit să asculte pălăvrăgeala femeii.

— ...Desigur că filmele noastre cu sonor pot să fie văzute folosind aparatură americană, dar în acest caz ați fi obligat să plătiți o mică taxă pentru licență, pe care, în mod evident, ați...

Partenerul ei de conversație a reușit, în sfârșit, să ia cuvântul. Blonda a ascultat cu gura deschisă și a așteptat momentul să intervină:

— Dar desigur! În acest caz, vă vom trimite copiile împreună cu actele necesare și dumneavoastră n-ar trebui decât să semnați. Nu e absolut nicio problemă. Restul are loc automat. Mă voi ocupa de toate cele necesare. Vă vom contacta noi. La revedere!

Secretara a pus receptorul în furcă și i-a zâmbit lui Rath.

— Cu ce pot să vă ajut? a întrebat ea.

Rath n-a răspuns imediat, căci se aștepta ca blonda să continue să vorbească, dar ea s-a mărginit la aceste șase cuvinte.

— Eu, a început el, aș dori să vorbesc cu administratorul.

— În ce problemă?

Rath și-a scos legitimația.

— Poliția Criminalistică.

— Serviciul pentru persoane dispărute?

— Nu, Serviciul Omoruri.

Secretara a ridicat din sprâncene.

— Îmi pare rău, dar domnul Oppenberg nu a ajuns încă la birou.

— Și când este așteptat să sosească?

Ea a ridicat din umeri.

— S-ar putea să dureze mai mult. Momentan, merge dimineața mai întâi pe platoul de filmare, pentru că sunt multe chestiuni ce trebuie aranjate. Planul pentru filmări trebuie schimbat în fiecare zi, pentru că draga de domnișoară Franck…

— Unde se filmează? a întrebat Rath înainte ca ea să aibă ocazia să intre din nou în priză.

— În Neubabelsberg, dar nu aveți cum să ajungeți acolo acum.

— Am mașină.

— Se înregistrează un film cu sonor. N-aveți voie să deranjați.

— Poliția are voie.

— Poate că vă pot ajuta *eu*.

— E drăguț din partea dumneavoastră, dar trebuie să vorbesc personal cu șeful dumneavoastră, a spus el. Unde îl găsesc în acest turn babilonian?

— La UFA, în hala cea mare, platoul de filmare din nord, chiar lângă Tonkreuz.

— Montana aparține de UFA?

Ea a râs.

— Ferească sfântul! Măreața UFA este doar amabilă și ne închiriază platourile de filmare. Sunt câteva platouri libere, acum, că Pommers a terminat de filmat cel mai nou film cu Jannings, dar, cum am mai spus, nu trebuie să deranjați filmările!

— Dacă puteți, fiți așa de amabilă și să sunați să-i anunțați de venirea mea, a spus Rath. Plec apoi.

Era vizibil că nu-i convenea și, cu toate acestea, a zâmbit când a ridicat receptorul.

— Să vedem, a spus ea, poate că domnul Oppenberg va putea să-și rupă cinci minute, dar nu vă pot promite nimic.

Rath s-a ridicat din fotoliu, și-a pus pălăria și a dus degetele scurt la ea, în chip de salut.

— Nu trebuie să-mi promiteți nimic, a spus el zâmbind. Spuneți-i domnului Oppenberg că ajung în circa jumătate de oră.

Rath a dat jos geamul lateral, lăsând briza rece să-i sufle în față și a inhalat aerul proaspăt ca pe un drog. Vântul i-a insuflat din nou viață în oasele obosite. Nu dormise mai deloc în acea

noapte, dar băuse mult. S-a simțit aproape ușurat când a sunat alarma, bucuros că a reușit să treacă peste acea noapte.

Una dintre acele nopți.

Una dintre acele nopți în care avea un fel de frică patologică de somn, pentru că știa că visele se vor întoarce. Erau acele vise care îl bântuiau mereu. Existau și unele săptămâni în care aproape uita, nopți în care dormea liniștit, dar visele se întorceau, la fel de sigure și aprige ca succesiunea anotimpurilor. Știa când urmau să vină. Trebuia doar să închidă ochii pentru a vedea demonii care îl urmăreau și oamenii morți pe care i-a cunoscut odată. Îi apăreau în vise palizi ca niște cadavre, cu găuri de glonț în piept, cu orbitele goale și cu bucățele de piele atârnându-le de corp, arătând ca niște haine mâncate de molii. Se trezea mereu speriat, cu fruntea transpirată. Încerca să se distragă, mai lua o gură din sticlă, dar, la un moment dat, tot adormea și era la mila lor. Îl urmăreau. Pe cât de mult îl evitau oamenii în viață, ce păreau mereu să se ascundă de el, pe atât de tare îl urmăreau cei morți. Era recunoscător când se trezea cu inima bătându-i puternic și cu pijamalele leoarcă de sudoare, chiar dacă se simțea de o mie de ori mai obosit decât atunci când a adormit. Doar dușurile reci și cafeaua tare mai puteau să-i readucă trupul la viață.

Și atunci secretara cea blondă a pronunțat acest nume.

Oppenberg.

N-a lăsat să se vadă cât de tare l-a speriat acest nume.

Manfred Oppenberg.

Bărbatul care l-a condus la un local de noapte ilegal, aflat în preajma Gării de Est. Producătorul de film cu însoțitoarea nimfomană. Nu trecuse nici un an de când l-a întâlnit prima oară. Noaptea în care totul s-a dus dracului, noaptea care s-a sfârșit cu un alt mort care-i bântuia acum visele.

Oppenberg era o cunoștință pe care Rath ar fi preferat să o dea uitării.

Măcar era singur pe teren. Nu și-a făcut astăzi apariția la Alex ca să se ferească din calea lui Böhm, care, citind ziarul la micul dejun, sigur a realizat că l-a însărcinat din greșală pe Rath cu un caz spectaculos. Și-a sunat oamenii încă dinainte să se dea jos din pat și le-a dat instrucțiuni telefonice. Pe Henning și Czerwinski i-a

trimis la Marienfelde, unde trebuiau să audieze restul persoanelor aflate pe platoul de filmare al lui Bellmann, pe toți, fără excepție, de la producător la femeia de serviciu, iar pe Gräf l-a trimis pe Hannoversche Straße, la doctorul Schwartz. După noaptea pe care a avut-o, nu avea de gând să se ducă el însuși acolo. Simpla imagine a actriței Betty Winter întinsă pe masa de autopsie… Rath nu ar fi putut să suporte azi morga, care mirosea mereu a sânge și dezinfectant, și alte lucruri mai rele. N-ar fi putut să îndure morga mai ales din cauza umorului doctorului Schwartz.

Se simțea bine în ciuda oboselii sale. Singur lucra cel mai eficient! Și-a amintit cuvintele lui Gennat: *Ar fi mai bine să ne împărtășiți nouă, angajaților Departamentului A, descoperirile dumneavoastră.*

Mai târziu.

Străzile din vest erau bine construite, așa că a putut să accelereze pe Kaiserallee. Traficul a devenit ceva mai aglomerat la Schloßstraße, dar, cu cât se îndepărta mai tare de oraș, cu atât avansa mai repede. Rath era surprins: chiar și într-o zi tristă, precum cea de azi, orașul devenea aproape idilic. Stropii de ploaie se auzeau pe capota mașinii. Undeva, aproape de Wannsee, a cotit la stânga și a trecut peste Kohlhasenbrück, ajungând la Neubabelsberg.

A parcat Buickul pe Stahnsdorfer Straße și a privit în jur. Intrarea pe platoul de filmare arăta ca o fabrică, flancată de două căsuțe cu portari și o baricadă. Era considerabil mai mare decât Terra din Marienfelde. Un portar în uniformă a studiat atent fotografia din legitimația de serviciu, iar Rath l-a întrebat pe unde trebuie să meargă. Portarul i-a arătat:

— Mergeți tot înainte pe aici, pe lângă seră, și treceți prin atelierele din spate pentru a ajunge direct la hala cea mare. Acolo filmează momentan cei de la Montana.

— Hala cea mare?

— Nu o puteți rata.

Clădirea platoului de filmare era asemănătoare celei din Marienfelde. În spatele ei se vedeau câteva șiruri de barăci, din care răsunau bătăi de ciocan și zgomotul fierăstraielor circulare. Rath nu a fost atent pentru un moment și s-a trezit pe o alee

îngustă a unui bazar turcesc dintr-un oraș oriental, care părea ca un vis din *O mie și una de nopți*, rătăcit în peisajul de iarnă din Brandenburg. A ieșit prin arcada unei moschei și a văzut că partea din spate a decorului era neîngrijită. O construcție simplă, din lemn, era singurul lucru care împiedica prăbușirea minunii orientale. Rath s-a îndepărtat puțin de drumul pe care trebuia să-l parcurgă, iar atunci când a privit la stânga, a înțeles deodată ce voia să spună portarul atunci când i-a zis că nu are cum să o rateze. În spatele șirului de barăci se ridica hala de cărămidă, lipsită de ornamente, în care un zepelin ar fi putut să încapă lejer.

Hala părea aproape, dar a trebuit să mai meargă ceva până să ajungă la ea. O construcție nouă, fără ferestre, se înălța până la cer chiar lângă hală.

— Aceasta este hala mare? a întrebat Rath un soldat îmbrăcat în uniforma Războiului de Șapte Ani, care stătea sprijinit de un perete, cu o țigară în colțul gurii și citea ziarul.

— Vedeți una mai mare pe undeva?

Bărbatul l-a măsurat din priviri.

— Sunteți tot figurant, nu?

— Ceva de felul ăsta. Trebuie să ajung la Montana.

— Acolo, după colț, este o ușă mare. N-aveți cum să o ratați. Acolo e platoul de filmare de nord.

„N-aveți cum să o ratați" părea o descriere comună în acest loc, dar de această dată chiar se potrivea. Uriașa ușă de hambar, din oțel, făcea ca ușa de dimensiuni obișnuite, decupată în interiorul ei, să arate precum o intrare pentru pisici. Rath a deschis-o cu un scârțâit și a intrat. Un portar în uniformă îl aștepta în spatele ușii de pisici.

— Stai pe loc! s-a rățoit la el. Nu puteți să mărșăluiți așa, pur și simplu, aici! Se filmează!

— De aceea am și venit, i-a răspuns Rath.

Portarul purta aceeași uniformă fantezistă ca și ceilalți portari de la intrare. L-a măsurat pe intrus din cap până în picioare de parcă încerca să-i măsoare importanța, dar a părut că nu ajunge la un rezultat clar.

— Se filmează cu sonor, a spus el.

A arătat spre o ușă de oțel pe care scria cu litere negre: *MITTELHALLE II N*. Alături se vedea un bec roșu aprins.

— Nu poate să se plimbe oricine acolo!

— Nu vreau să mă plimb, ci să vorbesc cu domnul Oppenberg.

— Acum? În mijlocul filmărilor?

Unul care se crede important și mai poartă și o asemenea uniformă, s-a gândit Rath în timp ce începea să-și piardă răbdarea.

— Cum ar fi dacă ați deschide, pur și simplu, ușa și ați întreba? a spus el.

— Dacă nu-mi spuneți un nume, eu nu am de unde să știu pe cine să anunț, i-a răspuns obraznic portarul.

— Rath. Poliția Criminalistică.

Bărbatul a luat imediat poziție de drepți.

— De ce nu ați spus așa de la început? Nu arătați deloc ca un poli… ca un funcționar de la poliție. Un moment, vă rog!

Portarul a dispărut îndărătul ușii. Lumina roșie se stinsese între timp. Rath s-a gândit dacă n-ar fi mai bine să meargă în urma portarului, dar a așteptat cuminte până ce portarul a deschis din nou ușa platoului de filmare, pentru un bărbat care încă le striga ceva celor de pe platoul de filmare. Rath nu putea să-i vadă decât spatele și părul argintiu.

— …Continuați atunci cu scena 39. Ei, și?! Trebuie să ne asigurăm că ne folosim de timp, chiar dacă acest lucru presupune să facem mai multe schimbări. Deci, treceți la treabă! Scena 39: atelierul lui Schröder, baronul Suez și Schröder. Czerny poate să se schimbe deja. Vă dau o jumătate de oră! Vreau să începem când mă întorc!

Oppenberg a fost surprins atunci când l-a recunoscut pe Rath.

— Dragul meu prieten, a spus el și i-a strâns mâna lui Rath. Dumneavoastră sunteți! Cu ce vă pot ajuta?

Rath nu i-a răspuns imediat. *Nu-l lăsa să se joace cu tine*, și-a spus Rath.

— O persoană a fost ucisă, a spus el și zâmbetul lui Oppenberg a înghețat.

— Vivian? E…

Vivian. Rath și-a amintit de însoțitoarea drăguță a producătorului.

— Îl caut pe șeful de producție, a spus el și a rămas în continuare la fel de prietenos ca un ospătar-șef care n-a primit

încă bacșiș. Felix Krempin.

— Nu înțeleg… cine a fost omorât?

— Nu citiți ziarul? Betty Winter.

— N-a fost un accident? Și eu care am crezut că ați venit din cauza lui Vivian…

— De ce aș face asta?

Producătorul i-a aruncat o privire cu colțul ochiului portarului, care trăgea cu urechea, și l-a luat pe Rath într-o parte.

— Haideți cu mine ca să discutăm despre asta într-un loc unde nu ne deranjează nimeni. N-am un birou aici, dar putem să mergem în spate, la machiaj. Acolo putem vorbi în liniște.

Oppenberg l-a condus pe comisar într-o cameră întunecată, fără ferestre. Pereții erau acoperiți cu afișe de filme. O oglindă împrejmuită de becuri acoperea unul dintre pereți.

— Aici nu vă pot oferi nimic, a spus Oppenberg. Aș fi preferat să vă primesc în biroul meu, dar în momentul de față nu pot pleca din studio. Trebuie să regândim complet planul de filmare și nu pot face acest lucru fără mine. A, da, a spus el, aș putea totuși să vă ofer ceva.

Producătorul a scos un etui argintiu, plat, din buzunarul jachetei. Rath s-a temut pentru o secundă că bărbatul îi va oferi cocaină, dar atunci când Oppenberg l-a deschis, a văzut că erau doar șiruri ordonate și albe de țigări.

— Mulțumesc, a spus Rath, dar de două luni…

— Înțeleg! V-ați propus să vă lăsați în noul anul, așa-i? Vă deranjează dacă fumez eu?

— Nu.

— Atunci, spuneți-mi, a continuat Oppenberg în timp ce-și aprindea o țigară, de ce ați venit să mă vedeți dacă nu e vorba despre Vivian? M-am dus alaltăieri la colegii dumneavoastră ca să anunț că a dispărut.

— A dispărut?

— Vivian nu mai e aici, nu v-am spus asta? Am început luni filmările și de atunci nu a mai fost văzută. Tocmai de aceea e așa un haos aici.

Rath și-a amintit de femeia din ale cărei tentacule a scăpat cu greu în Venuskeller. Nu-l mira faptul că a părăsit un bărbat precum Oppenberg.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, a spus el, dar am venit pentru Felix Krempin. Lucrează pentru dumneavoastră, nu-i așa?

Oppenberg avea lucrurile sub control. Nu trăda nici măcar curiozitate sau surprindere, fără să mai vorbim de o eventuală prindere în capcană.

— Mă tem că și eu trebuie să vă dezamăgesc, a spus el. Krempin a fost, la un moment dat, șeful meu de producție, dar și-a dat demisia acum trei-patru luni. Nu m-am mai întâlnit cu el de atunci.

— Nici la Belle Film?

— La Bellmann? Nu prea am de-a face cu el.

Rath s-a hotărât să treacă la un atac frontal.

— Domnule Oppenberg, haideți să nu ne mai ascundem după deget. Vă voi vorbi deschis: l-ați trimis pe Felix Krempin să se infiltreze, sub nume fals, la concurentul dumneavoastră, Bellmann. Acolo a provocat un accident care a costat-o viața pe Betty Winter.

— Despre ce vorbiți? Ce v-a povestit Bellmann? Eu n-aș crede tot ce spune. Omul are o imaginație cam bogată.

— Nu mai faceți pe inocentul! Krempin este sabotorul dumneavoastră! Nu va putea să scape de această dată și să nu credeți că va continua să vă acopere, asta v-o pot garanta!

— Dragă domnule Rath, nu este Krempin *al meu*. Felix Krempin este un om liber, care și-a schimbat angajatorul. Iar acum, lăsați-mă și pe mine să vă vorbesc deschis! Și ascultați-mă bine!

A reușit să-l provoace pe Oppenberg să-și piardă rezerva inițială.

— Mai ales, a spus producătorul și a stins țigara fumată pe jumătate, că nu ar trebui să vă comportați așa, având în vedere generozitatea mea din trecut. Sunt convins că șeful dumneavoastră nu se va bucura să audă că trageți cocaină pe nas, chiar dacă faceți acest lucru în timpul liber.

— Cocaina pe care am primit-o de la dumneavoastră!

Oppenberg a ridicat din umeri.

— Eu pot să trăiesc cu viciile pe care le am, a spus el, și poate că și dumneavoastră puteți, dar știu sigur că șefului poliției nu-i

plac absolut deloc asemenea lucruri.

— Vreți să mă șantajați?

— Vreau doar să ne întoarcem la relațiile prietenești. Voi coopera cu dumneavoastră dacă îmi promiteți că nu veți folosi informațiile pe care vi le voi da împotriva mea.

— Nu pot să vă fac asemenea promisiuni, a spus Rath. Prietenia încetează atunci când e vorba de un omor.

— După cum spuneam, nu e vorba de un omor, a spus Oppenberg și și-a aprins o altă țigară.

A tras adânc în piept înainte să continue.

— Într-o privință chiar aveți dreptate: Felix Krempin s-a angajat la Bellmann fiind însărcinat de mine, dar nu a fost niciodată vorba despre sabotaj sau omor! Dați-mi voie să vă explic pe scurt…

— Vă ascult.

— Trebuie să știți că branșa noastră trece printr-o perioadă de schimbare. Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să facem filme cu sonor, iar asta e o distracție costisitoare. Există doar câteva case de producție care sunt la fel de puternice din punct de vedere financiar ca marea UFA. Majoritatea sunt firme creative și mici, care trebuie să se chinuie să strângă bani pentru orice producție și tocmai acestea au probleme și mai mari acum.

— Firme precum a dumneavoastră.

— E cu mult mai complicat și scump să produci un film cu sonor în comparație cu unul normal. Și acum să trecem la subiect: chiar dacă nu am o părere prea bună despre Bellmann și filmele sale, trebuie să recunosc un lucru, și anume că are cele mai ieftine producții. De aceea am vrut ca Felix să se uite puțin pe acolo, să descopere câteva secrete folositoare și pentru Montana. Asta este tot.

Oppenberg a tras din țigară.

— Poate că n-ar fi trebuit să-l provoc. I-am reproșat lui Krempin, șeful de producție, că nu e suficient de atent la bani.

— Deci e vorba despre spionaj.

— Numiți asta cum vreți. Nu e tocmai cușer, dar, dragă domnule Rath, nu e nici ceva așa de grav, încât să trebuiască să încălcați prietenia noastră.

— De ce vreți să mă ajutați? Un colaborator de-al

dumneavoastră este suspect de omor și este fugar…

— Tocmai de aceea! Și eu îl caut. Nu știu ce s-a întâmplat mai exact la Bellmann, dar un lucru pot să vă spun sigur: Felix Krempin nu e un ucigaș! Și nici nu a fost însărcinat să saboteze filmările lui Bellmann, ca să nu mai spun să rănească sau să omoare pe cineva!

— De ce ar trebui să vă cred?

— Haideți să vedem lucrurile din cealaltă perspectivă: de ce v-aș minți? a zâmbit Oppenberg. Mai ales că știu că nu am de ce să mă tem, dragul meu prieten!

— Nu sunt prietenul dumneavoastră.

— Atunci sunteți un prieten de afaceri.

— N-aș numi asta o afacere. Ăsta e șantaj!

— Încetați odată cu acest cuvânt urât! Dar dacă puneți preț pe asta, atunci chiar putem să facem, pe bune, o afacere împreună. Vă fac o propunere: lucrați pentru mine! Plătesc bine.

— Cu siguranță nu voi falsifica rezultatele anchetei de dragul dumneavoastră!

— Cine vorbește de așa ceva?! Nu, e vorba de o misiune absolut normală, una după care și-ar linge degetele orice detectiv privat.

— Nu înțeleg…

— Am vorbit mai devreme despre asta.

Oppenberg și-a stins țigara.

— Vivian. Ajutați-mă să o găsesc!

— Asta e mai degrabă o misiune pentru colegii de la Persoane Dispărute.

— Ăia nu mișcă niciun deget.

— Atunci înseamnă că au și un motiv să nu facă nimic. Sunteți absolut sigur că Vivian nu v-a părăsit, pur și simplu?

— Vreți să mă lucrați? Sau vreți să-mi recitați alte impertinențe, la fel cum au făcut și colegii dumneavoastră?

— Dacă vreți să lucrez pentru dumneavoastră, trebuie să pot pune și întrebări. Deci, de ce sunteți absolut sigur că nu a plecat, pur și simplu?

— Pentru că nu e proastă. Filmul nou e scris ca pentru ea. *Străfulgerat* e primul ei lungmetraj și va fi filmul prin care va fi descoperită de publicul larg. Nimeni nu pleacă hodoronc-tronc

într-o asemenea situație! Până și colegii ei au înțeles asta deja și am crezut că și dumneavoastră veți pricepe.

Rath putea să-și înțeleagă colegii. Au văzut un moș care nu voia să accepte că l-a părăsit o tânără frumoasă; dar de ce să nu-i facă o favoare lui Oppenberg și să se intereseze puțin despre ce s-a întâmplat? Poate că va reuși să ajungă prin producător și la Krempin.

— Deci, n-a mai apărut de luni? a întrebat el și Oppenberg i-a zâmbit.

— Corect. Marți trebuia să fie prima zi de filmări și ea n-a venit.

— Ați căutat-o și dumneavoastră?

— Desigur, n-am mers imediat la poliție!

— Și?

— Am căutat-o peste tot, am vorbit cu toate rudele și cunoștințele, am fost la toate barurile și restaurantele unde merge. Nimic. Nu a mai văzut-o nimeni de când a plecat la munte.

— A plecat la munte?

— Da, o mică vacanță de iarnă după ultima zi de filmări. Lui Vivian îi place foarte mult să schieze.

— Poate că și-a rupt piciorul și se află într-un spital, pe undeva.

— Ne-ar fi contactat cineva dacă ar fi pățit ceva. Nu e chiar o necunoscută!

— Unde a călătorit?

— Habar n-am, a ridicat Oppenberg din umeri. Vivian își prețuiește foarte mult independența și nu îi place să fie controlată.

— Atunci, cum puteți să filmați fără actrița din rolul principal?

— Am schimbat planul de filmare. Heidtmann filmează mai întâi scenele în care nu apare ea.

— Atunci înseamnă că totul e în regulă.

— Ați vorbit ca să nu tăceți! Trebuie să schimbăm decorul de mult mai multe ori pentru asta. Asta ne costă timp și bani. Oricum, n-o mai putem întinde așa multă vreme, căci nu există în film prea multe scene fără Vivian. Se termină la un moment dat și acestea și fiecare zi în care nu pot să filmez mă costă o avere!

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră vreți să vă spun dacă

trebuie să căutați o altă actriță sau nu...

— Nu!

Oppenberg l-a privit cu seriozitate maximă și drept în ochi:

— Vreau să-mi aduceți actrița principală înapoi!

10.

Când a intrat în biroul de pe Kantstraß, blonda vorbea și de această dată la telefon. Dosarul personal al lui Krempin se afla deja pe biroul ei, iar Rath se întreba dacă șeful i-a spus să scoată vreo foaie din el. Rath nu știa dacă ar trebui sau nu să aibă încredere în producător. Dar ce altceva îi rămânea de făcut? În orice caz, Oppenberg i-a povestit multe lucruri despre fostul său colaborator. Potrivit acestuia, Krempin era un obsedat de film, încântat să se confrunte cu provocarea oferită de filmul cu sonor. Oppenberg i-a povestit și că a fost ideea sa să încerce să afle secretele de producție ale lui Bellmann. Producătorul l-a văzut ultima dată pe Krempin cu mai bine de o săptămână înainte, când spionul nu a avut de raportat prea multe noutăți din casa Bellmann. În orice caz, nu a fost niciodată vorba despre planuri de sabotaj. Iar producătorul habar nu avea unde s-ar putea afla acum Krempin. Rath și-a amintit de fotografia adusă de Bellmann: Krempin alături de Betty Winter. Era oare un hobby al bărbaților atrăgători să agațe vedete de cinema? Poate că acesta s-a făcut nevăzut împreună cu Vivian. Dacă așa stăteau lucrurile, cei doi n-ar fi vrut nici în ruptul capului să se afișeze în fața fostului angajator.

Secretara blondă a lui Oppenberg a privit puțin surprinsă când Rath, în loc să dispară, a luat dosarul cu actele lui Krempin de pe birou și s-a așezat, cu ele în mână, într-unul din scaunele de piele. Nici măcar debitul ei verbal nu putea să-l deranjeze. Rath s-a folosit de acest răgaz ca să arunce o privire în acte. Nimic special. Krempin părea să fie un profesionist atunci când venea vorba de tehnică. Înainte să devină șef de producție, a lucrat mai întâi ca mașinist și cameraman la Oppenberg. Contractul de

muncă a fost valabil până în decembrie 1929, apoi și-a dat demisia, așa că, din punct de vedere oficial, nu mai exista nicio legătură între Felix Krempin și Manfred Oppenberg. Rath nu avea cum să afle dacă lucrurile stăteau chiar așa sau dacă Oppenberg a adăugat cu puțin timp în urmă această anexă. În orice caz, cerneala de pe document era uscată, iar blondina, care terminase abia acum discuția telefonică, nu trăda nimic. În cazul în care avea dubii, ar fi trebuit să găsească și la Krempin duplicatul documentelor.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat secretara.

Părea mai degrabă curioasă decât prietenoasă.

Rath a încuviințat.

— Ar trebui să sun pe cineva, a spus el. Nu durează decât un minut sau două. Sper că vă puteți lipsi puțin de telefon.

Ea a ridicat din umeri.

— De ce nu? Mai am și alte lucruri de făcut.

I-a împins telefonul negru peste masă, s-a întors și a început să scrie la mașina de scris. Era clar vorba de un scenariu care trebuia multiplicat.

A ridicat receptorul și a cerut să i se facă legătura. A cerut întâi legătura cu Medicina legală de pe Hannoversche Strasse, dar Gräf plecase deja de acolo. Rath a reușit să dea de secretarul criminalist la Cetate.

— Te-ai întors deja? Ce ți-a spus doctorul?

— Glume de prost gust.

Rath putea să-și imagineze ce fel de glume și-a permis medicul legist față de tânărul funcționar criminalist. Novicii care ajungeau în halele sfinte ale morții erau supuși celor mai multe teste, indiferent dacă erau studenți sau tineri polițiști.

— Schwartz ar fi putut, pur și simplu, să-mi dea raportul căci era gata de mult. În loc de asta… gândește-te că încă îmi e rău.

— Dar tot trebuie să-ți fi spus ceva despre cauza morții…

— A confirmat ceea ce am presupus și noi: stop cardiac din cauza electrocutării. Ar fi supraviețuit arsurilor și fracturilor, dar ar fi plătit un preț mare pentru asta.

— Ar fi arătat precum Max Schreck?

— Și asta. Mai rău de atât, Betty Winter și-ar fi petrecut probabil tot restul vieții într-un scaun cu rotile, căci reflectorul a

lovit-o la coloană.

— La naiba!

— Ar fi putut la fel de bine să fie și ucisă. Doctorul Schwartz a spus că a fost o chestiune de câțiva centimetri. Ar fi murit dacă reflectorul o nimerea în cap.

— Ei, atunci înseamnă că a avut noroc.

Cuvintele i-au ieșit pe gură fără să apuce să se gândească la ce spunea.

— Folosești cam aceleași cuvinte ca doctorul Schwartz, a spus Gräf, dar permite-mi să-ți spun că cinismul tău mi se pare deplasat. Vorbim totuși despre o moarte tragică.

— Ăsta e rezultatul multor ani în poliție. Nu poate fi evitat. Îți vei da seama că s-a întâmplat atunci când nu-ți mai e rău când mergi la Medicină legală.

— Mulțumesc, dar aș prefera să vomit, a spus Gräf. Gereon, când te întorci la birou? Lui Böhm îi e dor de tine.

— Clar, vrea să ne ia cazul.

— Vrea doar să preia de la *tine* conducerea cazului.

— Știi exact ce înseamnă asta: noi facem din nou treaba de jos și el se bucură de glorie…

— Apropo de treaba de jos, Henning și Czerwinski sunt încă la platoul de filmare. Ca de obicei, nu se grăbesc.

— Bine, rămâi tu pe poziții.

— Și ce-ar trebui să-i spun lui Böhm?

— Că sunt în continuare pe urmele lui Krempin, ce altceva?

— Cât timp crezi că poți să o mai ții așa?

— Atât timp cât Böhm nu poate să mă cheme înapoi, cazul e încă pe mâinile noastre. Și cu puțin noroc îl și rezolvăm.

— Și cine se va bucura atunci de toată gloria?

— Crezi că sunt egoist? Ai uitat deja cui îi datorezi avansarea ta în funcție?

Gräf a tăcut.

— Ei, haide, îți cer prea mult când te rog să faci o zi pe paznicul? Sunt foarte aproape să-l prind pe Krempin, a spus Rath. Poate că-l prind chiar azi. Și nu-ți bate capul cu birocrația. Rezolvăm luni împreună ceea ce nu reușești să faci azi. Cu atât mai bine dacă vrea să ne ajute și Böhm cu asta!

— Și luni seara faci cinste la Dreieck!

— Poate că atunci chiar vom avea ceva de sărbătorit. Te sun mai târziu, pe la unu, să spunem. Atunci Böhm și Voss sunt la cantină.

A închis și a împins telefonul în direcția blondei lui Oppenberg, care nu s-a oprit din scris.

— Mulțumesc! a spus el.

Mașina de scris a continuat să țăcănească în continuare.

— Pot să vă mai pun câteva întrebări?

Țăcăneala s-a oprit.

— De unde să știu eu ce puteți dumneavoastră să faceți și ce nu?

Voia să flirteze? Sau doar se răstea la el? Chiar și după un an, Rath nu putea să-și dea tot timpul seama de modul în care ar trebui să interpreteze tonul berlinezilor în anumite situații. A zâmbit.

— Câteva întrebări despre Vivian Franck…

A ridicat din umeri.

— Din partea mea…

— Cât de bine o cunoașteți pe domnișoara Franck?

— De când are contract la noi, deci de vreo doi ani jumătate.

— Și? Te poți baza pe ea?

— Profesional, da. În privat… așa și așa.

— Asta ar trebui să însemne că nu i-a fost credincioasă lui Manfred Oppenberg?

Blonda a răspuns din nou cu o ridicare din umeri.

— Cel mai bine ar fi să-l întrebați pe Rudi. El o cunoaște aproape la fel de bine ca șeful. Poate chiar mai bine, dacă știți la ce mă refer.

— Rudi?

— Czerny. Tânărul nostru erou? Nu l-ați văzut? Filmează tot acolo, la Babelsberg.

— Poate că ați putea să-mi dați adresa lui și o fotografie.

— Nici nu v-ar veni să credeți ce pot eu să fac, a spus ea.

L-a privit drept în față fără nicio urmă de zâmbet și a scris adresa pe o coală de hârtie cu antetul „Montana”.

Rudolf Czerny locuia în Charlottenburg, exact ca Vivian Franck, colega sa. Cu toate astea, Rath a mers mai întâi pe

Guerickestraße. Trebuia să se ocupe de Felix Krempin înainte să facă pe detectivul pentru Manfred Oppenberg. Krempin locuia în partea de nord a cartierului Charlottenburg, la doar câteva blocuri depărtare de prietenul său Peter Glaser. Un Opel verde era parcat pe cealaltă parte a străzii. Rath și-a parcat Buickul chiar în spatele acestuia și a coborât. S-a îndreptat spre mașină și a bătut în geamul care s-a deschis imediat.

— Bună ziua, Mertens! a spus Rath. Se întâmplă ceva?

— Domnule comisar, singurul lucru care se întâmplă aici e faptul că-i ghiorăie foarte tare mațele lui Grabowski.

— Nimic suspect?

Mertens a clătinat din cap.

— Doar câteva priviri mai bănuitoare, în cel mai rău caz. Cred că unii locatari își închipuie deja că suntem gay. Nu m-ar surprinde dacă primim acuși o vizită de la cei de la Moravuri.

— Ar trebui să nu mă mai privești așa de drăgăstos, a spus bărbatul care stătea pe scaunul din dreapta.

Rath a zâmbit. Atmosfera din mașină părea să fie una pozitivă, chiar dacă ținerea unui obiectiv sub observație era una dintre cele mai plictisitoare activități de rutină ale poliției. Gennat îi pusese pe cap doi colegi din departament noi, proaspăt ieșiți de pe băncile Academiei de Poliție din Eiche. Pe Mertens și Grabowski. Rath se bucura să primească orice om care nu făcea parte din cercul lui Wilhelm Böhm, iar cei doi păreau să fie de treabă.

— Este o filială Aschinger pe Berliner Straße, a spus el. Faceți pauză de masă și încălziți-vă o jumătate de oră! Preiau eu între timp.

Cei doi bărbați au coborât. Rath știa că tocmai a mai câștigat ceva bunăvoință din partea lor. Nu erau prea mulți șefi la Cetate care să se preocupe de colaboratorii lor și care să nu se ferească de munca de jos. N-aveau decât să creadă asta.

— Să vă aducem și dumneavoastră ceva, domnule comisar?

— Mulțumesc, dar nu e nevoie.

— Bine, păi, să mergem atunci, a spus Mertens.

Cei doi bărbați au pornit la drum. Rath s-a așezat în spatele volanului Buickului și a așteptat până ce mai tinerii săi colegi au dispărut după colțul străzii. Atunci, a traversat și a intrat în

clădire. Era liniște și nici urmă de om pe casa scării. Rath nu avea prea multă experiență, așa că a durat ceva până când a reușit să deschidă ușa. A închis încet ușa în spatele său. Colegii săi au fost aici în seara precedentă, ca să se asigure că Krempin nu dormea neîntors în patul său sau era mort pe canapea. Rath voia să arunce și el o privire, dar fără să mai aștepte mandatul de percheziție.

Apartamentul nu-i spunea prea multe. Era un apartament tipic de burlac, simplu și curat, poate chiar ceva mai curat decât altele. Patul era făcut, masa era strânsă și nu arăta deloc a casă părăsită în grabă, ci mai degrabă ca una abia vizitată de menajeră. Părea că Oppenberg își plătea bine omul, asta sugera gramofonul din sufragerie. Rath a fluierat involuntar când a recunoscut modelul. Avea chiar și un telefon pe birou.

În bibliotecă erau doar cărți despre tehnică – literatură de specialitate din electrotehnică și fotografie, cărți de inginerie și numai câteva romane. Pe birou se afla și o mașină de scris care prindea praf, iar lângă ea se aflau o mașină de lipit, câteva cutii mici cu șurubelnițe și alte unelte asemănătoare, precum și alte piese de schimb: electronice, întrerupătoare, câteva tuburi și siguranțe. Rath a citit avertismentul de pe un pachet de tuburi. „Doar tuburile (amplificatoare, redresoare și pre-tuburi) inscripționate cu SUNETUL FILMULUI pe tub și ambalaj sunt destinate filmelor sonore. Utilizarea altor tuburi este dăunătoare și duce la interferențe. Utilizarea altor tuburi este, de asemenea, interzisă din cauza brevetului.”

Când Rath s-a uitat în dulap, a constatat că majoritatea umerașelor se bălăngăneau goale pe bară. Cu excepția câtorva nimicuri, și sertarele fuseseră golite. Krempin a împachetat în liniște înainte să dispară, ceea ce însemna că nu erau decât două ipoteze posibile: fie acesta nu s-a grăbit când a împachetat după ce a fugit de pe platoul de filmare, fie a pregătit totul dinainte. Ora exactă era marea necunoscută. Când anume a dispărut Krempin de pe platoul de filmare?

S-a auzit o sonerie și Rath s-a speriat. Nu era soneria de la ușă, ci telefonul!

S-a îndreptat spre telefon, a ezitat și a rămas blocat pentru un moment în fața aparatului care continua să sune. Și-a scos batista

din buzunar înainte să apuce receptorul. Mai lipsea doar să-și lase amprentele pe telefonul unui suspect de omucidere!

— Da, a spus el pe cât de neutru posibil.

N-a răspuns nimeni de la celălalt capăt al firului, dar Rath a auzit încet respirația cuiva.

— Cine este acolo, vă rog? a întrebat el.

Nu a primit niciun răspuns. Timp de încă două-trei secunde nu a auzit nimic altceva în afară de respirație.

Clic! A închis.

Ciudat.

Rath a continuat să se uite prin apartament, dar nu a mai găsit nimic altceva care să bată la ochi. Zece minute mai târziu, se afla deja înapoi în mașină. Mertens și Grabowski nu se întorseseră încă, așa că nu aveau cum să-i fi observat mica excursie.

Cine o fi sunat? Rath s-a temut în primele momente că ar putea fi vorba despre un coleg care îl urmărea pe Krempin, dar acesta ar fi știut că apartamentul e urmărit, așa că nu avea niciun sens să sune acolo, iar un polițist ar fi răspuns cu siguranță, poate fără să-și spună numele și gradul. Totuși, ar fi spus ceva ca să-și atragă interlocutorul într-o conversație. Exact așa cum a încercat și Rath să facă. Doar că a eșuat.

A început să se agite. Înainte, putea măcar să fumeze în timpul orelor plictisitoare de supraveghere din vreun apartament sau mașină, dar domnul Rath și-a propus să scape neapărat de acest obicei. Credea că a văzut un pachet de Muratti Forever la Grabowski, atunci când acesta a plecat împreună cu Mertens.

Oare ce făceau cei doi?! Rath s-a uitat la ceas. Erau plecați de o jumătate de oră. Îi aștepta cu nerăbdare să se întoarcă, mai ales că trebuia să mai ajungă la încă două adrese; ei însă nu aveau de unde să știe asta. A văzut paltonul verde de iarnă al lui Grabowski în oglinda retrovizoare, așa că s-a dat jos din mașină.

11.

Apartamentul lui Vivian Franck era amenajat și mai modern

decât biroul lui Oppenberg. Trei camere cu o grădină pe acoperiș, cu priveliște spre Kaiserdamm. Un pat imens, acoperit parțial de un baldachin de satin de culoarea șampaniei, se vedea înmulțit la infinit în două oglinzi. Deși dormitorul spațios era, fără îndoială, cea mai importantă cameră din acest apartament, Rath se simțea mult mai confortabil în sufrageria relativ mică, ce avea priveliște spre turnul radio.

Mobila trăda gustul lui Manfred Oppenberg: simplu, modern, elegant și scump. Lemn prețios, multă piele, mult crom, fără înfloriturі. Era foarte clar că Vivian Franck nu a amenajat acest apartament și că, cel mai probabil, nici nu-l plătea ea. Femeia pe care Manfred Oppenberg o numea „Îngerașul” n-avea cum să fi câștigat atâția bani din film. Mai exista posibilitatea ca ea să provină dintr-o familie bogată, având în vedere atitudinea sa de fiică alintată. Poate că era o prințesă decăzută, căreia Manfred Oppenberg trebuia să-i ofere un ultim rest de lux pentru a o păstra. Rath nu-și putea imagina ce altceva ar putea să vadă o femeie tânără, precum Vivian Franck, la un bărbat în vârstă, precum Oppenberg, în afară de promisiunea că o va face nemuritoare pe marele ecran.

Apartamentul dădea impresia că nimeni nu locuise niciodată acolo întrucât arăta la fel de ordonat și aranjat ca un decor de film. Doar o scrumieră mare de cristal de pe măsuța joasă integrată într-un bar discret trădau vagi urme ale prezenței umane.

Rath nu a descoperit nicăieri cocaină, deși a cotrobăit prin toate dulapurile și sertarele. Și-a dat seama că s-a entuziasmat la gândul că ar putea să găsească pe undeva puțină pulbere albă, chiar dacă după experiențele de data trecută, și-a jurat că nu se va mai atinge de așa ceva. Și-a amintit de Vivian Franck și de fața ei plictisită și ochii morți, care au început să strălucească abia după ce a tras puțină pulbere.

Nu, în afară de dormitor, nimic din acest apartament nu dădea vreun indiciu cu privire la obiceiurile persoanei care locuia în el. Singurul lucru care i-a atras atenția lui Rath au fost câteva umerașe goale într-un șifonier, de altfel, ticsit. Oppenberg i-a spus deja că lipseau vreo duzină de rochii și două geamantane, precum și o geantă de voiaj.

Unde a plecat Vivian Franck?

Și de ce nu s-a întors?

Rath a închis ușa de două ori înainte să coboare cu liftul. Portarul din holul îmbrăcat în marmură arăta de parcă lucra aici de pe vremea Bătrânului Fritz. Bărbatul a devenit mai vorbăreț abia după ce Rath i-a arătat legitimația de serviciu.

— Înseamnă că Oppenberg s-a adresat până la urmă poliției, a spus el și și-a scos ochelarii. Era și cazul. A sunat în fiecare zi de minim douăzeci de ori și a întrebat de Franck.

— Când ați văzut-o ultima oară pe doamna Franck?

A ridicat din umerii înguști.

— Păi, atunci când a plecat.

— Se poate să fiți mai exact?

— Trebuie să fi fost acum trei-patru săptămâni, atunci când a chemat un taxi. Șoferul s-a chinuit puțin cu bagajele ei și a durat ceva până ce a reușit să le bage în mașină.

— Și apoi?

— Și apoi a urcat în mașină și a plecat.

Rath a zâmbit.

— Și unde au mers?

— Habar n-am, la nu-știu-ce gară, aș spune. Sau la aeroport. Oriunde te duci cu două geamantane mari.

— N-a spus nimic?

— Dacă a vorbit cu mine? Franck nu mi-a aruncat nici măcar o *privire*! Chiar dacă locuiește aici de doi ani! Noi, muritorii de rând, pur și simplu nu existăm pentru ea.

Rath a încuviințat.

— V-a mai atras și altceva atenția?

Bărbatul a scuturat din cap.

— Nu.

— Și apoi nu ați mai văzut-o?

— Nu.

Bărbatul a stat pe gânduri.

— Vreau să spun… ba da… o dată…

— Unde?

— …în *Abject*, ultimul ei film.

Portarului i s-a părut că a făcut o glumă bună. A râs.

Rath nu a râs, ci s-a îndreptat spre ieșire. Râsul plângăcios din

spatele său s-a întrerupt subit.

— Așteptați puțin! a strigat portarul.

Rath s-a oprit în fața ușii și s-a întors spre el.

— Mi-am satisfăcut pofta de glume pentru ziua de azi!

— Nu, nu e o glumă, ci ceva serios. S-a mai întâmplat ceva în ziua în care a plecat.

— Ce?

Rath a rămas în dreptul ușii.

— Pe la prânz a sunat cineva și a întrebat de ea, ceea ce nu e nimic special, dar…

— Cine? a întrebat Rath.

— Nu a spus cum îl cheamă, a spus portarul, dar tot l-am recunoscut!

Rânji, mândru de propria agerime.

— Cine?

— N-a sunat niciodată înainte, ci a venit mereu personal. Probabil chiar foarte personal…

Portarul i-a făcut cu ochiul. Tipul începea să-l calce pe nervi. Rath a ridicat vocea.

— Cine?

— Nu-i știu numele, dar i-am recunoscut vocea, chiar dacă a sunat cel mai probabil de la vreo gară, pentru că se auzea foarte mult zgomot în fundal.

Rath și-a părăsit poziția de lângă ușă. A scos din buzunar fotografia pe care i-a dat-o secretara lui Oppenberg și a pus-o pe tejghea.

— Ia spuneți, acesta a fost cel care a sunat?

Portarul a privit fotografia lucioasă a unui Rudi Czerny zâmbitor și a rămas cu gura căscată.

— Ia te uită, a spus el și a început chiar să vorbească pentru un moment în dialect, Poliția Prusacă e pe față, într-adevăr! N-aș fi crezut așa ceva!

Rudolf Czerny nu era acasă. Desigur. Actorul locuia foarte aproape, la Reichskanzlerplatz. Rath s-a dus acolo tocmai pentru că știa că Czerny filmează în Babelsberg. Cu toate acestea, a sunat la ușă de trei ori și a bătut tare la ușa de la intrare. Când a fost sigur că nu e nimeni acasă, a scos șperaclul din buzunar. Încet,

încet începea să capete exercițiu. Își amintea cum Brono Wolter, primul șef pe care l-a avut în Berlin, i-a arătat cum se folosește un asemenea șperaclu. La început, a fost siderat să vadă un polițist cu un instrument de infractor! Cu toate acestea, s-a dovedit a fi foarte folositor!

Rudolf Czerny locuia într-un apartament mult mai modest decât cel al iubitei sale. Actorul nu era întreținut de Manfred Oppenberg și trebuia să-și plătească totul singur.

Rath s-a plimbat prin apartament, atent să nu schimbe nimic în dezordinea care domnea peste tot. Nu știa exact ce căuta; nu se aștepta să o găsească pe Vivian Franck în șifonier sau în pat, dar spera să găsească vreo dovadă a relației de iubire dintre ea și Czerny, poate chiar vreun indiciu despre sejurul ei. Era foarte probabil ca ea să fi dispărut. Și Czerny? Încerca să păstreze aici lucrurile sub control, ca apoi să o urmeze? Sau l-a lăsat și pe el baltă la fel cum a făcut și cu binefăcătorul ei, Oppenberg? Dacă povestea portarului era adevărată, însemna că ea a plecat acum trei săptămâni fără el sau că el a plecat fără ea.

Se părea că și Czerny a fost la munte. Rath a descoperit câteva broșuri despre relaxarea în Alpii elvețieni pe măsuța de cafea, iar în dulap se găseau haine de schi proaspăt spălate. Rath a mai găsit în baie și un prosop cu „Hotel Schatzalp, Davos” brodat pe el. Rudolf Czerny părea să fie unul dintre acei contemporani care își strângeau suveniruri din vacanță, șterpelind din hoteluri.

Rath a privit pe geam spre Reichskanzlerplatzes și Funkturm. Începea să se întunece și primele reclame se aprindeau. Atunci, s-a hotărât, pur și simplu, să-l aștepte pe Rudi Czerny. S-a dus la telefon și a cerut legătura cu secția de poliție, unde a reușit să dea de Gräf.

— Nu trebuia să suni la unu?

— N-am reușit. Am avut prea multe de făcut. M-a mai căutat o dată Böhm?

— O dată? O dată la cinci minute. Probabil că urmează să apară în birou, pentru că linia e ocupată.

Rath și-a dres glasul.

— Ascultă-mă, știu că programul se încheie acuși, dar trebuie să mai rezolvi ceva important.

— Hmmm!

— În curând, la ora cinci, este înmormântarea acestui Wessel, la cimitirul Nikolai. Nazistul mort al lui Böhm.

— Da, și?

— Mergi acolo și vezi ce se întâmplă.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Ne-a pus Böhm și treaba asta în cârcă.

— De când respecți cu atâta strictețe ordinele lui?

— Unul dintre noi trebuie să meargă, și eu nu am cum să plec de aici. Luni dimineață pot să îți povestesc mai multe.

— Cum ordonați, șefule!

Rath nu a mai apucat să-i ureze un sfârșit de săptămână plăcut, căci Gräf a și închis. Era clar că Rath i-a stricat seara de sâmbătă secretarului criminalist, dar nici lui nu-i făcea plăcere să-și petreacă timpul în apartamentul unui străin. Gândindu-se la ce-i face plăcere, și-a amintit de balul de la Resi, pentru care încă nu avea costum. Ratase șansa de a se eschiva și acum trebuia să meargă; Kathi a făcut pe dracul în patru ca să facă rost de bilete. Rath intuia că se străduise doar ca să-i facă lui o plăcere. Asta nu schimba însă nimic.

Nu va reuși să meargă la bal cu Kathi dacă Czerny nu apărea în curând. Va înțelege, așa cum înțelegea mereu. Chiar și așa, trebuia să-și facă totuși apariția la Resi îmbrăcat în toaletă de seară și fără să întârzie prea mult. Încă nu știa cum ar trebui apoi să se comporte cu Kathi.

Czerny s-a întors pe la ora cinci și jumătate. Rath era așezat comod într-un fotoliu când a auzit cheia învârtindu-se în ușă. A rămas așezat, ca să-l primească teatral pe stăpânul casei, mai ales că Rudolf Czerny era actor.

Ușa s-a deschis și s-a aprins lumina de pe hol. Din siguranța camerei de zi aflată în penumbră, Rath putea să vadă prin crăpătura ușii întredeschise cum un bărbat mic și subțirel își atârnă paltonul și pălăria de culoare maro în garderobă.

Ușa s-a deschis apoi de tot și o mână a aprins lumina. Acum și Rath se afla în lumină. L-a privit pe Rudolf Czerny, dar actorul nu-l observase încă, fiind preocupat cu lectura unui scenariu. Czerny se îndreptă spre barul din cameră. *Străfulgerat*, a citit Rath pe pagina de gardă.

— Bună seara, domnule Czerny!

Actorul a tresărit.

— Cum ați intrat în apartamentul meu?

Nu suna absolut deloc intimidat, tonul lui având mai degrabă o notă agresivă. Bărbatul știa să se apere. Rath trebuia să aibă grijă.

— Pe ușă, a spus el și i-a arătat legitimația. Nu vă fie frică, vreau doar să vă pun câteva întrebări.

— Și de aceea trebuie să mă speriați de moarte? Este asta o parte a muncii la poliție, să intrați prin efracție în apartamente? Eu numesc asta violare de domiciliu!

— Nu sunt aici din partea poliției, a spus Rath. Avem același angajator în momentul de față…

— Eu sunt actor…

— …și dumneavoastră lucrați pentru Manfred Oppenberg.

Czerny a încuviințat.

— Vedeți, momentan lucrez și eu pentru el, a spus Rath.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Șeful dumneavoastră vrea să îi aduc înapoi actrița din rolul principal…

Czerny nu a spus nimic când Rath a făcut o pauză, dar era clar că își dorea să strige numele lui Vivian…

— Iubita dumneavoastră.

Scriitorul s-a albit la față, de parcă Rath l-ar fi condamnat la moarte.

— De aceea v-a trimis Oppenberg la mine, a spus el după o vreme, pentru că mă culc cu Vivian. L-am văzut acum o jumătate de oră. De ce nu mi-a spus, pur și simplu, în față?

— Pentru că nu e vorba despre asta, a spus Rath. Domnul Oppenberg înțelege faptul că Vivian are din când în când și iubiți mai tineri…

— Din când în când, a râs amar Czerny. Asta v-a povestit el? Da, domnului producător îi place acest rol de gentleman liberal, care îi lasă suficientă libertate jucăriei sale, dar, credeți-mă că și liberalismul său are margini! *Ei* îi iartă orice atât timp cât rămâne jucăria lui, dar pe *mine* m-ar da afară, m-ar arunca pe stradă dacă ar vedea că pun, fie și o singură dată, mâna pe ea atunci când acest lucru nu e prevăzut în scenariu.

— Cu toate astea, e exact ceea ce ați făcut, nu-i așa?

— Nu cred că despre asta e vorba!

— Nu vă fie teamă, domnul Oppenberg nu o să afle nimic de la mine atât timp cât sunteți cooperant. Nu văd niciun motiv…

— Ce drăguț din partea dumneavoastră, a spus Czerny, dar eu nu mă las șantajat. Și, pe lângă asta, nici nu sunt singurul care…

— Știu, a spus Rath, am făcut și eu cunoștință cu ea la un moment dat.

Czerny l-a privit cu ochi mari. Rath a observat cum gelozia începea să pună stăpânire pe el, căutând un motiv să iasă la suprafață. Nu trebuia să-i povestească actorului că a refuzat avansurile lui Vivian. Înainte să explodeze, Czerny s-a înroșit.

— Nimeni nu o cunoaște pe Vivian cu adevărat! a izbucnit el. Toți cred că o cunosc, dar nimeni nu știe cine e, cum…

— Dar dumneavoastră știți asta, l-a întrerupt Rath.

Czerny l-a privit și a coborât tonul.

— Am știut măcar o vreme, a spus el. Am văzut laturi ale ei pe care niciun altul nu le-a văzut, pe care nu și le-ar imagina nimeni, pe care nu i le-ar pune nici măcar în scenarii. Tocmai asta e și problema: cei mai mulți o confundă cu filmele ei!

— Și dumneavoastră?

— Eu am iubit-o.

Era evident că-și dădea seama că suna ca într-un film.

— Sună de prost gust, știu asta, a spus el, și naiv într-un fel, dar așa a fost.

— A fost?

— M-a lăsat baltă. Am așteptat-o cu bagajele făcute la gara Anhalter, dar ea nu a venit. Voiam să mergem împreună la Davos, ca să petrecem două săptămâni lipsite de griji. Nu m-am mai simțit niciodată așa de mizerabil la munte.

— Aduceți ceva de băut mai întâi și haideți să ne așezăm, a spus Rath. Îmi povestiți apoi, în liniște, tot ce s-a întâmplat.

Czerny părea că s-a obișnuit cu gândul că un musafir stătea în fotoliul său. A încuviințat, a luat din dulap două pahare și o sticlă de whisky pe care le-a pus pe masă.

— Acum chiar că am nevoie de unul, a spus el și a turnat.

— Eu aș prefera niște apă, a spus Rath.

Czerny s-a dus în bucătărie și s-a întors cu o carafă.

— Vă rog să vă serviți! a spus el și s-a așezat.

— Mulțumesc! Atunci, haideți să începem! Deci ați plecat, chiar și așa, în Elveția? Fără ea?

— Ce era să fac? Totul era deja rezervat. Când nu și-a mai făcut apariția și am văzut că nu reușesc să dau nicăieri de ea, m-am hotărât să iau următorul tren. Știam de la portarul ei că s-a urcat, cu bagaje cu tot, într-un taxi. M-am gândit că poate a luat un alt tren și că e deja acolo sau că va veni după mine.

— Dar asta nu s-a întâmplat?

Czerny a clătinat din cap.

— N-am mai văzut-o pe Vivian de aproape patru săptămâni și nici nu am mai auzit nimic de la ea.

— Nu v-ați făcut griji?

— Cum adică griji? Trebuie să înfrunți adevărul. După trei-patru zile de așteptare în zăpadă, m-am obișnuit cu gândul că Vivian și-a luat, pur și simplu, tălpășița.

Rath a încuviințat căzut pe gânduri.

— Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că nu sunteți singurul. L-a lăsat baltă și pe Manfred Oppenberg, doar că el nu vrea să creadă că asta s-a întâmplat.

— Faptul că n-a venit la filmări fără să anunțe chiar nu-i stă în fire. Poate că nu v-ar veni a crede, dar chiar te poți baza pe Vivian.

— Profesional, în orice caz.

— Sunt puțini colegi care muncesc așa de mult ca ea.

— Și apoi dispare de la filmarea unei pelicule pe care Oppenberg o face doar pentru a-i deschide calea către un viitor mai luminos? De ce? Doar ca să nu trebuiască să dea ochii cu Oppenberg, binefăcătorul ei? Nu, așa ceva nu-i stă în caracter! Nu și-ar pune în pericol cariera pentru așa ceva!

— Nici nu face asta. *Străfulgerat* e al doilea ei film cu sonor! În *Abject* a arătat deja că nu e una dintre acele dive bătrâne, cărora le e frică de filmul sonor pentru că le scoate la lumină defectele de vorbire și lipsa de pricepere actoricească.

— Ce credeți? Unde e Vivian?

Czerny a ridicat din umeri.

— De unde să știu?

— Spuneți-mi tot ce știți.

Rath intuia că bărbatul îi ascundea ceva.

— Și tot ceea ce credeți că știți.

Actorul a ezitat pentru un moment.

— Păi… deci, mi-a povestit acum ceva timp că a cunoscut pe cineva.

— Un iubit?

— Nu, nu mi-ar fi povestit așa ceva. Un producător.

— Sugerați că Vivian ar fi capabilă să-l trădeze pe Oppenberg în singurul mod care l-ar răni cu adevărat?

Czerny a ridicat din umeri.

— L-ar deranja, în orice caz, mult mai tare decât dacă ar afla că Vivian are o aventură cu unul mai tânăr, cred eu. A investit foarte mulți bani în ea și așteaptă ca investiția să înceapă să dea randament.

— Și de ce ar vrea să plece atunci?

— Există mereu ceva mai bun decât ceea ce ai.

— Oppenberg pare că nici nu s-a gândit la această posibilitate.

— Vivian are contract cu Oppenberg și știe că nu are cum să plece așa de ușor.

— Dar dumneavoastră credeți totuși că e posibil.

— Dacă a plecat, într-adevăr, trebuie să fie undeva unde niciun avocat german să nu poată ajunge la ea…

— La Hollywood…

— Habar n-am. Oricum, engleza ei e suficient de bună.

Rath a încuviințat, îngândurat, și a sorbit o gură de apă.

— Bine, a spus el după o vreme.

— Dumneavoastră ce credeți?

Czerny și-a mai turnat niște whisky.

— Credeți că o veți găsi pe Vivian?

Rath a ridicat din umeri.

— Dacă răspundeți la întrebarea decisivă: unde s-a dus după ce s-a urcat în taxi?

— În orice caz nu la gara Anhalter, a spus Czerny.

— Atunci ar trebui să-l întrebăm pe șoferul de taxi. Aveți numărul de telefon de la apartamentul lui Vivian?

— Da, dar…

— Sunați acolo. Trebuie să vorbesc cu portarul.

Puțin mai târziu, Rath vorbea la telefon cu bătrânul din

foaierul îmbrăcat în marmură. Acesta părea să aibă o memorie neobișnuit de bună.

— Taxiul cu care a plecat doamna Franck? a spus el.

— Trebuie să fi fost pe opt februarie, l-a ajutat Rath.

— Sunteți sigur?

— Stați puțin, mă uit rapid.

Când portarul a trântit receptorul pe tejghea, Rath a auzit o bubuitură, urmată de foșnetul de hârtii.

— Deci, chiar am notat ceva. Ei, păi, mereu vă puteți baza pe bătrânul Panske, nu-i așa?

Rath s-a străduit să nu-și piardă răbdarea.

— V-ați luat notițe așadar, a spus el prietenos.

— După cum vă spuneam! Am comandat mașina la nouă și șoferul a ajuns jumătate de oră mai târziu.

— Vă mai puteți aminti și ceva legat de șofer?

— Nu prea bine. Știu doar că nu era prea puternic și a avut dificultăți cu bagajele grele! Sărmanul tip!

Doamna de la centrala de taxi nu era dispusă să dea telefonic detalii.

— Desigur că putem să ne dăm seama, a spus ea, dacă ne spuneți ora și adresa exactă, dar de unde știu eu că sunteți chiar de la poliție? Pot să vă sun înapoi la secție?

— Asta nu se poate din nefericire. Sunt pe teren.

— Atunci nici eu nu pot să vă spun nimic. Ar trebui să veniți la sediul nostru, pe Belle-Alliance-Straße, numărul 16.

— Vă rog să căutați toate informațiile, voi ajunge cât de curând la dumneavoastră.

— Așa poate să vină oricine.

— Mă veți recunoaște. Am o legitimație de poliție.

— Veniți la noi, arătați-ne legitimația și apoi mă uit să văd ce pot face pentru dumneavoastră, dar nu înainte. Credeți că noi n-avem suficientă treabă?

Rath a închis.

— Perspectivele sunt bune, i-a spus el lui Czerny. Cred că îl vom găsi pe șofer.

— Puteți să mă țineți la curent? Mă refer, atunci când aflați ceva nou despre Vivian?

Rath a încuviințat.

— Cu toate astea, nu mi-am rezolvat încă cea mai mare problemă, a spus Rath. Sunt invitat la un bal, de Fasching. Aveți vreo idee de unde aș putea să fac rost de un costum la ora asta?

Czerny l-a privit surprins pentru un moment, apoi a zâmbit.

— Sigur că știu, a spus el. Sunt actor. Ar trebui să mergeți la Babelsberg.

12.

— Iată te uită, îmbrăcat precum căpitanul von Köpenick[1]! Ați venit să confiscați banii de bilete?

Bărbatul de la intrare era, în mod clar, pus pe glume. Poate că acesta era și motivul pentru care asortase o pălărie de marinar la portul bavarez cu pantaloni de piele.

— Rath e numele meu. Ar trebui să am un bilet rezervat.

— La comandă!

Tipul pus pe glume s-a ridicat în picioare și l-a salutat milităreşte.

— Lissy, poți să cauți? i-a strigat el îngerașului auriu aflat în spatele casei.

Îngerașul nu a trebuit să caute prea mult și i-a întins bavarezului un bilet. Acesta l-a rupt și i-a dat lui Rath o jumătate.

— Ați ajuns cam târziu, a spus el.

— Asta știu și eu.

— Dar mai sunt suficiente doamne, i-a făcut cu ochiul bavarezul cu pălărie de pirat.

— Am o întâlnire.

— Atunci, vă urez distracție plăcută!

Aerul din sală era îmbâcsit de tutun. Razele subțiri de lumină ale zecilor de oglinzi rătăceau prin ceața gri-albastră. Locul era plin ochi, iar amalgamul vocilor aproape că acoperea muzica, chiar și pe cântărețul care se ostenea să cânte cele mai recente șlagăre. Câțiva petrecărești cântau și ei, legănându-se mână în mână la mesele lor. Majoritatea însă nu dădeau atenție muzicii, fiind ocupați cu discuții, dans ori sărutări. Rath nu a văzut prea

multe costume inventive, în schimb sala era plină de pirați sau spanioli înfocați, mai erau și câțiva marinari, cowboy și puțini indieni. Majoritatea aveau doar o pălărie colorată sau o mască decentă, cât de cât. Femeile erau îmbrăcate mai sumar.

Rath știa că Resi e un local burghez, dar părea că toți filistinii s-au hotărât să lase inhibițiile la o parte pentru o zi. S-a simțit cam bătrân trecând printre șirurile de mese, căutând-o pe a sa. Uniforma de căpitan prusac, pe care a împrumutat-o cu ajutorul lui Rudolf Czerny din recuzita Babelsberg, îi ținea corpul ca într-un corset, făcându-i mișcările rigide. Arăta de parcă ar fi înghițit un baston. Pe lângă asta, sabia i se agăța întruna de mese, scaune sau oameni. Se bucura că ratase jumătate din seară. Era deja zece jumătate.

A trebuit să se mai uite încă o dată pe bilet. Masa 28, a găsit-o chiar lângă bar. Cu toate astea, Kathi nu era acolo. De fapt, nu era nimeni la masă, în afară de o pereche care se giugiulea, oarbă la cei din jur. Rath a urmărit figurile de pe ringul de dans unde era o forfotă de nedescris, care-l împiedica să vadă prea multe. A reușit să deslușească două femei în costum de țigancă, dar niciuna dintre ele nu era Kathi.

S-a așezat lângă perechea de la masă, care părea că nici nu l-a observat. Kathi trebuia totuși să apară la un moment dat. Deci o va aștepta și el pe ea măcar puțin, iar asta-i ajuta conștiința încărcată. Când a apărut chelnerul, Rath a comandat două pahare și o sticlă de Mosel-Riesling, singura băutură alcoolică asupra căreia Rath și Kathi puteau să cadă de acord. Când chelnerul a adus vinul, Kathi nu apăruse încă. Stătea la o altă masă și îl urmărea? Urma să-l sune sau să-i trimită un mesaj cu un tub pneumatic? Puteai să faci așa ceva aici, la Resi. Era o Mecca pentru oamenii timizi sau pentru „cei care aveau nevoi”, cum se exprimase Gräf odată, când au discutat despre faptul că Czerwinski mergea în mod regulat la Resi. Prin intermediul acestor tuburi pneumatice, cei deosebit de timizi făceau schimb de fotografii înainte de a dansa.

Chelnerul a așezat paharele pe masă și a început să toarne vinul. Rath a pus mâna peste paharul lui Kathi. Chelnerul a pus sticla în frapieră și a dispărut. Perechea care se giugiulea a făcut o pauză. Ea s-a ridicat, și-a netezit costumul de harem și s-a

îndepărtat. Bărbatul a privit mulțumit în urma ei și și-a așezat mai bine pălăria cu sclipici. Iată unul care are nevoie, s-a gândit Rath și a ciocnit cu berea vecinului său de masă.

— Noroc, domnule căpitan! Când v-ați așezat la masa noastră? Nici nu am observat că am fost cuceriți!

Bărbatul a râs de propria sa glumă, iar Rath a început să zâmbească.

— Tocmai ce-am ajuns, a spus el.

— Sunteți optimist, nu-i așa? a arătat bărbatul spre paharul gol. Ați pregătit deja momeala…

— Am o întâlnire, a spus Rath.

Tipul i-a fost antipatic încă din primul moment.

— Dar în momentul de față pare că nu se întâmplă mare lucru la masă.

— Ar fi trebuit să veniți acum o oră. Atunci era atmosferă… Era un pirat aici care făcea niște glume, vă zic! Le scotea una după alta! Și o țigăncușă care devenea din ce în ce mai drăguță cu fiecare pahar pe care îl bea, o păsă…

— O țigăncușă?

Bărbatul a ezitat și apoi i-a picat fisa.

— Aha, am înțeles! Țigăncușa e a dumneavoastră, a spus el și a râs tare. Să nu fie cu supărare, dar ați ajuns cam târziu.

— Știu, a spus Rath.

— Prea târziu, dacă îmi e permis să spun. Mi-e teamă că nu vă veți revedea țigăncușa astăzi. S-a retras acum jumătate de oră cu piratul, împreună cu o altă pereche. Voiau să continue petrecerea în altă parte.

Rath a înghițit în sec. Se gândise la toate posibilitățile, mai puțin la faptul că Kathi ar putea să-l lasă baltă. Așa se spunea? Dar era o mișcare atât de ieftină! În ciuda tuturor lucrurilor, vestea l-a rănit și acum se simțea și mai deplasat în această uniformă stupidă.

— Ei, haide, prietene, l-a bătut bărbatul jovial pe umăr, nu lua lucrurile așa de tragic. Mai sunt suficiente fete aici și telefoane la masă.

A râs.

— Așa am cunoscut-o și eu pe a mea.

— Nu pentru asta am venit aici, a spus Rath.

— Bine, bine! Voi, prusacii ăștia, sunteți așa de serioși!

Din fericire, femeia îmbrăcată în costum de harem s-a întors și și-a luat iubitul pe ringul de dans. Rath ar fi vrut să-l întrebe pe tipul cu pălărie de sclipici unde s-au dus Kathi și compania, dar era prea târziu acum. N-ar fi trebuit să se răstească așa la el.

Oricum, nu prea avea chef să o urmeze. Și-a dat seama că nu era chiar o tragedie dacă a scăpat de Kathi pe această cale! Dacă așa voia ea… Îi plăcea mai mult să bea singur. Mult mai mult. Rath și-a golit paharul, s-a ridicat, a luat sticla de vin din frapieră și s-a dus la bar.

Când a găsit un loc liber, a constatat că până și aici existau telefoane și tuburi pneumatice pentru mesaje. Și-a mai turnat vin în pahar și i-a făcut un semn fetei cu țigările să vină la el.

— Un pachet de șase Overstolz, vă rog!

— Vindem doar de zece.

— E bine și așa. Și un foc, vă rog!

Chelnerița a pescuit agil țigările de pe tăvița pe care o purta în jurul gâtului.

— Face cincizeci de pfeningi, a spus ea.

Rath i-a pus în mână o marcă.

— E-n regulă așa, a spus el.

A fost recompensat cu un zâmbet amețitor, care l-a însuflețit imediat. Deși tipul cu pălărie cu sclipici era dezgustător, avea dreptate. Mai erau multe alte femei! A deschis pachetul și și-a luat o țigară. A încercat să facă totul cu nonșalanță, dar a observat că mâinile îi tremurau ușor din cauza agitației. Chiar și atunci când a aprins chibritul. S-a abținut toată ziua, dar asta nu-l făcea decât să savureze și mai mult înfrângerea. Da, voia să fumeze din nou! La naiba cu toți nefumătorii! La naiba cu Kathi! Când a luat primul fum, a simțit nicotina ca pe o lovitură de ciocan. O lovitură puțin dureroasă, dar plăcută, ca un val care se împrăștia din plămâni în tot corpul. Se simțea aproape la fel ca în copilărie, când a furat câteva țigări de la Anno și le-a fumat împreună cu tovarășii de joacă în ascunzătoarea de pe șantierul din Klettenberg. Trebuie să fi avut 12 sau 13 ani atunci. S-a simțit așa de bine… Doar la început, de fapt. La sfârșit, toți patru au ieșit din ascunzătoare înșiruiți. A zâmbit, amintindu-și cum Paul, cel care a tolerat fumul mai bine decât toți, l-a ajutat să meargă acasă.

— Doamnă director, cred că Gereon are probleme la stomac. Ce a mâncat astăzi la prânz? i-a spus el mamei.

Fața îngrijorată a mamei sale. Tatăl său nu era acasă, el și-ar fi dat seama că spusele lui Paul sunt cusute cu ață albă. La recomandarea lui Paul, a combătut mirosul de nicotină cu măcriș, ceea ce l-a făcut imediat să vomite din nou. Nu-i venea să creadă că s-a apucat de fumat câțiva ani mai târziu, și asta numai din cauza Armatei Prusace.

Rath a tras precaut din țigară. Trebuia să se obișnuiască din nou cu fumatul, dar nu era grăbit. Va bea cât va putea, apoi se va urca într-un taxi care-l va duce acasă. Cantitatea potrivită de alcool va alunga demonii și îl va face să doarmă liniștit.

Și-a stins țigara și i-a făcut un semn barmanului să vină să strângă sticla de vin și să-i aducă un coniac. A fost o zi bună până la urmă, s-a gândit el. A reușit să-l evite pe Böhm și a progresat foarte mult în cazul Winter. Când îl vor prinde și pe Krempin, ceea ce nu era decât o chestiune de timp, totul va fi clarificat. Ajunsese cu ajutorul lui Oppenberg mult mai aproape de Krempin decât ar fi reușit cu punerea sa în urmărire. De fapt, totul mergea cât se poate de bine. Și, după cum părea, reușise să scape și de Kathi azi. Cel puțin pentru o seară.

Rath a luat o înghițitură de coniac și a mai comandat imediat încă unul. Barmanul i-a pus paharul pe bar și, chiar în acel moment, a început să sune ceva și o luminiță s-a aprins. Un mesaj a ajuns la tubul numărul 51. Toți au privit curioși pachețelul pe care l-a scos barmanul. Rath nu era interesat cine ar fi putut să trimită flori sau prăjituri colegilor de la bar, așa că și-a văzut de-ale lui. Barmanul a citit bilețelul și i-a întins lui Rath pachețelul.

— Poftim, domnule căpitan, pentru dumneavoastră!

Aproape că i-a căzut paharul din mână. Rath a ridicat din umeri și a luat pachețelul, citind bilețelul care-l acompania. *Pentru căpitanul von Köpenick.* Mai era Kathi încă aici? La masa numărul 28 nu era nimeni altcineva în afară de perechea care se giugiulea.

A deschis pachețelul, urmărit de privirile curioase ale celorlalți oameni costumați, care stăteau la bar. Înăuntru erau câteva pene de un verde deschis și un bilețel. Rath a ascuns bilețelul de privirile iscoditoare din dreapta și stânga sa și a citit:

„Ați dansat până acum? Căpitanul are un cont de reglat cu cineva…”

— De unde vine asta? l-a întrebat el pe barman.

Bărbatul a arătat spre celălalt capăt al barului.

— Masa 52.

Rath s-a uitat în direcția respectivă, dar nu a putut să distingă nimic clar, mai ales că erau foarte mulți oameni intercalați. A băgat scrisoarea și penele verzi în buzunar, a luat paharul cu coniac și s-a îndreptat spre ringul de dans, unde era o aglomerație mai mare ca în Potsdamer Platz la ora cinci.

A văzut-o imediat. O găină îmbrăcată într-o fustă verde, scurtă, la care asortase o eșarfă boa cu pene. Fundul și picioarele ei erau chiar frumoase, iar fața nu amintea deloc de o găină. Rath s-a ascuns rapid în spatele unui stâlp. Găina dansatoare nu-l zărise încă.

Mai bei un coniac și apoi pleci acasă, și-a spus, *nu mai ai ce să cauți aici*. Se simțea cât de cât în siguranță în spatele stâlpului, de unde putea încă să vadă găina atrasă de ofițerii prusaci cu sânge albastru. Aceasta aștepta să apară căpitanul și să o ia la dans. A ezitat un moment, crezând că vede o față care nu avea ce să caute aici.

Prostii, s-a gândit el, *vezi fantome*.

Și atunci, fața a apărut din nou de sub niște pene de amerindian.

Ce naiba căuta ea aici? Într-un local pentru cei care-și căutau sufletul pereche? A dat peste cap paharul de coniac. Acum avea două motive să dispară pe cât de repede posibil. Doar că nu putea să-și ia privirea de la ea, iar când a văzut cum îi zâmbea partenerului de dans, a fost străfulgerat de o durere intensă, care l-a făcut să uite instantaneu de supărarea pe Kathi. Cine era fanfaronul în costum de cowboy care îndrăznea să-i fure lui Charly un zâmbet?

Charlotte Ritter.

N-a mai văzut-o de luni de zile. Colegii de la Alex i-au povestit că domnișoara Ritter era în concediu, ca să-și pregătească examenele. Rath a văzut în acest concediu un semn că ar trebui să o uite într-un final pe Charly, dar nu a reușit. Nici cu Kathi alături, în pat.

Cum Dumnezeu a ajuns tocmai aici?

Abia când a auzit o voce cunoscută și-a dat seama că se holbase la ea în tot acest timp.

— Șefu'? Chiar așa! Ce chestie! Ați fost promovat la gradul de căpitan?

S-a întors. Grasul de Czerwinski era în spatele său și rânjea. Hainele de pușcăriaș în care se îmbrăcase secretarul criminalist nu-l avantajau.

— Nu-mi vine să cred. Tu? Fără Henning?

— Nu vrea să aibă nimic de-a face cu *Fasching*.

— Nici eu.

— Bună glumă!

Czerwinski i-a dat un cot între coaste.

Rath tocmai voia să înceapă să-i explice diferențele dintre *Fastelovend* și *Fasching* când și-a făcut apariția și cel de-al doilea deținut, cu două pahare de bere în mână. Comisarul Frank Brenner l-a privit mai puțin prietenos decât celălalt coleg când l-a recunoscut în uniforma de căpitan. I-a dat lui Czerwinski berea fără să scoată vreun cuvânt. Bărbații au ciocnit și au băut.

— Ia te uită, a spus Rath, văd că-mi șterpelești oamenii și după serviciu.

— Dacă e să luăm lucrurile așa, *oamenii tăi* sunt, de fapt, oamenii lui Wilhelm Böhm. Inclusiv tu. Eu zic c-ar trebui să aștepți cu nerăbdare ziua de luni. Șeful e al naibii de furios pe tine!

— N-am putut suferi niciodată zilele de luni.

— Hei! a arătat Czerwinski cu paharul de bere spre ringul de dans. Cea de acolo nu e cumva Ritter?

Rath nu a răspuns.

— Chiar ea, a spus Brenner.

— E un Iltschi foarte bun, nu?

— Idiotule, Iltschi e numele calului lui Winnetou, a spus Rath.

Brenner nu s-a lăsat.

— E o bucățică bună micuța, a continuat el. Curul ăla! Țâțele, puțin prea mici pentru gustul meu. Mă întreb cum e la pat.

Rath nu a spus nimic. Simțea cum mânia, pe care doar cu greu reușea să o controleze, creștea în interiorul său.

— Se zvonește că te-a lăsat să te apropii de ea.

Era clar că Brenner avea intenția să-l provoace.

— Cum a fost? Ți-a luat pula în gură?

Rath l-a înșfăcat pe grăsan de guler uluitor de repede. Paharul de bere i-a căzut și s-a spart, împrăștiind cioburi și bere peste tot. Czerwinski s-a ferit.

— O să ai probleme dacă nu-ți ții gura aia spurcată! s-a răstit Rath.

L-a străfulgerat cu privirea pe Brenner. Fața lui era la doar câțiva milimetri de cea a lui Brenner.

— Ha, ce-ar trebui să însemne asta? a gâfâit acesta, suferind vizibil din cauza faptului că nu putea să respire. Nu mai are voie omul să facă o glumă? Crezi că ești singurul căruia i-a tras-o fufa asta?

Rath și-a concentrat toată mânia într-o singură lovitură în stomac. Comisarul îmbrăcat în costum de prizonier s-a îndoit de durere, iar Rath l-a îndreptat cu o lovitură cu stânga. A simțit o strânsoare puternică pe braț. Era Czerwinski. Brenner gâfâia și înjura, sângerând din nas și gură.

— Asta ai învățat de la prietenii tăi din mafie?

Abia atunci Rath a remarcat că mulți oamenii se holbau la el – unii au rămas pe loc chiar și pe ringul de dans. Printre alții, o indiancă și un cowboy.

Charly, cu fața ei drăguță, l-a privit consternată și i-a întors spatele. Spera că nu l-a recunoscut!

— E-n regulă, i-a spus el lui Czerwinski, zvârcolindu-se sub strânsoarea, surprinzător de puternică, a acestuia. E-n regulă, Paul, dă-mi drumul că nu-i mai fac nimic.

Strânsoarea a slăbit și Rath s-a smuls din mâna lui Czerwinski. A părăsit sala fără să se mai uite în urmă.

13.

A potrivit lumina, a pus filmul în cameră, a reglat instrumentele, a umplut seringa. Totul era pregătit. Trecând din nou în revistă detaliile pregătirilor sale, a fost lovit de un puternic

sentiment de neputință, care i-a făcut genunchii să se înmoaie. Sentimentul era asemănător golului pe care-l simți în stomac când visezi că pici în gol. Această senzație ciudată, pe care-o cunoștea doar din visele sale, îl provoca la introspecție. A realizat că cel mai rău lucru era tocmai golul din interior.

Aici ar fi trebuit să se întâmple.

Acum ar fi trebuit să se întâmple.

Dacă ar mai fi trăit.

Sentimentul de neputință a rămas. A rămas și a făcut să-i reapară în minte o imagine pe care credea că a uitat-o de mult, pe care o aruncase cu ani în urmă în mare, înecând-o, și care nu trebuia să mai iasă vreodată la suprafață. Și iată că a ieșit atunci când a închis ochii clătinându-se încet, învârtindu-se în jurul propriei axe, astfel încât să o poată privi din toate părțile. Chiar și cu ochii închiși a văzut…

Chiar și cu ochii închiși a văzut-o pe Anna.

Fața Annei, profilul ei minunat conturat în contralumina ferestrei.

Gura ei se mișcă gentil și încet.

„Nu e așa de rău", a auzit-o spunând.

Mâna ei, care vrea să-l mângâie, și el, care se retrage. Se ridică și îi întoarce spatele.

„Te iubesc!", o aude spunându-i. „Vom reuși!"

Nu vom reuși nimic.

Primul lucru pe care l-a spus după eșec.

Nu vom reuși nimic.

Ar fi trebuit să știe. A sperat la o minune, la iubire. O dorea pe Anna nespus de mult. A subestimat boala. E mai puternică decât orice altceva. Nu a învins-o. Cum a putut să-și imagineze vreodată așa ceva? Nu o va învinge niciodată, va putea cel mult să o uite pentru o vreme.

Boala l-a distrus, l-a transformat într-un nimic, într-un spirit care străbate fără odihnă lumea, un spirit fără sex, pe care nu-l poate elibera nimeni.

„Vom reuși", a spus Anna, „avem timp. Mult timp. Vreau să-mi petrec viața alături de tine. "

„E imposibil", a spus el, „nu sunt normal. Nu voi putea niciodată să fiu normal."

„Dar cine e normal? Nimeni. Noi, ca medicinișt, ar trebui să știm asta cel mai bine.”

„N-are niciun sens. Nu voi putea niciodată să-ți fiu bărbat așa cum se cuvine. Niciodată.”

„Ești un bărbat râvnit. Știi măcar cât de tare te invidiază colegii tăi? Ca să nu mai vorbim despre asistentele medicale care se topesc după tine?”

Ea râde. De ce râde?

„Sunt doar o minciună, un înveliș gol, nu sunt bărbat.”

Vrea să-l ia în brațe, dar o lovește imediat.

Strigătul ei atunci când s-a lovit cu capul de cantul noptierei. Își privește perplexă mâna însângerată. Ochii îi sunt îngreunați de lacrimi.

Nu și-a dorit asta, n-a vrut să o rănească, nu intenționase niciodată așa ceva, dar i-a fost imposibil să o urmeze, să o consoleze, să-și ceară scuze. Putea doar să stea acolo, ca paralizat, și să o privească, iar într-un final să-și întoarcă privirea.

N-a mai văzut cum s-a îmbrăcat, ci a auzit doar ușa trântindu-se când a părăsit camera.

Fața ei oripilată, ochii care privesc fix sângele pe care și l-a șters cu mâna de pe frunte… Ultima dată când a văzut-o.

Nu s-a mai întors niciodată la universitate.

Nu și-a mai dat niciodată întâlnire cu o femeie.

La doar câteva zile după aceea, și-a cumpărat primul său cinematograf.

Știe acum unde îi e locul. Boala i-a arătat asta.

Paradisul: o sală de cinema în care rulează un film nesfârșit cu imaginile viselor sale și cu vocile pe care le aude în imagini și cântecele. Imaginile sonore care-i potolesc dorul de casă, care e, de fapt, un dor de ducă, un dor care nu cunoaște direcție sau scop.

S-au reîntors, doar că nu și-a dat încă de la început seama de asta.

Stătea întins în pat, cu inima bătându-i puternic. Nu și-a dat seama imediat unde se află. Siluetele obiectelor dormitorului său se conturau în semiîntuneric. Draperiile grele lăsau doar puțină lumină să intre înăuntru.

1. Friedrich Wilhelm Voigt (1849-1922) a fost un cizmar din Prusia de Est, care a devenit cunoscut ca impostor sub numele de Hauptmann von Köpenick. Pe 16 octombrie 1906, acesta a ocupat în mod spectaculos primăria orașului Cöpenick, aflată în apropiere de Berlin, intrând deghizat în căpitan. A arestat primarul și a jefuit trezoreria orașului (n. tr.).

Duminică

2 martie 1930

14.

Demonii s-au reîntors, dar altfel decât în mod obișnuit, în altă formă. Totul a fost diferit, dar la fel de îngrozitor.

Chiar și acum, când stătea în pat, gâfâind și cu fruntea udă de sudoare, privind în gol la tavan, putea să vadă imaginile din vis așa de clar, de parcă ar fi fost proiectate pe un ecran.

O pădure cu arborii crescuți în mod ciudat, drepți ca o lumânare. Nu le poate vedea crestele, iar trunchiurile le erau acoperite de mușchi negru. Trunchiurile și pământul dispar într-o ceață lăptoasă, făcându-l să aibă senzația că arborii ar crește chiar din ceață.

S-a rătăcit în această pădure în timp ce căuta ceva, fără însă să-și poată aminti ce anume. A descoperit deodată o schimbare în monotonia trunchiurilor negre: câteva pete roșii în mijlocul întinderii nesfârșite de alb și negru. Cineva se afla acolo. Era o femeie îmbrăcată într-o haină roșie.

S-a apropiat de ea, atras ca prin magie în acea direcție. Femeia i-a întors spatele, dar fiind paltonul lui Kathi, era sigur că nu putea să fie decât ea.

— Kathi, a spus, mă bucur că te-am găsit. Trebuie să vorbesc cu tine.

Femeia s-a întors încet, de parcă ar fi trebuit să se lupte cu masa vâscoasă. I-a văzut fața, dar nu a putut să-i deslușească trăsăturile neclare, șterse de aerul dens. S-a deschis ceva

întunecat: gura ei. A început să vorbească și a recunoscut vocea lui Kathi.

— Baumgart, a spus ea, ce căutați aici?

Trebuia să fie Kathi pentru că avea vocea ei, iar din haină se ivea trupul ei. Erau sânii și șoldurile ei puțin prea late.

Rath a vrut să o contrazică, a vrut să-i spună numele său, dar nu a putut să scoată niciun sunet, nici măcar un horcăit, nimic. În loc să vorbească, mâna i s-a mișcat fără voia lui. Rath a văzut cum ochii femeii se dilată și îi privesc fix brațul. S-a uitat într-o parte și a văzut că ținea un cuțit lung în mâna dreaptă. Voia să oprească mișcarea sau, cel puțin, să schimbe direcția, dar nu a putut, chiar dacă mâna lui avea viteza unui film proiectat cu încetinitorul.

— Dați-mi drumul! a strigat Kathi.

Chiar ea era! Acum putea să-i deslușească mai clar fața. Ceața a început să se ridice și să devină mai transparentă.

— Ajutor! Ajutor!

Cuțitul și-a continuat neabătut drumul. Încet, dar cu o forță neînfrânată. S-a înfipt în pieptul lui Kathi, care a scos un sunet respingător, ce părea că nu se mai sfârșește. Chiar de la prima lovitură, arăta de parcă i-ar fi scos aerul din plămâni. Strigătul lui Kathi a încetat imediat, dar el nu s-a oprit. Cuțitul o înjunghia iar și iar, insuportabil de încet, dar necruțător. Într-un final, a reușit să se oprească. Rath a privit lama ruptă, apoi corpul lui Kathi acoperit de șiroaie de sânge, rezemat de un trunchi de copac. Corpul ei a început să se prelingă încet în jos, acoperind trunchiul copacului cu un roșu închis.

A continuat să cutreiere prin pădure până ce a auzit subit un zumzăit electric, urmat de raze de lumină care apăreau, unele după altele, și luminau pădurea. Abia atunci și-a dat seama că purta costumul de căpitan prusac. Uniforma era acoperită de sânge, dar a fost ușurat că nu mai avea cuțitul în mână.

— Pe mine mă căutați?

A auzit o voce de femeie și s-a întors.

Vivian Franck stătea în fața lui. Arăta așa cum și-o amintea din Venuskeller. Îi zâmbea, exact cum a făcut și atunci când a încercat să-l seducă.

— Noi doi mai avem niște conturi de reglat, a spus ea. Hai să începem, că n-avem prea mult timp la dispoziție!

Spunând asta, și-a dezgolit partea de sus a corpului și i-a arătat sânii frumoși. I-a făcut semn cu degetul arătător să o urmeze și i-a întors spatele.

Atunci când Vivian s-a răsucit, Rath a văzut cuțitul înfipt în spatele ei. Rochia ei drăguță era îmbibată în sânge. Rath a recunoscut mânerul cuțitului: era cel pe care-l ținuse în mână cu doar câteva momente înainte. A vrut să o urmărească și să-i scoată cuțitul, dar, subit, nu s-a mai putut mișca de pe loc. A trebuit să privească neajutorat cum Vivian Franck s-a clătinat, și-a revenit și a reușit să mai facă doi, trei pași înainte de a cădea la pământ.

Contururile întunecate, abia vizibile prin ceață, au alunecat repede și fără zgomot spre cadavru și l-au sfâșiat în toate direcțiile. Rath a vrut să intervină, dar picioarele îi erau ca bătute în cuie.

— Nu-ți fie teamă! Nu fac decât să aibă grijă de ea! Totul va fi bine.

A știut cine vorbea încă dinainte de a se întoarce. Știa, pentru că îi putea simți mirosul.

S-a întors.

Charly se sprijinea de un copac și îi zâmbea albă ca zăpada, roșie ca sângele și neagră ca abanosul. Charly. A plecat capul într-o parte de parcă s-ar fi jenat puțin.

A uitat deodată toate grijile, toate grijile pe care și le făcuse pentru moartea lui Vivian și Kathi. Vinovăția și frica au fost date și ele uitării.

— Totul va fi bine! a spus ea, și așa și era.

Charly era acolo și totul era bine.

— Te-ai întors, a spus el și s-a apropiat încet de fața ei.

Ea a făcut un gest aprobator. Ce bine mirosea!

— Încă mă mai iubești? a întrebat ea, întorcându-și fața spre el.

Voia să-i răspundă, dar nu a mai putut după ce i-a văzut fața grotescă. Partea feței care-i fusese ascunsă privirii până atunci era o arsură uriașă, îngrozitoare, care-i făcea trăsăturile de nerecunoscut. Nu mai avea nici păr.

S-a trezit în acel moment, cu inima bătându-i puternic și cu respirația întretăiată. Avea mirosul ei încă în nări, dar acesta a

dispărut imediat ce a deslușit contururile dormitorului. Și imaginile s-au risipit ca fumul în vânt.

A sunat telefonul.

Rath s-a uitat spre noptieră. Ceasul deșteptător căzuse și nu putea să vadă cât e ora. Telefonul a sunat din nou.

Nu, nu trebuia să răspundă acum.

Telefonul a mai sunat de două ori și apoi a amuțit. S-a ridicat. Capul îi pulsa puțin, încheietura mâinii drepte îl durea de-a dreptul. O uniformă de căpitan era aruncată pe scaun fără să fie împăturită ordonat, așa cum se obișnuia în cazărmile prusace. Când s-a lăsat pe mâna dreaptă, a fost străbătut de o durere intensă. La naiba! Începea încet să-și amintească. Pumnul pe care i l-a dat în față lui Brenner. Reușise să-i dea nemerniculuio lovitură serioasă.

Fața oripilată a lui Charly, aflată pe ringul de dans. Felul în care l-a privit.

Și cowboy-ul de lângă ea.

Rath a simțit din nou acea împunsătură teribilă din seara precedentă.

La naiba!

A fost prima oară când a văzut-o cu alt bărbat. Nu și-a imaginat niciodată că o să-l afecteze atât de tare. Scurta lor aventură amoroasă se încheiase cu câteva luni înainte. De ce a dat-o în bară? A lucrat pe la spatele ei, a mințit-o, s-a folosit de ea. Nu intenționase să se comporte așa, dar a fost forțat de împrejurări. Și ea nu a putut să-l ierte. Nici el n-a putut să se ierte niciodată.

Sigur că nu era o consolare. Din contră.

În vară, a mai făcut o încercare de a o recâștiga, care a eșuat în mod grandios. A vorbit cu el, a fost chiar prietenoasă, ceea ce nu a schimbat cu nimic faptul că decisese să-l părăsească.

Pe lângă studiile pe care le urma la Facultatea de Drept, Charly lucra ca dactilografă la Alex, așa că era foarte greu să o evite. Lucra chiar la Serviciul Omoruri, dar, contrar așteptărilor, inevitabilele întâlniri au decurs bine. Discuțiile între ei erau de cele mai multe ori reci și la subiect. Și dacă s-au certat vreodată, atunci singurul motiv a fost Wilhelm Böhm, pe care Charly îl idolatriza, dar pe care Rath prefera să-l dea naibii.

O văzuse la secție interacționând mereu profesional și prietenoasă cu toți bărbații, iar asta nu l-a deranjat niciodată, dar seara trecută a fost altceva. A văzut pentru prima oară că privește un bărbat așa cum l-a privit și pe el în trecut. Așa cum își dorea să-l privească din nou.

Trebuia să și-o scoată urgent din minte!

Picioarele sale goale se lipeau de pardoseala rece a holului care ducea spre baie. A aprins focul în boiler, apoi a mers în sufragerie și a pus un vinil. Paharul de coniac era încă pe masă. L-a luat în bucătărie și l-a pus în chiuvetă. Ceasul arăta ora nouă jumătate. În timp ce făcea cafea, și-a amintit de bilețelul cu antetul Asociației Proprietarilor de Taxi din Berlin, pe care era adresa șoferului de taxi. Pusese bilețelul pe masa din bucătărie înainte să se îmbrace în uniforma de căpitan. Uniforma! Trebuia să ducă și uniforma înapoi. Avea deci încă un motiv în plus să iasă din casă!

După ce a băut cafeaua, Rath s-a dus înapoi în baie, s-a spălat pe dinți și a dat drumul la duș. Apa nu se încălzea niciodată cu adevărat și era mereu suficient de rece ca să-l facă să-și revină în simțiri.

Șoferul de taxi se numea Friedhelm Ziehlke și locuia în Schöneberg. Era deja amiază când Rath a ajuns acolo. Drumul spre Babelsberg a durat mai mult decât s-a așteptat, șoselele fiind aglomerate de oamenii care mergeau la iarbă verde, în apropierea orașului. El nu voia decât să dea înapoi uniforma aceea stupidă. La întoarcere, drumul a fost mai liber. Strada pe care locuia Ziehlke era pustie. Pe casa scării mirosea a varză. Rath a urcat până la etajul al patrulea și a sunat la ușă. A durat puțin până ce o femeie cu un șorț plin de pete, care încă mai mesteca ceva, a deschis ușa. Mirosea a ceapă și a ficat. Mirosul de varză venea probabil de la altcineva. Rath ura ficatul. Femeia l-a privit dezaprobator și a întrebat:

— Ce doriți? Tocmai stăteam la masă!

Rath i-a arătat legitimația. Ochii ei s-au holbat la vederea insignei poliției criminalistice.

— A naibii pușlama! Și el care mi-a zis că e la cinema cu prietena.

Femeia s-a întors spre interiorul apartamentului și a strigat:

— Erich! A venit poliția! Ce-ai mai făcut de data asta?

Rath a ridicat mâinile împăciuitor.

— Lăsați-l în pace! a spus el. Vreau doar să vorbesc puțin cu soțul dumneavoastră. E acasă?

— Soțul meu?

S-a uitat la el ca mâța-n calendar. Înainte ca femeia să apuce să deschidă din nou gura, un băiat de 17-18 ani a apărut de după colț, ținându-și mâinile în buzunare. Și-a privit mama nedumerit.

— Chiar *am fost* la cinema! Ce-ar trebui să însemne rahatul ăsta?

— E-n regulă, a spus femeia și l-a privit pe Rath. Domnul vrea să-i vorbească tatălui tău.

Femeia arăta de parcă cel mai negru coșmar ar fi devenit realitate. Erich a dispărut din nou.

— Nu e nimic de rău, s-a grăbit Rath să explice, doar câteva întrebări. Soțul dumneavoastră e șofer de taxi, nu-i așa?

Fața i s-a luminat.

— Desigur, a spus ea, intrați!

Rath și-a scos pălăria și a pășit în apartamentul în care mirosul de ficat a devenit insuportabil. Răsuna clinchetul tacâmurilor, căci familia Ziehlke era adunată în bucătăria spațioasă și lua împreună prânzul. Pe lângă capul familiei și Erich, cel mai mare dintre copii, mai erau încă alți trei băieți. Friedhelm Ziehlke era singurul care avea o sticlă de bere lângă farfurie.

— Friedhelm, a spus femeia, domnul e de la poliție și…

Ziehlke și-a ridicat bretelele peste umeri și s-a ridicat.

— Astea sunt noile metode folosite de poliție? Luați oamenii prin surprindere duminica, la masa de prânz?

— Îmi pare rău dacă vin într-un moment inoportun, a spus Rath, dar este vorba despre o chestiune urgentă. Doar câteva întrebări și plec apoi.

— Nu știu cum aș putea să vă ajut. Despre ce e vorba?

— Am putea să vorbim undeva în liniște…

Ziehlke a ridicat din umeri, a deschis o ușă și l-a condus pe Rath în dormitor. Cele trei paturi, unul mare și două mici, precum și un șifonier imens ocupau aproape tot spațiul camerei. Chiar și

așa, mai erau o masă și două scaune înghesuite lângă fereastră. Nici aici nu mirosea mult mai bine ca în bucătărie.

— Vă rog, a spus Ziehlke și a indicat un scaun, mai mult nu vă pot oferi.

— Mulțumesc!

Rath a rămas în picioare și a scos bilețelul din buzunar.

— Conduceți taxiul cu numărul 2482? a întrebat el.

— Așa-i. Este vreo problemă cu el?

— Nu, nu. E vorba despre un client pe care l-ați avut pe 8 februarie, despre un client faimos, o actriță…

— Ei, sunt mulți asemenea clienți în oraș!

— Vivian Franck.

— Domnișoara Franck! Da, încă-mi amintesc de ea. Pe 8 a mers cu mine?

— Trebuie să aflu unde ați dus-o.

Ziehlke a stat pe gânduri.

— Parcă undeva în Wilmersdorf… dar, stați așa! Eu îmi notez totul.

A scos din dulap un costum de șofer închis la culoare și a scormonit în buzunarul interior.

— Aici e!

I-a arătat lui Rath un carnet de notițe maro.

— Așa deci, a spus el după ce a frunzărit prin carnețel, duminică seară, 8 februarie, ora 9.30, am luat-o din Charlottenburg, de pe Kaiserdamm. Am dus-o până la Hohenzollerndamm, la colț cu Ruhrstraße.

— Și apoi?

— Adică?

— V-a rugat să o așteptați? A mai mers undeva apoi? Poate la gară? Sau la aeroport?

Ziehlke a scuturat din cap.

— Nu, era unul care o aștepta acolo și apoi…

— O aștepta cineva?

Șoferul de taxi a aprobat.

— O aștepta la colțul străzii, îi luase chiar și flori. Arăta ca un actor.

— Îl recunoașteți pe acest bărbat?

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

— Și atunci cum ați ajuns la concluzia că era actor?

Ziehlke a ridicat din umeri.

— Păi, pentru că așa arăta. Arăta bine, elegant. Și Vivian Franck e actriță, dacă nu mă înșel.

Rath a scos fotografia lui Czerny din buzunar.

— A fost poate el?

— Czerny? Nu, pe el l-aș fi recunoscut. Era unul pe care nu l-am văzut la cinema.

Rath a băgat fotografia la loc în buzunar.

— Puteți să vă amintiți încotro au mers cei doi?

— N-am văzut. M-am dus direct în stația de taxi și am așteptat următoarea comandă.

S-a uitat încă o dată în carnet.

— Reinickendorf. Abia la 10.45. Așa-i, am așteptat o eternitate acolo. Am stat și am așteptat și mi-am mâncat sandviciurile.

— Și n-ați mai văzut-o pe Vivian Franck? Sau poate pe însoțitorul ei? S-au mai întors pe stradă?

— Pe Franck o vezi peste tot, pe toate afișele de cinema, dar, serios vorbind, nu, n-am mai văzut-o. Dar de ce vă interesează? S-a întâmplat ceva? E vorba de droguri? Să știți că nu tolerez așa ceva în taxi. Pe cuvânt de onoare!

Rath a zâmbit și și-a luat la revedere.

Afară, pe Cheruskerstraße, și-a aprins o țigară înainte să se urce în mașină. A deschis geamul. Trebuia să scape de acest miros din nări. Ura ficățeii prăjiți încă din copilărie, când mama sa îl chinuia în mod regulat cu ei. Era mâncarea preferată a lui Anno. Mama a continuat să facă acest fel de mâncare chiar și după moartea eroică a fiului cel mare…

A pornit mașina și a demarat.

Duminică la prânz, străzile erau libere. Rath a parcat mașina pe Hohenzollerndam, în fața unui magazin cu vinuri. Nu era nimic remarcabil la intersecția cu Ruhrstrasse. La parterul clădirii de pe colț era un restaurant. Clădirea de pe partea cealaltă a străzii găzduia la parter un magazin de articole vestimentare pentru bărbați. Restul erau reședințe burgheze. Rath a coborât și a privit în jur. Pe cine ar fi putut Vivian Franck să viziteze? Plăcuțele cu nume indicau că aici locuiau avocați, doctori, consultanți fiscali, dar niciun producător de film. Totuși,

era posibil ca celebrităţile din lumea filmului să nu-şi scrie numele pe cutia poştală. Nu era nici măcar o agenţie de turism prin preajmă, unde Vivian să fi venit pentru a-şi lua un bilet înainte de a-şi continua drumul. Restaurantul, în schimb, era special: un restaurant cu specific chinezesc. Yangtao, anunţa panoul publicitar. Cine ştie ce mai însemna şi acest cuvânt…

N-a găsit răspuns la întrebările sale: de ce a luat Vivian Franck, pe 8 februarie, un taxi spre Hohenzollerndamm, şi nu spre gara Anhalter, unde o aştepta Rudolf Czerny? Şi ce a făcut după ce a coborât din taxi?

Trebuia să afle ce a căutat în acest colţ de stradă. Nu se aştepta să aibă prea mult succes dacă începea să le arate oamenilor de pe stradă fotografia ei, mai ales că era duminică şi strada era aproape pustie. Poate că ar trebui să-l întrebe pe Oppenberg dacă această adresă îi spunea ceva.

Rath s-a întors la maşină. S-a uitat la ceas. Era 13.30. Începea să-i fie foame, dar vizita făcută familiei taximetristului îi stricase pofta de mâncare. A lovit nervos cu mâinile în volan. La naiba! Tocmai acum, când reuşise să o uite! Trecuseră, din când în când, şi câteva zile la rând în care nu s-a gândit la ea.

Cine naiba mai era şi nenorocitul ăsta? Bărbaţii care se costumează în cowboy de carnaval sunt ridicoli! Cel mai probabil era un măscărici de la Drept.

Nu voia să se gândească la Charly, dar ce putea să facă?

Nu putea să rămână pe loc, trebuia să se mişte mereu! Să conducă, să conducă, să conducă. Rath a pornit maşina. Nu avea un ţel anume, a străbătut, pur şi simplu, oraşul, apucând-o impulsiv pe o stradă sau alta. A ajuns cumva în Moabit şi, aproape automat, pe Spenerstraße. A trecut încet pe lângă clădirea în care locuia ea. Ce credea, ce spera, ce îi era frică să vadă? A mai dat o tură şi apoi s-a îndreptat direct spre clădirea ei, a parcat vizavi, a oprit motorul şi şi-a aprins o ţigară. Era ultima. Terminase pachetul destul de repede, având în vedere că, doar cu o seară înainte, se considera nefumător.

A rămas fumând în maşină, ţinând sub observaţie uşa pustie de la intrare. A privit geamul ei, la care nu se arăta nimeni, şi a crezut că zăreşte o dâră de lumină. S-a gândit dacă n-ar trebui să traverseze strada şi să sune, pur şi simplu, la uşă.

Și apoi?

Să mai înceapă o încăierare în cazul în care deschidea cowboy-ul?

Rath a aruncat mucul de țigară pe fereastră și a pornit motorul.

O jumătate de oră mai târziu, urca treptele de la secția de poliție, având un pachet proaspăt de Overstolz în buzunar. A parcat mașina pe Klosterstraße și a mers pe jos restul drumului până la Cetate. Lui Böhm i-ar fi sărit imediat în ochi Buickul său parcat în curtea interioară. Cu fiecare lună care trecea, șantierul imens de la Alexanderplatz devenea din ce în ce mai groaznic și devenise aproape imposibil să traversezi piața cu mașina. Aschinger și încă două, trei căsuțe salvate până atunci de demolare se îngrămădeau în fața secției de poliție ca niște condamnați pe eșafod. Aschinger trebuia să fie demolat și să-și găsească locul în construcția nouă. Încă nu era clar ce se va întâmpla cu Loeser & Wolff, dar chioșcul nu fusese dărâmat, așa că Rath încă mai putea să se aprovizioneze cu țigări. Cu siguranță va mai exista o tutungerie în Alexanderplatz, atât timp cât șeful poliției fuma.

Duminica nu se întâmpla mare lucru la Cetate, căci majoritatea departamentelor chemau la lucru cât de puțini oameni puteau. Rath a sperat că nu va trebui să salute pe nimeni, dar cineva a deschis ușa de sticlă a Departamentului A imediat ce a pășit pe trepte.

— Bună, Lange! a spus Rath și a dus mâna la pălărie.

Bărbatul din Hannover l-a privit surprins.

— Domnule comisar! Dar nu sunteți de serviciu la sfârșit de săptămână!

— Dar dumneavoastră sunteți!

Lange a încuviințat.

— Împreună cu colegul Brenner, dar el și-a luat liber din motive medicale.

— Așa deci.

Lange a rămas pe loc pentru un moment, fâstâcit, apoi și-a făcut curaj.

— El a sugerat… deci… e adevărat că l-ați… bătut?

Rath a ridicat din umeri.

— Hai să spunem că i-am dat o mică lecție. Nu cred că e nevoie să facem prea mult tam-tam.

— Mi-e teamă că asta s-a întâmplat deja, a coborât Lange vocea. Nu știu ce s-a întâmplat ieri, a spus el, dar se pare că partenerul Brenner intenționează să facă un mare scandal din asta, cu o comisie disciplinară și tot tacâmul. Domnule comisar, ar trebui să vă pregătiți să aveți probleme. Șeful era supărat încă de ieri pe dumneavoastră, pentru că nu vă putea găsi nicăieri.

— Mulțumesc pentru avertisment! a spus Rath.

Lange a făcut un gest scurt cu capul și și-a continuat drumul.

Ce porc de câine mai era și Brenner ăsta! Evident că s-a plâns la Böhm. A fost o prostie din partea lui să-și piardă cumpătul. Pe de altă parte, Brenner a meritat-o cu vârf și îndesat. Rath avea sentimentul neobișnuit că a procedat corect ieri, în Resi, și asta în ciuda durerii din încheietură și a problemelor care-l așteptau.

În birou, iarăși era frig. Ar fi trebuit să-și facă apariția mai des pe aici, în timpul orelor de serviciu. Măcar atunci era pornită încălzirea. În momentul de față, lucra mai degrabă în contratimp cu cei de la Cetate, pentru a-l evita pe Böhm. În timpul programului de la muncă se preocupa de chestiunile sale private și venea la birou abia după sfârșitul programului. A găsit pe biroul lui Gräf tot ce avea nevoie: expertiza doctorului Schwartz și primele rezultate în urma conservării urmelor, de care s-au ocupat oamenii lui Kronberg. Gräf a fost harnic. Secretarul criminalist a reușit chiar să-i convingă pe Plisch și Plum să aștearnă pe hârtie protocolul audierilor.

Rath s-a așezat, fără să-și scoată paltonul, la biroul lui Gräf și a deschis raportul trimis de Medicina legală. Știa cum își redacta Schwartz textele, ce părți ale raportului putea să citească doar pe diagonală și ce anume trebuia să citească cu atenție.

Nu încăpea nici urmă de îndoială în ceea ce privea cauza morții: stop cardio-respirator provocat de curent electric. Nu existau urme de răni interne, dar victima suferise arsuri grave în zona capului și a umerilor, precum și cinci fracturi la claviculă, partea superioară a brațului și ulnă, dar și o leziune la nivelul coloanei vertebrale. Era absolut clar că Betty Winter și-ar fi petrecut restul zilelor într-un scaun cu rotile dacă ar fi

supraviețuit accidentului. Schwartz a efectuat și o expertiză toxicologică, dar Betty Winter părea să fi avut alte vicii decât Vivian Franck. Nu fuseseră găsite urme de opiate, cocaină sau hașiș, dar ficatul prezenta urme clare ale apetenței pentru alcool. Voia să sară peste paragraful care descria conținutul stomacului victimei, dar un cuvânt i-a atras imediat atenția: *kiwi*.

Un corp străin în mijlocul textului, mai străin decât expresiile medicale care apăreau din când în când în text și, cu toate acestea, cuvântul exotic îi stârnea o amintire.

Nu așa se numea restaurantul chinezesc din Wilmersdorf? Sau amesteca el acum două cuvinte de origine asiatică?

Cuvântul era clar în limba chineză. Doctorul a notat și câteva cuvinte explicative cu privire la descoperirea sa. Doctorului Schwartz îi plăcea să-și etaleze cultura generală, precum și cunoștințele despre cele lumești, iar aici putea să le aplice pe amândouă. Conform lui, kiwi era un fruct din China, un fel de fruct de mărimea unui ou de găină, cu o coajă maro, subțire și pufoasă. Interiorul fructului era verde, cu semințe mici, de un maro închis. Fructul are un gust suculent și este ușor de digerat, a adăugat doctorul pentru a sugera faptul că a încercat el însuși fructul. A găsit urme ale acestui fruct exotic, dar și ale altor alimente banale, precum ciuperci, orez și pui, în stomacul actriței Betty Winter și a tras astfel concluzia că aceasta ar fi luat masa la un restaurant chinezesc în ziua morții. Și asta era tipic pentru doctorul Schwartz: în loc să se limiteze la expertiza medico-legală, doctorul trăgea concluzii. Deși Rath considera că principial era bine ca alte departamente asociate criminalisticii să-și aducă propria contribuție, Schwartz putea să fie al naibii de enervant uneori. Îl considera pe doctor suportabil atât timp cât citea doar raportul și nu trebuia să asiste la unul dintre discursurile sale.

Cei de la ED examinaseră deja sistemul de prindere al reflectorului, iar expertiza tehnică a arătat că nu a fost vorba despre un defect de fabricație. Toate fileturile erau încă în ordine, iar șurubul pe care l-a găsit Gräf era intact. Era clar că cineva a umblat la sistemul de prindere al reflectorului.

Și asta era persoana pe care o căutau.

Rath a ridicat receptorul și a cerut legătura cu echipa care se ocupa de urmărire. Nici urmă de Krempin. Câțiva cetățeni au

sunat în urma anunțului de la ziar și au declarat că l-au văzut pe bărbatul din fotografie, dar toate aceste apeluri s-au dovedit a fi alarme false. Și-a îndreptat din nou atenția asupra dosarului redactat de colegii de la ED. Aceștia au cercetat hainele, rochia de mătase pe jumătate arsă, chiar și pantofii, ciorapii și lenjeria intimă pentru a găsi eventuale urme. Pedanteria oamenilor lui Kronberg era ceva de speriat. Acești prusaci au făcut totul ca la carte, urmând fiecare pas: au examinat sângele de pe rochia actriței Betty Winter, precum și mai multe fire de păr, care s-au dovedit a nu-i aparține, provenind cel mai probabil de la partenerul de scenă sau de la angajații de la garderobă. Ce fel de lămurire mai putea să aducă asta într-un caz precum acesta? Într-un caz în care decesul a fost inclusiv filmat!

Rath a deschis apoi dosarul cu protocoalele redactate în urma audierilor. Plisch și Plum, neobișnuit, au fost harnici. Rath a frunzărit diversele mărturii. Nu i-au atras atenția niciun fel de contradicții. Moartea lui Betty Winter a fost descrisă în același mod de toți cei prezenți la fața locului, adică la fel cum a descris-o și Jo Dressler. Mai interesante erau mărturiile personale despre decedată. Trebuia să existe un motiv dacă era într-adevăr vorba despre un omor. Rath și-a dat seama, imediat ce a terminat de citit primele mărturii, că problema nu era să găsească un motiv, ci, mai degrabă, că existau prea multe motive.

Se pare că Betty Winter a fost o scorpie. Chiar dacă cei audiați au avut grijă cum vorbeau, mai ales având în vedere moartea oribilă a artistei, se putea citi foarte clar printre rânduri că Betty Winter nu avea prea mulți prieteni printre colegii ei. Era respectată, dar nu plăcută. Unii angajați nu au fost atât de precauți și au enumerat toate persoanele care o urau, cu excepția lor, desigur. Toate aceste zvonuri și bârfe nu trebuiau luate de bune. Trebuia să te întrebi mai întâi cui voia persoana respectivă să-i facă rău divulgând aceste informații. Începea să prindă contur o rețea de intrigi și calomnii. Având în vedere că nu se putea baza pe găsirea lui Krempin, va trebui să arunce o a doua privire asupra *micii familii*, așa cum și-a numit Bellmann firma.

Henning i-a dictat Ericăi Voss chiar și o scurtă biografie a decedatei, conform căreia Betty Winter s-a născut în Freienwalde pe data de 17 iulie 1904, sub numele de Bettina Zima. Aceasta nu

a făcut studii clasice de actorie, dar mulți colegi vorbeau despre abilitățile ei înnăscute. Anii de inflație au adus-o la Berlin, unde și-a încercat norocul pe scena varietéului, ceea ce a adus-o rapid în atenția mai multor reviste, apoi au urmat diverse roluri secundare în piese de teatru. În 1925, a jucat primul rol într-un film, încă de pe atunci alături de Victor Meisner, viitorul soț fiind cu patru ani mai în vârstă decât ea. El a fost cel care a adus-o în lumea filmului, și nu Bellmann, așa cum a presupus Rath. Meisner era încă de atunci bine cunoscut în domeniu, jucând roluri principale, mai ales în filme de aventură și polițiste. Alături de Bettina Zima, care și-a schimbat numele în Betty Winter pentru debutul în cinematografie, Meisner a reușit să treacă la comedii romantice. Cei doi au turnat o duzină de filme împreună în ultimii cinci ani și au devenit cel mai iubit cuplu din cinematografic, lucru care i-a scăpat complet lui Rath, care nu putea să suporte poveștile de dragoste siropoase. După al doilea film împreună, *Capcanele dorinței*, cei doi au format un cuplu și în afara marilor ecrane. Aceste informații nu proveneau doar din cercurile La Belle, ci și din diferite reviste de film și tabloide, care păreau să fie o plăcere secretă a lui Henning. Conform acestuia, Betty Winter și Victor Meisner, care s-au căsătorit în 1927, dar și-au păstrat numele de scenă, erau cel mai fericit cuplu din industria filmului. Afirmație care se putea întemeia și pe simplul fapt că aceștia nu au divorțat după trei luni.

În orice caz, părea că Victor Meisner era singurul pentru care moartea lui Betty Winter era cu adevărat o tragedie personală. Rath a avut încă de la început impresia că Bellmann își regreta diva doar din considerente financiare.

Victor Meisner, actorul și soțul, lipsea de pe lista celor audiați și se părea că nici ieri nu își făcuse apariția pe platoul de filmare. Ar fi fost o minune dacă Plisch și Plum ar fi dat dovadă de inițiativă și l-ar fi căutat și audiat în privat. Pe toți ceilalți i-au audiat pe platoul de filmare, unde se pare că Dressler chiar a continuat să filmeze, în ciuda morții actriței principale. Rath și-a amintit de vorbele lui Bellmann: „Timpul înseamnă bani”.

Și s-a gândit la zicala preferată a tatălui său: „Cunoașterea e putere”. Abilitatea de a reduce totul la simple ecuații îi ajuta pe unii oameni să găsească ordine în lume, dar Rath nu putea și nu

voia să facă acest lucru. Se temea că astfel nu va putea să mai vadă realitatea, iar munca lui tocmai despre asta era: de a aduce realitatea la lumină și de a clarifica ceea ce s-a întâmplat, oricât de complicat, haotic și ilogic ar putea fi, pentru că realitatea tocmai așa era de cele mai multe ori: complicată, haotică și ilogică.

Rath s-a uitat la ceas și a strâns cu grijă dosarele, punându-le înapoi la locul lor. Era timpul să plece.

15.

Își dădea seama că nu putea să ascundă impresia pe care i-o făcea locul. Era mai puțin efectul celor câtorva tablouri rămase pe pereți și al unor ultime urme dintr-un fast de mult apus, cât efectul dimensiunii încăperii și a priveliștii superbe asupra parcului și lacului. Era clar că nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Se știa că majoritatea producătorilor sunt mult prea zgârciți. Că se întâlnesc, de regulă, cu actrițele în vreun apartament slinos, un cuibușor de dragoste, dar nu le invită niciodată în căminul lor adevărat, în viața lor adevărată.

Albert era mereu discret, în fundal; turna vin dacă era nevoie și aducea felurile de mâncare diverse și complexe din meniul pregătit de bucătărie. Rămăsese doar Albert fiindcă astăzi nu voia să aibă alt personal în jurul său.

O masă imensă pentru numai două persoane.

A ridicat paharul.

— În cinstea viitorului dumneavoastră, Jeanette! a spus el.

I-a zâmbit și au ciocnit.

— În cinstea viitorului *nostru*!

— Înseamnă că am căzut de acord?

— Îmi oferiți mulți bani. Și din punct de vedere artistic este o provocare, mai ales în momentul de față. Toată lumea face doar filme cu sonor. Cum aș putea să mă împotrivesc?

Putea să vadă în ochii ei că îi păsa doar de bani, arta fiindu-i

absolut indiferentă. Tace atunci când Albert îi servește salata de fructe. A luat o bucățică de fruct verde în furculița de desert și a dus-o precaută în gură. A făcut o față încântată.

— Mmm! Ce e asta?

— Yangtao. Găsiți așa ceva doar la chinezii de pe Kantstraße.

— Foarte bun.

— Și sănătos.

A luat și el o furculiță.

— Nu veți regreta că ați semnat contractul cu mine, a spus el. Am independența financiară necesară și mă pot dedica total filmului.

— Și nu considerați a fi artă filmele cu sonor?

— S-a pus vreodată problema să fie?

I-a răspuns puțin prea tare. Chiar dacă l-a privit mai mult surprinsă decât speriată, a coborât vocea.

— Filmul cu sonor omoară arta, a spus el. E doar o altă modă determinată de progresul tehnologic. Filmul, ajuns acum la un punct maxim de desăvârșire artistică, e coborât din nou la nivelul de spectacol, ajunge iarăși de unde a plecat. La început, filmul n-a fost nimic mai mult decât o altă senzație la bâlci. Dumneavoastră însă sunteți o artistă și trebuie să refuzați să vă implicați în asemenea spectacole. Nu aveți ce căuta la bâlci!

— Ei, na, nu știu. Vreau totuși să mai pot filma și cu alții, nu semnez un contract exclusiv.

— Nici nu vă cere nimeni asta.

A zâmbit.

— Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, a spus ea, sunt deosebit de recunoscătoare că-mi oferiți posibilitatea de a fi luată în serios din punct de vedere artistic, dar nu pot să exclud noile tehnologii. Și, bâlci… nu credeți că exagerați puțin?

Nu s-a mai mirat, fiindcă se aștepta la asemenea răspunsuri chiar și înainte să vadă avariția din ochii ei.

— Înțeleg foarte bine, a spus el. Desigur că vreți să mai turnați și alte filme. Eu, personal, vă prețuiesc filmele vechi mai mult decât pe cele cu sonor, dacă îmi permiteți să vă spun asta deschis. Aș vrea să torn numai un anumit fel de filme cu dumneavoastră.

A ridicat paharul și i-a mai zâmbit încă o dată împăciuitor. Putea să aibă încredere în efectul zâmbetului și vocii sale.

— Scuzați-mă că m-am înfierbântat, dar filmul… filmul e viața mea.

Asta era doar o parte a adevărului. Ar fi murit fără film, ar fi fost mort de mult.

Ziua în care a spart oglinda…

A scrâșnit când mama sa a călcat pe cioburi. S-a oprit în mijlocul mării de fragmente sparte și a privit rama în care mai erau prinse câteva bucățele de sticlă. Vocea venea de departe, dar părea să se audă de foarte aproape.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

Nu i-a răspuns, ci a privit-o direct în acei ochi morți, pe care nu îi mai putea suporta. A încercat să o alunge, aruncând paharul de apă. Paharul s-a spart și cioburile i s-au amestecat cu cele ale oglinzii și cu picăturile de apă, ce au strălucit o secundă înainte de a fi absorbite de covor.

A alungat o dată pentru totdeauna fantoma în care se transformase.

Mama lui pare că a înțeles și nu mai pune întrebări. Pașii ei scârțâie din nou, îndreptându-se spre patul său.

Trebuie să fi visat, căci nu a văzut-o intrând în cameră. E treaz încă de la cinci și citește. Momentele zilei, după care cei de afară se orientează când își planifică ziua, nu mai înseamnă nimic pentru el. Ce-o fi vrând atât de devreme? Vrea să-l cheme la micul dejun? Puțin probabil, căci nu-l cheamă aproape niciodată la masă. Lasă masa în seama lui Albert. Nu e niciodată acolo când el înfulecă puțina mâncare pe care i-o dau, ca să-și potolească foamea de lup. Nu e acolo nici când ține minute în șir fiecare înghițitură în gură înainte de a înghiți pasta moale. A încercat să mănânce rapid și să mestece încet, dar, oricum ar proceda, nu reușește să-și astâmpere foamea. Foamea sa eternă, sunetul de fundal care-i acompaniază viața. O viață care nu merită acest nume. Se salvează trăind de la carte la carte, din vis în vis. Trebuie doar să suporte timpul care se scurge între. Acest răstimp constă doar din respirație, așteptare și foame. A învățat deja că timpul e inamicul său și că poate să fie fericit doar atunci când trăiește în atemporalitate. E supărat pe mama sa pentru simplul fapt că l-a readus în temporalitate.

Îi aude vocea și ridică privirea, strângând cartea la piept ca pe

o comoară ce ar putea să-i fie smulsă.

— Bună dimineața, bunul meu băiat! Știi ce zi e astăzi? îi întinde ea mâna. Tatăl tău ți-a pregătit o surpriză! Vino!

Se ridică. Șovăie, pentru că s-a întâmplat adesea să-l atragă în capcane cu diverse promisiuni.

Nu îndrăznește să-i contrazică.

Ai grijă!

Îi pune papucii ca să nu se taie și îl îmbracă și cu halatul de casă.

Străbat mai multe încăperi ale uriașei și splendidei sale închisori, în care domnește mereu semiobscuritatea. Coboară treptele și pășesc în sala mare, în vestibulul în care până și mama lui pare mică și pierdută. Pantofii ei răsună puternic pe podeaua de piatră, în timp ce pașii lui sunt inaudibili, de parcă ar fi mort, de parcă ar fi mort deja – exact așa cum se și simte.

Se sperie atunci când ea deschise ușa de la pivniță. Această ușă care nu se deschide niciodată. Bunicul său s-a îmbogățit prin tranzacțiile cu acțiuni și a construit un castel medieval, cu multe labirinturi, chiar lângă lacul Wannsee. Clădirea era de un gotic sumbru, așa cum era moda înainte de război. Ușa de la pivniță îi amintea de cea a unei temnițe. Ce voiau să-i facă?

Nu te teme!

Mama îi zâmbește și îl ia de mână când remarcă ezitarea lui, conducându-l pe treptele de piatră. Coboară încet, treaptă cu treaptă, în întunericul din subsol. Pivnița nu miroase neplăcut sau a mucegai, dar tot nu-i place. Îi este frică de tatăl său, de severitatea și inexorabilitatea sa. Vrea să-l atragă în noua sa închisoare? Undeva, unde mama sa nu-i mai poate aduce nimic pe ascuns pentru a-i alina suferințele?

— Nu te teme! îi spune ea.

I se face și mai frică.

Jos, mama deschide o ușă ce dă într-o cameră întunecată, în care pâlpâie doar o rază de lumină. Îl ia de umeri și îl împinge pe ușă. În semiîntunericul dinăuntru poate să distingă fața tatălui său, acea față care nu mai poate zâmbi.

— La mulți ani, fiule! îi spune mama și îl îmbrățișează timid. Ia uite ce avem pentru tine!

Închide ochii. Nu vrea să i se amintească de trecerea timpului.

Își dorește să uite de ziua lui, să uite de timp!

— Ia uite, spuse tatăl, e cadoul de ziua ta!

Deschide ochii.

În întuneric se aude un zbârnâit ușor. Tocmai a găsit motivul pentru a rămâne în viață.

O insulă luminoasă e proiectată pe un perete al camerei întunecate. Lumina îi atrage privirea ca un magnet. Imagini strălucitoare, o grădină inundată de lumina soarelui, crengile copacilor dansând în vânt. Apoi, își fac și oamenii apariția. Oamenii din acea grădină sunt fericiți. Nu știe încă ce se va întâmpla, dar știe că nu-și mai poate întoarce privirea. Îi aude vorbind, aude vântul suflând printre frunze, chiar dacă e conștient că în realitate se aude doar zbârnâitul proiectorului.

Acum știe că merită, știe de ce trebuie să îndure toate chinurile, de ce poate încă să merite să ducă o viață plină de chinuri.

A găsit-o. Și-a găsit noua viață.

16.

Auzea telefonul sunând încă de pe casa scării. Clar, se auzea din apartamentul său fiindcă era singurul de pe scara din spate care avea telefon. Telefonul a sunat ultima oară în timp ce deschidea ușa de la intrare. Apoi, apartamentul s-a cufundat în liniște.

După ce și-a agățat paltonul și pălăria în cuier, s-a dus direct în camera de zi, a pus un vinil și s-a prăbușit într-un fotoliu. Saxofonul lui Coleman Hawkins făcea piruete de o frumusețe imprevizibilă. Semăna cu o frunză în bătaia vântului. Rath a închis ochii.

Ce-ar fi făcut fără discurile pe care Severin i le trimitea în mod regulat? Probabil că n-ar fi rezistat nici măcar trei săptămâni în acest oraș. Orice încercare de a recăpăta controlul asupra vieții sale dezordonate eșua. Profesional, se simțea ca un hamster blocat într-o rotiță. Va reuși vreodată să ajungă director, la fel ca

tatăl său? Credea mai puțin ca niciodată în reușita sa. Și viața sa personală? Cercul său de prieteni din Berlin se limita la Reinhold Gräf, cu care se îmbăta din când în când la Nasse Dreieck, și Berthold Weinert, cu care mergea din când în când la masă și făcea schimb de informații. Paul era singurul prieten din Köln care-i mai rămăsese, singurul care nu i-a întors spatele atunci, după schimbul mortal de focuri din cartierul Agnes. Nu așa au stat lucrurile cu logodnica sa, Doris, cea cu care voia să întemeieze o familie. L-a lăsat baltă de parcă ar fi avut ciumă.

A primit în Berlin șansa de a lua-o de la capăt și în ceea ce privește femeile. Și cu ce rezultate se putea lăuda? Dacă lua în seamă cuceririle de până acum, părea că va rămâne burlac pe vecie, la fel ca Buddha. Ei, situația nu era atât de gravă cât timp nu ajungea ca Brenner sau Czerwinski, doi clienți fideli ai poștei pneumatice din Resi.

Și-a aprins un Overstolz. Măcar acum putea din nou să fumeze în apartamentul său fără ca cineva să se plângă. Și-a dat seama că nu îi era dor de Kathi. De ce să nu rămână cu țiganul cu care dispăruse din Resi dacă asta își dorea? Nu, nu îi era dor deloc de Kathi.

Îi era dor de Charly.

Nu putea să-și scoată privirea ei din minte. Privirea stupefiată pe care i-a aruncat-o ieri. Oare l-a recunoscut?

Ei, și ce schimba asta? Oricum, o dăduse în bară cu multe luni în urmă. Se gândea uneori că viața lui ar fi putut lua o cu totul altă turnură alături de ea, că ea a reprezentat una dintre acele oportunități pe care le primești rareori în viață și pe care trebuie să le apuci cu ambele mâini. Și el ce a făcut? A dat cu piciorul acestei șanse din cauza falsității sale, s-a întors în rotița sa și a continuat să lucreze harnic, dar fără să înainteze vreun milimetru, de fapt. Poate că acum se va mișca ceva, acum că i-a ars câteva lui Brenner. Dar era foarte posibil ca lucrurile să ia o turnură neplăcută.

Telefonul a sunat din nou.

S-a gândit dacă să răspundă sau nu. Cine putea fi? Kathi, care voia să-i spună că a terminat-o cu el? Brenner, care-l provoca la duel? Sau Böhm, care voia să-i ia cazul?

Rath a ridicat receptorul negru:

— Da?

— În sfârșit! Credeam că nu te mai întorci acasă.

— Tata?

— Ascultă-mă, fiule, a spus Engelbert Rath, nu am mult timp la dispoziție. Acuși trebuie să plec împreună cu mama ta la Klefisch. Mă voi întâlni mâine, în timpul paradei, cu primarul general. Ce aș putea să-i transmit?

L-a prins cu mâța-n sac! Nu mișcase niciun deget în problema Adenauer.

— E duminică azi, deci nu se lucrează la fabrica Ford, iar ieri n-am avut timp.

— N-ai făcut absolut nimic?

Engelbert Rath era de-a dreptul stupefiat.

— Băiete, știi cât de urgentă e chestiunea? Și cât de importantă? Am garantat cu buna mea reputație că onoarea orașului nostru și a primarului general nu va fi pătată de un șantaj!

De ce să nu fie onoarea și numele tău pătate și ele puțin de această dată? s-a gândit Gereon.

— Voi arunca o privire la fabrica Ford în următoarele zile, a spus el ascultător, probabil că acela care-l șantajează se ascunde pe acolo, pe undeva.

— Ești așa de sigur de asta?

— Cine altcineva ar fi interesat să păstreze cu orice preț uzina Ford în Berlin?

— Poate că șantajul nu e decât o farsă menită să ne atragă pe o pistă greșită. Opozanții politici au tot interesul să încerce să-l scoată de pe scena politică pe Konrad, unul dintre cei mai capabili oameni, poate chiar să aducă un prejudiciu grav întregii cauze catolice.

— Cum de ți-a venit ideea asta?

— Acum, serios vorbind, cum ar putea un muncitor de la Ford să intre în posesia unor informații secrete de la Deutsche Bank? Chiar și în cazul în care ar fi vorba despre un manager de operațiuni sau director executiv. Asta ar indica un cu totul alt cerc de persoane.

— Se prea poate. Ar trebui, mai întâi, să descoperim cine a vorbit. Dacă Adenauer ar putea să facă o listă a persoanelor care

știu despre acordul secret dintre el și bancă…

— A făcut asta deja. Toți sunt oameni integri.

Desigur!

— Deci ai deja o listă de nume?

— Da, doar e primul lucru pe care îl faci într-un asemenea caz!

— Ce-ar fi să-mi trimiți această listă?

— Bine, băiatul meu, ți-o trimit imediat, dar te rog să te ocupi cât mai curând! Chestiunea trebuie să dispară. Cât de curând posibil.

— Dacă e într-adevăr vorba de adversarii săi politici, cum aș putea eu să-i împiedic să povestească ceea ce știu?

— Totul se va rezolva foarte ușor odată ce ai numele. Fiecare are propriile secrete murdare.

Rath a închis. Cum de reușea mereu să uite că tatăl său era mai mult politician decât polițist? Dar într-o privință avea cu siguranță dreptate: cel care-l șantaja pe primarul general trebuia să aibă cunoștințe la Deutsche Bank. Cineva trebuie să-i fi povestit, confidențial, câteva secrete. Poate că a fost o conversație la care s-a tras cu urechea intenționat sau care a fost auzită din greșeală.

Telefonul a sunat din nou.

Rath a smuls receptorul din furcă.

— Ce mai e?

Nu era tatăl său.

De la celălalt capăt al liniei, Rath a auzit doar o răsuflare ușoară. Într-un final, s-a auzit și o voce. O voce de bărbat.

— Comisarul Rath?

Nu era o voce cunoscută.

— La telefon, a spus el.

— Sunteți comisarul care investighează cazul Winter, așa-i?

— Cum ați ajuns la concluzia asta?

— Scrie la ziar, eu…

— Despre ce e vorba, vă rog? l-a întrerupt Rath, care nu putea să suporte când cineva nu trecea direct la subiect, mai ales că acum îl deranja acasă cu chestiuni de serviciu.

— Cazul Winter, după cum spuneam.

Bărbatul și-a dres glasul înainte să continue.

— Domnule comisar, căutați persoana greșită.

— Krempin, dumneavoastră sunteți?

A durat un moment până ce a primit un răspuns.

— Trebuie să mă credeți pe cuvânt, pentru că altfel nu are niciun sens să continui să vorbesc.

— E bine că mă sunați. Sunteți un martor important.

— Nu mai vorbiți prostii! Nu sunt martor, ci suspectul principal.

Omul nu era prost. Rath a continuat să țină receptorul în mână și s-a gândit cum ar putea să-l aresteze pe Krempin. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l țină cât mai mult de vorbă.

— Deci, a continuat Krempin, mă credeți?

— De unde să știu înainte să aflu ce vreți să-mi povestiți?

— Întrebarea e dacă aveți încredere în mine și dacă eu pot să am încredere în dumneavoastră.

— Nu pot să vă promit decât un lucru: nu aveți de ce să vă temeți dacă sunteți nevinovat. Dacă așa stau lucrurile, îmi voi folosi toate forțele pentru a vă apăra.

Krempin a așteptat un moment înainte să continue.

— Nu am omorât-o pe Betty Winter. Acesta e cel mai important lucru. Trebuie să mă credeți! A fost vorba doar de o serie tâmpită de coincidențe! Nimeni nu și-a dorit să moară!

— Și atunci de ce ați dispărut de la locul accidentului?

— Păi, tocmai asta nu e adevărat! N-am plecat *după* ce s-a întâmplat accidentul, ci *înainte*. Eram acasă deja de ore bune atunci când s-a întâmplat.

— Și atunci de unde știți ce s-a întâmplat?

— Din ziar, de unde altundeva? De unde credeți că știu că dumneavoastră mă vânați? De unde credeți că știu că sunt vânat?

— Vă miră faptul că vă căutăm? Vă căutăm pentru că ne întrebăm de ce ați plecat valvârtej de la locul de muncă? De ce v-ați luat tălpășița?

A durat puțin până ce Krempin a răspuns.

— Pentru că am fost descoperit. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, mai ales că am așteptat prea mult. Și apoi a mai fost și numele fals…

S-a așternut din nou tăcerea.

— Domnule Krempin, puteți să-mi povestiți totul. Am vorbit cu Oppenberg și știu că dumneavoastră…

— Ați vorbit cu Manfred?

Vocea lui trăda o notă de ușurare, de parcă cineva i-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Atunci înseamnă că știți că intenția a fost doar de a încetini filmările și de aceea am umblat la reflector. Camera de filmat e asigurată și paguba ar fi fost răscumpărată. Doar că ar fi durat o vreme, pentru că, în momentul de față, timpul de livrare pentru aceste camere speciale de filmare e destul de lung. Ne-ar fi ajuns o săptămână sau două de întârzieri, mai ales acum, că Vivian nu-și face apariția.

Șobolanul de Oppenberg! Deci chiar l-a mințit! Krempin vorbea despre un plan de sabotaj premeditat, despre manipularea echipamentului de lumină pentru a distruge o cameră de filmat cu sunet. Rath și-a dat seama că nu mai era atent. Îi treceau prea multe gânduri deodată prin minte și îi distrăgeau atenția de la conversație.

— Ce vreți să spuneți cu asta? a întrebat el ca să nu tacă din gură.

— Vreau să vă arăt că joc cu cărțile pe față. Știu că am greșit și vreau să recunosc ceea ce am făcut, dar nu sunt un ucigaș!

— Atunci de ce vă ascundeți?

— Pentru că mă vânați.

Rath a stat puțin pe gânduri. Suna plauzibil. Cine e urmărit pentru omucidere se ascunde, iar asta doar mulțumită acestor jurnaliști tâmpiți!

— Se prea poate să fi fost vorba doar de omor involuntar, poate că nu ați vrut să omorâți pe nimeni, dar Betty Winter a murit și trebuie să răspundeți pentru acest lucru.

— Dar am scos cablul înainte să plec și am dezamorsat mecanismul. Nu se mai putea întâmpla nimic! E și pentru mine un mister ce s-a întâmplat.

— Atunci veniți la secție! Haideți să stăm în liniște de vorbă și să clarificăm acest mister.

Krempin a râs scurt și amar.

— Cât de prost mă credeți? a întrebat el. Mă veți aresta dacă vin la dumneavoastră. Nici nu puteți să faceți altceva. De aceea îmi supravegheați apartamentul.

— M-ați mai sunat o dată, a spus Rath, ieri, când eram pe

Guerickestraße.

— Complimentele mele, domnule comisar! Aveți instincte bune! Dar să nu vă așteptați să vin la Alex. Am și eu instincte bune.

— Atunci, spuneți-mi ce ați făcut, cum ați pregătit reflectorul când…

Un pocnet scurt, urmat de ton îi spunea, în mod negreșit, că Felix Krempin i-a închis.

Rath a rămas cu receptorul în mână și a cerut legătura cu numărul trecut pe cartea de vizită a lui Manfred Oppenberg. O menajeră i-a spus că, din nefericire, stimabilul domn nu se află acasă și că este așteptat să se întoarcă târziu. Trebuia să participe la o adunare importantă în acea seară. Rath a încercat să-și ascundă mânia și să fie pe cât de șarmant posibil. A insistat până ce menajera i-a destăinuit adresa și ora.

Mai avea ceva timp la dispoziție pe care l-a folosit pentru a merge pe Guerickestraße. Opelul verde se afla din nou în fața ușii de la intrare, dar înăuntru se aflau alții. Plisch și Plum stăteau în mașină și se plictiseau.

— Ce căutați aici? s-a mirat Rath. Credeam că faceți parte din comisia mea de anchetă.

— Nu mai există comisia ta, i-a spus Czerwinski. Böhm a preluat conducerea și ne-a stricat imediat sfârșitul de săptămână. Apropo, Böhm a fost groaznic de supărat că nu te-a putut găsi nicăieri.

— Am treabă, și, pe lângă asta, sunt aici acum, a spus Rath.

— Sigur nu o să te poată nimeni acuza că nu te implici suficient, din contra chiar, l-a măsurat Czerwinski cu privirea. Ce te-a făcut să-l bați pe Frank până ce i-a dat sângele?

Rath a ridicat din umeri.

— Nu se putea altfel. M-a provocat.

— Mie mi-a povestit că ai început să-l bați fără niciun motiv.

— Minte.

— Era destul de supărat!

— S-a liniștit între timp?

— Habar nu am. „Pe ăsta-l dau gata”, a spus sau ceva de felul ăsta și apoi a plecat în urma ta.

— Dar nu m-a prins.

— Gereon, omule, a spus Czerwinski și a clătinat din cap, și așa nu ai prea mulți prieteni la Cetate și afacerea asta n-o să-ți facă viața mai ușoară. Frank e groaznic de supărat și vrea să-ți facă rău. Are șanse bune să reușească, fiindcă are o relație bună cu Böhm.

— Și eu am o relație bună cu șeful poliției.

— Cum ziceam, nu-ți faci așa prieteni la Cetate! Dacă-mi permiți, te-aș sfătui să fii mai amabil. Îți spun așa, ca între colegi.

Rath a ridicat din umeri.

— Dar sunt colegial, a spus el, tocmai am venit să vă vizitez și am adus ceva.

I-a întins grasului o caserolă pe care a umplut-o cu ghiveciul pe care-l pregătise Kathi.

— Poftim, a spus el și le-a întins două linguri, e tocăniță cu linte după o rețetă silezian㠂. Ar trebui să fie două porții dacă împărțiți bine.

— Clar, a spus Czerwinski, în funcție de grad.

— Și după masa corporală, a spus Henning de pe bancheta din spate.

— Ai venit aici doar ca să-ți hrănești oamenii?

— Nu, am o idee, dar mâncați mai întâi și fiți cu ochii în patru. Mă întorc imediat.

Fugarul putea să se ascundă în una din două clădiri de pe stradă și Rath a decis să înceapă cu cea din stânga, de la parter. Un bărbat cărunt i-a deschis și l-a privit neîncrezător.

— Poliția criminalistică, a spus Rath și a fost întrerupt imediat.

— Ce mai vreți acum? N-am văzut nimic și v-am mai spus deja că nu-mi petrec ziua privind clădirea de vizavi!

Rath și-a păstrat atitudinea prietenoasă.

— Nu e vorba de clădirea de vizavi, ci de aceasta. Ați observat ceva neobișnuit? Mai ales în ultimele două zile?

Bărbatul l-a privit de sus în jos.

— Nu, a spus el și i-a trântit ușa în nas.

Rath n-a reușit să afle mai multe nici de la restul locatarilor din clădire. Chiar dacă alții au fost mai prietenoși, informațiile oferite nu aveau relevanță. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l ascundă pe Felix Krempin.

— Credeți că s-a ascuns la cineva în apartament? a întrebat un

locatar de la al treilea etaj, un bărbat micuț, care purta ochelari și un pulover împletit.

— Eu zic să vă faceți singur o favoare și să întrebați în clădirea de alături. Nimeni nu e așa de prost aici.

Tocmai asta a și făcut. A lucrat încet, croindu-și drum de la parter în sus, primind răspunsuri similare celor din clădirea precedentă. O sonerie de la etajul doi părea să fie stricată. Rath a bătut la ușă, dar n-a răspuns nimeni la ușă. A mai bătut o dată.

— Puteți să bateți mult și bine, nu vă răspunde nimeni.

Rath s-a întors. O femeie cu privire ageră și cu o față ceva prea plină stătea în ușa de vizavi.

— De ce?

— Nu mai locuiește nimeni acolo.

Rath a devenit atent.

— Nu mai locuiește nimeni? De când?

Femeia a ridicat din umeri.

— Acum două-trei săptămâni a venit poliția și a dat afară familia Seyfried. N-au mai plătit chiria de luni de zile.

— Și nu există încă un chiriaș nou?

— Nu mă surprinde că n-a găsit pe nimeni. Mai ales dacă Oppenberg cere la fel de mulți bani pentru cocioaba asta cum ne cere nouă.

— Oppenberg?

— Proprietarul.

Rath a încuviințat.

— Ați mai observat și altceva în ultimele zile? A fost cineva în apartamentul gol?

— Din câte știu eu, nu. De ce întrebați?

Rath i-a arătat legitimația de serviciu. Femeia a părut surprinsă.

— Vă referiți la cel din ziare? Nu știu, dar chiar ar fi neobrăzat să se ascundă vizavi. Dar cum ar fi putut să intre?

Rath a zgâlțâit puțin ușa, și asta le-a răspuns la întrebare. Ușa nu era încuiată. Femeia a continuat să-l privească.

— Mulțumesc, a spus Rath, m-ați ajutat foarte mult.

A durat ceva până ce a înțeles, apoi s-a retras în apartamentul ei și a închis încet ușa. Rath a intrat. Deși apartamentul era nemobilat, Rath a găsit un telefon pe podeaua din hol. Câteva

suprafețe mai decolorate de pe tapet te ajutau să-ți faci o impresie despre modul în care fusese amenajat apartamentul. Încă mai mirosea a fum de țigară. Ferestrele sufrageriei dădeau spre stradă. Rath și-a dat seama că a nimerit unde trebuia atunci când a aruncat o privire pe fereastră. Dacă se apleca puțin, putea să vadă Opelul verde de jos, parcat pe marginea străzii. Putea să vadă perfect și în clădirea de vizavi, chiar în apartamentul în care a fost și el în ziua precedentă. Putea să distingă chiar și telefonul.

Rath a dat lovitura în fostul dormitor al familiei Seyfried. Krempin lăsase în urmă doar câteva țigări stinse într-o conservă goală, care probabil le vor fi suficiente băieților de la ED. Lui îi ajungeau cu vârf și îndesat. Știa destul. Era timpul să dispară înainte ca lucrurile să devină prea agitate și ca Wilhelm Böhm să-și facă personal apariția.

Rath a coborât în stradă și a bătut în acoperișul mașinii. Czerwinski a lăsat geamul în jos.

— A fost bun? a întrebat Rath.

— Mulțumim! a spus el și i-a întins caserola goală.

— Lasă, i-a răspuns, nu am nevoie de ea acum. Poți să mi-o aduci mâine, la birou.

— Desigur, a zâmbit Czerwinski. Chiar a fost delicios. Cine gătește așa de bine la tine acasă?

— Secretul meu, dar îți voi destăinui altceva.

Rath s-a aplecat astfel încât să poată auzi și Henning.

— Dacă vreți să vă puneți bine cu șeful, sunați la Cetate și chemați-i pe cei de la ED să inspecteze apartamentul Seyfried de la etajul trei.

Czerwinski l-a privit suprins.

— Krempin, a spus Rath. Se pare că în ultimele zile am supravegheat partea greșită a străzii.

Nu era așa de simplu să găsești un loc de parcare în preajma Potsdamer Platz la această oră. Nu a găsit niciun loc liber în fața gării. Rath a trecut pe lângă Haus Vaterland și a parcat vizavi de Europahaus. Vechiul semn cu Königgrätzer Strasse a fost înlocuit cu unul nou, alb ca zăpada: Stresemannstrasse. Rath își amintea de ziua posomorâtă de toamnă în care s-a răspândit vestea morții neașteptate ale lui Stresemann, și-a amintit de cât de afectat a

fost. Chiar dacă politica îl interesa prea puțin, a intuit că evenimentul avea o însemnătate mai profundă, că nu a murit doar un ministru de Externe. Stresemann a fost un tată sever, dar iubitor pentru Germania, iar lui Rath i se părea că nimeni nu e potrivit să-i ia locul. Nu vedea niciun politician puternic, care să-și iubească țara cu adevărat. Restul nu făceau decât să împrăștie, înflăcărați, vorbe goale, ceea ce-i încuraja pe naționaliștii germani să-și ascundă complexele de inferioritate sau să se comporte cu aroganța pe care naziștii lui Goebbels o confundau cu patriotismul.

În timp ce se întorcea spre Potsdamer Platz, se întreba ce se întâmpla acum pe Guerickestraße. N-a mai așteptat să ajungă colegii de la ED, ci și-a luat imediat la revedere de la Plisch și Plum și a plecat. Böhm se va enerva. În primul rând, pentru că nu a fost el cel care a descoperit ascunzătoarea lui Krempin și, în al doilea rând, pentru că Rath i-a scăpat din nou printre degete. Chiar dacă au descoperit ascunzătoarea lui Krempin, acesta reușise să scape. Rath știa momentul exact în care Felix Krempin a ieșit din ascunzătoare: ieri. Atunci când Mertens și Grabowski s-au dus să mănânce, lăsându-l pe comisarul Gereon Rath să supravegheze clădirea. Doar că și-a părăsit postul și s-a dus să-și bage nasul în apartamentul lui Krempin, care putea să vadă totul în acest răstimp. Krempin l-a sunat în apartament său ca să fie absolut sigur că nimeni nu mai supraveghea strada. Apoi, și-a părăsit ascunzătoarea ce se transformase într-o capcană din cauza oamenilor care păzeau zi și noapte intrarea în clădire. Rath a fost cel care a făcut-o lată, dar nimeni nu știa și nici nu trebuia să afle. Cu toate acestea, și-a jurat că-și va repara cumva greșeala.

În timp ce traversa piațeta din fața gării Potsdamer, un BMW a ieșit dintr-un loc de parcare, astfel încât a găsit un loc ideal pentru Buick. Clădirea Pschorr se afla în Potsdamer Platz. Rath trecuse de multe ori pe lângă ea fără să intre însă vreodată. Când a pășit în barul cu pereții îmbrăcați în lemn închis la culoare, a fost întâmpinat cu fum de țigară și miros de bere. A oprit un chelner care ținea în echilibru o tavă plină de halbe și l-a întrebat unde avea loc întâlnirea.

— Vă referiți la patronii de film?

Rath a încuviințat.

— Acolo, în spate, i-a arătat chelnerul. Treceți pe lângă bar și apoi la dreapta, pe ușa mare. Dar au început deja.

— Nu-i nimic, a spus Rath. Cele mai bune lucruri se întâmplă mereu la sfârșit.

A deschis ușa batantă pe care i-o indicase chelnerul și a văzut, din spate, o sumedenie de capete într-o sală de dimensiuni medii. Pe scenă, cineva vorbea, iar restul îl ascultau fascinați. Când a intrat, s-au întors câteva capete, aruncându-i fie o privire curioasă, fie una plină de reproșuri. A închis rapid ușile din stejar masiv în urma sa, iar gălăgia cârciumii, amestecul de voci și clinchetul paharelor a amuțit aproape de tot.

Rath și-a plimbat privirea prin încăpere abia după ce atenția publicului s-a îndreptat din nou asupra vorbitorului, ignorând intrusul. Cu toate astea, nu a putut să-l descopere pe Oppenberg. Rath a mers încet de-a lungul șirului de mese, încercând să nu atragă atenția. Nu i-a fost prea dificil, întrucât toți erau atenți la vorbitor, care povestea ceva despre arta filmului, despre felul în care filmul sonor distrugea această artă și care susținea că schimbarea înseamnă moartea artei cinematografice. Tema nu-l interesa în mod special pe Rath. Îi plăceau filmele, mai ales când cinematograful angaja o orchestră bună, și nu doar un organist sau pianist, dar filmele noi, cele în care se vorbea, erau cu totul altceva. Deși nu-l interesa prea tare alocuțiunea, a fost totuși atras de vocea aspră, dar cumva plăcută, care revărsa în microfon proteste împotriva filmului cu sonor. Rath s-a bucurat că bărbatul nu folosea sloganuri politice, dezaprobările limitându-se la filmul sonor. Sala era destul de plină și Rath se mira că atât de mulți proprietari de case de producție se mobilizau împotriva filmului cu sonor. Nu era un progres? N-ar fi trebuit să se bucure? Pe pereți erau multe afișe. Pe unele le văzuse deja în cinematografe.

„Filmul sonor este moartea artei cinematografice”, era scris pe unul dintre ele. „Cinematografele mor atunci când filmele vorbesc.”

L-a descoperit, într-un final, pe Manfred Oppenberg la o masă aflată chiar în primele rânduri. Producătorul rămăsese pe gânduri, cu capul în mână. Discursul s-a încheiat și oamenii au început să aplaude. Rath s-a folosit de agitația temporară pentru a-și croi drum spre masa lui Oppenberg, care s-a ridicat în

picioare să-i strângă mâna vorbitorului înainte ca Rath să poate ajunge la el. Apoi, a urcat el însuși pe scenă. Rath a oftat. Se părea că va mai trebui să mai asculte un discurs.

— Bună seara! i s-a adresat cineva.

Rath s-a întors. Bărbatul care tocmai coborâse de pe scenă i-a întins o mână mare și slabă. Părea să nu aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Făcea o impresie și mai puternică de aproape, fiind unul dintre acei oameni care era în centrul atenției de îndată ce intra într-o încăpere.

— Mă bucur că ați reușit să ajungeți, chiar dacă ceva mai târziu, i-a spus vocea caldă, dar aspră. Avem nevoie de toată susținerea. Eu... nu-mi amintesc, pe moment, ce cinematograf conduceți...

— Cel de la Alex, a spus Rath și i-a arătat legitimația. Sunt aici ca să vorbesc cu domnul Oppenberg. E vorba de o chestiune personală, a adăugat el când a observat privirea curioasă a interlocutorului său.

— Atunci luați loc cât timp vorbește domnul Oppenberg, a spus bărbatul și a arătat spre un scaun liber, aflat la o masă din rândul al doilea. Să trimit să vi se aducă ceva de băut?

— Mulțumesc! N-aș refuza o bere.

Nici nu era de mirare că Oppenberg apăra filmul cu sunet. El însuși turna asemenea filme. Susținea că producția filmelor noi nu era simplă, pentru că trebuia să se facă tranziția spre echipamente tehnice costisitoare, dar nu se putea altfel. Cine va rata acest tren va rămâne în urmă pentru totdeauna. Atunci când și-a dat seama că e pe cale de a pierde bunăvoința publicului, a schimbat iscusit direcția discursului.

— În mod evident, studioul Montana Film va continua să producă filme mute de mare valoare, pentru care este cunoscut și ne va face plăcere să vă aprovizionăm cu ele, a adăugat el.

Oppenberg spunea că nu vede o rivalitate între cele două feluri de film. Fiecare formă de artă este îndreptățită în modul ei și fiecare își va găsi publicul și cinematograful său. Apoi, a început să vorbească despre unele aspecte legate de aparatura tehnică și licențele necesare filmelor cu sonor, detalii pe care Rath nu le mai înțelegea.

— Cu toții știm, a spus Oppenberg, că alegerea tipului de sunet

pe care-l folosim în filmele noastre este strâns legată de tipul de brevete necesare. Există acum un război pentru a obține brevete și licențe pentru controlul pieței și monopol, iar acest război se poartă pe spatele nostru, al producătorilor de film, al cinematografelor și al publicului.

Oppenberg a luat o înghițitură de apă și a așteptat să vadă efectul vorbelor sale.

— Domnii mei, problema dumneavoastră este, de fapt, că nu știți în ce tehnologie să investiți. Credeți-mă, nu doar că vă înțeleg disperarea, o și împărtășesc. De ce ar trebui să vă împiedice faptul că ați instalat tehnologie produsă de Western Electric să difuzați filme produse în patria dumneavoastră? Și de ce ar trebui să renunțați la filme americane atunci când instalați aparate Klangfilm? Sau de ce ar trebui să plătiți taxe de licență scumpe? Și asta pe lângă toate celelalte costuri ridicate pe care filmul cu sonor le aduce cu sine. Dați-mi voie să spun cât se poate de clar că este o situație nesatisfăcătoare! Nu doar pentru dumneavoastră, cei care conduceți cinematografe, ci și pentru mine, producător de filme, este de-a dreptul inacceptabil pentru cei în slujba cărora ne aflăm noi, toți cei adunați astăzi aici. Este de-a dreptul inacceptabil pentru public!

În ciuda huiduielilor izolate, majoritatea patronilor de cinematografe l-au aplaudat politicoși pe Oppenberg, căruia îi reușise schimbarea de macaz. Producătorul le-a mulțumit scurt și a coborât de pe scenă. A părut mai degrabă fericit decât surprins când l-a descoperit pe Rath. Nu a încercat să fugă, ci, din contra, s-a așezat direct la masa lui.

— Domnule Rath! Ce surpriză! Sper că veniți cu vești bune!

Înainte ca Rath să poată răspunde, antevorbitorul i-a strâns mâna lui Oppenberg și i-a mulțumit pentru discurs.

— Totul e de la sine înțeles, dragul meu Marquard, i-a replicat Oppenberg. Cu toții suntem în aceeași situație, indiferent dacă suntem proprietari de cinematograf sau producători de film!

— Am sperat, cu toate acestea, că veți aborda în mod mai direct aspecte legate de latura creativă a filmului, a spus Marquard. Acest lucru n-ar trebui să vă preocupe în mod deosebit pe dumneavoastră, nu-i așa? Sunteți totuși producător de film.

O voce de-a dreptul impresionantă, ce suna calmă și

liniștitoare chiar și atunci când exprima nemulțumiri.

— Păi…

Oppenberg părea într-adevăr să fie stânjenit.

— Știți dumneavoastră, fiecare are părerea sa, domnule Marquard, dar cel mai important lucru e pentru mine ca noi, cei din domeniul filmului, să trecem împreună, cu bine, peste această provocare. Dragul meu, și dumneavoastră ar trebui să fiți interesat de acest lucru, având în vedere activitatea de multiplicare și împrumut. Nu putem să lăsăm totul în seama UFA.

— Pentru mine a fost mereu vorba despre artă. Acesta este singurul motiv pentru care administrez și cinematografe, dar dumneavoastră sunteți în postura fericită de a ne trimite filme, lucru pentru care mie îmi lipsește, din nefericire, talentul.

— Arta cinematografică, așa cum am cunoscut-o până acum, a fost înfloritoare, dar sunt sigur că și filmul cu sunet se poate dezvolta într-o formă artistică proprie, a spus Oppenberg. La asta lucrăm acum.

— Sper, în orice caz, că veți continua să ne bucurați și cu filme adevărate.

— Mă aflu în slujba publicului meu, domnule Marquard.

Oppenberg a arătat spre Rath.

— Dacă mă scuzați, domnul Rath a venit aici ca să discute cu mine.

— Rath? a ridicat Marquard din sprâncene. Nu sunteți dumneavoastră acela care conduce investigația în cazul morții lui Betty Winter?

Rath a încuviințat.

— Am citit că nu a fost vorba despre un accident, ci despre un omor. Aveți vreo pistă?

Rath a clătinat din cap.

— Investigația e încă la început.

— Vă rog să ne scuzați, Marquard!

Oppenberg l-a luat pe Rath deoparte și l-a condus spre garderobă. Se vedea clar că nu avea de gând să abordeze subiectul în compania altcuiva.

— Cu siguranță, aveți noutăți dacă ați venit să mă căutați aici, a spus el în timp ce-și aștepta paltonul.

— Depinde cum privești lucrurile. Noutăți pentru mine, dar nu

și pentru dumneavoastră.

Oppenberg părea să se gândească la vorbele lui Rath, dar a fost deranjat de doamna de la garderobă, care i-a înmânat un palton de iarnă greu, cu guler îmblănit, o pereche de mănuși de piele și o pălărie rigidă.

— Haideți să mergem pe esplanadă, a spus el în timp ce îmbrăca paltonul. Acolo putem vorbi fără să fim deranjați.

Rath nu era în stare să aștepte.

— Am vorbit cu Krempin, a spus el în timp ce traversau Potsdamer Straße.

— Ah, deci l-ați găsit!

— Nu, el m-a găsit pe mine.

S-a uitat la fața lui Oppenberg, dar aceasta nu trăda nici o urmă de neliniște.

— M-a sunat.

— Unde se află? a întrebat Oppenberg.

— Habar n-am. În orice caz, nu mai e în apartamentul dumneavoastră.

— Poftim?

— Apartamentul gol de pe Guerickestraße. În clădirea dumneavoastră. Vă rog să nu vă prefaceți că nu știați!

— Domnule Rath, vă jur că habar n-aveam! Dețin mai multe clădiri pe acea stradă, inclusiv cea în care locuiește Felix Krempin.

— Încetați odată! Dumneavoastră ați fost cel care i-a ordonat să umble la reflector, iar în schimb, i-ați găsit o ascunzătoare.

— Chiar n-am habar despre ce vorbiți.

— Domnule Oppenberg, m-ați mințit o dată. De ce ar trebui să vă cred? Nu pot să lucrez cu dumneavoastră dacă nu știu că pot să am încredere în dumneavoastră!

Câțiva trecători au privit în direcția lor, căci Rath ridicase vocea.

— Vă rog să vă liniștiți! a spus Oppenberg. Haideți să vorbim ca doi adulți despre lucrurile astea, și nu în mijlocul străzii.

L-a luat pe Rath de braț și l-a tras pe Bellevuestraße.

— Haideți, ajungem imediat. Bem ceva mai întâi și apoi putem să vorbim despre toate în liniște.

Câteva momente mai târziu, se aflau într-un separeu în barul

unui hotel și așteptau sticla de vin pe care Manfred Oppenberg a comandat-o încă de la intrare. Producătorul părea să fie de-al casei.

— Așa, a spus Oppenberg, deja mai binedispus. Acum povestiți-mi în liniște ce v-a împărtășit Krempin și ce v-a enervat așa de tare.

— M-a enervat faptul că m-ați mințit! Pentru că omul dumneavoastră s-a infiltrat cu intenții clare de sabotaj la Bellmann. Trebuia să întârzie filmările.

— Nu e sabotaj să întârzii filmările.

— Dar dumneavoastră cum ați numi planul de a face un reflector deosebit de greu să se prăbușească pe o cameră de filmat cu sonor?

Oppenberg l-a privit surprins.

— Asta plănuia?

— Nu mai faceți pe nevinovatul! Știați foarte bine! Krempin era pe platoul de filmare al lui Bellmann la ordinul dumneavoastră!

— Dar vă pot asigura că nu știam nimic despre asemenea planuri. Felix acționa după bunul plac. Da, e adevărat că trebuia să întârzie filmările, dar modul în care avea să facă asta era la latitudinea lui, a clătinat din cap Oppenberg. Felix a încercat totul, chiar și să se dea la Winter…

— Și atunci când nimic din acestea nu a funcționat, s-a gândit la chestiunea cu camera! Nu v-a informat despre acest lucru?

— Nu știu, cumva era deja prea târziu. Bellmann se comporta de parcă ar fi știut totul; a lăsat baltă noul film de aventură cu Victor Meisner și a început să filmeze porcăria asta romantică.

— Ceea ce nu trebuia să se întâmple…

— Filmul nostru trebuia să fie primul în cinematografe. E singurul lucru care ne interesează. *Străfulgerat* este un film cu totul nou, o comedie romantică divină. Când spun divin, mă refer la sensul literal al cuvântului. Am cumpărat cartea acum un an și în toamnă am cerut să mi se facă pe baza ei un scenariu pentru un film cu sonor. Bellmann trebuie să fi aflat cumva acest lucru și voia să mi-o ia înainte… apoi a mai dispărut și Vivian… o situație ca asta te face să fii de-a dreptul disperat!

— Și ați fost suficient de disperat încât să vă jucați cu viața

unei actrițe! V-am avertizat că dacă sunteți implicat într-un omor, nu voi mai putea lua în calcul… prietenia noastră. Indiferent dacă veți vorbi despre detalii ale prieteniei noastre sau nu.

— Văd că iarăși vă lăsați purtat prea departe de imaginație. Nu știu exact ce a plănuit Felix, dar cu siguranță nu a fost vorba despre un omor.

— Atunci, haideți să-l numim omor involuntar!

— Omorul ar fi mai degrabă vina lui Victor Meisner, dacă mă iau după ceea ce am citit în ziar.

— Vă rog să nu amestecați lucrurile! Greșeala lui Meisner n-ar fi avut loc fără povestea cu reflectorul, ca să nu mai spun că e absolut evident că s-a umblat la sistemul de iluminat.

— Exclus, a clătinat din cap Oppenberg, nu-i stă în fire.

— Poftim?

— Felix n-ar pune niciodată în pericol viața unui om. Credeți-mă că orice ar fi făcut Felix, i-ar fi ieșit perfect.

— Și Betty Winter se află acum la morgă tocmai pentru că a procedat perfect?

— Nu știu de ce a ajuns acolo, a ridicat Oppenberg din umeri. Asta trebuie să aflați dumneavoastră. Dumneavoastră anchetați cazul!

Chelnerul a venit cu vinul roșu și le-a turnat în pahare. Oppenberg a ridicat paharul.

— Credeți-mă că vă voi susține cu tot ceea ce îmi stă în putere.

— După ce m-ați mințit deja o dată, de ce ar trebui să vă cred? a întrebat Rath după plecarea chelnerului.

— Nu v-am mințit. E posibil să nu vă fi spus totul.

— De ce nu mi-ați spus că imobilele de pe Guerickestraße vă aparțin?

— Nu mi s-a părut relevant.

— Și apartamentul gol? Nu era evident că va deveni o ascunzătoare pentru Krempin?

— Chiar sub nasul polițiștilor care îi supraveghează apartamentul? Nu mi se pare deloc evident, ci nesăbuit.

— Bine atunci.

Rath s-a aplecat în față. Poate că Oppenberg avea dreptate.

— În orice caz, pe viitor ar trebui să-mi spuneți și lucruri care vi se par neimportante, căci, altfel, această colaborare nu va

funcționa. Să nu credeți că puteți să faceți ce vreți din mine!

Oppenberg a ridicat împăciuitor din mâini.

— Dragul meu Rath, îmi pare rău dacă v-am dat o impresie greșită. Vă voi ajuta, după puteri, să rezolvați cazul dacă și dumneavoastră vă țineți de partea dumneavoastră de înțelegere. Ați aflat ceva despre Vivian?

Rath a fost stupefiat de modul dezinvolt în care Oppenberg a trecut înapoi la ordinea de zi.

— Dacă tot vine vorba de înțelegere, să știți că eu mi-am făcut partea mai mult ca dumneavoastră.

Oppenberg a încuviințat și a băgat mâna în buzunarul interior.

— Aveți dreptate.

I-a pus cinci bancnote de douăzeci de mărci pe masă.

— Luați asta drept avans.

Rath s-a holbat la bancnote. I-ar fi prins bine banii, mașina nouă nefiind tocmai ieftină. Banii din plicul pe care l-a găsit într-o zi de vară târzie, în poștă, au finanțat deja o mare parte a achiziției. Cu toate astea, ceva din el s-a opus modului în care Oppenberg credea că poate să-și rezolve toate problemele. A împins banii înapoi peste masă.

— Credeam că suntem prieteni, a spus el.

Oppenberg a ridicat din umeri și și-a băgat banii înapoi în buzunar.

— Cum credeți, a spus el. Atunci, povestiți-mi, ce ați aflat până acum?

— Despre ultimul drum cu taxiul pe care l-a făcut Vivian Franck după ce a plecat de la apartament, a spus el.

— În ziua plecării?

— Tocmai asta e, nu a fost plecată la munte. Chiar dacă și-a luat bagajele în taxi, nu s-a dus la gară.

Și-a dat seama în timp ce vorbea că nu l-a întrebat pe Ziehlke, șoferul de taxi, ce s-a întâmplat cu bagajele lui Vivian Franck. Rămăsese prea fixat pe necunoscutul care a așteptat-o la colț de stradă.

— Și unde a mers? a întrebat Oppenberg.

— Wilmersdorf, Hohenzollerndamm. Asta vă spune ceva? Cunoaște Vivian pe cineva care să locuiască în zona respectivă?

Un actor? Sau poate un producător?

Oppenberg a ridicat din umeri.

— În zona respectivă? Din câte știu eu, nu.

— Cineva a așteptat-o. Dacă ați putea să-mi faceți rost de câteva poze cu prieteni sau cunoștințe de-ale lui Vivian, aș putea să merg să vorbesc din nou cu șoferul de taxi. Poate îl recunoaște pe bărbat.

— Nicio problemă.

— Bine, vă voi contacta.

Rath s-a ridicat de la masă și a plecat fără să-și termine paharul de vin.

Luni

3 martie 1930

17.

Demonii au dispărut.

Nu știa niciodată când se va întâmpla acest lucru. La un moment dat, dispăreau, pur și simplu, din visurile sale, la fel de neașteptat cum își făcuseră apariția. A dormit liniștit, dar s-a trezit înainte de vreme. Ceasul deșteptător de pe noptieră trebuia să sune în orice moment. Rath a închis alarma și s-a dat jos din pat. La șase și jumătate stătea la masa din bucătărie, cu o cană de cafea în față și se gândea. Din sufragerie se auzea sunetul pianului la care cânta Duke Ellington. Și-a deschis carnetul de notițe și a scris ce-și propunea să facă în ziua respectivă. Avea o mulțime de lucruri de rezolvat. Tocmai azi. Era Lunea Trandafirilor. *Kölle Alaaf.*

Era prima dată când petrecea Lunea Trandafirilor în Berlin și se bucura că avea treabă mai mult decât suficientă. A băut și o a doua cană de cafea, a mai fumat o țigară și a plecat. În drum spre Schöneberg, s-a oprit la o benzinărie și a făcut plinul. A ajuns pe Cheruskerstraße la ora șapte și jumătate și s-a întrebat dacă putea să sune la ușă atât de devreme. A constatat că toată familia, în afară de mamă, plecase deja de acasă.

— Ar trebui să vă treziți mai devreme, a spus ea. Friedhelm e plecat deja la ora aceasta.

Rath i-a dat cartea sa de vizită și a rugat-o să îi transmită soțului să-l contacteze urgent.

— Spuneți-i, vă rog, să ceară legătura cu acest număr, a spus el

și a notat numărul de telefon de acasă. Cel mai bine ar fi să sune seara, după ora 18.

Aceasta s-a uitat la litere și cifre de parcă erau hieroglife.

— Credeți că oamenii ca noi pot să-și permită să vorbească la telefon? Blum, frizerul, ne cere două parale pentru un apel.

Rath a scotocit în mărunțiș și a pescuit cincizeci de pfeningi, pe care i-a pus în mâna întinsă.

— În caz că sunați la numărul greșit, a spus el, dar pot să mă bazez pe dumneavoastră, nu-i așa? Este important.

— Desigur, domnule comisar!

Femeia a închis ușa. Aparențele dure nu ascund neapărat o inimă de aur, s-a gândit Rath, dar măcar femeia părea să fie de încredere.

Nu avea fotografii pe care să i le arate șoferului de taxi, dar era interesat de bagaje. Ziehlke trebuie să le fi dus undeva, pentru că era absolut sigur că nu le-a dat jos din mașină când Vivian Franck a coborât pe Hohenzollerndamm.

A ajuns devreme și la Marienfelde, dar speranța că va putea căuta singur, în liniște, sârma despre care a vorbit Krempin s-a risipit curând. La ultima sa vizită încă mai erau funcționari ai poliției în fața ușii, dar de această dată a găsit un „câine de pază” privat, asemănător celor din Babelsberg, cu excepția faptului că nu purta uniformă. Nu era nici mai prietenos. Bărbatul și-a dus degetul arătător la buze și a arătat spre lumina roșie de deasupra ușii. Rath a încuviințat și nu a spus nimic. Știa deja că izolarea fonică a clădirii din sticlă nu era perfectă. I-a arătat acestuia legitimația, i-a oferit un Overstolz și au fumat împreună în tăcere. Nu terminaseră încă țigările când lumina roșie de deasupra ușii s-a stins. Rath aproape că s-a speriat când bărbatul, care până atunci tăcuse chitic, a început deodată să vorbească.

— Puteți să intrați acum, a spus el, dar stingeți țigara mai întâi. Pericol de incendiu.

Rath a mai tras un fum, a stins mucul de țigară pe beton și a intrat. Era straniu. Camera de zi era din nou la locul ei, totul fusese reparat și curățat, chiar și parchetul unde a căzut reflectorul. Cei doi oameni care stăteau de vorbă în fața șemineului l-au iritat și mai tare decât decorațiunile reparate. Bărbatul purta același costum pe care Victor Meisner îl purtase cu

trei zile înainte, iar femeia, o rochie de seară verde, ce arăta la fel ca aceea în care murise Betty Winter. Ajungând mai aproape, a putut să audă câteva frânturi de conversație. Cei doi actori vorbeau în engleză.

— Dar asta e o surpriză! Nu știam că poliția e pe drumuri așa de devreme.

Rath s-a întors. Heinrich Bellmann a ieșit din întunericul din spatele liniei de front, formată din reflectoare și s-a îndreptat în direcția sa. Producătorul i-a strâns mâna.

— Aveți noutăți? a întrebat el. Am avut dreptate cu presupunerea mea? S-a amestecat Oppenberg în acest joc murdar?

— O cunoașteți pe Vivian Franck?

— Fufa lui Oppenberg? Ce-i cu întrebarea asta?

— Deci o cunoașteți. Puteți să-mi spuneți unde se află în momentul de față?

— Asta v-a povestit Oppenberg? Că i-am furat actrița de mâna a treia? Nu, mersi! Nu am nevoie de o curvă ca Vivian Franck!

— *Abject* s-a bucurat de destul de mult succes…

— Pentru că-și petrece jumătate din timp alergând de colo colo, pe jumătate dezbrăcată. Așa ceva e ieftin! Betty nu era nevoită să facă asta! Niciuna dintre actrițele mele nu face așa ceva! Oppenberg nu ar trebui să-și caute aici fetele care-i pleacă!

Rath a încuviințat. Bellmann îi făcea impresia că știe ceva despre locul unde se afla Vivian Franck. Era timpul să schimbe subiectul conversației.

— Am venit, de fapt, din alt motiv, a spus el. Trebuie să vorbesc cu domnul Lüdenbach și trebuie să merg să mă uit cu atenție la reflectoarele de acolo, de sus.

— Vreți să mergeți pe schela de iluminat? Nu se poate în timpul filmărilor, a protestat Bellmann.

— Așa-i. Tocmai de aceea nu veți avea nimic împotrivă dacă va trebui să faceți o mică pauză.

— Cât durează? Doar știți că…

— … timpul înseamnă bani, i-a terminat Rath propoziția. Și pentru mine e valabil acest lucru. Vreau să încep imediat. Unde este mașinistul-șef?

Bellmann a renunțat la alte proteste și i-a făcut un semn lui

Dressler, care stătea de vorbă cu inginerul de sunet.

— Facem o pauză, i-a spus el regizorului. Comisarul vrea să mai urce o dată, împreună cu Lüdenbach, pe schela de iluminat.

Dressler intenționa să protesteze, dar a tăcut când i-a văzut fața lui Rath. A dispărut din nou în întunecimea din spatele reflectoarelor. Între timp, cei doi actori au plecat din zona acoperită de parchet și s-au apropiat curioși.

— *What's going on?* a întrebat bărbatul.

— *Short break*, a spus Bellmann și a arătat spre Rath, *because of the Prussian Police*.

Engleza lui Bellmann avea un puternic accent german. Când a remarcat fața nedumerită a lui Rath, i l-a prezentat pe interlocutor.

— Keith Wilkins, a spus el, actor în rolul principal din filmul *Thunder of Love*.

— *Nice to meet you*, a spus Wilkins și i-a strâns mâna comisarului înainte să dispară grăbit în culise.

Rath a bănuit că voia să se folosească de pauza neașteptată pentru a lua puțină cocaină.

A privit-o pe femeia care i-a întins mâna ca pe o apariție de pe cealaltă lume. Chiar dacă nu era sora geamănă a lui Betty Winter, îi semăna sinistru de bine. Doar că era mai tânără. Și mai frumoasă. Tocmai când Rath se chinuia să-și dezgroape cunoștințele de engleză, ea l-a salutat într-o germană perfectă, complet lipsită de accent.

— Eva Kröger, s-a prezentat ea.

Rath a privit-o mai uluit ca înainte. Aceasta a râs.

— Am crescut bilingvă, a explicat ea. Tatăl meu e un om de afaceri din Hamburg, iar mama mea, o artistă de varietéu din Boston.

— Eva are toate calitățile unui star internațional, a spus Bellmann, dar nu cu acest nume de familie. Vom căuta ceva mai modern. *Thunder of Love* este prima ei producție de anvergură.

— Turnați și filme în engleză?

— *Thunder of Love* este versiunea în limba engleză a peliculei *Furtuna dragostei*.

Privirea interogativă a lui Rath l-a făcut să continue explicațiile.

— Trebuie să filmezi versiuni în mai multe limbi ca să poți să ții pasul cu piața internațională a filmului cu sonor. Măcar o versiune în engleză pentru piața americană și britanică. Așa împuști doi iepuri dintr-o lovitură, dacă pot să spun așa.

Actrița le-a întors spatele ca să-și urmeze colegul în culise. Din spate, chiar putea fi confundată cu Betty Winter. De parcă i-ar fi citit gândurile, Bellmann a spus:

— Am angajat-o pe Eva ca dublură a lui Betty pentru a putea să terminăm de filmat *Furtuna dragostei*...

— ...Îi sunteți dator măcar cu acest lucru marii actrițe Betty Winter, a spus Rath.

Bellman fie nu i-a remarcat sarcasmul, fie l-a ignorat intenționat și a făcut un gest aprobator.

— Am reușit chiar să respectăm planul filmărilor, pentru că am lucrat sâmbătă și duminică. Începem cu editarea chiar în această după-amiază. Suntem presați de timp, fiindcă cinematografele ne cer insistent să scoatem filmul mai devreme decât era plănuit. Cinematografele se bat pentru peliculă. Ah, dacă ar fi fost și Betty aici ca să vadă asta! a oftat el.

Fără moartea violentă a lui Betty și fără spectacolul mediatic pe care Bellmann l-a pus în scenă pe seama morții acesteia, cerința nu ar fi fost așa de mare, s-a gândit Rath, dar și-a păstrat gândurile pentru sine.

— Mulțumită Evei Kröger, puteți să împușcați chiar trei iepuri dintr-o lovitură, a spus el.

— La ce vă referiți?

— Păi, dacă aceasta poate să-i fie dublură lui Betty, puteți să filmați toate filmele viitoare, și versiunea originală, și cea în engleză cu ea.

— Chiar așa, a spus Bellmann puțin iritat. Bilingvismul e una dintre multele calități pe care le are Eva.

— Și probabil că debutanta primește și mai puțini bani decât marea Betty Winter. Chiar ați făcut o afacere bună!

— Domnule comisar, nu știu unde vreți să bateți cu aceste remarci nesimțite, a spus Bellmann.

Producătorul s-a înroșit la ultimele cuvinte ale lui Rath. Vocea sa suna puțin sugrumată, de parcă nu îndrăznea să-și dezlănțuie întreaga mânie.

— Dar ar trebui să aveți grijă dacă vreți să insinuați ceva. Am avocați buni.

Rath nici nu se îndoia de acest lucru. A ridicat din umeri și i-a aruncat o privire inocentă.

— Nimeni nu vrea să insinueze nimic. Pe mine mă interesează doar faptele. Dacă am apreciat greșit valoarea salariilor, puteți, desigur, să-mi arătați contractele.

— Ar trebui să vă uitați mai întâi la Oppenberg înainte să vă băgați nasul în firma mea!

Acum Bellmann nu și-a mai înfrânat mânia.

— Acest evreu poate să infiltreze sabotori și ucigași la mine și să scape basma curată, în timp ce eu sunt tratat ca un infractor!

— Sunteți și dumneavoastră unul dintre acei oameni care consideră că a fi evreu e o infracțiune?

— Vă rog să nu schimbați subiectul! Mă puneți pe mine, victima, la stâlpul infamiei, în timp ce adevărații infractori umblă nestingheriți în libertate! Despre asta e vorba! Și dumneavoastră, domnule Rath, aveți superiori! Nu vă permit să vă comportați oricum cu mine! Ar trebui să vă dați seama care e limita!

— Eu îmi forțez mereu limitele. Uneori le și depășesc.

Rath l-a privit pe Bellmann direct în ochi. A reușit să-l scoată din acea rezervă caracteristică, dar, taman atunci, conversația le-a fost întreruptă.

— Domnule comisar, voiați să vorbiți cu mine?

Lüdenbach, mașinistul-șef, își făcuse apariția lângă ei, ieșind ca din pământ. Se uita puțin iritat la șeful său, care îl privea pe Rath ca un câine gata de atac. Brusc, ca și cum cineva ar fi apăsat pe un buton, producătorul și-a recăpătat controlul.

— Bine, domnule comisar, vă dau o jumătate de oră, a spus el. Dacă îmi întrerupeți filmările pentru mai mult de o jumătate de oră, mă voi interesa la superiorii dumneavoastră dacă nu cumva vă depășiți competențele. Mă întreb ce anume mai căutați la noi.

— Domnule Bellmann, lăsați asta în seama mea, a spus Rath și i-a zâmbit prietenos. Vă mulțumesc frumos! Știu să vă apreciez cooperarea. Mă scuzați, aș dori să vorbesc singur cu domnul Lüdenbach.

Rath l-a luat pe mașinistul-șef slăbănog de umeri și s-a îndepărtat alături de el. Bellmann a privit ofensat în urma lor și a

dispărut. Probabil că a plecat să-și sune avocatul.

— Dumneavoastră ați reparat instalația de iluminat, a spus Rath. Ați observat ceva ciudat atunci când ați făcut acest lucru?

Mașinistul a ridicat din umeri.

— La ce vă referiți?

— Păi, mai lipsea și altceva în afară de șurubul de prindere? Sau era ceva în alt loc decât ar fi trebuit să fie? O bară, o sârmă… nu știu… ceva suspect…

— O sârmă?

— Da?

— Păi, era ceva de genul acesta, dar nu chiar lângă proiector, ci sus, atârnată de schelă. Era o sârmă subțire, abia vizibilă. Am observat-o când colegii mei testau jos niște efecte speciale. Acea sârmă trebuia să pornească mașinăria care imită sunetul tunetului, dar trebuie să se fi desprins cumva și să se fi prins în mașinărie înainte ca tensiunea să o catapulteze sus. Nu-mi explic cum altfel a ajuns acolo.

— Ați putea să-mi arătați unde sunt localizate întrerupătorul și sârma?

— Nu credeți că… a clătinat Lüdenbach din cap. Nu, nu! Chiar dacă ar fi lovit proiectorul la cea mai mare viteză, n-ar fi avut cum să strice suspensia. Niciodată!

— Arătați-mi totuși!

Rath a scrâșnit din dinți. Era cât pe ce să-și piardă din nou răbdarea cu omul acesta.

— Vă rog! a adăugat.

Lüdenbach s-a îndreptat spre mașinărie urmat de Rath. Măcar nu mai trebuiau să urce sus, pe schelă. Mașinistul l-a condus spre un perete unde era instalat un levier uriaș, unul dintre acelea care erau folosite și pentru a da semnale sau a schimba șinele la trenuri.

— Max, poți să vii aici?

Lüdenbach a chemat pe cineva din culise. A apărut un bărbat puternic, care purta o salopetă asemănătoare cu cea a lui Lüdenbach. Bărbatul arăta mai degrabă ca un măcelar.

— Bună! a spus acesta.

Rath a putut să distingă imediat accentul din zona Duisburg, cu care se întâmpla să mai vorbească și mama lui dacă era

înfuriată sau beată, situații care însă nu se întâmplau prea des.

— Domnul comisar e interesat de sârma pe care ai găsit-o ieri. Arată-i totul! Eu trebuie să mă întorc la treabă.

Bărbatul, pe care Lüdenbach îl numise Max, a încuviințat și, după dispariția mașinistului, i-a întins lui Rath mâna.

— Krieg, a spus el.

— Poftim?

— Așa mă numesc. Max Krieg.

— Bine, domnule Krieg!

Rath a arătat spre construcția de pe perete.

— Poate că ați putea să-mi explicați mai întâi ce e cu acest levier, a spus el. Aceasta este sârma?

— E un cablu de oțel, mai exact.

Krieg a arătat spre un cablu legat de levier prin diverse inele metalice, care se pierdeau sus, în tavan. Rath nu putea să-și dea seama unde duceau acestea. A văzut doar labirintul cunoscut de schele metalice.

— Așa e pornită mașina care scoate sunetele de tunet, a spus Krieg. Avem adesea nevoie de ele pentru *Furtuna dragostei*. E o mașinărie absolut normală la teatru: sunt niște bile metalice, care bubuie atunci când trec peste niște șipci de lemn. În varianta finală a filmului, nu poți să distingi sunetul produs astfel de un tunet natural.

— Am crezut mereu că așa ceva se înregistrează ulterior.

— Ia mult timp și e scump să intercalezi ulterior sunete. Bellmann e un om de teatru și insistă ca totul să fie înregistrat simultan. Un tunet e simplu, mai complicat e cu focurile de armă. Supraîncarcă microfoanele.

— Puteți să-mi arătați mașinăria?

Tehnicianul de scenă l-a condus pe Rath în spatele scenei, la o cutie mare, de lemn, care trona la vreo zece metri în aer și care ajungea aproape de podurile de iluminat. În fața ei erau instalate două microfoane.

— Impresionant, nu-i așa? a spus Krieg. Are vreo 50 de ani deja. E din fostul teatru al lui Bellmann. A fost mare bătaie de cap să o aducem aici.

Rath a încuviințat.

— Și cum funcționează această monstruozitate?

— Foarte simplu.

Krieg a arătat spre partea superioară a cutiei de lemn.

— Bilele metalice se află înăuntru și atunci când le dai drumul, se aude un zgomot asemănător unui tunet.

— Și le dai drumul folosind levierul din față? De ce nu se află lângă mașinărie?

— Trebuie să pot vedea scena ca să acționez levierul. E foarte important să acționez la momentul potrivit, mai ales când e vorba de un scenariu ca acesta. E vorba de doar câteva secunde.

— De ce?

— Tunetul joacă un rol crucial. Actorul din rolul principal… cum să explic… sună puțin nebunesc…

— Nici nu v-ar veni să credeți ce fel de lucruri nebunești aude un polițist, a spus Rath.

— Nu a fost ideea mea, așa că… Deci, contele Thorwald e, de fapt, Thor, zeul tunetului, care s-a îndrăgostit de o femeie și s-a amestecat printre muritorii din Berlin ca să o cucerească. Acțiunea are loc în zilele noastre. Situația provoacă destul de multe confuzii. În orice caz, tună de fiecare dată când contele, adică Thor, are sentimente puternice pentru această femeie. De exemplu, atunci când vorbește pentru prima dată cu ea, când îl privește în ochi, când îl pălmuiește și așa mai departe. Se râde de fiecare dată. În ultima scenă, atunci când se sărută în final, toată lumea așteaptă să audă tunetul, dar acesta nu se va mai auzi, pentru că a devenit muritor. Pentru ea.

— Da, chiar sună puțin nebunesc.

— E o comedie romantică și are câteva elemente supranaturale. Bellmann crede că acesta va fi noul val, a spus el. De aceea și vrea ca *Furtuna dragostei* să ajungă cât mai repede posibil în cinematografe. Înainte ca cei de la Montana să iasă cu povestea lor despre Zeus…

— *Străfulgerat?* E o poveste cu Zeus?

Krieg a încuviințat.

— Așa am auzit. Scenariul e scris de același autor. Sunt două povești diferite, dar au aceeași idee de bază. Așa că e mai important ca niciodată cine e primul.

— Adică fiecare pentru sine.

Krieg a încuviințat.

— Atunci când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu Betty, am crezut că gata, asta este, pot să încep să-mi caut altă slujbă, dar Dressler a filmat restul scenelor cu Eva. N-am văzut încă scenele filmate, dar e straniu cât de bine seamănă cu ea, cât de bine poate să-i imite chiar și vocea. N-are cum să fi fost ușor pentru săracul Victor, dar e actor și știe cum să-și joace rolul indiferent de modul în care se simte.

— Meisner a început din nou să filmeze?

— Ieri.

— Și unde e astăzi?

— S-au filmat deja toate scenele cu el, așa că șeful i-a dat liber. Nu trebuie să vină la secție? Am auzit ceva de felul acesta.

Rath a încuviințat. Nici Bellmann, nici Oppenberg nu i-au spus întregul adevăr despre concurența dintre ei. Și Victor Meisner? Era rândul lui! Cine poate să filmeze poate să dea și declarații!

— Bine, i-a spus el tehnicianului, atunci arătați-mi unde ați găsit acea sârmă.

A trebuit să urce din nou. Max Krieg era cu mult mai greu decât mașinistul slăbănog, așa că schelele se bălăngăneau mult mai tare. Tehnicianul s-a lăsat jos și i-a spus:

— Cam aici era blocată sârma. E aproape invizibilă dacă nu stai în patru labe.

— Cum ați găsit-o?

— A fost destul de simplu. Ieri, în timpul filmărilor, într-o scenă cu Victor și Eva, s-a blocat levierul și nu s-a auzit tunetul. Atunci mi-am dat seama că mașinăria nu a funcționat nici la ultima scenă a lui Betty. Am inspectat mașina pentru tunet și am realizat că lipsea o sârmă. Așa am reușit să-i dau de urmă.

Se aflau aproape de locul în care a căzut reflectorul.

— Cum a ajuns sârma aici?

— Presupun că s-a blocat și apoi s-a rupt. Un asemenea cablu poate să zboare până departe dacă se rupe când e tensionat. Încă mai avea un cui spintecat agățat și e probabil că de acolo s-a rupt.

— Deci, în mod normal, sârma nu trece prin această schelă?

— Nu, ci câțiva metri mai încolo, pe la podețul paralel cu acesta. Nu-l puteți vedea din cauza bucăților de material. Acolo e mașinăria pentru tunete.

Rath a cercetat cu atenție grilajul metalic asupra căruia se

aplecau. Deodată, a ezitat.

— Atunci de ce sunt inele metalice și pe acest podeț?

Rath i-a arătat un loc pe schela de iluminat, unde erau prinse inele metalice similare celor care conduceau în sus cablurile pentru mașinăria de făcut tunet. Tehnicianul a privit surprins.

— La naiba, a spus el, abia acum le observ!

Au continuat să caute și într-un colț au găsit chiar un scripete. Șirul de inele metalice ducea chiar la locul de unde căzuse reflectorul cu trei zile în urmă.

— Nu mă prea pricep eu la tehnică, a spus Rath, dar ar fi posibil…

— Știu ce vreți să ziceți, a spus Krieg. Da, reflectorul a căzut chiar în momentul în care trebuia să răsune tunetul.

— Și cine se afla la manetă?

— Mi-e teamă că eu am fost acela, a spus el.

18.

Când Rath și-a dat seama că îl lăsase pe Gräf baltă în acea dimineață, tonul de apel se auzea deja în receptor. Era prea târziu.

— Ce bine că suni, l-a auzit pe secretarul criminalist spunând în receptor. N-ai vrea să ne ajuți azi cu hârțogăraia?

— Îmi pare rău, totul merge altfel decât am plănuit. Trebuie…

— Gereon, s-a rățoit Gräf în receptor, ai înnebunit? Pe unde umbli? Aici e iadul pe pământ!

Rath putea să-și imagineze atmosfera care domnea la Alex.

— Mi-a venit o idee azi-dimineață, a spus el, așa că am mers la Marienfelde, pe platoul de filmare.

— Și n-ai avut timp să vii mai întâi la secție și să ne împărtășești și nouă ideile tale? Böhm și-a ieșit din fire. În curând este programată o ședință în legătură cu cazul Winter și tu ești de negăsit. Cazul nu-ți mai aparține. El a preluat conducerea și noi suntem acum parte a comisiei de anchetă. Ordinul spune că trebuie să lucrăm în echipă, doar că acest ordin pare că nu a

ajuns la tine.

— Nu mă poate răni ceea ce nu știu.

— Cum îți vei așterne, așa vei dormi. Lasă proverbele acum!

— Am progresat așa de mult și apoi ne ia Böhm totul? Ți se pare corect?

— Nu e vorba despre ceea ce mi se pare mie că e corect sau nu. Sunt secretar criminalist, iar Böhm e comisar-șef. Tu ești doar un comisar.

— Mulțumesc, cunosc ierarhia.

— Atunci, comportă-te ca atare!

— Un secretar criminalist dă ordine unui comisar? Ce are asta de-a face cu ierarhia?

— Nu mai face glume, Gereon, treaba e serioasă. Nu ai așa de mulți prieteni la Cetate, iar asta funcționează împotriva ta atunci când mai și bați măr un coleg. Ar trebui să vii încoace.

— S-a dus deja vorba?

— Tu ce crezi?

— „Bătut măr" e o exagerare. I-am dat doar câteva și asta a fost tot. Brenner a căutat-o cu lumânarea.

— Și mie îmi displace acest nenorocit la fel de mult, dar ai mers prea departe când l-ai lovit. Și încă în fața unor martori! Să știi că aici circulă niște povești groaznice!

— Czerwinski e cel care împrăștie aceste povești despre care îmi vorbești? Ca să nu mai spun că i-am făcut și lui Henning o favoare ieri!

— Nu, grasul îți cam ia apărarea, chiar dacă e prieten destul de bun cu Brenner.

— Încearcă să se pună bine cu cineva care-i e superior în grad. Sunt o mulțime ca el.

— Nu mai face poante, chiar l-ai pus într-o situație aiurea! De ce i-ai dat lui Brenner un pretext? Știi că nenorocitul complotează alături de Böhm împotriva noastră. Acum poate să povestească tuturor ce tip brutal ești.

Lui Rath nu i-a venit nicio idee cum să-i explice de ce, cel puțin nicio idee pe care să i-o poată împărtăși lui Gräf.

— Gereon, trebuie să vii aici cât mai repede! Nu poți să fugi de asta la nesfârșit! Nu arată bine.

— Cine fuge? Anchetez.

— Nu ești detectiv privat! Suntem o autoritate care se numește Poliția criminalistică, dacă-mi dai voie să-ți amintesc. Fiecare dintre noi este o rotiță mică a mașinăriei, toți lucrăm împreună, iar cei care au funcții înalte pot să decidă cele mai multe lucruri.

— Așa stau lucrurile?

— Gereon, n-ar trebui să tratezi asta cu indiferență! Dacă nu-ți faci apariția rapid, Böhm îți va rupe capul. Ședința de lucru începe în zece minute. Ce-ar trebui să le spun? Unde ești?

— Foarte simplu, că habar nu ai, dar că cei de la ED trebuie să mai vină încă o dată la Marienfelde.

— N-am cum să-i trimit pe cei de la ED fără să afle Böhm.

— N-are decât să afle! Cel mai important lucru e să vii și tu cu ei. Măcar tu știi despre ce e vorba.

— La ora unsprezece vine Victor Meisner. Tocmai a sunat și a confirmat programarea. Ceea ce vreau să spun e că a sunat să se eschiveze, dar m-am impus.

— Sunt mai bine de două ore până atunci. Lasă-l pe mâna mea!

— Deci nu mă aștepți pe platoul de filmare?

— *Tu* ai vrut să vin la secție.

— Încep să am senzația că *mă* eviți.

— Nu o lua personal.

Rath i-a explicat secretarului criminalist pe scurt despre ce era vorba, dar fără a-i povesti despre convorbirea telefonică purtată cu Krempin. Heinrich Bellmann a făcut o față crispată când a aflat că poliția va sosi pe platoul său de filmare și va întrerupe filmările timp de mai multe ore.

— Veți reuși să vă descurcați și cu asta, a spus Rath. Sunteți rapid. Și așa trebuie să vă răpesc cameramanul pentru câteva ore.

Douăzeci de minute mai târziu, Rath se afla, împreună cu Harald Winkler și Jo Dressler, în fața unei tejghele joase, într-un studio de fotografie din Tempelhof. Așteptau. Regizorul li s-a alăturat „ca să se uite la restul filmării”, așa cum i-a explicat Bellmann. Ambii, cameramanul și regizorul, păreau fericiți să scape de dispoziția proastă a lui Bellmann.

Abia de au schimbat o vorbă pe drumul scurt spre Tempelhof, iar acum cei trei bărbați priveau în tăcere spre ușa în spatele

căreia a dispărut un bărbat cu șorț alb, cu bilețelul cu comanda lui Dressler în mână. Niciunul dintre ei nu avea chef de conversație, căci știau cu toții că urmau ultimele momente din viața actriței. Era prima dată când Rath avea să vadă cum cineva murea pe bune pe ecran. Într-un final, tehnicianul s-a întors cu zece cutii de film sub braț. Winkler a controlat puțin cutiile metalice și a scos una din teanc.

— Asta trebuie să fie, a spus el.

— Avem nevoie de o sală de proiecție, a spus Dressler.

Bărbatul în șorț alb a încuviințat.

— Desigur!

Puțin mai târziu, se aflau într-o cameră cufundată complet în întuneric. Rath s-a așezat lângă regizor și atunci când a descoperit scrumierele integrate în mânerele scaunelor, și-a aprins un Overstolz. Ajunsese între timp să fumeze aproape la fel de mult cât fuma înainte să se lase. Winkler însuși s-a ocupat de proiector după ce l-a trimis la plimbare pe tehnicianul laboratorului. Nu voiau martori. Proiectorul a început să zbârnâie, un fascicul de lumină a penetrat întunericul, făcând vizibil dansul fumului de țigară. Rolele de film au început să se învârtă și, la scurt timp după aceea, bărbații au putut vedea filmul proiectat pe ecran. Winkler a focusat imaginea, a scos capacul proiectorului și Rath a putut imediat să o recunoască pe Betty Winter în rochie de mătase. Aceasta respira profund, în timp ce Victor Meisner, îmbrăcat în frac, stătea rezemat de marginea șemineului. Nu se auzea niciun sunet, deși gura i se mișca.

— Credeam că e un film sonor, a spus Rath.

— Partea audio e înregistrată pe altă rolă, i-a explicat Dressler. Lumina și sunetul se înregistrează separat și ajung împreună abia la montajul final, dar dacă vreți, Harry poate să le lase să meargă în paralel.

Rath a vrut. Cameramanul a întors filmul până la locul în care se vedea clapeta, apoi a adus o a doua rolă, pe care a pus-o într-un aparat pe care scria *Klangfilm*.

— Ar trebui să fie cât de cât sincronizat, a spus el într-un final și a dat din nou drumul filmului.

— Trebuie să dai mai tare, a spus Dressler.

Winkler a învârtit un buton, s-a auzit un scrâșnet și apoi din

nou vocea lui Dressler, dar de această venind de departe, din boxă.

— Șiii... acțiune!

— Am auzit greșit, a spus actrița și și-a pocnit soțul.

Rath a urmărit un schimb de replici destul de amuzant între cei doi, apoi, Betty Winter a spus ceva, dar prea încet ca Rath să poată auzi. Actrița ridicase deja mâna ca să-l pocnească pe Victor Meisner, când l-a auzit pe Dressler strigând. Imaginea a înghețat, apoi s-a întunecat și s-a văzut clapeta din nou.

— Aceasta a fost prima încercare, i-a suflat Dressler, care stătea agitat pe marginea scaunului. Acum trebuie să urmeze.

Rath a văzut aceeași scenă ca mai devreme, doar că Betty Winter a jucat mult mai bine rolul femeii furioase. Da, era convins că aceasta era cu adevărat furioasă în acel moment. Camera o urmărea pe Betty în timp ce se apropia de Victor Meisner, care stătea în tot acest timp, zâmbitor, în fața șemineului. Se înțelegea perfect tot ceea ce spunea și se simțea de parcă s-ar fi aflat în cameră, alături de ei. Aceasta a ridicat mâna din nou ca să-l lovească, doar că, de această dată, a și făcut-o. A răsunat plesnitura, iar capul actorului a fost proiectat câțiva centimetri în spate. Chiar în acel moment, lui Rath i s-a părut că a auzit un sunet slab. Betty Winter a închis ochii și o grimasă disperată i s-a așternut pe chip, apoi ceva mare și negru a scos-o din cadru. Rath a auzit strigătele ascuțite, ce păreau cumva ireale, apoi camera a coborât asupra lui Betty Winter, care continua să țipe. Actrița se afla pe jos, iar reflectorul ardea deasupra ei, cu nori de fum ieșind din locul în care sticla și metalul fierbinți intrau în contact cu pielea, părul sau mătasea rochiei. S-a văzut un val de apă care s-a revărsat asupra femeii care urla. Apoi, s-a așternut întunericul.

A continuat, pur și simplu, să filmeze, pe naiba, s-a gândit Rath și s-a întors să-l privească pe Winkler, care era lângă proiector. Acesta a surprins momentul de parcă ar fi lucrat pentru știri. L-a privit și pe Dresseler, care părea că gândește același lucru. În orice caz, regizorul s-a ghemuit în scaun, părând supărat de-a binelea.

— Sfârșitul spectacolului, a spus Winkler, rupând liniștea din camera în care nu se auzeau decât huruitul proiectorului și

bâzâitul boxelor. Vreți să vedeți din nou?

Rath a încuviințat.

— Puteți să-l rulați mai încet de data asta? Începând cu palma, vreau să spun.

Cameramanul a derulat rolele până ce a ajuns la momentul în care camera o urmărea din nou pe Betty Winter îndreptându-se spre șemineu. A reglat apoi o viteză mai mică a sunetului și imaginii. Vocea ei suna ciudat de profundă, iar mișcările ei erau țepene, astfel că totul căpăta o notă comică. Doar că toți trei știau că nu e nimic comic în ceea ce vedeau.

A urmat palma. Chiar înainte să atingă fața lui Meisner, Rath a auzit din nou acel sunet metalic, urmat de plesnetul palmei, care la această viteză se auzea de parcă cineva ar merge cu cizmele prin noroi. Betty Winter a închis ochii.

— Își dă seama că nu se aude tunetul, a șoptit Dressler. A făcut totul bine și nu se aude tunetul, de asta este supărată.

— Nu se uită deloc, a spus Rath, de aceea nici nu observă ce se întâmplă.

Reflectorul a apărut foarte rapid în imagine chiar și la această viteză, iar Rath a putut să-i vadă fața exact când a fost lovită de reflector. Nu a apucat nici măcar să deschidă ochii înainte ca fața să-i iasă din aria vizuală a camerei de filmat. A durat o vreme până ce camera a ajuns din nou asupra ei, filmând-o pe Betty Winter cu ochii larg deschiși, prăbușită pe podea și țipând, cu o voce profundă, demonică. Era insuportabil și, înainte ca Rath să-și astupe urechile cu degetele, Dressler a spus:

— Oprește-l, Harry, nu putem suporta așa ceva!

Acesta a ridicat din umeri.

— Comisarul a vrut să mai vadă o dată.

— E-n regulă, puteți să-l închideți, a spus Rath. Am văzut suficient pentru moment. Păcat că nu se poate vedea ce face Meisner, cum reacționează, cum ia apa și așa mai departe.

— Ar trebui să mai fie o rolă cu imaginea inversă a filmării din acea zi, a spus Dressler, poate că e ceva acolo.

— Imaginea inversă?

— Dintr-o altă perspectivă. Pentru dialogul lui Meisner. Acolo îl vedeți mai mult pe el.

— Dar nu știu, a intervenit Winkler, cât de mult a lăsat

Hermann să meargă camera.

— Haideți să ne uităm, ca să știm ce avem, a propus Rath.

Winkler a schimbat rolele de film și, puțin mai târziu, au văzut scena din nou, dar din altă perspectivă. De această dată, Winkler nu a mai pus și partea audio. Victor Meisner își mișca buzele, dar fără să se audă niciun sunet, iar chipul lui era filmat mereu din față și în prim-plan. O mână i-a plesnit obrazul – era palma dată de Betty –, apoi s-a văzut cum Victor Meisner a făcut, speriat, un pas în spate. Ceva negru a trecut fulgerător prin imagine, iar fața actorului exprima o spaimă incredibilă. Și această cameră a continuat să filmeze, dar fără să-și schimbe direcția de filmare. După un moment, actorul a apărut din nou în imagine; pe chipul său serios nu se putea citi ce face, dar Rath știa că acela era momentul în care arunca apa din găleată. S-a văzut chiar o parte a găleții negre, emailate, apoi s-a întunecat totul și în acest film.

— Și această cameră cu încetinitorul? a întrebat Winkler.

— Poftim?

— Așa se spune în domeniu atunci când punem filmul cu o viteză mai mică, a explicat Dressler.

Rath a încuviințat.

— Da, vă rog, și această cameră cu încetinitorul.

Filmul a mai rulat încă o dată și Rath a încercat să deslușească ceva pe fața sau în privirea lui Meisner. Ce îi trecea prin cap atunci când a văzut, din imediata apropiere, cum soția sa a fost zdrobită de un reflector? După ce a fost pălmuit, a avut o expresie surprinsă, cel mai probabil mimată, dar poate și reală, pentru că palma chiar l-a nimerit pe obraz. Sau poate că aceasta a fost clipa în care a remarcat reflectorul și s-a dat de aceea, instinctiv, un pas înapoi? Soția sa nu l-a văzut pentru că avea ochii închiși. Nici nu e de mirare că Meisner și-a făcut reproșuri apoi: poate că o altă reacție din partea lui ar fi putut să o salveze, poate că un salt curajos ar fi putut să o scoată din zona de pericol.

— Încă o dată, în viteză normală, a spus Rath.

Apoi s-a uitat la acul secundar al ceasului de la mână și a văzut că nu s-au scurs nici cinci secunde între momentul în care Meisner a dispărut și cel în care s-a întors cu găleata. A fost o reacție de moment în adevăratul sens al cuvântului.

— Bine, a spus el. Dați-mi cele două role de film și nu voi mai

avea niciun motiv să continui să vă deranjez.

Dressler l-a privit de parcă l-ar fi rugat să-i dea rolul principal în următorul său film.

— Poftim?

— Iau rolele de film cu mine. Avem proiectoare și la Alex.

— Dar… am nevoie de material, a protestat Dressler. Am nevoie de cât mai mult material cu Betty, chiar dacă am folosit-o pe Eva ca dublură în câteva scene. Bellmann vrea ca filmul să intre cât de curând posibil în cinematografe, în ciuda tuturor împrejurărilor potrivnice. Vrem să începem editarea chiar în această seară.

— Atunci cereți să se facă o copie pentru nevoile dumneavoastră, a spus Rath, doar suntem într-un atelier foto.

— Și cine plătește asta?

— Contribuabilii. Puneți totul în contul statului.

Dressler a încuviințat.

— Bine, a spus el. Harry, poți să te ocupi tu de asta? Spune-le să se grăbească, fiindcă poliția are nevoie de copie.

Cameramanul a încuviințat și a dispărut.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, mă voi folosi de acest timp pentru a viziona restul materialului pe care îl avem aici, a spus Dressler.

Regizorul se pricepea la fel de bine precum cameramanul la aceste aparate. Curând, au scânteiat alte scene pe ecran, toate cu sonor. Dressler își lua notițe cu privire la imagine și sunet. Rath îl privea și încerca să-și imagineze că s-ar afla într-o sală de cinema. A văzut și alte scene care aveau loc în camera cu șemineul. Betty Winter juca foarte bine – asta în măsura în care se pricepea să judece așa ceva. În orice caz, juca mult mai bine ca soțul ei, pe care Rath nu l-a găsit prea convingător nici atunci când l-a văzut la cinematograf, în rolul unui detectiv dornic de aventuri. Dacă se spunea că Meisner și Winter erau o pereche de vis, atunci meritele pentru partea cu visul îi reveneau lui Betty Winter.

Deodată, Rath a tresărit. Camera filma o scenă lângă ușă. Meisner i-a deschis ușa soției și cearta a început chiar din tocul ușii. Totuși, ceea ce-l enerva pe Rath era altceva.

Perspectiva.

Camera trebuia să fie chiar acolo unde Betty Winter s-a

prăbușit lovită de reflector, chiar lângă cămin.

— Unde este asta? a strigat el și Dressler l-a privit pentru a doua oară în acea dimineață de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Doar cunoașteți culisele.

— Vreau să spun, unde se află camera? Nu e cumva tocmai pe locul în care a murit Betty Winter? Chiar în fața șemineului?

În acel moment a răsunat un tunet puternic din boxe și Rath s-a speriat.

19.

La unsprezece fără un sfert, Rath a ajuns la Alex cu două role de film și un scenariu la subțioară. A parcat mașina lângă calea ferată și a intrat pe ușa folosită de public, unde nu prea erau ofițeri, ci mai mult civili. Încă de pe casa scării putea să simtă acel miros inconfundabil, mirosul muncii cotidiene de la secție. Era un amestec specific de transpirație, cerneală, sânge, piele, hârtie și, din când în când, un damf de praf de pulbere care venea de la poligon. Cu cât se apropia mai mult de celulele de detenție din aripa stângă a clădirii, cu atât mai intens era mirosul de sudoare, ce se combina cu putoarea urinei și a fricii. Cetatea, această clădire grosolană care insufla respect, și aparatul polițienesc complex l-au înghițit din nou, sufocând imediat sentimentul de libertate de care se bucura când lucra pe teren. Rath știa că Böhm împreună cu Gräf trebuiau să se afle încă în Marienfelde, pentru că dura destul de mult până să termine conservarea urmelor de pe schela de iluminat. Rath se îndoia că vor mai găsi mare lucru în afară de sârmă și inelele metalice, dar măcar Böhm va avea ocupație pentru o vreme. Pe de altă parte, nu avea ce să strice să se facă vreo câteva fotografii clare. Poate că experții în tehnologie vor putea chiar și să reconstruiască aparatura care i-a luat viața actriței Betty Winter.

Rath nu mai avea nicio îndoială că era vorba de construcția lui Krempin. Nu se mai îndoia nici de faptul că tehnicianul chiar a crezut că va folosi mașinăria pentru a sabota filmările lui

Bellmann. A știut acest lucru chiar din momentul în care a auzit tunetul, dar a vrut să audă și explicațiile lui Dressler și ale cameramanului: vineri dimineață, camera principală se afla exact pe locul în care Betty Winter a murit doar câteva ore mai târziu. Dressler i-a arătat o cruce care marca locul pe parchet.

— Acolo au montat camera pentru scena 49, i-a spus regizorul. Același loc era însemnat și pentru Betty în scena 53.

Scena 53 era scena pe care nu au putut să o filmeze până la final, scena pe care Victor Meisner a trebuit să o reia alături de Eva Kröger.

Actorul a anunțat că va veni la secție la ora unsprezece, deci comisarul mai avea zece minute la dispoziție. Rath l-a instruit pe portar să-l trimită pe Meisner direct la camera de audieri B, pe care o rezervase. Nu era tocmai locul uzual pentru intervievarea unui martor, aici erau, de obicei, puși pe jar tipii duri, dar Rath nu voia să-și facă apariția pe holurile Departamentului A.

După conversația purtată la telefon cu Gräf, a meditat la modul în care ar putea să diminueze efectul neplăcut al inevitabilei întâlniri cu Böhm. Cel mai bine era să-i aducă informații care ajutau în mod fundamental la rezolvarea rapidă a cazului. Avea să-i ducă un raport comprehensiv al rezultatelor investigațiilor sale în cazul Winter. Atunci ar putea să evite săpuneala lui Böhm punându-i, fără să nu sufle un cuvânt, actele în mână. Se gândea să-și ia mașina de scris acasă în acea seară pentru a se ocupa de birocrație cu câteva pahare de coniac și câteva discuri bune pe fundal. Gândul de a lucra acasă, fără să fie deranjat de colegi și superiori, era plăcut.

Rath a ajuns la camera de audieri fără să întâlnească vreun funcționar al Departamentului A. Sau cel puțin cu unul care să-l cunoască.

Brenner, de exemplu.

Șobolanul! Se folosea de doi pumni, făcea pe nevinovatul care a fost maltratat de un coleg. Dar... modul în care a vorbit acest imbecil despre Charly... Brenner putea să se bucure că a scăpat ușor!

Rath a împrăștiat toate lucrurile pe care le adusese cu sine pe masa din fața sa și s-a așezat. A tras scrumiera mai aproape și și-a aprins o țigară. S-a folosit de timpul de așteptare pentru a

frunzări încă o dată scenariul. De fapt, nu erau decât două, trei pagini cele care îl interesau: scenele 53 și 49, cele două scene pe care le avea și filmate.

Efectul era marcat foarte clar în scenariu și momentul în care trebuia să tune era stabilit exact. Oricine cunoștea planul de filmare știa exact și cine unde va sta și în ce moment.

Oare chiar s-a folosit Krempin de acestea informații? De ce dimineață construcția sa nu a funcționat, dar a mers după-amiază? În scena 49, levierul a funcționat și a declanșat tunetul, ceea ce însemna că sârma care punea în mișcare mecanismul construit de Krempin a fost conectată în mod obligatoriu *după* această scenă. Când a plecat Krempin de pe platoul de filmare? Plisch și Plum au strâns declarații contradictorii în această privință. În orice caz, nimeni nu l-a mai văzut după ora zece. Cam aceasta era și ora la care Dressler a filmat scena 49, iar atunci mașinăria de tunet funcționase, ceea ce înseamnă că acea construcție de sabotaj nu a putut fi activată decât după aceea. Fie Krempin se afla încă pe platoul de filmare la acea oră și a fixat sârma la reflector pentru că, în ciuda afirmațiilor sale, chiar avea ceva cu Betty Winter, fie altcineva a descoperit mașinăria construită de Krempin și a folosit-o în interes personal după plecarea acestuia. Heinrich Bellmann, de exemplu. Producătorul părea că a trecut repede peste moartea actriței, mai ales că aceasta i-a adus mai multe avantaje decât dezavantaje.

Lui Rath i-ar fi plăcut să-l aibă acum în față pe Krempin, căruia ar fi putut să-i pună o sumedenie de întrebări importante. În schimb, nu-i venea în minte nicio întrebare relevantă pentru Victor Meisner, care trebuia să-și facă apariția din minut în minut. Avea un singur lucru pe suflet, dar acesta nu avea nimic de-a face cu investigațiile. Se întreba cât de lipsit de scrupule trebuie să fii ca să reiei cu o dublură scena în care ți-ai văzut propria soție murind. Și asta la doar două zile după tragedie. O scenă care era frivolă și amuzantă, lipsită de orice urmă de tragism. Cum a putut să joace așa o scenă după o asemenea lovitură a sorții?

Cineva a bătut la ușă. Rath s-a uitat la ceas: era unsprezece și cinci.

— Intră, a spus el și o femeie și-a strecurat capul prin ușa

întredeschisă.

A recunoscut șoricelul gri care s-a ocupat vineri de Meisner.

— Bună dimineața! Dumneavoastră sunteți comisarul Rath?

Se părea că aceasta nu avea o memorie bună când venea vorba despre fețe. În orice caz, nu-i reținuse fizionomia. Rath a încuviințat. Ușa s-a deschis de tot și l-a lăsat vederii pe Victor Meisner, care părea chiar mai palid decât cu trei zile în urmă. Ochelarii negri îi făceau fața să pară și mai albă. Femeia l-a tras de mână. Ochelarii de soare întăreau impresia că un orb era condus spre scaun.

— Bună dimineața, domnule Meisner, a spus Rath, bună dimineața, doamnă…

— Bellmann, Cora Bellmann, a spus femeia. Dacă n-aveți nimic împotrivă, mi-ar plăcea să-i fiu alături domnului Meisner pe parcursul acestei conversații dificile.

— Asta ar fi destul de neobișnuit, doamnă Bellmann, a spus Rath, dar, având în vedere situația, aș putea să fac o excepție. Poate că aș putea să mă folosesc de acest prilej ca să vă pun și dumneavoastră câteva întrebări. Sunteți fiica…

— Lui Heinrich Bellmann. Așa este.

— Tatăl dumneavoastră nu mi-a povestit…

— Nu face mare caz de acest lucru. Spune că trebuie să învăț afacerea pornind de la munca de jos. Nici nu mă tratează mai bine decât pe restul angajaților, ci chiar mai rău.

— Ar fi mai bine să luați loc.

Aceasta l-a împins pe un scaun pe Meisner, care nu-l salutase pe comisar și care părea că privește în gol prin lentilele întunecate. Apoi, și-a tras și ei un alt scaun.

— Domnule Meisner, a început Rath, este foarte drăguț din partea dumneavoastră că v-ați străduit să veniți astăzi aici. Ați putea să vă scoateți ochelarii? Îmi place să-mi privesc interlocutorii în ochi.

— Dacă așa doriți…

Vocea lui Meisner suna răgușită, de parcă trebuia să se obișnuiască din nou cu vorbitul. Actorul și-a dat jos ochelarii, expunând doi ochi roșii, cu pungi mari dedesubt. Acum nu mai arăta deloc ca un tânăr erou de film. Era aproape incredibil că a putut să joace alături de Eva Kröger în această stare, mai ales în

fața camerei. Într-o comedie! Puteau oare actorii să se mintă chiar și pe ei înșiși în halul acesta? Trebuiau să facă acest lucru dacă voiau să aibă succes? Sau dacă aveau un șef lipsit de scrupule precum Heinrich Bellmann?

— Domnule Meisner, vreau să vă spun încă o dată cât de rău îmi pare pentru moartea soției dumneavoastră…

Meisner s-a uitat la el de parcă ar fi fost făcut din sticlă; parcă nici nu-l vedea pe Rath, ci privea la ceva aflat mai în depărtare.

— …știu că nu are cum să fie ușor pentru dumneavoastră în aceste circumstanțe, a continuat Rath, dar trebuie să vă pun câteva întrebări.

Meisner a încuviințat.

— Cum s-a întâmplat tragedia din perspectiva dumneavoastră? Ați putea, vă rog, să-mi descrieți ceea ce s-a întâmplat?

Ochii actorului s-au mărit. Amintirea accidentului părea să-l sperie.

— Am jucat scena, a spus el în cele din urmă cu o voce joasă, și am avut pentru a doua oară senzația că Dressler va fi mulțumit. Totul a mers șnur, iar Betty a fost minunată. Aproape că terminaserăm când a apărut o problemă tehnică: nu a funcționat tunetul. M-am gândit că nici nu contează. Pot să-l adauge mai târziu. Se poate așa ceva.

Rath a dat aprobator din cap. Era la fel de înțelegător ca un pastor la confesional.

— Și atunci s-a întâmplat, a continuat Meisner. Lumina s-a clătinat cumva și apoi… bărbatul s-a oprit. Dumnezeule! Nici nu mi-am dat seama ce se întâmpla! Abia atunci când am văzut-o pe jos…

— De ce nu v-ați scos soția de acolo? De ce ați adus găleata cu apă?

— Să o scot de acolo? Așa ceva era imposibil. Și cum să vă explic de ce am luat găleata de apă dacă nici măcar eu nu știu asta! N-am gândit în acel moment. Singurul lucru la care mă gândeam era: Dumnezeule, Betty arde! Când îmi amintesc cum urla… Găleata era foarte aproape, în culise. Este una la câțiva metri. Șeful ne spune mereu cât de importante sunt și avem exerciții în caz de incendiu în fiecare lună. Așa că am luat, pur și

simplu, cea mai apropiată găleată. Dumnezeule, cum țipa! Trebuie doar să închid ochii și o aud din nou.

Și chiar asta a și făcut Meisner: a închis ochii.

Rath începea să aibă senzația că postura de văduv în doliu era pentru Victor Meisner un alt rol. Întreaga viață părea să fie pentru el doar o serie de roluri diferite.

— Cum a fost cu Eva Kröger? a întrebat comisarul rupând tăcerea.

— Poftim?

Meisner a deschis din nou ochii și l-a privit.

— Ați filmat încă o dată scena. Cum a fost asta pentru dumneavoastră?

Cora Bellmann s-a amestecat în vorbă.

— Cum puteți să îndrăzniți să întrebați așa ceva? a exclamat ea și s-a ridicat de pe scaun. Aveți habar prin ce a trecut Victor în ultimele zile? Cum puteți să-i reproșați profesionalismul? Este actor. Lumea se așteaptă de la actori să-și ascundă viața personală atunci când joacă un rol, să fie funcționali imediat ce camera de filmare e pornită!

Meisner a tras-o înapoi pe scaun.

— E-n regulă, Cora, a spus el, comisarul are dreptate. Nici eu nu știu cine s-a aflat ieri în fața camerelor de filmat. Un robot care recita textul, dar ăsta nu eram eu.

Un robot care recită textul, ca de obicei, s-a gândit Rath, care și-a amintit ultimele filme de aventuri cu Meisner în rolul principal.

— Cum faceți față morții soției dumneavoastră? a întrebat el.

— De la moartea ei nu a trecut nicio zi în care să nu-mi fi dorit să pot da timpul înapoi, așa, pur și simplu, la fel cum dai un film înapoi, și să o aduc din nou la viață… Dumnezeule, cât de mult îmi lipsește, a spus el răgușit.

Fața lui Meisner s-a transformat într-o grimasă și bărbatul a început să plângă fără să scoată niciun sunet.

Rath l-a privit neajutorat.

— Sunt un ucigaș, domnule comisar! a strigat Meisner deodată și a sărit de pe scaunul care s-a răsturnat. Mi-am ucis propria soție!

Și-a întins încheieturile mâinilor în direcția lui Rath.

— Am omorât-o pe Betty, eu sunt vinovat de moartea ei, doar eu! Arestați-mă!

— Liniștiți-vă! Nimeni nu vă acuză de nimic și nici dumneavoastră nu ar trebui să vă faceți reproșuri! Cineva a umblat la reflector astfel încât să se prăbușească pe soția dumneavoastră. Această persoană i-a dorit moartea sau, cel puțin, a luat-o în calcul!

— Ce schimbă asta? Ar fi fost încă în viață dacă nu eram eu!

— ...și s-ar fi aflat la Charité, zbătându-se între viață și moarte. Acest lucru e cert, dacă ținem seama rănile pe care le avea! Dacă s-ar ajunge vreodată să fiți acuzat de ceva, a spus Rath, și a fost întâmpinat de o privire urâtă din partea Corei Bellmann, atunci acuzația ar fi de ucidere din culpă, dar, credeți-mă, niciun judecător din Berlin nu va condamna pentru așa ceva un văduv aflat în doliu!

— Dar asta nu schimbă nimic! A murit, s-a rățoit Meisner la el, nu înțelegeți asta? A murit, și eu am fost cel care a omorât-o! Mi-e absolut indiferent ce are de spus un judecător despre asta!

Actorul și-a îngropat fața în mâini și s-a înclinat într-o parte. Cora Bellmann îl aștepta și l-a luat în brațe. Femeia l-a mângâiat și i-a șoptit ceva la ureche, așa cum faci când vrei să liniștești un cal de curse agitat. În acest moment, Rath se bucura că nu era singur în încăpere cu Meisner. Prefera să aibă de-a face cu un nenorocit pe care să-l descoase decât cu un văduv disperat, care se afla aproape de o criză de nervi. Meisner suspina ușor și, din când în când, corpul îi tresălta puternic. Cora Bellmann l-a privit pe Rath de parcă voia să-i spună: bună treabă ați mai făcut, domnule comisar!

— Cred că ar fi mai bine să plecați, a spus Rath.

L-a condus afară pe bărbatul care încă suspina. Femeia i-a aruncat din ușă o ultimă privire plină de reproș, de parcă el ar fi fost cauza crizei de nervi a actorului. Cora Bellmann i-a pus din nou actorului ochelarii de soare, probabil ca să nu-l recunoască nimeni afară, în Alexanderplatz. Pentru un moment, Rath s-a gândit că cei doi ar fi putut să câștige bani frumoși pe podul Weidendamm, dacă ar fi fost îmbrăcați puțin mai sărăcăcios. Ar fi putut vinde chibrituri sau șireturi, sau, pur și simplu, să stea cu o pălărie întinsă. A clătinat din cap. Tipii aceștia din filme erau duri

doar în fața camerelor de filmat, în viața reală clacau. Rath s-a folosit de telefonul de pe perete ca să ceară legătura cu Erika Voss. Secretara a început să-i înșire aceleași povești ca Gräf.

— Domnule comisar, ce bine că sunați! Unde sunteți? Comisarul-șef Böhm v-a căutat de o sută de ori…

— Erika, vă rog să fiți drăguță și să actualizați dosarul Winter până astăzi după-amiază…

— Dosarul e la Böhm. Domnule comisar, eu…

— Atunci, mergeți și luați-l!

— Domnule comisar, comisarul-șef Böhm conduce acum investigația! Ar trebui să veniți urgent la secție. Chestorul Gennat v-a căutat de asemenea și domnișoara Steiner a venit chiar personal aici și…

— Alo? Alo?

— Domnule comisar?

— Ce spuneți? Legătura e foarte proastă. Mă auziți? Alo?

A bătut cu degetul în receptor și a închis. Vulturii se învârteau deja deasupra lui și părea că se apropiau din ce în ce mai tare. Nu avea cum să-și facă apariția în birou. Mașina de scris trebuia să mai aștepte. Mai rămânea doar o întrebare: cine a ocupat camera de audieri B până la ora treisprezece?

Rath și-a strâns lucrurile și a hotărât să continue să mediteze la Aschinger, dar la filiala de pe Leipziger Straße. Acolo, riscul de a se întâlni cu alți colegi era mult mai mic decât la filiala de la Alex.

Nu s-a întâlnit cu nimeni pe culoare, dar era cât pe ce să dea peste Brenner în curtea interioară. A reușit să se ascundă la timp în spatele unei mașini de intervenție. Tocmai Brenner! Câțiva polițiști locali, pe care nu-i cunoștea, l-au privit curioși, iar Rath le-a făcut semne liniștitoare din mână. Brenner șchiopăta, iar una dintre mâini îi era susținută de o fașă legată după gât. Rath nu-și amintea să-i fi rupt vreun os. Era deja curios ce fel de certificate avea de gând comisarul cel gras să folosească. Brenner era unul dintre aceia care-și luau destul de des concediu medical, ceea ce sugera că avea un doctor deosebit de binevoitor. Rath a așteptat până ce Brenner a dispărut în casa scării, apoi a mers pe cel mai scurt drum până la stradă, s-a urcat în mașină și a plecat.

Clientela de la filiala Aschinger de pe Leipziger Straße era

diferită de cea de la Alex. Aici nu veneau infractori insignifianți sau polițiști. În schimb, localul era frecventat mai ales de funcționari, de câțiva jurnaliști din cartierul presei, aflat în apropiere, precum și de oameni ieșiți la cumpărături, care făceau o mică pauză înainte să intre în alte magazine. Rath s-a simțit mult mai bine în compania acestor oameni, care, în mod cert, nu-l cunoșteau. A comandat un gulaș și a început să frunzărească scenariul. Tunetul apărea de vreo douăsprezece ori în scenariu. Rath a comparat numărul scenelor cu planul filmărilor: toate aceste scene fuseseră deja filmate și nu au fost probleme la niciuna, în afară de ultima.

— Poftă bună! a spus cineva. Sunteți comisarul Rath?

Rath a ridicat privirea. Un bărbat mic de statură, care arăta de parcă se pricepea la mânuirea unui cuțit, stătea lângă masa sa. Foarte probabil că nu era așa, bărbatul nefiind nici interlop, nici coleg. Părea totuși periculos. Instinctiv, Rath ridică garda.

— Cine vrea să știe?

Micuțul i-a pus o carte de vizită lângă bolul cu supă.

— Fink, de la ziarul *B.Z. am Mittag*. Îmi permiteți?

Fără să aștepte un răspuns, bărbatul și-a tras un scaun și s-a așezat. Rath a continuat să-și mănânce nestingherit supa. Acum își amintea de unde îl cunoștea. Era unul dintre aceia care l-au pisat cu întrebări la conferința de presă organizată de Bellmann.

— Mă mir, a spus Fink, că nu există noutăți în cazul Winter. A fost confirmat faptul că a fost vorba de un sabotaj? Colegul dumneavoastră n-a vrut să-mi spună prea multe. Am fost trimis la comisarul Böhm, dar acesta n-a făcut decât să se rățoiască la mine.

— Comisar-șef, l-a corectat Rath și a șters restul de supă din farfurie cu o jumătate de chiflă.

— Și el este cel care conduce ancheta?

Rath a ridicat din umeri.

— El e cel care își asumă răspunderea, a spus el, și alții fac treaba.

— Știam eu că am nimerit-o când am venit să vorbesc cu dumneavoastră!

Fink părea să se bucure de-a binelea.

— Ați pus în urmărire un bărbat, a spus el, știți deja cine e

ucigașul?

— Vă rog, fără condamnări anticipate. Căutăm un martor important. Vă pot spune însă un lucru sigur: nu a fost vorba despre un accident. Toate celelalte n-au fost decât speculații pe care prefer să le las în seama dumneavoastră.

— Aș prefera fapte.

— Nu sunt altele în momentul de față.

— Are moartea lui Betty ceva de-a face cu scenariul? a arătat Fink spre document. *Furtuna dragostei*, așa se numea ultimul ei film, nu-i așa? Se găsește acolo cheia pentru omor?

— E vorba doar de o chestiune de rutină.

Nu i-a venit în minte altă replică. Fink l-a privit puțin cam mult și direct în ochi, apoi a ridicat din umeri și s-a ridicat de la masă.

— Aveți cartea mea de vizită, a spus el. Sunați-mă când știți mai multe. Nu v-ar strica.

Rath auzea tot mai des această replică în ultima vreme și avea mereu sentimentul că lucrurile ar putea să se întoarcă împotriva sa. A băgat cartea de vizită în buzunar, deși știa că nu-l va suna pe Stefan Fink.

Ceasul din birtul întunecat și afumat arăta că mai era puțin până la ora unu. Rath și-a aprins o țigară și a comandat o cafea. Acum mai avea nevoie doar de o mașină de scris. Era prea multă gălăgie la Aschinger; după ce și-a terminat de băut cafeaua, a scos câteva monede și a căutat un telefon public. A găsit unul la Dönhoffplatz, chiar lângă Tietz. Știa numărul pe de rost. Domnișoara i-a făcut legătura și nu a durat mult până ce a răspuns cineva.

— Behnke, a spus o voce de femeie.

— Cu domnul Weinert, vă rog! a spus Rath fără să-și menționeze numele.

— Cu cine vorbesc, vă rog?

— Un prieten de-al domnului Weinert.

A auzit sunetul telefonului pus pe masă. Rath putea să vadă în fața ochilor măsuța pe care stătea telefonul. Se întreba dacă Elisabeth Behnke i-a recunoscut vocea. Nu conta. Cel mai important lucru era să vorbească la telefon cu Weinert. Jurnalistul i-a răspuns cu un „Da” precaut.

— Aici Gereon.

— Ah, deci *tu* erai așa secretos. Trebuia să-mi dau seama. Behnke moare de curiozitate. I-am îndrugat nu-știu-ce despre un informator secret.

— E și adevărat. Uneori, cel puțin.

— Ai ceva pentru mine? Mi-ar prinde bine o poveste bună, mai ales una exclusivă. Trebuie să plătesc chiria acuși.

— Să vedem ce se poate face.

— Nu ești parte a anchetei în chestiunea Winter? Asta ar fi ceva.

— Te interesează așa ceva?

— Mă interesează tot ceea ce discută lumea.

— N-am mare lucru despre asta. De fapt, te sun în legătură cu altceva.

— Vrei să te muți din nou aici?

— *Nit för Kooche*.

— Poftim?

— Asta a fost în dialect. Kölsch.

Înainte să poată continua, Rath a auzit un bubuit puternic chiar în ureche și a întors capul. Cineva bătea în geam. Nu era nici Böhm, nici Brenner, ci o femeie care părea feroce și furioasă, posibil să fi fost frumoasă și tânără odată, pe vremea Kaizerului. Acum bătea cu vârful umbrelei în geamul cabinei telefonice și gesticula spre anunțul de deasupra telefonului: „Nu te lungi la vorbă, gândește-te și la cei care așteaptă”. Rath a făcut un gest aprobator și un semn împăciuitor din mână.

— Gereon?

— Dă-mi voie să trec la subiect: am nevoie de mașina ta de scris.

— Te ții de glume? Ce vrei de la mine? Mașina de scris e aparatura mea de lucru, fără ea mor de foame!

— Nu vreau să o cumpăr. Vreau doar să o împrumut pentru o zi.

— Când?

— Azi.

— Nu mai aveți mașini de scris la Alex? Sau ai interdicție să mai intri în secția de poliție?

— Ceva de felul ăsta.

Weinert a stat pe gânduri pentru un moment.

— Îți fac o propunere, a spus el în cele din urmă. Facem schimb: mașina ta pe mașina mea de scris.

Rath n-a trebuit să stea prea mult pe gânduri. Putea să se lipsească restul zilei de Buick. Trebuia să mai meargă până la Westhafen, ca să arunce o privire la fabrica Ford de acolo, dar asta putea să mai aștepte până când cei din Köln îi trimiteau lista de nume. Femeia de afară a bătut din nou în geam.

— Bine, a spus el, dar am nevoie de ea mâine dimineață, devreme.

— Minunat! Atunci am măcar o garanție pentru mașina de scris!

— Vin să te iau de la Wittenbergplatz.

— Și eu ce fac? Vin cu mașina de scris sub braț? Sau cum îți imaginezi?

— Ai doar o stație de mers.

Weinert a râs.

— E mai bine așa. Behnke e chiar în toane bune momentan și nu vreau să periclitez asta doar pentru că vii tu pe Nürnberger Straße.

Dragonul a bătut din nou. Rath a pus telefonul în furcă și a deschis ușa cu o smucitură, arătându-i femeii insigna de serviciu.

— Știți ce înseamnă să împiedicați desfășurarea unei anchete criminalistice? s-a răstit el fără niciun avertisment. Aș putea să vă duc la secție!

Aceasta s-a speriat.

— Dar, domnule polițist! N-aveam de unde să știu! Vă rog… vă rog, dacă trebuie să mai telefonați.

Tonul era așa de implorator, că Rath aproape că a râs. A făcut o față serioasă și a spus:

— Bine, haideți să lăsăm lucrurile așa, dar pe viitor vă rog să arătați mai mult respect pentru munca poliției.

— Dar desigur!

Femeia și-a strâns umbrela și geanta lângă corp și a făcut cale întoarsă, fericită probabil că a scăpat de arest.

20.

Weinert a fost punctual. Jurnalistul îl aștepta în fața gurii de metrou de la Wittenbergplatz și, în ciuda mulțimii de oameni, nu putea fi trecut cu vederea. Era singurul cu o mașină de scris în brațe, dar ceilalți trecători nu păreau deloc mirați de această apariție. Rath avea uneori impresia că dacă ar trece un gigant de trei metri, cu cinci picioare, pe Tauentzienstraße, berlinezii n-ar face decât să ridice ușor din sprâncene, și asta doar dacă gigantul nu ar merge suficient de repede. Singurul tip de om care făcea imediat o impresie negativă berlinezilor grăbiți era tocmai provincialul care, uluit, tot făcea câte o pauză ca să privească în jur, fiind mereu în pericol să fie călcat în picioare. Orașul acesta nu arăta niciun fel de milă față de nou-veniți, iar Rath a putut să simtă acest lucru pe propria piele. Nou-veniții fie se adaptau și se integrau în organismul marelui oraș, fie erau scuipați imediat afară.

Rath s-a întors pe Tauentzien, s-a oprit la semaforul roșu din față de la KaDeWe și a claxonat. Cel puțin o duzină de oameni s-au uitat în jur; Weinert a recunoscut mașina și s-a pus în mișcare. Rath a apăsat pe accelerație imediat ce jurnalistul s-a așezat pe scaunul din dreapta.

— Bună, draga mea! a spus Weiner și a mângâiat bordul mașinii. Sper că tipul ăsta se poartă bine cu tine!

— Dacă aș fi știut că destram o relație de iubire atunci când am cumpărat mașina de la tine…

— Dacă ai ști cât am plâns după ea!

— Se pare că ești mai credincios mașinilor decât femeilor.

— Se prea poate, a spus Weinert și a ridicat din umeri. Pe de altă parte, n-am vândut niciodată o femeie.

A râs, și Rath a zâmbit de complezență.

— Regreți că ai vândut-o? a întrebat comisarul. Credeam că ți-am făcut o favoare.

Cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, Weinert a pierdut mulți bani la bursă și, la puțin timp după aceea, și postul de redactor. Rath a hotărât să profite de neșansa acestuia și să-și

cumpere mașina drept cadou de Crăciun, ajutându-și astfel prietenul care avea nevoie urgentă de bani gheață. Pe de altă parte, așa a reușit și să cheltuie o parte a celor cinci mii de mărci pe care le-a găsit în cutia poștală într-o zi frumoasă de vară târzie.

— În orice caz, mă bucur că ai luat tu Buickul și că pot să-l văd din când în când.

Weinert s-a ținut bine atunci când Rath a luat curba la viteză maximă.

— De ce îți trebuie până la urmă o mașină de scris? a întrebat după o vreme.

— Am luat o parte din treabă acasă.

— Până acolo ai ajuns? Nu te poți duce la secția de poliție?

Weinert era mai deștept decât părea.

— Și tu lucrezi de acasă, a spus Rath.

— Da, pentru că editorul meu a considerat că sunt prea scump. Acum îi dau mai multe articole pe mai puțini bani, și el nu-mi plătește nici măcar costurile de încălzire.

— Vremurile sunt grele.

— Cui îi spui tu asta? De aceea sper că am putea să ne intensificăm colaborarea, spuse arătând spre scaunul din spate, unde erau două role de film lângă mașina de scris. Astea au de-a face cu cazul tău?

Rath a încuviințat.

— Sunt dovezi. Moartea lui Winter filmată pe celuloid.

— Au filmat asta?!

— Chestiunea s-a petrecut în timpul filmărilor.

— Povestește odată!

— Facem ca întotdeauna: eu îți povestesc tot ceea ce știu, dar aștepți cu publicarea până ce îți dau undă verde.

— Pot trăi cu așa ceva.

— Și te asiguri că numele meu apare în locurile potrivite, dar fără să arate ca și cum eu sunt cel care ți-a spus totul…

— Nu fac asta pentru prima dată.

Au ajuns între timp la Wassertorplatz. Rath a parcat mașina chiar în față la Nasse Dreieck.

— Ai chef de o bere? a întrebat el.

Weinert a încuviințat și la scurt timp s-au așezat la bar. La acea oră erau singurii clienți din Dreieck, și Rath presupunea că

Schorsch, cârciumarul, îi servea doar pentru că era client fidel. Acesta nici măcar nu apucase să dea scaunele jos, și nici soba nu părea că a fost aprinsă de multă vreme. Din fericire, încăperea nu era prea mare și se încălzea repede.

Rath și-a luat lucrurile din mașină și le-a pus, una după alta, pe bar: mașina de scris, rolele de film și scenariul. Lui Schorsch i-a fost suficient să-i vadă pentru o secundă cu colțul ochiului ca să le pună în față, fără să-i întrebe, două beri și câte un păhărel de tărie. A continuat apoi să lustruiască pahare. Bărbații au ciocnit, au dat pe gât tăria și au stins-o cu bere.

— Ce local amuzant, a spus Weinert, vii des aici?

Rath a încuviințat.

— De când m-am mutat. Apropo, știai că Zille obișnuia să vină în mod regulat aici?

— Ei, acum nu mai vine.

Weinert a ridicat paharul de bere.

— Odihnească-se în pace!

— Cunoști un jurnalist pe nume Fink? a întrebat Rath. Unul de la *B.Z. am Mittag*?

— Voia să scoată informații de la tine? Ai grijă, ai grijă, atâta îți spun. Cu *el* n-ai cum să faci înțelegeri cum faci cu mine. E un tip dur. Senzația e mai importantă ca adevărul.

— Credeam că aceasta e deviza tuturor jurnaliștilor.

Weinert a râs.

— Ar trebui să-ți mai revizuiești opinia despre cei care practică profesiunea noastră. Bine, în afară de Stefan Fink. Așadar, cine o are pe Betty Winter pe conștiință?

— Din nefericire n-am progresat într-atât, dar sunt multe noutăți. Vezi ce poți să faci cu ele!

Și Rath i-a povestit lui Weinert toate lucrurile pe care avea să i le spună și lui Böhm mâine, dar în formă scrisă. A trecut doar conversațiile telefonice cu Felix Krempin sub tăcere, dar despre acestea nu voia să afle nimeni, nici măcar colegii de la secție. Weinert a ascultat cu atenție.

— Și ce vrei să faci cu scenariul pe care îl ai aici? a întrebat el.

— Aici spune când și în ce scene ar fi trebuit să se audă efectul de tunet. Ucigașul cunoștea scenariul și a ales în mod intenționat scena în care Winter se afla sub reflector.

Weinert a luat scenariul în mână și s-a uitat gânditor în el.

— Un scenariu nevinovat a devenit graficul unui omor?

— Cred că graficul crimei a fost determinat mai degrabă de planul filmărilor, dar, principial, ai dreptate.

Jurnalistul s-a blocat când a citit numele de pe prima pagină.

— E un scenariu de Heyer, a spus el și a făcut un gest apreciativ. Nu e unul din cei slabi!

— Îl cunoști?

— Willi Heyer a fost jurnalist înainte. Ne-am întâlnit la un moment dat, căci aveam nevoie de îndrumare pentru primul meu film.

— Scrii scenarii?

— Fiecare trebuie să vadă la ce nivel se află. N-am vândut încă niciunul, dar unele dintre ele se află pe biroul câtorva producători și așteaptă să fie descoperite. Problema e că nimeni nu-ți citește scenariul atât timp cât nu ai un nume cunoscut și îți faci un nume în domeniu abia atunci când scrierile tale ajung pe marele ecran. E cam greu să ieși din acest cerc vicios.

— Aș putea să-ți fac cunoștință cu niște producători, a spus Rath.

— Serios?

— Cu Bellmann nu mă înțeleg așa de bine, dar lui Manfred Oppenberg aș putea să-i dau ceva și dacă Oppenberg vrea să colaboreze cu tine, probabil va ține și Bellmann neapărat să lucreze cu tine.

— Sună bine, a spus Weinert.

— Ai putea, în schimb, să-mi faci cunoștință cu acest Heyer?

— Crezi că scrie scenarii după care poți omorî pe cineva sau de ce?

— Da, dar fără intenție. Nu, sper, de fapt, că ar putea să-mi spună câte ceva despre rivalitatea dintre Bellmann și Oppenberg.

Weinert a încuviințat.

— Voi vedea ce pot face, a spus el. Fac cinste cu rândul ăsta.

Weinert a pocnit din degete în direcția lui Schorsch, obicei pe care cârciumarul de la Dreieck nu-l putea suporta, dar jurnalistul era prea euforic ca să remarce acest lucru.

Rath nu avea mult de mers până acasă. Trebuia doar să traverseze intersecția, încărcat cu mașina de scris voluminoasă

pe care o ținea la piept, peste care avea scenariul, planul filmărilor, precum și cele două role de film. Câteva minute mai târziu, a traversat curtea clădirii de pe Luisenufer. Când a intrat în clădire a constatat că avea ceva în poștă. A trebuit mai întâi să ducă lucrurile sus. A reușit doar cu mari eforturi să pescuiască din buzunar cheia și să descuie ușa.

A pus mașina de scris împreună cu restul obiectelor pe masa din bucătărie și a coborât imediat în holul de la intrare. A găsit două scrisori fără timbru, iar acestea i-au amintit de plicul găsit în septembrie, cu cinci mii de mărci. A deschis prima scrisoare încă din hol. Nu erau bani, ci fotografii profesioniste ale unor bărbați. Oppenberg îi trimisese fotografiile cerute. În plic a mai găsit și o bancnotă de cincizeci de mărci. Oppenberg avusese conștiința încărcată.

A doua scrisoare era una oficială. Rath a deschis-o în bucătărie și a recunoscut antetul secției de poliție.

O scrisoare de la Böhm!

Am ales acest mijloc neobișnuit de comunicare, având în vedere că pare imposibil să vă informăm pe cale uzuală de faptul că, din acest moment, conducerea anchetei în cazul Betty Winter a fost preluată de comisarul-șef Wilhelm Böhm. Luați legătura cu semnatarul din dreapta al acestei scrisori imediat ce intrați în posesia ei.

Semnatarul din partea dreaptă era Wilhelm Böhm. Scrisoarea era semnată și de Ernst Gennat în partea stângă. Era clar că buldogul i se plânsese deja lui Buddha.

Gennat l-a avertizat în mod expres să nu acționeze pe cont propriu, dar avea Rath ce să-și reproșeze? Le-a dat de treabă lui Gräf, Czerwinski și Henning și, pe lângă asta, a inițiat punerea sub urmărire, a chemat medicina legală și ED. Nu era problema lui că Böhm era prea prost să dea de el! Gereon Rath nu era unul dintre acei birocrați din rândurile poliției, cei care stăteau toată ziua cu posterioarele grase înșurubate în scaune. El pleca adesea pe teren. Adevărul putea fi găsit doar afară, la locul în care a avut loc infracțiunea, și nu între două teancuri de acte.

Rath a aruncat scrisoarea de la Böhm la gunoi, și-a pus

paltonul și pălăria în cuier, s-a îndreptat spre camera de zi, unde a pus un disc, a căutat hârtie de scris, pe care a găsit-o în sertarul comodei, a scos sticla deja începută de coniac din dulap și s-a dus înapoi la bucătărie pentru a pune prima coală de hârtie în mașina de scris.

Înainta anevoios pentru că se gândea încontinuu la Charly. A meritat oare toate problemele pe care și le-a făcut cu Brenner? Desigur că a meritat! Merita și mai mult. Mult mai mult. Rath și-a înecat gândurile într-o altă înghițitură de coniac și a continuat redactarea raportului.

Bătea încet fiecare literă pe hârtie și începea să-și intre în ritm. Nu-i vor rupe capul mâine. Böhm va trebui să admită că Rath a făcut treabă bună, că și comisia de anchetă coordonată de comisarul Rath a făcut treabă bună. Așa trebuia să pună problema. Ieri a trimis ED pe Guerickestraße, iar astăzi i-a mai trimis încă o dată la Terra Film. Cei care lucrau pe cont propriu acționau altfel!

Telefonul a sunat de câteva ori și l-a lăsat să sune.

Muntele de hârtii mototolite de pe podea creștea, iar sticla de coniac se golea. A avut nevoie de toată după-amiaza și toată seara pentru a termina, chiar dacă a făcut o pauză de la muncă doar pentru a schimba discul și a mânca puțin. Se simțea destul de mulțumit de propria persoană atunci când a pus ultima coală de hârtie în vârful teancului care căpătase dimensiuni considerabile. Sticla de coniac era goală. Ceva îi spunea că va avea coșmaruri și noaptea aceea.

Marți

4 martie 1930

21.

Pusese alarma să sune încă de dimineață, dar telefonul a fost cel care l-a trezit. Rath s-a uitat la ceasul deșteptător. Era șase fără un sfert! Cine naiba putea să-l sune la ora asta? S-a întors pe partea cealaltă, dar telefonul nu contenea să sune. Cineva era insistent. Rath s-a ridicat, hotărât să-i spună celui care suna ce părere avea, dar a constatat că trebuia să se comporte prietenos.

— Soția mi-a spus că trebuie să vorbiți urgent cu mine?

— Domnule Ziehlke! Mă bucur că m-ați sunat!

Rath nu a reușit să imprime vocii sale buna dispoziție pe care și-a propus să o transmită.

— Chiar dacă mă sunați puțin cam devreme…

— Șefule, n-am reușit să dau ieri de dumneavoastră după șase, așa că m-am gândit, Friedhelm, încearcă din nou mâine dimineață devreme, înainte să înceapă tura. Polițiștii sunt mereu la datorie.

— Așa e, la orice oră, a spus Rath, căscând încet.

— Aici, la garaj, măcar avem un telefon. E mai greu după ce plec. Cu ce pot să vă ajut pe dumneavoastră, prietenul și sprijinul nostru?

— Ați avea cum să veniți azi, la orice oră, la secție? Aș vrea să vă arăt câteva poze. Poate că-l puteți recunoaște pe cel cu care s-a întâlnit Vivian Franck.

— Acum, dimineața, nu pot. Ce ziceți dacă vin pe la doișpe?

Sau, mai bine, pe la doișpe jumate, mai ales că trebuie să traversez jumate de oraș ca să ajung la Alex…

— E perfect la doisprezece jumătate. Vă fac cinste cu o masă la Aschinger.

— Mulțumesc!

— A, și, domnule Ziehlke, s-a străduit Rath să pară mai prietenos, nu v-am întrebat ceva: ce ați făcut cu bagajele doamnei Franck? Spuneați că avea o mulțime de valize cu ea. Cu siguranță că nu i le-ați lăsat, pur și simplu, pe trotuar la Hohenzollerndamm, nu-i așa?

— Nu, sigur că nu. Am înțeles ce doriți, dar am lăsat bagajele în altă parte, înainte să mergem pe Hohenzollerndamm. De pe Kaiserdamm am mers mai întâi la Bahnhof Zoo, unde a trebuit să mă lupt cu bagajele ei și abia apoi am mers la Wilmersdorf.

— Unde ați lăsat bagajele? Le-ați predat la tren pentru o călătorie?

— Nu, le-am lăsat la camera pentru depozitarea bagajelor.

— Vă mai amintiți cumva ce număr au primit bagajele domnișoarei Franck?

— Ei, dar ce vă trece prin cap! a râs Ziehlke uscat, de parcă tușea. Dacă mi-aș mai aminti așa ceva, aș lucra la varietéu în loc să fiu șofer de taxi.

— Bine, atunci ne vedem azi la prânz. Spor la treabă!

— La fel!

Rath a închis și a stat puțin pe gânduri. *De ce nu*, s-a gândit el și a cerut legătura. Spre surprinderea lui, a durat doar câteva secunde ca să răspundă cineva.

— Behnke.

— Domnul Weinert, vă rog!

— Iarăși dumneavoastră? N-ați mai sunat și ieri?

Rath a tăcut.

— Mă tem că domnul Weinert doarme încă.

— Atunci, vă rog să-l treziți! E important.

Era improbabil să-l prindă pe Weinert cu una dintre fetele lui, căci jurnalistul le trimitea de obicei acasă încă din timpul nopții, când Behnke dormea adânc sau era așa de beată, că nu auzea nimic. Dar de trezit, putea să-l trezească. Atâta bucurie de răul altuia era permisă. Weinert părea încă adormit când a răspuns cu

un „Da!” care semăna mai mult a căscat.

— Trebuie să ne schimbăm puțin aranjamentul.

— Gereon?

— Ai înnebunit?! Cum să-mi strigi numele? Vrei să se supere Behnke pe tine?

— De ce mă scoli din pat în miezul nopții?

— E dimineața devreme. În orice caz, proprietăreasa s-a trezit deja.

— Ea n-a stat trează aseară așa de târziu ca mine.

— Te sun din cauza mașinii. Ai putea să mi-o aduci o jumătate de oră mai târziu decât am stabilit?

— Perfect, atunci pot să mai dorm!

— …și nu o adu la mine. Ne întâlnim la Bahnhof Zoo. E mai aproape pentru tine.

— Nicio problemă. Și mi-aduci atunci și mașina de scris?

— Voiam să-ți aduc mai târziu monstruozitatea asta grea. N-aveam de gând să o car cu metroul. Nu poți să ți-o aduc mai târziu? În seara asta?

— Vorbim aici de mașina mea de lucru. Dacă eu pot să merg cu ea cu metroul, poți și tu. Dacă nu, ia un taxi!

Așa a ajuns Rath la ora șapte și jumătate la Bahnhof Zoo, cu mașina Remington cea grea și cu servieta maro sub braț. Se simțea destul de stupid, senzație accentuată de faptul că bărbatul de la tejghea l-a întrebat dacă ar vrea să lase mașina de scris. Rath a spus că nu.

— Înțeleg, a spus acesta, v-ați scos doar iubita la plimbare. Ar fi mai bine să-i cumpărați o lesă, ca să nu mai trebuiască să o cărați așa.

Rath n-avea chef de glume.

— Am nevoie de câteva informații, a spus el și a pus mașina de scris pe tejghea ca să poată să-și scoată legitimația de serviciu.

— Ca să vezi! Poliția are birouri mobile în zilele noastre! Și cu infractorii ce faceți? Îi cărați în spate când îi prindeți?

— Ar trebui să vă duceți la varietéu cu glumele astea proaste…

— Asta-mi spune mereu și Ilse a mea…

— …dar din nefericire, Poliția Prusacă nu are chef de glume. Ar fi mai bine să vă păstrați poantele proaste pentru audiția la

Wintergarten!

— Gata, gata, am înțeles! Mai nou, e interzis umorul?

Rath i-a arătat poza Vivianei Franck.

— Vă mai amintiți de femeia asta?

— Cine nu-și amintește?

Ochii mici și negri au început să-i sclipească de după tejghea.

— Am văzut-o în *Abject*. Divin! E Franck, nu?

— Se presupune că doamna a lăsat aici, acum vreo trei săptămâni, mai multe valize mari. Ca să fim mai specifici, pe 8 februarie, în jurul orei zece. A fost ridicat bagajul între timp?

— Cam multe întrebări deodată, a spus bărbatul și a căzut pe gânduri. Asta a fost într-o duminică, nu-i așa? Atunci n-am fost de serviciu, dar mă pot uita să văd dacă găsesc ceva. Se întâmplă rar ca un bagaj să rămână atât timp aici.

— Atunci vă rog să faceți asta!

— Se poate să dureze puțin.

— Nu mă deranjează.

— Pe dumneavoastră, nu, dar pe clienți, da. Primesc ajutoare abia pe la zece.

— Mă ocup eu de oameni. Dumneavoastră mergeți și vedeți despre ce este vorba!

— Ei, mașină de scris aveți deja, deci n-ar trebui să fie o problemă să completați formularul.

Bărbatul a părut că se gândește un moment dacă-i vine vreo idee pentru o glumă mai bună, dar a dispărut pe o ușă care ducea într-o cameră fără ferestre, aflată alături. Era destul de aglomerat în gară, dar păreau să fie mai ales navetiști. Nimeni nu venea să lase sau să ia bagaje. Bărbatul s-a întors după cinci minute. A venit fără bagaje, dar cu un teanc de cartoteci pe care le-a pus pe tejghea, lângă mașina de scris.

— Aici sunt înregistrate toate bagajele care se află aici de mai bine de două săptămâni. Haideți să vedem!

A frunzărit prin teanc și chiar a găsit ceea ce căuta.

— Iată-l, pe 8 februarie. Trei valize, predate la ora 9.45. Numărul 3707. Va fi scump să le ridice de aici.

— Pot să le văd?

— Asta nu se poate! Bărbatul a făcut subit o mină importantă. Trebuie să aveți numărul 3707 sau o hotărâre judecătorească,

altfel totul rămâne la locul său. Regulile sunt reguli.

— Dar dacă ați arunca dumneavoastră o privire și mi-ați relata pe scurt...?

— Asta e și mai interzis! Chiar credeți că noi umblăm prin bagajele clienților?

L-a privit indignat, dar și-a recăpătat imediat buna dispoziție și i-a făcut lui Rath cu ochiul.

— Nu vă bateți capul, domnule comisar, dacă era un cadavru înăuntru, mirosea deja!

Rath n-a mai spus nimic, ci doar i-a mulțumit politicos. S-a așezat apoi la cafeneaua din gară cu un teanc de ziare în față, având timp mai mult decât suficient pentru o ceașcă de cafea. Chelnerul n-a comentat nimic de mașina de scris sau de teancul de ziare pe care Rath l-a luat la masă. Cafeneaua nu era prea aglomerată, majoritatea berlinezilor neavând timp pentru o cafea înainte de ora 8.

Soarele se ridica încet din spatele copacilor goliși din grădina zoologică. Părea că urmează o zi frumoasă. Rath a frunzărit ziarele. Câteva momente neplăcute din timpul înmormântării lui Wessel. N-a fost niciun incident prea serios, deși comuniștii au făcut tot ce le stătea în putință să-i provoace pe naziști. Noroc de Gräf că n-a trebuit să meargă și el! Secretarul criminalist a trebuit să-și acopere șeful de mai multe ori în decursul ultimelor zile, s-a gândit Rath. Nu trebuia să uite acest lucru și trebuia să se arate recunoscător față de partenerul său.

Demisia ministrului de Interne Grzesinski nu mai era de mult o veste importantă pentru cotidienele din Berlin, locul de pe prima pagină fiind luat de speculațiile pe tema unei posibile crize guvernamentale. Oare marea coaliție nu era așa de stabilă cum pretindea tatăl său, om cu vechi convingeri centriste? Dar nu toți cei de centru se înțelegeau bine cu socialiștii, așa cum o făcea directorul Engelbert Rath, cel care le datora o bună parte a carierei sale.

Ziarele se lansau în speculații și în cazul Winter, mai ales în privința teoriilor de sabotaj propuse de Bellmann, fără însă ca numele lui Oppenberg să fie menționat. Cotidienele erau suficient de precaute încât să nu-l numească, deși Rath era sigur că Bellmann le-a dictat conștiincios, chiar și pe litere, numele

rivalului său, pe care îl ura atât. Probabil că n-a uitat să menționeze: „Dar pe toate astea nu le știți de la mine”. Oricum, se împrăștiau cele mai nebunești zvonuri, ceea ce nu era de mirare cât timp jurnaliștii nu primeau noutăți de la secție. Cotidienele au informat că Böhm era acum cel care conducea ancheta, dar că acesta nu a putut sau nu a vrut să le spună nimic nou jurnaliștilor. Comisarul-șef nu apărea într-o lumină prea bună. Rath a observat mulțumit că majoritatea ziarelor îl numeau „comisarul Böhm”, deși era absolut clar că îi știau gradul corect. Asta avea să-l enerveze foarte tare pe buldog. Încet, încet, s-a făcut timpul să plece, așa că și-a terminat de băut ceașca de cafea. A lăsat un bacșiș mic. Dar chelnerul putea să se servească din restul de cafea pe care-l lăsase în cafetieră.

Weinert a ajuns punctual la locul întâlnirii. Ceasul aflat în piațeta din fața gării arăta exact opt și jumătate atunci când Buickul a trecut prin fața sa și a parcat într-un loc marcat drept stație de autobuz. Jurnalistul a lăsat motorul pornit și a coborât din mașină. Au trebuit să se grăbească, fiindcă șoferul de autobuz din spate i-a atenționat cu un claxon prelung că avea nevoie de acel loc.

— Încotro mergem? a întrebat Rath.

— Doar până la Nürnberger Straße. Apoi ai scăpat de mine.

Rath a rămas în mașină când a oprit în fața apartamentului lui Weinert și și-a luat rămas bun de la jurnalist. Când a văzut intrarea în clădire, și-a amintit de modul în care s-a ascuns acolo odată, împreună cu Charly, de Behnke. Cât de mult trecuse de atunci!

22.

A ajuns la secție puțin după ora nouă. Cu servieta maro sub braț, avea senzația că arăta ca un agent de asigurări. În mod normal, nu venea la muncă decât cu pălăria, paltonul și arma de serviciu. Erika Voss îl aștepta deja.

— Iată-vă, în sfârșit! Domnule comisar, nici nu v-ar veni să

credeți ce se întâmplă aici! Comisarul-șef Böhm…

— Atunci sunați-l pe Böhm și spuneți-i că am ajuns. De fapt, mai așteptați puțin! Mai am câteva lucruri de rezolvat.

— Dar aveți ceva curaj!

— Chiar am. În cele din urmă, lucrez la criminalistică. Gräf a ajuns deja?

— A și plecat. La ora nouă este o ședință în camera mică de conferințe pentru toți cei care…

— Henning și Czerwinski?

— Pe ei i-a trimis Böhm la filaj pe Guerickestraße.

— Dar văd că sunteți bine informată.

— Cineva trebuie să țină socoteala, domnule comisar!

Aceasta a zâmbit pe sub șuvițele de păr blond care îi cădeau pe față.

— Atunci, puteți să mă ajutați cu asta, a spus.

A scos din servietă raportul pe care-l bătuse la mașina de scris a lui Weinert. Secretara a încuviințat ascultătoare și a scos din sertar un capsator și un dosar.

— Mai aveți aici și alte acte în cazul Winter? a întrebat Rath în timp ce aceasta perfora marginile hârtiilor.

A clătinat din cap.

— Gräf le-a luat pe toate cu el.

— Bine, atunci acest raport va trebui să fie suficient. Dați-mi-l, vă rog!

Rath a luat dosarul și a făcut impresia unui om manierat când l-a băgat în servietă.

— Bine, atunci mă duc în cușca leului.

L-a privit plină de compasiune.

— Mult succes, domnule comisar!

Erika Voss nu-l mai încurajase niciodată de când lucrau împreună. Aproape că a fost mișcat de acest gest.

Se simțea cumva înarmat când a deschis ușa sălii mici de conferință, cu geanta de piele sub braț. Ședința începuse de mai bine de douăzeci de minute, după cum arăta norul de fum de țigară din încăpere. Rath s-a opus instinctului de a-și scoate pachetul de Overstolz și a răspuns privirilor curioase cu un salut din cap. Câțiva colegi au început să șușotească. Rath l-a găsit pe Gräf, lângă care era și un loc liber, și s-a așezat.

— Bună dimineața! a spus el.

— Omule, Gereon! a spus secretarul criminalist.

N-a mai continuat, ci a făcut doar cu mâna prin aer un gest care sugera să aibă grijă.

În față, pe podium, Kronberg de la ED prezenta rezultatele investigațiilor din ziua precedentă.

— ...A fost îndepărtat manual, astfel încât reflectorul să nu mai fie ținut decât de un șurub, care fusese desfiletat parțial, și de un știft pentru siguranță, a continuat Kronberg cu vocea sa monotonă.

Acesta citea de pe o foaie și prezentarea era cât se poate de plictisitoare. Câte un coleg nu se putea opri din căscat.

— Era suficient să tragi de știft, a continuat Kronberg, pentru ca pârghia deja descrisă și cablul atașat la aceasta să slăbească șurubul și, astfel, reflectorul, deoarece și-a pierdut susținerea, să cadă. Exact acest lucru pare să se fi întâmplat în data de 28 februarie a acestui an. Intenția evidentă a fost de a provoca moartea sau cel puțin rănirea gravă a actriței Bettina Winter.

Rath a fost uimit de formulările pe care le putea folosi Poliția Prusacă pentru a descrie moartea unui om. Întregul aparat polițienesc era în stare să descrie moartea în chinuri a unui om de parcă ar fi fost vorba despre o procedură tehnică, despre un experiment de fizică la școală. Kronberg a privit peste ramele ochelarilor, probabil ca să se asigure că până și ultimul om din sală care-l mai asculta renunțase deja.

— Pe baza construcției găsite la fața locului și a plasării acesteia, se poate lesne presupune că...

— Dumneavoastră nu trebuie să presupuneți nimic, dragul meu Kronberg, lăsați asta în seama noastră!

Kronberg se pare că nu reușise să-l adoarmă pe Böhm. Bărbatul de la ED l-a privit puțin ofensat din cauza acestei întreruperi nepoliticoase, dar nu și-a permis să protesteze. I-a făcut comisarului-șef loc la pupitru.

— Mulțumesc mult colegului Kronberg, a început buldogul.

În gura lui până și un cuvânt de mulțumire suna ca o mustrare.

— Comisare Rath? a continuat el. Am avut mai devreme impresia că am văzut cum v-ați strecurat până la noi.

Toți s-au întors spre el. Deodată, s-a lăsat o liniște profundă, ca atunci când, la școală, un profesor întreabă cine a pus buretele ud pe scaunul său.

— Comisare Rath? Ah, iată-vă! Ați avea bunăvoința să veniți la pupitru și să ne prezentați pe scurt ce ați întreprins în cazul Winter în ultimele zile?

Rath i-a făcut un semn scurt lui Gräf, apoi s-a îndreptat spre pupitru. În timp ce mergea spre partea din față a sălii de conferințe, și-a scos raportul din geanta de piele.

— Bună dimineața, dragi colegi! a spus el de la pupitru. Bună dimineața, domnule comisar-șef!

Rath a ridicat dosarul cu raportul.

— Mi-am permis, a continuat el, să rezum rezultatele investigațiilor mele de până acum într-un raport pe care…

— Nu mai bateți câmpii! Treceți, vă rog, la subiect!

Rath a privit în direcția lui Böhm, care-l întrerupsese. Ochii acestuia îl priveau fix și nemișcați, de parcă erau două biluțe de sticlă care înghețaseră. *Bine*, s-a gândit Rath, *atunci nu voi ezita nici eu să-mi etalez meritele*.

— Colegul Kronberg v-a povestit câte ceva despre construcția pe care *eu* am descoperit-o ieri pe platoul de filmare Terra, sublinie scoțând scenariul din geanta maro. Și aici am planul după care… sabotorul, așa îl voi numi în primă instanță, a acționat. Acesta s-a folosit de scenariul și de planul de filmare pentru *Furtuna dragostei*, ultimul film turnat cu Betty Winter.

A făcut o pauză și s-a uitat la audiență. Fețe curioase, tăcere încordată. Colegii erau curioși, poate, să vadă cum îl va desființa Böhm pe comisarul neascultător. Rath și-a explicat teoria: Krempin era cel care a făcut acea construcție pentru a distruge camera de filmat cu sunet, dar a fost descoperit de cineva și tocmai de aceea a demontat în ultimul moment construcția, înainte să plece valvârtej de pe platoul de filmare. Altcineva trebuie să se fi folosit de construcția pe care a și instalat-o mai târziu. Böhm l-a lăsat să vorbească până la capăt.

— Cum ați ajuns la ideea asta absurdă? a întrebat el.

Rath a inspirat adânc înainte să răspundă.

— Am crezut că am clarificat destul de detaliat acest aspect. Scena 49 a fost filmată dimineața, puțin înainte de ora 11, și

atunci efectul special funcționa încă. Însă, în după-amiaza aceleiași zile, atunci când a fost filmată scena 53, maneta a deșurubat ultimul șurub care mai ținea reflectorul. E vorba de mecanismul pe care l-a explicat Kronberg. Felix Krempin nu poate să fie vinovatul, pentru că acesta nu se mai afla încă de la ora 11 pe platoul de filmare.

— Cum ați ajuns la concluzia asta?

— Pe baza declarațiilor martorilor Lüdenbach și Krieg, a spus Rath. Acestea sunt susținute de alte declarații, conform cărora Felix Krempin a fost văzut pentru ultima oară pe platoul de filmare în jurul orei 10.

— Asta înseamnă că nu sunteți la curent, domnule comisar, a spus Böhm. Declarațiile martorilor se contrazic în această chestiune și de aceea vom merge, astăzi, cu toții, încă o dată pe platoul de filmare, pentru a cerceta, din nou și cu mai multă atenție, această problemă. Ați fi știut acest lucru dacă ați fi ajuns la timp la ședință. Mai repet încă o dată de dragul dumneavoastră: trei martori afirmă, între timp, că este posibil ca Felix Krempin să se fi aflat încă pe platoul de filmare la orele prânzului. Oră la care se pregătea filmarea scenelor de după-amiază. Ce se întâmplă acum cu frumoasa dumneavoastră teorie?

Rath nu a știut ce să-i răspundă. Stătea acolo de parcă ar fi fost tocilarul clasei, care tocmai a picat un examen important, aflat în fața profesorului dezamăgit și expus bucuriei colegilor pentru răul altuia. Dar Böhm deja nu-l mai băga în seamă, ci s-a adresat colegilor adunați în sala de conferințe.

— Domnii mei, știți ce aveți de făcut, a spus el. La treabă!

Flecăreli mai zgomotoase și tot felul de șoapte au rupt tăcerea. Sala s-a golit încet. Rath și-a împachetat lucrurile și a dat să plece când l-a reținut Böhm.

— Unde vreți să mergeți?

— La treabă.

— Care treabă? V-am dat vreo sarcină?

Rath n-a spus nimic. L-a privit pe buldog direct în ochi. Nu-i va face lui Böhm plăcerea de a se supune.

— Ați putea să-mi dați raportul dumneavoastră, a spus Böhm, și apoi sunteți, pentru moment, eliberat de lucrul la cazul Winter.

Rath a vrut să protesteze, dar și-a ținut gura. Se vor schimba

lucrurile. I-a întins lui Böhm dosarele.

— Ce-ar trebui să fac în loc de asta, domnule comisar-șef!

— Mergeți, pur și simplu, înapoi la locul dumneavoastră de muncă și veți vedea ce mai aveți de făcut.

Rath a văzut la ce se referea Böhm atunci când i-a spus că va vedea ce are de făcut. A găsit munți de acte pe birou.

— Ce-ar trebui să fac eu cu astea? și-a întrebat el secretara.

Erika Voss a ridicat din umeri.

— Tocmai ce le-a adus domnișoara Steiner. Cu salutări călduroase din partea comisarului-șef Böhm. N-a spus mai mult de atât.

Rath s-a uitat la teancul de hârtii. Era vorba de cazul Wessel. Dezordonat și haotic. Iar el trebuia să selecteze, ordoneze și să pregătească totul pentru procuror. Asta era instrucțiunea transmisă de Böhm. Buldogul părea că face absolut totul în scris acum. Era prima dată când avea de-a face cu acest caz, prima dată după acel ordin ridicol de a merge la înmormântare. Era exact tipul de muncă pe care Rath îl ura, era, pur și simplu, o muncă la care nu trebuia să gândească, o muncă greoaie și monotonă. Era o pedeapsă. Cineva a bătut la ușă și Erika Voss și-a băgat, curioasă, capul pe ușă.

— O cafeluță? a întrebat ea.

— Nu, mulțumesc! a spus el. Unde e Gräf? Doar a fost și el la ședință mai devreme.

— A plecat din nou, a spus secretara. A plecat cu Lange la Grunewald. Știu doar că s-au dus să cerceteze grădinile urbane din Wedding. Böhm crede că acest Krempin s-ar ascunde pe undeva pe acolo.

Böhm i-a spus lui Rath în mod clar și în scris că trebuie neapărat să scrie un raport despre funeraliile lui Wessel, raport pe care doar Gräf putea să-l scrie, pentru că el a fost sâmbătă la cimitir.

— Dacă sună Gräf, vă rog să-i faceți direct legătura cu mine.

— Domnule comisar, nu mi-aș face prea multe speranțe, lucrurile devin așa de complicate cum au fost la dumneavoastră în ultimele zile, a spus Erika Voss și a închis ușa.

Rath a început să sorteze documentele și a ajuns imediat să

aibă mai multe teancuri de dimensiuni diferite pe birou: declarațiile martorilor, rapoarte, descrieri ale locului faptei, poze ale locului faptei, rapoarte medicale, rapoarte tehnice, dovezi, rezumate, concluzii posibile. La ora 13 a sunat telefonul. Rath a sperat că era Gräf, dar a fost dezamăgit, căci nu era decât Erika Voss, care era din nou prea leneșă ca să se ridice.

— Domnule comisar? Este un domn Ziehlke aici, care dorește să discute cu dumneavoastră.

Așa era! Uitase complet de el.

— Spuneți-i să intre, a spus el și, puțin după aceea, cineva a bătut la ușă.

Friedhelm Ziehlke își scosese căciula și acum o frământa în mâini.

— Am venit, domnule comisar, a spus el și a privit în jur. Ce birou drăguț aveți!

Rath a vrut să-i ofere șoferului de taxi un loc, dar a observat că scaunul pentru vizitatori era ocupat de un teanc de documente legate de cazul Wessel.

— Haideți să ieșim! a spus Rath. Aici e puțin cam incomod în momentul de față.

— Curățenia de primăvară? a râs Ziehlke.

— Aveți chef de o bere la Aschinger?

— Sunt încă la serviciu, dar n-aș refuza un Bratwurst sau așa ceva.

Afară, în Alexanderplatz, era gălăgie. Ciocanele cu aburi continuau să înfigă bare de fier în pământ, deși se spunea că metroul e ca și terminat. Garduri de șantier le blocau drumul peste tot și Rath avea senzația că acestea își schimbau poziționarea aproape în fiecare zi. De aceea trebuia să-ți cauți de fiecare dată un alt drum prin labirint pentru a putea traversa piața.

— N-am mai fost de mult aici, a spus Ziehlke. Orice taximetrist care are cât de cât mințile acasă încearcă să evite Alex.

Oricât de mult s-ar fi demolat deja din Alexanderplatz, Aschinger reușea să-și păstreze locul. Chiar dacă vechiul imobil trebuia demolat, restaurantul rămânea în noul edificiu, lucru adus la cunoștință clienților prin mici afișe. Rath nu-și putea imagina Alex fără Aschinger. Jumătate din secție mânca aici la

prânz sau bea o bere după serviciu. Ca de obicei, localul era ticsit la prânz. Rath a comandat un Bierwurst cu salată de cartofi și un Sinalco pentru Ziehlke și o friptură de vită înăbușită cu găluște de cartofi și un pahar de apă minerală Selter pentru sine. Măcar taximetristul nu voia să mănânce ficat prăjit.

— Drăguț din partea dumneavoastră că mă invitați, a spus Ziehlke și a început să-și taie Bierwurstul. Deci ar trebui să mă uit la niște fotografii.

Rath a încuviințat și și-a atacat și el friptura.

— Aș vrea să vă uitați foarte atent la fiecare fotografie. Poate că printre ei se află bărbatul care a așteptat-o pe Vivian Franck, dar haideți să mâncăm mai întâi!

— De ce o căutați pe Franck, de fapt? a întrebat Ziehlke între două guri de salată de cartofi. Încă nu mi-ați spus.

— E dată dispărută, i-a răspuns Rath.

După ce chelnerul a strâns farfuriile, Rath a scos din buzunar plicul cu fotografiile trimise de Oppenberg. Erau aproape douăzeci de portrete ale unor actori, dar și ale altor bărbați cu care Oppenberg se gândea că Vivian se întâlnea în secret, iar Felix Krempin era unul dintre ei. Poza pe care i-a dat-o era puțin mai bună decât cea de la petrecerea de Crăciun, de la Bellmann. Șoferul de taxi a studiat cu atenție fiecare imagine, dar a clătinat din cap de fiecare dată. Doar de două ori a ezitat în fața unei fotografii înainte de a o pune la o parte cu un „Nu” hotărât: când l-a văzut pe Krempin, despre care a remarcat că-l știe de la ziar, iar a doua oară, în fața unui actor cu părul închis la culoare, despre care a spus într-un final că era același gen, dar nu era el. Rath a pus separat fotografia acestuia din urmă și i-a mulțumit lui Ziehlke.

— Dacă-l recunoașteți pe acest bărbat, oriunde, dacă-l vedeți pe un afiș de cinema, dacă se urcă la dumneavoastră în taxi sau chiar dacă-l vedeți doar pe stradă, vă rog să mă sunați, a spus el. La orice oră!

Înainte să se întoarcă la Cetate, Rath a căutat o cabină telefonică și l-a sunat pe Oppenberg. A reușit să obțină o invitație la cină de la secretara sa.

Erika Voss încă nu se întorsese din pauză când Rath s-a întors

la biroul său și a început să se ocupe de teancurile de hârtii. Citea din când în când câte ceva din acte, dar se bloca de fiecare dată. Era un caz ciudat, iar naziștii îl exploataseră la maximum pentru a crea impresia unui martir. O proprietăreasă cheamă câțiva prieteni comuniști să bată un chiriaș care a întârziat cu plata chiriei. În mod convenabil, l-a chemat chiar pe Ali Höhler, fostul proxenet al prostituatei care s-a mutat cu Wessel. Situația scapă de sub control și Wessel, SA Sturmführer, primește încă de la ușă un glonț în față. E un glonț care-l transformă în martirul naziștilor, un martir comic. Wessel era mezinul unui preot care a ajuns în cel mai scurt timp la cârma diviziei SA din Friedrichshain, dar care s-a îndrăgostit mai apoi de o curvă, neglijând astfel în mod penibil îndatoririle față de SA. Lui Goebbels nu-i păsa de toate astea. Sturmführerul era un martir perfect pentru nazistul-șef din Berlin. Mai mult decât atât, a fost, până la urmă, o întâmplare fericită că acesta a murit din cauza rănilor suferite, altfel, era posibil să se fi hotărât să se retragă din NSDAP. În ultimele luni, cel puțin, părea că Wessel își pierduse apetitul pentru politică. Se zvonea chiar că ar fi devenit proxenetul iubitei sale, dar asta părea să fie mai mult o acțiune de defăimare inițiată de comuniști.

Un sunet răgușit i-a întrerupt lui Rath firul gândirii. Telefonul de pe biroul Erikăi Voss suna. Poate că era Gräf. Rath a preluat apelul folosind telefonul de pe biroul său.

— Da?

— Am legătura cu biroul comisarului Gereon Rath? Departamentul A? a întrebat o voce de femeie.

— Cu Rath în persoană. Și cu cine am onoarea?

— Greulich, de la biroul doctorului Weiß. Adjunctul șefului poliției dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră, domnule comisar, într-o jumătate de oră.

— În ce problemă?

— Asta vă va spune doctorul Weiß în persoană.

Rath era surprins. Până atunci nu-l văzuse decât din depărtare pe Vipoprä, cum era numit la Cetate adjunctul lui Zörgiebel, și nu schimbase niciun cuvânt cu acesta, în afară de formalități. Ce putea să vrea doctorul Weiß, care era în mod cert unul dintre cei mai buni criminaliști din Berlin, de la un simplu comisar precum

Gereon Rath? S-a plâns oare Böhm superiorului său? În orice caz, părea că va avea probleme. Ar fi preferat să aibă de-a face cu Zörgiebel, bunul prieten al tatălui său, dar acesta plecase la carnavalul de la Mainz.

Rath și-a petrecut următoarea jumătate de oră gândindu-se la această întrebare, apoi i-a scris un bilețel secretarei, care nu se întorsese încă din pauză, și a plecat din birou.

Greulich era îmbrăcată colorat, contrar numelui ei.

— Domnii vă așteaptă deja, a spus secretara și Rath s-a întrebat ce putea să însemne acel plural. A sosit domnul Rath, a spus ea apoi în receptor.

Apoi, adresându-i-se lui Rath:

— Puteți să mergeți!

Doctorul Bernhard Weiß se afla în spatele unui birou imens, plin de acte. Ochi vii în spatele unor ochelari groși. Bărbatul transmitea autoritatea fără să facă eforturi, iar asta îl agita pe Rath. Se putea lămuri cu Zörgiebel, dar adjunctul său părea să fie de alt calibru: pe el nu-l puteai păcăli ușor. Cu toate acestea, prezența celui de-al doilea om din cameră l-a liniștit.

Ernst Gennat.

N-avea cum să iasă așa de rău dacă Buddha era prezent. Rath știa că Gennat îl place.

— Bună ziua, domnilor! a spus comisarul intrând pe ușă.

A dat mâna cu cei doi, respectând ierarhia instituțională.

— Așezați-vă, vă rog! a spus Weiß.

Îndemnul suna puțin rece. Nu era un „Luați loc, vă rog!” Parcă era la școală. Rath s-a așezat pe un fotoliu tapițat de lângă Gennat. Pentru un moment, s-a lăsat tăcerea. Prin ușa capitonată răzbătea sunetul oarecum liniștitor al mașinii de scris.

— Mă bucur că ați reușit să veniți așa din scurt, domnule comisar! a început Weiß. Este vorba despre o chestiune delicată.

Situația i se părea cunoscută lui Rath. Cu jumătate de an înainte, cineva îl acuzase de omor și atunci Gennat a abordat situația într-un mod similar.

— Domnule comisar, a spus Weiß, haideți să trecem direct la subiect, l-a privit Vipoprä direct în ochi, continuând: cum ați descrie relația dumneavoastră cu comisarul Frank Brenner?

Aha, deci despre asta era vorba! Brenner a transformat mica

lor ceartă privată într-o chestiune de serviciu.

— Nu tocmai prietenoasă, a spus Rath, mai degrabă... să spunem colegială.

— Așa deci. Am primit o plângere, a continuat el, comisarul Brenner afirmă că l-ați lovit de mai multe ori, nemotivat, în noaptea de duminică, în localul Rezidenz-Casino.

Weiß a făcut o pauză și l-a privit.

— Ce aveți de spus despre asta?

— L-am lovit pe colegul Brenner, domnule, a spus Rath, dar nu fără motiv.

— Ce fel de motiv poate să existe ca să loviți un coleg în public? a întrebat Weiß. Știți foarte bine că trebuie să aveți grijă să mențineți buna reputație a instituției în orice circumstanță.

— N-avea nimeni cum să-și dea seama că suntem polițiști, a spus Rath, eram la un bal mascat și eram amândoi costumați.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

— A existat un motiv, domnule Weiß, dar cu toate acestea, a fost unul personal, a spus Rath. Comisarul Brenner a jignit onoarea unei doamne.

— Onoarea unei doamne?

— O cunoștință comună.

— Domnule comisar, vremurile în care ne duelăm pentru onoarea unei doamne au trecut, slavă Domnului! Nu vi se pare că reacția dumneavoastră a fost exagerată?

— L-am avertizat pe colegul Brenner, l-am rugat să înceteze să mai vorbească așa.

— Ce anume spunea?

— Lucruri fără cap și coadă, lucruri repulsive, domnule Weiß. Nu aș vrea să repet acele vorbe în momentul de față.

— Și despre ce doamnă este vorba?

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă spun acest lucru.

— De ce nu?

— Dacă-mi permiteți, asta nu vă privește! Conflictul meu cu colegul Brenner a fost unul personal, ține de viața mea privată.

— Dacă dumneavoastră, funcționar al poliției, loviți pe altcineva, fie că e un coleg sau un civil, atunci nu mai e treaba dumneavoastră personală!

Weiß a ridicat tonul și Rath și-a dat seama că trebuia să ia

lucrurile în serios.

— Mă scuzați, domnule, nu la asta m-am referit, dar nu aș vrea să o amestec pe doamna în cauză în această chestiune.

— N-am vrut să vă jignesc, domnule comisar, a spus Weiß.

Părea mai reconciliant acum.

— E doar vorba de a numi eventuali martori care ar putea să facă declarații în favoarea dumneavoastră. Comisarul Brenner l-a numit pe secretarul criminalist Czerwinski, care a fost martor al acestui incident.

— Și ce spune Czerwinski?

— Încă nu l-am audiat cu privire la acest incident.

— Dacă-mi permiteți, domnule, așa ca între colegi, sunt de altă părere. Nu știu dacă putem vorbi chiar despre un incident.

— Nu mai încercați să minimalizați ceea ce s-a întâmplat! Comisarul Brenner s-a gândit chiar să depună plângere împotriva dumneavoastră și să ceară începerea procedurilor disciplinare împotriva dumneavoastră, dar am putut, din fericire, să-l conving că ar avea mai mult sens să rezolvăm intern această chestiune. Ce credeți că s-ar întâmpla dacă acest incident ar ajunge la urechile presei?

— De ce nu e Brenner aici? Am putea să dăm mâna și toată chestiunea ar fi încheiată și uitată. Așa am rezolva totul.

— Comisarul Brenner este, în momentul de față, inapt de muncă din cauza rănilor suferite, a spus Weiß pe un ton deosebit de formal.

Rath a înghițit în sec. N-avea cum să-l fi bătut așa de tare pe grăsan. Să fi căzut Brenner după ce l-a lovit? Și-a amintit despre mâna bandajată.

— Îmi pare rău să aud!

— Așa ar și trebui să vă pară.

Weiß l-a privit cu asprime și Rath a avut senzația că era un specimen analizat la microscop.

— Vi se întâmplă des să pierdeți cumpătul? a întrebat el într-un sfârșit.

— La ce vă referiți, domnule?

— Întrebarea mea a fost cât se poate de clară. Vă puteți ține temperamentul sub control?

Asta trebuia să fie o aluzie? Rath nu era sigur ce anume știa

adjunctul lui Zörgiebel despre ceea ce se întâmplase în Köln, dar asta nu avusese nimic de-a face cu temperamentul său. Nu avea cum să se refere la asta.

— Desigur, domnule Weiß, responsabilitățile mele, în calitate de funcționar al poliției, îmi sunt pe deplin cunoscute.

— În afară de această dată, în mod clar.

— Așa e, domnule!

— Bine, atunci aveți grijă să nu se mai repete așa ceva niciodată. Mâine dimineață vreau să primesc raportul dumneavoastră cu privire la acest incident.

— Bine.

Rath a crezut că poate să plece. S-a ridicat din fotoliu, aruncându-i cu colțul ochiului o privire lui Gennat.

— Un moment, domnule comisar, a spus Weiß, încă n-am terminat cu dumneavoastră!

Ce-o mai fi? s-a întrebat Rath și s-a așezat la loc.

— Ne-ar plăcea să auzim ce aveți de spus despre asta, a spus Weiß.

A pus pe masa din fața lui Rath ultima ediție a cotidianului *B.Z. am Mittag*. Ziarul era proaspăt tipărit. Rath nu cunoștea articolul pe care Bernhard Weiß i l-a indicat cu degetul arătător. Cunoștea însă numele autorului.

Stefan Fink.

A citit articolul rapid, pe diagonală. Fink a dezgropat câteva zvonuri mai vechi, a mai scos câteva teorii ale conspirației de la Bellmann, dar a reușit să-l insereze pe comisarul Gereon Rath în toate locurile cruciale.

Poliția încă îl caută pe tehnicianul fugitiv. „Moartea lui Betty Winter nu a fost un accident", dezvăluie comisarul Gereon Rath ziarului nostru. Se caută deci un fugar sau un ucigaș? Comisarul Rath vorbește despre un „martor important", dar asta nu ar fi prima oară când poliția vrea să ademenească un suspect, folosindu-se de această descriere. Cât de mult a progresat ancheta poliției? Când va fi arestat presupusul ucigaș, care se află încă în libertate, printre noi? Comisarul-șef Wilhelm Böhm, cel care conduce ancheta în cazul Winter, nu a putut să răspundă la această întrebare. „Unul poartă mereu responsabilitatea în timp ce noi, ceilalți, facem toată treaba", spune Rath despre asta.

La naiba! Șobolanul!

— I-am spus deja chestorului Gennat că nu pun prea mare preț pe ceea ce apare în aceste articole de ziar.

Rath l-a privit pe Buddha. Acesta continua să tacă. Nu puteai citi nimic pe chipul său, însă nu părea la fel de prietenos ca de obicei.

— Ceea ce vreau să spun e că sunt citat împotriva voinței mele în acest articol.

— Înseamnă că nu-l cunoașteți pe acest Fink? Că nu l-ați întâlnit niciodată?

Weiß îi făcea impresia că s-a informat înainte să înceapă discuția.

— Cunoscut e modul greșit de a pune problema. A venit să discute cu mine pentru că voia să mă tragă de limbă, dar l-am refuzat.

— Nu prea rezultă asta din acest articol. A inventat toate aceste lucruri?

— Le-a scos din context.

Rath și-a dat seama că trebuia să aibă grijă. Era clar că Weiß vorbise deja cu redacția. Acestui Fink nu-i pasă de adevăr, ci doar de senzație. Nu se sfiește să facă probleme ofițerilor de poliție care refuză să coopereze. Nici comisarul-șef Böhm nu iese prea bine din povestea asta!

— Mulțumită comentariului dumneavoastră, domnule comisar!

Weiß a ridicat vocea.

— Mulțumită comentariului dumneavoastră! Cum vă permiteți dumneavoastră să vă comentați departamentul sau superiorii?! Ca să nu mai spun că faceți asta în fața presei!

— Nu asta s-a întâmplat!

Lui Rath i-a ieșit destul de bine tonul care exprima o indignare sinceră poate și din cauză că-i exprima sentimentele adevărate.

— Vreți deci să spuneți că nu ați spus niciodată așa ceva?

— Dacă am spus ceva de felul acesta, atunci în cu totul alt context! Și domnul Fink nu a spus în niciun moment că are intenția să mă citeze.

Weiß i-a aruncat din nou acea privire tranșantă.

— Aveți noroc că îl cunosc pe acest Fink, a spus el într-un final.

Aveți dreptate, e un tip lipsit de scrupule, altfel mi-ar fi foarte greu să vă cred.

Weiß s-a aplecat în față.

— Mai aveți multe de învățat despre modul în care trebuie să vă comportați cu presa din capitală, domnule comisar, a spus el. Afirmațiile necugetate pot avea urmări fatale, după cum vedeți! Noi, poliția, avem nevoie de presă, nici nu încape îndoială, dar să nu cădeți pradă iluziei că puteți manipula presa! Ei vă manipulează pe dumneavoastră!

— Ce-ar trebuie să fac, domnule? Să cer dreptul la replică?

Weiß a făcut un semn negativ cu mâna.

— Tocmai asta n-ar trebui să faceți! N-ați face decât să înrăutățiți lucrurile. Lăsați lucrurile așa cum sunt! Vreau doar să aveți mai multă grijă în viitor despre ce lucruri vorbiți.

Adjunctul președintelui poliției s-a ridicat din scaunul său de piele.

— Și, desigur, a spus el înainte să-i dea voie să plece, să vă cereți scuze de la comisarul-șef Böhm.

Rath a plecat împreună cu Gennat înapoi spre Departamentul A. Buddha nu a suflat nicio vorbă.

— Când vă întoarceți înapoi la Düsseldorf, domnule chestor? a întrebat Rath, care nu putea să mai suporte această liniște.

— După ce rezolv mizeria de aici, a spus Gennat. Nu încercați să vă dați bine! Sunt îngrozitor de supărat pe dumneavoastră. Și nu doar pentru că-mi pierd trenul acum! Dar nu o să vorbesc cu dumneavoastră despre asta pe culoar.

Acestea au fost singurele vorbe pe care Gennat i le-a spus pe tot drumul, care părea nesfârșit, spre Departamentul A. Dar au ajuns într-un sfârșit în biroul lui Gennat. Buddha i-a spus lui Trudchen Steiner, secretara sa de ani buni, că nu vrea să fie deranjat și l-a invitat pe Rath înăuntru.

— Pentru câteva minute.

Nu și-a arătat dispoziția față de secretară, dar Buddha a refuzat politicos ceaiul și prăjiturile pe care s-a oferit să i le aducă. Atunci, Steiner i-a aruncat lui Rath o privire compătimitoare. Până și cei mai duri infractori primeau ceai când veneau la Gennat.

Buddha a închis ușa și s-a așezat la birou. Gennat nu l-a invitat să se așeze pe canapeaua sau fotoliile tapițate, unde își primea de obicei musafirii, ci i-a indicat un scaun din fața biroului său, care era în mod normal rezervat păcătoșilor de la care voia să extragă confesiuni.

Gennat a tăcut o vreme îndelungată și l-a privit pe Rath. Nu-l privea cu reproș, ci mai degrabă interogator. Această privire îl făcea să se simtă incomod. Era privirea unui profesor care se întreabă de ce tocmai elevul lui preferat a fost varză la Bac.

— Nu înțeleg, a început Gennat într-un final, de ce faceți asemenea lucruri?

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu colegul Brenner, dar nu a fost chiar așa de rău cum părea mai devreme. Incapacitatea sa de muncă trebuie…

— Încetați odată cu Brenner! Asta e problema pe care o avea doctorul Weiß cu dumneavoastră.

— Atunci nu știu la ce vă referiți, domnule chestor!

— Nu vă prefaceți că n-am vorbit despre acest lucru cu câteva zile în urmă. E aceeași poveste. Dumneavoastră nu lucrați aici pe cont propriu, ci sunteți o parte a Departamentului A. Trebuie să împărtășiți cu noi, ceilalți, lucrurile pe care le știți.

— Dar, dacă-mi permiteți, domnule, asta am și făcut! Acum câteva zile, când a fost vorba de ascunzătoarea lui Krempin, i-am informat pe colegii Henning și Czerwinski. Și atunci când am găsit acea construcție pe platoul de filmare Terra, l-am informat imediat telefonic pe asistentul criminalist Gräf despre descoperirea mea, ca să…

— …doar că nu ați mai fost de găsit când Böhm a ajuns acolo cu oamenii săi.

— Ce-ar trebui să înțeleg din asta? I-am adus comisarului-șef Böhm o descoperire importantă care a contribuit semnificativ la progresul anchetei și el nu are altceva mai bun de făcut decât să se plângă superiorilor?

— Nimeni nu s-a plâns. Spre norocul dumneavoastră, comisarul-șef Böhm este un om loial, loial departamentului său, loial până și ultimului om care lucrează în acest departament, chiar dacă acesta este refractar.

— Presupun că prin aceasta vă referiți la mine, domnule

chestor.

— Nu încercați să faceți pe deșteptul!

Gennat ridicase vocea doar puțin, dar și-a dat seama că ar fi mai inteligent să tacă.

— Aici vorbim despre ceea ce înțelegeți dumneavoastră prin colegialitate, despre concepția dumneavoastră despre munca la poliție, în general.

Gennat s-a aplecat în față și l-a privit pe Rath direct în ochi.

— Aparatul polițienesc este un organism complicat, domnule Rath, un organism în care diversele părți trebuie să colaboreze pentru a alcătui întregul. Este un organism care, apropo, funcționează foarte bine. Acesta este și motivul pentru care avem ierarhii, acesta este și motivul pentru care trebuie să faceți ceea ce vi se spune să faceți. Cel mai bine e să cooperați prietenos și respectuos cu superiorii dumneavoastră, precum și cu cei aflați sub dumneavoastră în ierarhie. Arbitrariul, geloziile și rivalitățile nu-și au locul în departamentul meu. Ați înțeles?

Rath a încuviințat.

— Sunt pe deplin conștient cât de importante sunt aceste lucruri, domnule. Și mai știu și că n-am reușit să îndeplinesc aceste cerințe în totalitate, în ultimele zile, dar se mai întâmplă uneori în vâltoarea momentului să…

— În vâltoarea momentului! Suntem între noi aici, așa că nu-mi înșirați asemenea prostii! V-ați făcut nevăzut pentru că ați intuit că Böhm vrea să preia conducerea anchetei! Ați vrut să faceți în așa fel, încât să-i fie imposibil să vă readucă la locul dumneavoastră. V-a și reușit acest lucru, pentru câteva zile, cel puțin, dar, în perspectivă, a fost o mișcare prost gândită. Ați fi putut prevedea foarte ușor că lucrurile vor ajunge în stadiul în care se află astăzi. Dacă ați fi lucrat în mod normal, atunci Böhm, cu siguranță, v-ar fi lăsat să faceți parte în continuare din comisia de anchetă, chiar dacă n-ați fi coordonat-o. Acum ați rămas complet pe dinafară.

— Dacă-mi permiteți, domnule, dar asta arată că domnul Böhm nu gândește în perspectivă. Eu sunt cel care a făcut cele mai multe descoperiri în acest caz și de aceea ar avea sens dacă el ar…

— Comisarul-șef Böhm este superiorul dumneavoastră, l-a

întrerupt abrupt Gennat, și dacă vă trimite să spălați toaleta, asta-l privește doar pe el!

Buddha a ridicat vocea, ceea ce părea să-l surprindă chiar și pe el. Așa ceva se întâmpla foarte rar. Acesta a coborât imediat vocea, reluându-și obișnuitul ton patern.

— Și dumneavoastră veți face întocmai cum vă spun superiorii dumneavoastră. Ne-am înțeles?

Rath a tăcut și s-a gândit dacă și cum ar trebui să-l contrazică.

— Ați înțeles?

Buddha părea că vorbește serios. A încuviințat. Gennat continua să-l privească, iar Rath a început să înțeleagă de ce așa de mulți oameni se înmuiau sub această privire și mărturiseau chiar și cele mai cumplite infracțiuni.

— Nu aveți decât să vă mulțumiți pentru această situație, a spus Gennat. Doar din cauza modului arbitrar în care ați acționat ați ajuns aici.

— Așa este, domnule!

— Încetați cu slugărniciile! Aș prefera să vă schimbați comportamentul! Îl veți mai avea câțiva ani pe comisarul-șef Böhm sub nas. Obișnuiți-vă cu acest gând! Cred că nu vă spun acest lucru pentru prima oară.

— Nu.

— Atunci puneți odată la suflet ceea ce v-am spus! Trebuie să lucrăm împreună. Disputele personale nu-și au locul aici. Nu poate să ia nimeni în nume de rău faptul că Böhm nu v-a devenit cel mai bun prieten, dar chiar nu vreau să reiau aici povești mai vechi…

— Dacă-mi permiteți, domnule, comisarul-șef Böhm este cel care amestecă treburile personale cu cele profesionale. De când vă înlocuiește, mă lasă să mor de foame cu mâna întinsă. N-am primit niciun caz decent de când…

— Nu vă plângeți! Munca la poliție poate să fie destul de plictisitoare și, în același timp, a naibii de extenuantă. Poate să fie nespectaculoasă, că nu se interesează niciun ziar de ea, dar asta nu vă privește și nici nu trebuie să vă chinuiți gândindu-vă la acest lucru. Trebuie să vă achitați de îndatoririle de serviciu la fel de bine și conștiincios ca oricare altul și atunci veți fi remarcat, credeți-mă! Să atrageți atenția asupra dumneavoastră cu orice

preț... carierei dumneavoastră i-ar fi, în orice caz, de folos să nu mai atrageți atât de des atenția asupra dumneavoastră într-un mod neplăcut.

Vocea lui Gennat suna din nou mai împăciuitor.

— Sunteți un anchetator bun, domnule Rath, dar arătați-ne și că puteți naibii să faceți parte din corpul poliției! Și de o asemenea întrevedere cu doctorul Weiß nu am nevoie în viitorul apropiat. Am lucruri mai bune de făcut decât să mă ocup de comisari care se bat! Vă rog să vă asigurați că nu mai permiteți să se întâmple așa ceva!

— Desigur, domnule chestor! Îmi pare rău că v-am creat neplăceri! Cu toate acestea, trebuie să vă rog să interveniți ca Böhm să mă ia înapoi în comisia de anchetă a cazului Winter. Dacă-mi permiteți să remarc, eu sunt, dintre toți colegii de la Departamentul A, cel mai bine familiarizat cu acest caz.

— Nu îi voi impune comisarului-șef Böhm cum să împartă sarcinile de lucru. Sunt suficiente de făcut! Doar pentru că presa se interesează în mod special pentru acest caz cu actrița, nu înseamnă că celelalte sarcini trebuie să rămână nerezolvate. Faceți treaba pe care v-a dat-o Böhm și cereți-vă scuze de la el! Ați auzit ce v-a spus doctorul Weiß.

Acesta a fost ultimul lucru pe care i l-a spus Gennat. Buddha a început să-și aranjeze hârtiile de pe masă și nu i-a mai aruncat nicio privire comisarului. Rath întinsese prea mult coarda. Altfel nu se putea spune.

23.

Gräf încă nu sunase și nici nu era de găsit.

— E pe teren, a spus Erika Voss, care-și făcuse apariția între timp. E așteptat la secție abia mâine, după ședință.

Avea senzația că Böhm a încercat să-l separe pe Gereon Rath de partenerul său. Și buldogul însuși dispăruse. Erika Voss n-a făcut decât să ridice din umeri.

— Atunci sunați-i secretara și rugați-o să programeze o

întâlnire sau să mă sune înapoi, s-a răstit el la Voss. În orice caz, trebuie să vorbesc astăzi cu comisarul-șef.

Rath a izbit ușa și s-a așezat la birou. Îi venea să arunce actele pe jos, dar s-a stăpânit și și-a aprins un Overstolz. A simțit cum se liniștește. A ridicat receptorul telefonului imediat după ce a stins-o.

— Erika, a spus el, mergeți, vă rog, la ED și aduceți-mi tot ceea ce au strâns colegii despre un bărbat pe nume Höhler Albert.

Asta avea să o țină ocupată o vreme și să o împiedice să asculte ceea ce vorbea la telefon. După ce a auzit ușa trântindu-se, a verificat dacă Voss e într-adevăr plecată. În primul rând, a cerut legătura cu ziarul *B.Z. am Mittag*.

— Colegul Fink este foarte popular azi în poliție, a spus secretarul redacției înainte să-i facă legătura.

Înseamnă că Weiß chiar sunase.

— Domnule comisar Rath! a răspuns bucuros reporterul. V-ați hotărât totuși să-mi povestiți mai multe?

Rath l-a luat prin surprindere.

— Ce vă trece prin minte? s-a rățoit el la telefon. Ce scrieți în ziarul dumneavoastră?!

— Doar ceea ce v-am zis.

Fink nu s-a impacientat. Probabil că asemenea conversații telefonice nu erau ieșite din comun.

— Lucrurile stau în felul următor, domnule comisar, dumneavoastră și colegii dumneavoastră credeți că puteți să împiedicați prin tăcere apariția articolelor, dar vă înșelați. Dacă vreau să scriu o știre, atunci o scriu. Dacă nu vreți să-mi dați informații, atunci trebuie să pun împreună frânturi pe care mi le-ați livrat voluntar sau involuntar și trebuie să recompun în mod logic informațiile. Pe de altă parte, dacă m-ați fi informat pe larg, ați avea, în primul rând, mai mult control asupra știrilor și, în al doilea rând, un prieten nou.

— Cum ați ajuns la concluzia că aș căuta un prieten?

— Cum spuneam, n-are ce să strice.

— Ce vreți să spuneți, că am de pierdut dacă nu vorbesc cu dumneavoastră?

— Dacă vă referiți la articolul meu, comisarul-șef iese mult mai rău decât…

— M-ați citat împotriva voinței mele!

— Știați că vorbiți cu un reporter!

— Dar nu și că vreți să scrieți ceea ce vă spun!

— Asta e meseria mea.

— Nimic nu e mai departe de mine decât să vorbesc de rău un coleg în public.

— Dacă tot e așa de departe de dumneavoastră, atunci ar trebui să nu mai faceți asta în viitor.

Nenorocitul găsea mereu un răspuns la toate. Avea la fel de puțin sens să încerci să porți o discuție în contradictoriu cu el cum avea să încerci să tai capetele hidrei; imediat ce tăiai unul, creșteau alte zece.

— Ar fi trebuit să-mi spuneți că afirmațiile dumneavoastră sunt confidențiale, a continuat jurnalistul, căci eu respect asemenea înțelegeri.

— Nu am avut absolut nicio înțelegere!

— Atunci vedeți și dumneavoastră că ar fi fost mai bine să avem.

— Eu nu v-am zis nimic și nici nu am de gând să o fac. Cu toate acestea, sunt considerat la Alex a fi informatorul dumneavoastră. Cum vă explicați acest lucru?

— Puteți deveni, dacă tot stau lucrurile așa.

— Poftim?

— Deveniți informatorul meu! Vreau să spun… dacă tot sunteți considerat a fi… haideți să cooperăm și, vă promit, nu veți mai ajunge niciodată în situația în care…

Rath i-a închis. Nu mai putea să-l suporte. A avut noroc când a format următorul număr de telefon. Weinert avea paltonul deja pe el, dar era încă acasă. Măcar a răspuns el la telefon de această dată.

— Spune repede, a zis jurnalistul, mă așteaptă deja nerăbdători la *Tageblatt*. Criza marii coaliții se cere a fi analizată.

— Crezi că ai putea să vinzi și o a doua știre redacției azi?

— Spune-mi, pur și simplu, că vrei să-mi dai undă verde pentru povestea cu Winter.

— Da, dar cu o condiție: ar fi bine ca numele meu să nu apară prea des. Cel mai bine ar fi să nu apară deloc, căci nu mă mai ocup de acest caz.

— Trebuie să dau câteva nume. Câteva surse din poliție sau cel puțin una.

— Comisarul-șef Böhm conduce ancheta.

— Dar el nu declară nimic.

— Atunci, pot să îți dau un număr de telefon privat. Colegul respectiv nu e la serviciu momentan pentru că e bolnav, dar e un apropiat al lui Böhm.

— Atunci, dacă e bolnav, știe despre ce e vorba?

— Dar tu cunoști deja toate detaliile. Întreabă-l ceea ce trebuie și va răspunde. Nu trebuie să-ți spun eu cum să-ți faci meseria.

— Atunci dă-mi numărul de telefon și voi încerca. Apropo, am aranjat o întâlnire pentru tine. Cu Heyer.

— Cu cine?

— Cu Willi Heyer, cel care a scris scenariul. Mâine pe la unu în Romanisches Café.

— Acolo unde se întâlnesc toate presupusele celebrități?

— Voi fi și eu acolo.

— E-n regulă, nu voiam să te jignesc.

— Ai dreptate, la Romanisches Café se găsește cea mai mare concentrație de scriitori lipsiți de succes din toată țara, dar și câțiva care au reușit.

Cineva a bătut la ușă și Erika Voss și-a băgat capul blond în încăpere.

— Ce e? a întrebat Rath, acoperind receptorul cu mâna. V-ați întors deja de la ED? Nu vreau să fiu deranjat!

— Dar este urgent, domnule comisar!

Erika Voss se simțea în mod vizibil incomodată că trebuia să-l deranjeze.

— Comisarul-șef Böhm! Acesta poate să discute cu dumneavoastră acum, dar spune că nu are mult timp la dispoziție. Ar trebui să vă grăbiți.

Gräf și Lange pierdeau vremea în biroul lui Böhm când a intrat Rath. Comisarul-șef era la birou și nici nu a ridicat privirea din actele pe care le studia.

— Voiați să vorbiți cu mine? a spus el.

— Așa este, domnule comisar-șef! Am crezut că putem vorbi între patru ochi…

— Nu am secrete față de colegi și nici prea mult timp. Despre ce e vorba?

— Voiam să-mi cer scuze, domnule comisar-șef!

I-a venit greu să rostească acele cuvinte. Rath a simțit cum întregul său corp se împotrivea, dar trebuia să continue fiindcă Weiß și Gennat îi spuseseră să-și ceară scuze de la Böhm. A fost un ordin și încă unul care trebuie neapărat respectat. Böhm a rămas neclintit. Încă nu-l privise pe comisar. Gräf s-a îndreptat spre ușă și l-a privit pe fostul său șef. Se vedea că se simțea penibil să-l vadă cum trebuie să suporte această umilință. Rath s-a folosit de această oportunitate ca să-i facă un semn lui Gräf că trebuie să vorbească la telefon.

— Unde vreți să mergeți? s-a rățoit Böhm.

Gräf a tresărit.

— Păi, eu m-am gândit că…

— Nu trebuie să gândiți, ci să vă faceți treaba.

— Desigur!

Gräf s-a întors spre harta unde el și Lange au încercuit și hașurat diverse zone, folosindu-se de un compas. Rath și-a dat seama că era vorba despre Grunewald. Voss a avut dreptate. Era clar că-l căutau pe Krempin în partea de sud-vest a orașului, ceea ce însemna că nu-l găsiseră încă.

— Mai aveți să-mi spuneți ceva, domnule comisar? a întrebat Böhm. Sau asta e tot?

— Păi, îmi cer scuze că m-am exprimat în mod ambiguu de față cu un reporter, astfel încât să se poată crea impresia că domnul comisar-șef…

— Ceea ce bolborosiți acolo e în germană? Nu mai faceți fraze așa de complicate, ca să poată omul înțelege ceva din ele!

Böhm l-a privit pentru prima oară. Rath a încercat să deducă ceva de pe fața lui, dar expresia mustăciosului nu trăda nimic. Se va răzgândi oare? Ar fi oare posibil să îl ia înapoi în comisia de anchetă?

— Ce se mai întâmplă cu actele din cazul Wessel? Ați terminat deja raportul referitor la înmormântare?

Böhm știa! Gräf probabil că nu i-a spus explicit, dar buldogul a scos informația de la el.

— Raportul privitor la înmormântarea lui Wessel va fi

redactat de secretarul criminalist Gräf. Eu i-am încredințat această sarcină și…

— Deci ignorați ordinele mele!

— Nimic mai departe de mine! Nu am ignorat în niciun fel ordinele dumneavoastră, domnule comisar-șef, dar secretarul criminalist cunoaște modul în care a decurs.

— Domnule Rath, dacă vreți vreodată să deveniți un membru prețuit al acestui departament, ar trebui să nu vă mai eschivați de la muncă, a spus Böhm.

Rath a vrut să protesteze, dar ceva i-a spus că ar fi mai bine să tacă.

— Atunci ar trebui, a continuat Böhm, să și faceți dumneavoastră, personal, ceea ce vi se ordonă. Și ar mai trebui să aveți în vedere ca superiorii și colegii dumneavoastră să aibă toate informațiile pe care le aveți dumneavoastră și presa.

Rath și-a înghițit mânia. Buldogul nu făcea absolut niciun efort să încerce să se împace cu el. Böhm se folosea de această ocazie ca să-l umilească, ignorând în mod intenționat mâna pe care i-a întins-o în semn de pace.

— M-ați înțeles?

— Da, domnule comisar-șef! Doar că… în cazul Winter…

— Ocupați-vă de cazul Wessel! Nu este vina mea că nu ați fost la înmormântare. Gräf nu va putea să scrie un raport prea curând, așa că va trebui să mai așteptați puțin.

Rath se gândea cu înfrigurare dacă ar trebui să mai spună ceva despre cazul Winter. Buldogul nu putea să-l dea așa, pur și simplu, la o parte. Comisarul Gereon Rath era cel care putea să descâlcească ițele acestui caz! Nu putea fi tras pe linie moartă!

— De ce mai sunteți aici? s-a răstit Böhm la el. Credeam că m-ați înțeles.

— Da, domnule comisar-șef!

— Atunci nu stați de parcă ați prins rădăcini! Mergeți, și nu mai deranjați munca la caz!

Asta a fost tot. Böhm a început din nou să se ocupe de acte, lăsându-l pe Rath ca pe un elev stânjenit. Gräf și Lange studiau harta Grunewald. Rath ar fi vrut să trântească ușa, dar s-a stăpânit. Cel mai bun mod de a reacționa la asemenea umilințe era să le ignori, pur și simplu.

— Să înțeleg că acesta a fost un ordin, domnule comisar-șef?! a spus el și a plecat din birou.

24.

A adormit.

Cât de liniștită pare, s-a gândit el în timp ce strângea paharele, al ei, pe jumătate golit și al lui, aproape plin. Nu se dă în lături de la asemenea plăceri atunci când Albert are o seară liberă. Vărsă lichidul din cele două pahare în chiuvetă, clăti paharele și își uscă mâinile cu un prosop. Abia apoi puse paharele lângă celelalte, murdare.

Când se întoarce, o găsește în aceeași poziție. Îi ia pulsul și numără. A băut prea puțin și, dacă nu face nimic, se va trezi în câteva minute. S-a gândit deja la această posibilitate și a pregătit injecția ca să poată lucra în liniște. Ea nu a reacționat când acul i-a străpuns pielea. Un semn bun!

O duce în camera de alături. Acest înger blond, delicat, e mai greu decât pare. I se pare că femeia clipește atunci când o așază pe masă, dar nu e decât un efect secundar al injecției. Se spală bine pe mâini înainte să înceapă. Îi ia gâtul și îl întinde, poziționându-l astfel încât capul să-i atârne de pe masă, și îi bagă prin gură un tub până la glotă, observând cum metalul îi face gâtul să se arcuiască. Îi pune apoi lumina lămpii în poziția dorită, deschide o mică valiză neagră și își pregătește instrumentele. Se mai spală încă o dată, temeinic, pe mâini înainte să înceapă. Apoi apucă foarfeca lungă pe care a comandat-o cu ani în urmă pentru a...

Pentru a reduce la tăcere țipetele mamei lui. Nu mai poate suporta aceste sunete înalte și prelungi, aceste sunete care ar fi trebuit să fie un râs, dar care s-au rătăcit prea adânc într-o pădure întunecată și s-au transformat într-o gâlgâitură, într-un scâncet care se aude neîntrerupt în întreaga casă, tăind aerul și bântuind ca o fantomă rătăcită.

A înnebunit.

Mama a înnebunit și el a observat prea târziu.

Prea târziu pentru viața a doi oameni.

Prea târziu. A decis să o încuie în aceeași cușcă de aur în care l-a ținut și ea prizonier timp de ani buni: în aripa cu turn a casei. Camerele sale sumbre și priveliștea superbă asupra lacului promiteau o libertate care nu mai exista. A închis-o acolo, cu acordul tacit al lui Albert, înainte ca ea să mai poată face vreun rău altcuiva și înainte ca poliția să-și dea seama ce a făcut. S-a gândit că s-ar putea apăra, că ar putea avea un acces de furie, dar ea n-a făcut decât să se așeze acolo și să râdă. A râs încă de la început, a râs atât de mult, încât râsul ei nu mai suna uman. Atunci când se gândea că va înceta, începea din nou. Acest râset nu se mai termina, întreaga ei viață fiind acum doar acest râset nebunesc care întinează întreaga casă și care-l face să se teamă că această nebunie ar putea fi contagioasă, că s-ar putea răspândi prin aerul prin care se propagă acest râset.

Se simte mai bine acum, că știe că va acționa. S-a pregătit îndelung, a făcut această foarfecă la comandă, precum și tubul, și a exersat toate manevrele necesare la Institutul de Anatomie. Acum se simte în siguranță. I-a adus el însuși ceaiul mai devreme, și ea l-a băut cuminte, fără să observe nimic. Era mult mai simplu decât a crezut. Dormea deja adânc când s-a întors sus. Operația e o chestiune de doar câteva minute. Păstrează instrumentele chirurgicale, în continuare, în această valiză neagră, căptușită cu catifea, pe care chiar ea i-a dăruit-o cu câțiva ani în urmă. Intervenția în sine e rapidă, doar câteva tăieturi precise.

A pregătit de dinainte apa cu gheață pe care i-o dă acum. Reflexul de înghițire o face să bea și apoi să tușească. Pentru un moment, se teme că-și va recăpăta cunoștința, dar s-a liniștit. Apa rece ca gheața oprește sângerarea și îi alină durerea. Va avea dureri mai mici decât la o amigdalită și abia de va simți ceva când se va trezi.

Când a venit momentul și ea s-a trezit, el terminase deja de făcut ordine. Toate instrumentele pe care le-a folosit erau curățate și strânse, iar pe ea a așezat-o la loc, în fotoliul ei preferat de lângă fereastră. I-a pus o carafă cu apă alături. Trebuia să bea încet și cu grijă, ca să învețe să înghită din nou,

dar ea nu s-a atins de apă.

După ce și-a deschis ochii timp de câteva secunde, a ațipit din nou, dar s-a trezit curând, speriată. Îl vede așezat lângă fotoliul ei, și privirea ei e plină de iubire. Deși știe că el e cel care o închide aici, îl iubește. Este singurul lucru care i-a mai rămas: această iubire lipsită de sens. Pentru care a ucis. Pentru care a ucis fără sens. Se îndreptă și vru să spună ceva. Sau să strige? Sau să râdă?

Indiferent ce-ar fi vrut să facă, un lucru e sigur: gâtlejul ei poate scoate doar un scâncet răgușit.

Pare surprinsă.

Mai încearcă o dată și se prinde îngrozită de gât.

I-a luat doar vocea, nimic altceva. Fără această voce, vocea nebuniei, arată din nou aproape normal, aproape la fel ca înainte, atunci când era mama sa, și nu o nebună.

— Este spre binele tău, mamă! spune el.

Aceleași vorbe pe care le-a spus și ea odinioară.

Expresia surprizei o acoperă pe cea a recunoașterii. Ochii cu care îl privește par amuzați. Zâmbește. Pare să înțeleagă și să înceapă să-i placă scâncetul slab care a luat locul vocii sale. Privirea din ochii ei spune totul: știu totul, amândoi știm totul, doar noi doi știm totul… mda, dacă nu e de râs, râs de moarte!

Și, deși nu mai are voce, vrea să înceapă din nou să râdă, scâncește, iar saliva și sângele i se scurg din gură.

Își duce mâinile la urechi și pleacă.

N-are decât să râdă cât vrea, să scoată acel scâncet lipsit de sens în camera ei din turn. Imediat ce a închis ușa, nu o mai aude și cu fiecare pas se îndepărtează și mai mult de această nebunie.

25.

La ora nouă, atunci când Rath a intrat în restaurant, Oppenberg se afla deja la masă. Era un loc elegant, unde Rath se simțea puțin jenat îmbrăcat în costumul său simplu, produs în serie.

— Mi-am permis să comand deja o sticlă de vin pentru noi, a spus producătorul.

— Mulțumesc, dar eu nu beau, a spus Rath și a comandat un pahar de apă minerală Selter.

— Dragă prietene, a spus Oppenberg, sper că nu veți fi la fel de reținut când vine vorba despre mâncare. Ar fi păcat, într-un asemenea local.

Rath ar fi avut chef să mănânce ceva mai consistent la Aschinger, mai degrabă, dar și-a acceptat soarta și a început să studieze meniul.

— V-aș recomanda peștele, l-a sfătuit Oppenberg și Rath s-a hotărât să-l asculte. Ați cerut să ne întâlnim, ceea ce înseamnă că aveți vești.

— Depinde cum privești lucrurile. În orice caz, cred că ar trebui să vă obișnuiți cu ideea că va trebui să găsiți o altă actriță pentru rolul principal din *Străfulgerat*.

Oppenberg chiar a pălit puțin.

— E... ce ați aflat? Îl cunoaște taximetristul pe bărbatul care a așteptat-o?

Rath a clătinat din cap.

— Nu, din nefericire. Încă nu știu nimic exact, dar toate semnele arată că a fost forțată brusc să-și schimbe planurile.

— Cum ați ajuns la concluzia asta? s-a întins Oppenberg agitat spre coșul de pâine.

— Vă amintiți ce v-am spus despre ultima cursă cu taxiul? Înainte să-l întâlnească pe acest necunoscut în Wilmersdorf, și-a lăsat bagajele la Bahnhof Zoo.

— Și?

— Și acolo se găsesc și acum.

Oppenberg a avut nevoie de mai mult timp să rumege această veste decât bucățica de pâine albă pe care a uns-o cu unt și și-a băgat-o în gură.

— Cum vă explicați acest lucru?

— Habar n-am, a spus Rath, dar în niciun caz nu-mi imaginez că a plănuit de la început să-și lase bagajele trei-patru săptămâni la Bahnhof Zoo. Ceva neprevăzut trebuie să se fi întâmplat.

Rath a făcut o pauză.

— Și mă tem că nu a fost ceva plăcut.

Oppenberg nu a spus nimic și și-a aprins o țigară. Rath a observat că producătorul a fost surprins de vestea proastă.

Chelnerul a adus aperitivele, dar Oppenberg nu s-a atins de ele, ci a continuat să fumeze.

— Așa o mizerie, a spus el deodată. O iubesc pe această femeie, înțelegeți? Și apoi dispare așa, pur și simplu, fără să spună nimic nimănui. Și acum îmi spuneți că trebuie să mă pregătesc pentru ce e mai rău.

— Nu neapărat pentru ce e mai rău, dar nu pentru ceva bun. Doar atât am spus.

— Ah, încetați odată! Ați scos-o deja din film!

— În orice caz, mi-e teamă că nu voi putea duce la bun sfârșit sarcina pe care mi-ați încredințat-o. Nu pot să v-o aduc pe Vivian înapoi.

Rath a împins o bancnotă verde peste masă.

— Era o imagine în plus în plicul dumneavoastră, a explicat el.

Oppenberg a înțeles, nu a ezitat prea mult și și-a băgat bancnota de cincizeci în buzunar.

— Cum credeți, a spus el. Puteți măcar să-i convingeți pe colegii dumneavoastră să înceteze să mă mai bată la cap în legătură cu Felix? I-am spus acestui Böhm că nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni, dar preferă să creadă zvonurile urâte pe care le împrăștie Bellmann. Tot insistă că i-aș fi trimis un sabotor și ucigaș pe cap.

Rath a ridicat din umeri.

— Mi-e teamă că nu pot face prea multe în acest sens. Am fost scos din această comisie de anchetă. Pot doar să vă sfătuiesc să fiți precaut. E în regulă dacă vreți să ascundeți sub preș modul în care ați fost implicat. Nu vă voi trăda, dar să nu subestimați poliția. Dacă încep să vă audieze prietenul…

— Felix nu mă va da în gât, a fost mereu loial și, pe lângă asta, trebuie mai întâi să-l găsească, apoi să-l audieze.

— Credeți că e posibil să-și fi găsit o nouă ascunzătoare undeva, în Grunewald? În grădinile urbane, de exemplu? E cineva acolo care l-ar putea ajuta?

— Nu puneți atâtea întrebări deodată, altfel nu voi ști la care să răspund mai întâi.

— Răspundeți la cea la care știți răspunsul. Îl cunoașteți pe Krempin. Ajutați-mă! Se pare că s-ar ascunde acolo. Colegii mei îl consideră criminal, presa îl consideră criminal. Eu sunt singurul

care crede că e nevinovat. E mai bine dacă îl găsesc eu, și nu unul dintre colegii mei.

Oppenberg părea că se gândește la vorbele lui Rath.

— Și acuzația de sabotaj? a întrebat el. Va dispărea și aceasta dacă-l găsiți pe Felix?

Rath a clătinat din cap.

— De aceasta nu scapă. Trebuie să mărturisească planurile de sabotaj ca să poată scăpa de acuzația de omor.

— Sper că e posibil ca numele meu să nu fie menționat.

— Asta ține doar de prietenul dumneavoastră. E un lucru pe care nu-l pot influența. Trebuie să ajungeți dumneavoastră la o înțelegere cu el.

Rath a văzut că Oppenberg se afla în fața unei decizii dificile, pe care o cântărea. I-a dat producătorului un motiv. I-a demonstrat că avea sens și pentru el, Manfred Oppenberg, să-l găsească pe Felix Krempin cât se putea de repede, înainte să-l găsească alții. Oppenberg și-a stins țigara și a luat tacâmurile.

— Vă propun o înțelegere, a spus el. Eu încerc să vă ajut să dați de urma lui Felix Krempin și dumneavoastră continuați să o căutați pe Vivian.

— Se poate negocia, dacă nu încercați doar, ci chiar îl găsiți pe Krempin, a spus Rath.

— Dacă și dumneavoastră nu vă limitați la a o căuta, ci chiar a o găsi pe Vivian.

— Nu pot face vrăji, dar pot să vă promit că voi face tot ce-mi stă în putință.

— Înseamnă că avem o înțelegere, a spus Oppenberg și a zâmbit. V-au ajutat fotografiile? A recunoscut taximetristul pe cineva?

— Doar pe Krempin, din poza cu care a fost dat în urmărire.

Rath a scos poza cu actorul cu părul închis la culoare din buzunar, cea pe care o pusese deoparte. A rămas mai mult timp pe gânduri despre el.

— Spunea că arată la fel cu cel care a așteptat-o pe Vivian.

— Gregor? Vivian abia de-l băga în seamă.

— Taximetristul spunea doar că seamănă. Cunoașteți poate un alt tip de felul lui? Ar putea să fie și un producător.

Oppenberg s-a gândit un moment, apoi a clătinat în silă din

cap.

— Nu, nu, a spus el, și așa cred că e o pierdere de vreme să căutăm printre oamenii mei. Arătați-i acestui taximetrist câteva poze cu oamenii lui Bellmann! Poate că a luat-o unul dintre ei și putrezește de câteva săptămâni prin vreun subsol!

— Vreți să spuneți că a răpit-o cineva? Doar ca să împiedice filmarea?

— Cred că ar fi în stare. Poate că a pus pe cineva să o răpească pe Vivian ca să nu se murdărească el pe mâini. Există suficienți infractori în acest oraș care pot fi plătiți pentru asta.

Rath s-a gândit la Johann Marlow. Nu credea că s-ar fi implicat într-o afacere ieftină ca aceasta, dar doctorul M. ar ști cu siguranță cine ar intra în discuție pentru o asemenea solicitare. Trebuia să aibă încă pe undeva numărul de telefon al lui Marlow, acel număr care nu era de găsit în nicio carte de telefoane.

Când Gräf a intrat pe ușă, avea în față două beri și două păhărele de tărie. Aerul din Nasse Dreieck era atât de stătut, că briza care a intrat în bar odată cu secretarul criminalist nu a schimbat atmosfera. Rath i-a făcut un semn lui Schorsch, care a ridicat abia perceptibil din sprânceana dreaptă, și apoi a turnat două halbe de bere. Gräf s-a așezat la bar, pe scaunul liber de lângă Rath.

— Fumezi din nou?

— Ce te face să spui asta? a întrebat Rath și și-a aprins țigara pe care tocmai o băgase în gură.

Cârciumarul le-a umplut două halbe de bere și două păhărele de tărie. Au ciocnit, au golit păhărelele de tărie și au stins cu bere.

— Böhm te-a ținut atât de târziu? a întrebat Rath.

Gräf a clătinat din cap.

— Am mai avut ceva de făcut.

Secretarul criminalist a scos un plic mare și maro din jachetă.

— Raportul meu despre înmormântarea lui Wessel. Poți să-l adaugi mâine celorlalte acte, dar îți spun un singur lucru: nu-ți mai fac niciodată o asemenea favoare. Asta nu a fost o înmormântare, ci, mai degrabă, o luptă de stradă.

Rath a luat plicul și l-a deschis. A scos un teanc de hârtii împachetate, la care s-a holbat cu surprindere.

— Sunt mai bine de zece pagini!

— Douăsprezece, un serviciu prietenesc.

— Ce să mai spun… a adăugat Rath și și-a băgat plicul în buzunar.

— Aș ști eu.

— În regulă, în regulă, a spus Rath râzând. Fac eu cinste.

— Ce bine că mi-e sete azi, a zis Gräf și și-a golit paharul.

A ridicat paharul gol și cârciumarul s-a apucat din nou de treabă.

— Datorită ajutorului tău, voi reuși să termin chiar mâine treaba pe care am primit-o drept pedeapsă.

— Crezi că Böhm te va lăsa așa, pur și simplu, să colaborezi din nou la investigația cazului Winter? Eu zic să nu-ți faci speranțe deșarte.

Rath a ridicat din umeri.

— Să vedem. Dacă nu, poți să mă ții tu la curent.

Gräf a clătinat din cap.

— Nu plănuiești să lucrezi singur la caz, nu?

— Vreau doar să știu cum progresează lucrurile. A fost cazul nostru și reușiserăm să facem destul de multe înainte să vină Böhm să ni-l ia de sub nas. Și acum? Te trimite să cauți prin grădinile din Grunewald?

— Asemenea sarcini trebuie și ele îndeplinite. Când am lucrat pentru tine, a trebuit să stau în birou și să-i fac vânt lui Böhm, dacă-ți amintești. Și dacă eu trebuie să fiu cel care-l caută pe suspectul principal… n-am nimic împotrivă.

— Și tu ce crezi, Krempin a vrut să o omoare pe Winter?

— Așa par lucrurile. Ce alt motiv ar avea să se facă nevăzut?

— Pentru că toți *cred* că a vrut să o omoare pe Winter. Poliția, Bellmann, ca să nu mai vorbim de presă și de jumătate din Berlin.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm pe Bellmann să țină conferința aia de presă.

— Ar fi reușit oricum să facă publice acele teorii ale conspirației și, oricum, nu e chiar departe de adevăr. Doar că acest Krempin nu e un ucigaș.

Rath i-a mai explicat încă o dată secretarului criminalist teoria sa, pe care nu a reușit să o explice decât foarte sumar în ședința de lucru de dimineață, din cauza modului în care a fost întrerupt

de Böhm.

— Și tu îl crezi pe acest Oppenberg? a întrebat Gräf.

Rath a ridicat din umeri.

— Nu mai puțin decât pe Bellmann. Ambii se întrec în tot felul de trucuri pentru că un scriitor le-a vândut de două ori aceeași poveste. Tocmai de aceea, e o chestiune crucială pentru viitorul firmelor care dintre filme va ajunge primul pe marile ecrane.

— Filmează același film? Nu cred că autorul are voie să facă așa ceva. Există în mod cert o clauză contractuală sau ceva de felul acesta, care să-i interzică să vândă de două ori aceeași poveste.

— Mâine voi ști mai multe. Am o întâlnire cu autorul.

— Încep să mă întreb care dintre noi ține pe cine la curent!

— Îți povestesc tot ceea ce voi afla. Așa vei putea să strângi puncte pentru următoarea promovare. Trebuie doar să-mi promiți că nu-l vei lăsa pe Böhm să culeagă laurii.

Gräf a clătinat din cap.

— Gereon, ești incorigibil, a spus el și a ridicat paharul. Și suportabil doar sub influența alcoolului.

Miercuri

5 martie 1930

26.

Miercurea Cenușii a sosit sub imperiul unui cer gri. După prima privire aruncată pe geam, Rath s-a răsucit, și-a îngropat capul în pernă și a închis ochii. Nici măcar nu era mahmur. Uneori, și-ar fi dorit să poată sări peste o zi întreagă: să se întoarcă pe partea cealaltă, să închidă ochii și, un sfert de oră mai târziu, să deschidă din nou ochii și să vadă cum răsare soarele și începe ziua de mâine. Ca toate problemele să dispară odată cu ziua precedentă. Și acum își dorea acest lucru, dar, când a deschis din nou ochii, a văzut că acul ceasului deșteptător nu se mișcase un sfert de oră, ci doar șapte minute. Și ziua îl aștepta la fel ca întotdeauna. Afară, în spatele siluetelor întunecate ale acoperișurilor, a văzut același cer cenușiu.

Ziua de 5 martie era una dintre acele zile pe care, deși voia să le sară, trebuia să le suporte în totalitate. Rath nu a trebuit să se uite în calendar ca să știe că se apropie o furtună; zăpușeala apăsătoare anunța asta.

Și-a dat seama că nu avea niciun sens să rămână întins în pat, așa că s-a ridicat. *Hai să trecem și peste asta*, s-a gândit el, *nici o zi nu are mai mult de 24 de ore*. Obosit, și-a târât picioarele îndreptându-se, ca în fiecare dimineață, mai întâi în bucătărie, pentru a pune apă de cafea. A mers apoi în baie, unde s-a spălat cu apă rece pe față înainte de a porni boilerul.

Poate că va avea noroc și ziua va trece fără să i se aducă

aminte de acea dată. Nimeni de la Cetate, în afară de figurile cenușii de la Departamentul Personal, care se ocupaseră de dosarul lui, nu știa semnificația acestei zile.

Încă buimăcit de somn, s-a împleticit spre bucătărie, unde a turnat apa clocotită în filtrul Melitta. Cafeaua a început să picure în vasul de porțelan, iar mirosul ei se împrăștie în toată bucătăria. Un miros care-l liniștea. Se consola cu un singur gând: nu avea cum să fie mai rău ca anul trecut. Atunci, nu reușise nici măcar să iasă din casă, ceea ce se întâmpla foarte des în acea perioadă. Deși a trecut doar un an, acele vremuri i se păreau atât de îndepărtate și străine, de parcă ar fi fost vorba de viața altcuiva, de coșmarul altcuiva. Pe atunci, când chipul său era în toate ziarele, dacă-și făcea curaj să iasă din casă, mergea pe stradă ca un câine bătut, cu pălăria trasă peste față.

S-a pitit în casa spațioasă a părinților săi, aflată în Klettenberg, pentru că nu putea să suporte vacarmul carnavalului, care se auzea în apartamentul său de pe Ring. A rămas la ei până în Miercurea Cenușii, părinții săi prefăcându-se că nimic nu se schimbase, că totul era la fel ca întotdeauna. Nu, s-au prefăcut că totul era ca odinioară, ca atunci când locuiau cu toții sub același acoperiș, ca atunci când erau încă o familie. Ca înainte de război.

Mama sa a făcut o prăjitură, așa cum făcea mereu pentru fiecare dintre copiii ei. Lui Gereon îi făcea întotdeauna o prăjitură cu nucă. A găsit prăjitura pe masă încă de la micul dejun. Când a coborât treptele, mama îl aștepta și îi zâmbea plină de speranțe. Tatăl său, evident, plecase de mult timp la secție. Trebuia să te trezești cu noaptea în cap ca să ai ocazia să-i spui „bună dimineața” lui Engelbert Rath. Fiul cel bun nu s-a mai strâmbat când mama sa l-a pupat pe obraz și i-a întins pachetul învelit în hârtie, ci a deschis cuminte cadourile: o cutie de trabucuri de la tatăl său și un fular împletit de la mama sa. La fel ca în fiecare an, a primit trabucuri și ceva împletit, chiar dacă nu fuma trabucuri și nu purta niciodată nimic împletit, în afară de momentul în care și le punea în fața oglinzii, când primea cadoul. Nu reușea să-i spună mamei sale adevărul, iar tatălui său cu atât mai puțin. Încă de pe vremea când era copil, sub privirea conspirativă a lui Severin, și-a ascuns reacțiile de fiecare dată când primea un cadou. Acum nu mai era nimeni aici, nici măcar Ursula, care

anunțase că va veni după-amiază. Până la urmă, sora lui nu a putut să vină pentru că tâmpitul ei de soț a lăsat-o baltă și a trebuit să rămână să se ocupe de copii. Turnura situației a fost în tonul zilei. Nimeni altcineva nu a dat vreun semn de viață, nici Doris, deși nici nu s-a așteptat din partea ei, mai ales după ce a rupt logodna. Nici băieții, pe care în mare parte îi cunoștea încă din timpul școlii, nu s-au anunțat. După apariția primelor articole despre împușcăturile din cartierul Agnes, aceștia nu l-au mai invitau nici măcar la partida lunară de Skat. Nimic, nici măcar un telefon. De la nimeni. *Asta e*, s-a gândit el, *restul lumii te-a uitat*.

Se obișnuise cu faptul că de ziua sa nu-l mai felicita nimeni în afară de părinți. Totuși, seara târziu și-a făcut apariția Paul. Și, pentru prima oară după multe săptămâni, Gereon și-a făcut curaj să iasă mai mult de o jumătate de oră. Paul era singurul din grupul celor cu care jucase Skat care-i rămăsese credincios. Acesta l-a băgat într-un taxi care-i aștepta cu motorul pornit și l-a dus la Rudolfplatz, unde s-au perindat pe Ring și s-au îmbătat, mergând dintr-un bar într-altul. Rath se îmbăta pentru prima dată după schimbul de focuri și îi era recunoscător lui Paul pentru că l-a scos la lumină. Seara petrecută în compania lui a compensat cumva restul zilei. Poate că era singurul mod de a-și sărbători ziua de naștere: să se apuce de băut și să bea până ce uita de ce s-a apucat de băut.

Rath s-a dus în camera de zi și a pus un disc, apoi și-a aprins o țigară, și-a băut în liniște cafeaua și a ascultat muzica. Oare cum să înceapă ziua de azi? Să se apuce de sortarea documentelor privitoare la cazul Wessel, să înceapă redactarea raportului pentru doctorul Weiß? Ce opțiuni tentante! S-a hotărât să-și serbeze ziua făcându-și mai întâi cinste cu un mic dejun la Josty, așa că s-a întors în baie ca să se bărbierească.

— La mulți ani! a urat el feței sale nerase care-l privea din oglindă, și a început să se săpunească.

O jumătate de oră mai târziu, era așezat la o masă cu priveliște spre Potsdamer Platz și admira cerul dinspre Leipziger Straße, care începuse încet să se însenineze. Și-a luat imediat o copie a *Tageblatt* la masă și a văzut că Weinert a scris despre progresul din ultima vreme a cazului Winter, chiar dacă a tratat mai pe larg subiectul crizei guvernamentale. Cu toate acestea, nu era articolul

la care s-a așteptat Rath. Se enerva cu fiecare rând pe care îl citea. A împăturit ziarul și l-a luat cu el în cabina telefonică îmbrăcată în mahon a localului. A sunat pe Nürnberger Straße, unde i-a răspuns Weinert însuși, care părea încă destul de adormit.

— Ai putea să-mi explici ce-ar trebui să însemne asta? a întrebat Rath fără să-l salute.

— Neața, Gereon, a spus jurnalistul, ar trebui să mă lași să mă trezesc înainte să-mi strici buna-dispoziție.

— Oare de ce sunt eu într-o dispoziție proastă?! Ce mama mă-sii ai scris acolo?

— Ce era să fac? L-am sunat pe acest Brenner, așa cum mi-ai spus, dar nu puteam să-i pun nicio vorbă în gură, pentru că el avea o perspectivă complet diferită de a ta asupra tuturor punctelor esențiale și, pe lângă asta, a mai fost și conferința. Știrea că acest mașinist e căutat pentru omor se găsește azi în mai multe ziare, nu doar în *Tageblatt*.

— Ți-am explicat doar că, cel mai probabil, ucigașul n-a făcut altceva decât să se folosească de construcția lui Krempin și că acesta trebuie să fi cunoscut scenariul și planul de filmare pentru că…

— Gereon, nu trebuie să reiei! Dacă poliția face o declarație publică, înseamnă că eu trebuie să o public, iar declarația oficială spune că acest Krempin este căutat urgent, fiind suspectat de omor în cazul Winter. A promis chiar și o recompensă! Dacă vei citi cu atenție articolul meu, vei vedea că *Tageblatt* este singurul ziar care mai propune și o altă pistă.

— Vorbești de parcă ai fi redactorul tău șef, a spus Rath, care a despăturit ziarul și a început să citească: „Cu toate acestea, această teorie nu este împărtășită de toți cei din cercurile poliției. Potrivit unora, Felix Krempin ar putea să fie doar un sabotor, care a fost prins, dar a cărei mașinărie a fost folosită de altcineva pentru a o ucide pe Betty Winter. Cine putea fi atunci făptașul? Ne așteptăm să aflăm mai multe informații abia atunci când Krempin va fi găsit, după ce acesta va da o declarație”. Da, asta sună într-adevăr convingător!

— Îmi pare rău, Gereon, dacă nu-ți place, dar n-am avut ce face mai mult. Ai așteptat prea mult și povestea ta nu mai era exclusivă. Și tu însuți mi-ai spus să nu-ți scriu numele.

— Asta ar mai fi lipsit! Să mai apară și numele meu în articolul ăsta!

— Gereon, ai vorbit cu el, nu-i așa?

— Poftim?

— Recunoaște că ai vorbit cu Krempin!

— De ce vrei să știi asta?

— Habar nu am în ce relație ești cu omul, dar dacă e nevinovat și acesta vrea să povestească versiunea sa, atunci l-aș asculta cu plăcere. Și i-aș garanta 100% că se va bucura de protecția informatorilor și de discreție totală. Chiar se află într-o grădină publică, undeva, prin Grunewald?

— Mă supraestimezi. Habar nu am unde își face veacul Krempin.

— Voiam doar să-mi iau asta de pe suflet. Poate să aibă încredere în mine. Spune-i asta data viitoare, când vorbești cu el.

— Însemnă că ne vedem azi, la prânz.

Rath a închis.

A intrat în secție abia pe la ora 9. Biroul era pustiu și s-a întrebat dacă Böhm i-a luat-o și pe Voss? Rath s-a apucat imediat de treabă, a scos raportul lui Gräf din plic și a înregistrat cele douăsprezece pagini alături de celelalte acte din cazul Wessel. Böhm a ținut foarte mult să trateze cazul doar ca pe un omor și să lase la o parte aspectul politic, dar acest lucru nu era posibil în raportul cu privire la înmormântarea victimei. Naziștii au transformat înmormântarea într-un fel de funeralii de stat, iar comuniștii au deranjat-o încă de la început, strigând sloganuri politice și batjocorind mereu victima, numind-o proxenet. Chiar dacă acest lucru se apropia de realitate, s-a gândit Rath, comportamentul acesta era de prost gust. Nici măcar un proxenet adevărat nu era numit „proxenet” la înmormântare. A avut senzația că din raportul lui Gräf reiese chiar o oarecare notă de înțelegere pentru mânia naziștilor, care au trebuit să suporte cuvintele batjocoritoare ale comuniștilor. Naziștii vorbeau despre mort ca despre un martir, iar comuniștii, ca despre un codoș. Ambele variante erau minciuni.

Rath a avut nevoie de mai puțin de o oră ca să îndosarieze totul, dar n-a avea chef să-i ducă exact acum lui Böhm actele

terminate. Prefera să aștepte până ce Voss se va întoarce, apoi o va însărcina pe ea să le ducă. S-a apucat să lucreze la raportul pe care i l-a trimis Weiß. A observat că nu era așa de simplu să redea în cuvinte cursul evenimentelor, când venea vorba despre confruntarea sa cu Brenner, mai ales că încerca să formuleze totul cât mai inofensiv. I se părea dificil să explice motivul pentru care a trebuit neapărat să îi dea un pumn în față lui Brenner. Nu putea să scrie pur și simplu: „Comisarul Brenner a insultat-o grav pe Charlotte Ritter, fosta mea iubită, dactilografă de la Departamentul Omoruri, astfel încât m-am văzut nevoit să apăr onoarea doamnei, dar nu fără să-l fi avertizat mai înainte pe Brenner să nu mai continue cu asemenea insulte. Atunci când Brenner a arătat că nu înțelege de vorbă bună și a continuat să vorbească urât, am considerat că nu am de ales și singura soluție e să reacționez violent”.

A scris totuși aceste fraze. Putea să le folosească mai apoi, să le reformuleze sau să scoată anumite aspecte, până ce raportul său relata ceea ce s-a întâmplat fără să o pună pe Charly într-o ipostază neplăcută. Cineva a bătut la ușă.

Rath și-a înjurat secretara în gând. Pe unde umbla? Trebuia să le facă singur pe toate! S-a ridicat de la birou și a mers până la ușă, strigând:

— Intră!

Erika Voss a intrat, privind vinovată în jos, l-a salutat rapid și și-a pus paltonul în cuier.

— Ce înseamnă asta? De ce bateți la ușă? Și de ce veniți abia acum?

— Mă scuzați, domnule comisar, dar eu…

— Aveți noroc că sunteți punctuală de obicei, a spus Rath.

Femeia și-a coborât din nou privirea. Acest gest timid nu se potrivea deloc cu aerul ei general de berlineză.

— Atunci, vă rog să vă ocupați să nu fiu deranjat în următoarea oră, a spus Rath și a închis ușa.

A auzit-o cum vorbea încet la telefon, probabil din nou cu sora ei, dar nu avea chef să îi ceară explicații acum. A bătut la ușă nici cinci minute mai târziu. Rath a devenit morocănos.

— Ce mai este acum? a bolborosit el.

Ușa a rămas închisă și cineva a bătut din nou. Și-a pierdut

răbdarea, s-a repezit la ușă și a deschis-o cu o smucitură.

— N-am spus eu în mod clar că nu vreau să fiu deranjat…

O pocnitură l-a întrerupt. Un dop de șampanie s-a izbit de lustră, scoțând un sunet metalic, ajungând apoi undeva, între coșul de hârtie și birou. Șampania curgea continuu dintr-o sticlă și Reinhold Gräf se chinuia să direcționeze fântâna în mai multe pahare. Lângă el, strălucea de fericire Erika Voss, iar în spatele ei, puțin stânjeniți, Plisch și Plum. Apoi au început să mai și cânte. Un cor pe patru voci, care falsa din când în când, dar care cânta cu suflet, i-a urat mulți ani.

Rath ura, în mod normal, asemenea serenade, mai ales cu prilejul unei zile de naștere, dar în acest caz a fost chiar mișcat de gestul lor. De faptul că ai lui colegi îi știau ziua de naștere! Și de faptul că își făcuseră și timp să-l felicite, mai ales în condițiile în care Böhm îi împrăștiase peste tot prin oraș. Cântecul s-a terminat, Reinhold Gräf a făcut un pas în față, cu două pahare de șampanie în mână, după care i-a întins unul și i-a urat „La mulți ani!” Rath a luat paharul și a ciocnit cu cei patru. Erika Voss l-a felicitat cu o plecăciune:

— La mulți ani fericiți și sănătoși, domnule comisar!

— Gereon, la mulți ani și din partea noastră! a spus Czerwinski și a ridicat paharul în același timp cu Henning.

Au băut. Șampania era foarte dulce, dar Rath nu a lăsat să se vadă că nu-i place, căci intenția conta mai mult în acest caz.

— Sunt absolut uluit! De unde ați știut?

— A fost o investigație ușoară, a spus Gräf.

— Sora mea lucrează la Departamentul Personal, a spus Erika Voss.

— Data e corectă, a spus Rath, sora dumneavoastră v-a informat bine.

— Ne-am gândit că ne ascunzi ziua ta de naștere pentru că nu vrei să faci cinste, a spus Gräf, dar cu noi nu scapi!

— Ar fi trebuit să mă gândesc, a spus Rath și s-a prefăcut chinuit de remușcări.

— Mai întâi, primiți ceva din partea noastră, domnule comisar, a spus Erika Voss și a scos din străfundurile biroului ei un pachețel roșu aprins. Din partea noastră, a tuturor, a spus ea.

A rupt hârtia, care a lăsat vederii un set: o brichetă din metal

și o tabacheră. De obicei, fuma direct din pachet, dar nu putea să strice să aibă și ceva mai șic, mai ales pentru anumite situații. Pentru seara precedentă, de exemplu.

— Mulțumesc! a spus el. S-a dus repede vestea că fumez din nou.

— Ceea ce vrem să susținem după cum putem, a spus Gräf. Ești mai puțin iritabil atunci când fumezi.

— Ei, în momentul de față ați scăpat, oricum, de mine, toți, în afară de domnișoara Voss. Cum ați reușit să vă adunați aici? Nu a trebuit să-l fentați pe Böhm?

— S-a potrivit totul de minune, de fapt. Eram toți deja aici, a spus Henning. Ne-am bazat, desigur, pe faptul că nu-i vei spune lui Böhm unde am fost după ședință.

— Ah, iar a fost o ședință azi?

Gräf a ridicat din umeri.

— Böhm le ține acum în fiecare zi. Vrea să termine cât mai curând cu cazul Winter.

— Am auzit că a promis chiar o recompensă pentru Krempin.

Czerwinski a dat din cap aprobator.

— Dacă-l prindem, am rezolvat cazul, dacă nu, situația pare mai sumbră.

— Asta înseamnă că nimeni nu mai investighează nimic și toți îl caută pe bietul de Krempin?

— Bietul? Cum adică bietul? Nu l-ar fi căutat nimeni dacă nu omora pe cineva.

— Ei, atunci mult succes! le-a urat Rath. Să-l prindeți pe Krempin, vreau să spun, apoi, poate veți prinde cândva și ucigașul.

— Gereon, știi că ești aproape singurul care crede teoria asta a ta, a spus Gräf. Majoritatea colegilor cred că el a fost.

— Tocmai de aceea se și ascunde. Pentru că știe că nu are nicio șansă împotriva preconcepțiilor voastre.

— Îl vom prinde, a spus Czerwinski, și apoi vom afla și adevărul.

Rath a observat că cei trei deveneau neliniștiți.

— Trebuie să plecați, a spus el, nu vreau să aveți probleme cu Böhm din cauza mea.

Puțin mai târziu, se afla la biroul său și încerca să-și scrie

raportul; nu reușea să înainteze prea mult, dar i-a venit o idee.

— Domnișoară Voss, sora dumneavoastră nu are acces la certificatele de concediu medical și alte lucruri de felul acesta?

— Se prea poate. Trebuie să o întreb.

— Faceți asta, vă rog, dar discret. Aș vrea să aflu mai exact ce fel de răni a suferit colegul Brenner.

— De ce? Nu știu dacă am voie să fac așa ceva.

— Eu… aș vrea să-mi cer scuze. Îmi pare rău pentru ceea ce i-am făcut. Nu am făcut-o cu intenție.

L-a privit încă sceptic.

— Aș vrea doar să arunc un ochi. Aș vrea să știu cum îi merge.

— O voi întreba pe Franzi. Mă văd curând cu ea la cantină, dar nu vă promit nimic.

27.

Portarul stătea la locul său, în spatele ușii rotative. I-a aruncat o privire și și-a dat seama imediat că nu era de-al locului.

— Am o întâlnire, a spus Rath și s-a gândit ce nume ar trebui să spună ca să-l impresioneze mai tare, cu domnul… Heyer… portarul a ridicat o sprânceană, și cu domnul Weinert.

Portarul a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, dar nu-i cunosc pe acești domni, a spus el, poate că ar trebui să încercați la neînotători.

A arătat spre o încăpere mare, aflată în partea dreaptă a intrării, care era plină ochi. Aceștia nu păreau să fie literați, ci, mai degrabă, curioși care voiau să-i vadă pe literați. Asta era impresia pe care i-au făcut-o. Nu l-a văzut nicăieri pe Weinert și n-ar fi putut spune dacă vreuna dintre figurile care stăteau de vorbă la mese, citeau ziarul sau se uitau, pur și simplu, în gol, sau mai ales dintre cele care scriau sau mâzgăleau în carnețelele de notițe putea să fie Willi Heyer. Și-a căutat un loc pe veranda acoperită de sticlă, unde se aflau turiștii care savurau priveliștea și sperau să vadă vreo celebritate în carne și oase. Rath a comandat o cafea și i-a cerut chelnerului cu ziarele să-i aducă un

exemplar din *Tageblatt*. Era chiar destul de confortabil să stai în această cutie de sticlă, iar priveliștea vieții într-o metropolă, care vuia în jurul clădirii stoice a Gedächtniskirche, era spectaculoasă. Și cafeaua era bună și venea chiar și cu un pahar de apă alături. Rath a fumat o țigară la cafea, a frunzărit prin ziar și a așteptat.

Când s-a făcut unu și ceva, Berthold Weinert și-a făcut apariția în veranda de sticlă, însoțit de un bărbat destul de înalt, slab și care nu părea să fie mult mai în vârstă de treizeci de ani. Purta ochelari groși și nu se mai bărbierise de cel puțin două zile. Weinert l-a descoperit pe Rath și i-a indicat însoțitorului său masa. Atunci când au ajuns în dreptul ei, jurnalistul le-a făcut cunoștință și Heyer i-a întins mâna lui Rath.

— Deci dumneavoastră scrieți scenarii, i-a spus bărbatului care-i zâmbea prietenos.

— Și dumneavoastră băgați ucigași la închisoare, a spus autorul. Berthold mi-a povestit despre munca dumneavoastră. Poate că mă veți putea sfătui, dacă se ivește ocazia, cum să scriu un scenariu de film polițist.

— Cu plăcere! a spus Rath. Întrebați-mă când ajungeți să faceți așa ceva, nu are ce să strice. Filmele polițiste pe care le-am văzut eu până acum la cinematograf au prea puțin de-a face cu adevărată muncă de poliție.

Cei doi s-au așezat și au comandat: Weinert, un pahar de Bordeaux și Heyer, o votcă Martini. Rath a sorbit din cafea, puțin invidios pe băuturile celorlalți. I-a oferit lui Heyer o țigară, iar acesta a acceptat-o. Lui Weinert, care era nefumător convins, nu i-a mai întins noua sa tabacheră.

— Permiteți-mi să trec direct la subiect, a spus Rath în timp ce Heyer își aprindea țigara. Ați vândut, de fapt, de două ori aceeași poveste. Se întâmplă curent așa ceva în domeniul dumneavoastră?

Rath a observat că a început-o cu stângul și a atins o coardă sensibilă. Heyer a devenit nervos.

— Nu știu eu ce se întâmplă sau obișnuiește în domeniu, a spus el, dar în orice caz, pare să fie o practică să iei textul unui autor și să-l dai unui necunoscut.

— Puteți să-mi explicați ce vreți să spuneți mai exact? l-a rugat Rath.

— Cu plăcere, a spus Heyer și a tras cu sete din Overstolz. Lucrez de ceva vreme cu Oppenberg și atelierul Montana și am avut mereu o relație bună. Asta până ce i-am vândut povestea cu Zeus.

— Ce s-a întâmplat? Nu v-a plătit?

— M-a plătit chiar bine și la timp, ca de obicei. Problema e că a cumpărat scenariul acum mai bine de un an și voia să toarne un film obișnuit, unul mut, dar așa cum se mai întâmplă uneori în industria cinematografică, proiectul a fost lăsat baltă, au fost preferate altele sau, pur și simplu, a intervenit mereu câte ceva. Și, într-un final, a intervenit chiar ceva destul de important.

Heyer a făcut o pauză teatrală, de parcă acest lucru important ar fi fost cel puțin de gravitatea unui cutremur sau a unui uragan. Chelnerul a potențat momentul dramatic al lui Heyer, venind tocmai în acel moment cu băuturile.

— Și anume, filmul sonor, a continuat autorul după ce chelnerul s-a îndepărtat. Oppenberg s-a hotărât să facă și din filmul meu unul cu sonor, iar pentru asta trebuia rescris scenariul. Un film mut nu conține dialog sau, mai bine spus, aproape deloc. Iar atunci când este vreo replică, aceasta trebuie scrisă pe tabla de text.

Heyer a tras din țigară.

— Asta e diferit la filmul cu sonor. Acolo, dialogul e mai important.

Rath începea să-și dea seama unde bătea autorul scenariului.

— Lăsați-mă să ghicesc! a spus el. Oppenberg nu v-a plătit pentru munca suplimentară necesară transformării scenariului.

— Mai rău, a spus Heyer, a pus pe altcineva să scrie dialogul și apoi a mai schimbat și titlul. *Străfulgerat* – ce poetic. Ha!

— Și cum se numea în versiunea originală?

— *Jocurile olimpice*. Înțelegeți doar, Zeus care joacă oamenii pe degete…

Heyer și-a însoțit explicația cu gesturi frenetice din mâini.

— Și are voie să facă așa ceva? a întrebat Rath. Să facă din scenariul dumneavoastră un cu totul alt film?

— Oppenberg mi-a cumpărat cartea. Îi aparține, așa că poate să facă ce vrea cu ea, iar povestea în sine nu a fost schimbată.

Heyer a tras adânc din țigară.

— Dar, dintr-un motiv sau altul, Oppenberg are impresia că nu pot să scriu dialoguri. În orice caz, a însărcinat pe altcineva să se ocupe de asta, un tip de la teatru. Cel mai rău lucru e că numele lui va apărea peste tot și din toată munca mea creativă nu se va alege decât o formulare de felul: „După o idee de Willi Heyer”.

— Ați vorbit cu Oppenberg despre asta?

— Cum adică „vorbit”? M-am milogit de-a dreptul, dar degeaba! Omul ăsta poate fi tare încăpățânat. Am vorbit la pereți. Oppenberg mi-a arătat ce valoare are un scenariu în acest domeniu: niciuna.

Heyer și-a stins apăsat țigara.

— Și atunci, a continuat el, am fost cuprins de mânie și m-am gândit că-i arăt eu lui că pot să scriu dialoguri. Așa că n-am făcut decât să schimb rapid povestea, înlocuind zeii din Olimp cu cei nordici, și i-am vândut-o lui Bellmann. Ca scenariu de film cu sonor.

— *Furtuna dragostei*, dar cu Thor, zeul fulgerelor în locul lui Zeus din Olimp, a încuviințat Rath. Și Bellmann a acceptat imediat?

Heyer a rânjit.

— Desigur. Bătrânul antisemit ar fi în stare de orice ca să-i facă un rău lui Oppenberg. Trebuie să recunosc că nu-mi place în mod special de Bellmann și că îl prefer de o mie de ori pe Oppenberg și ca producător, și ca om, dar n-am putut să țin seama de asta în acest caz! Încă sper că *Furtuna dragostei* va deveni un succes imens, în timp ce *Străfulgerat* va da chix atunci când intră în cinematografe. Atâta răutate trebuie să-mi fie permisă. În orice caz, atunci va vedea și Oppenberg cine poate să scrie cele mai bune dialoguri! Și cât de important e scenariul pentru un film reușit – de o mie de ori mai important la filmul cu sonor decât la cel mut.

— Păcat că actrița din rolul principal a lui Bellmann nu a reușit să supraviețuiască filmărilor, a spus Rath.

— Dar acest lucru nu ar trebui să afecteze în niciun fel șansele de succes ale filmului, a spus Weiner care până atunci nu făcuse decât să soarbă din vin. Ba din contră. Bellmann se folosește de atenția atrasă de moartea ei. Numele filmului a apărut până acum în aproape toate articolele de ziar, iar de câteva ori a reușit

să ajungă chiar și în titlul articolului.

Rath a încuviințat.

— O moarte e folosită drept material de propagandă.

— Lucrurile pot fi văzute din această perspectivă, a spus Heyer. Dar nu credeți că Bellmann ar putea să se afle în spatele acestei chestiuni? Că a plătit acest mașinist să o omoare pe Winter?

— Dacă voia să o omoare, atunci nu a plătit pe nimeni, ci a făcut-o el însuși, a spus Rath. Felix Krempin a fost cel care a conceput mecanismul letal, dar altcineva a fost cel care l-a acționat. Cineva care cunoștea scenariul.

Weinert a consimțit. *Măcar atât putea să facă și el*, s-a gândit Rath.

— Dar nu pot să mi-l imaginez pe Bellmann ca fiind acest necunoscut despre care vorbiți, chiar dacă e un nenorocit, nu cred că e chiar în stare să calce și peste cadavre. Cel puțin nu peste cel al lui Betty Winter. Cea mai bună actriță a sa! Acum nu-l mai are decât pe Meisner, dar mi-e teamă că acesta a trecut de apogeul carierei.

— Bellmann a găsit deja o înlocuitoare pentru Winter, a spus Rath. Eva Kröger. N-ați auzit?

Heyer a făcut o grimasă și a căzut pe gânduri, clătinând din cap.

— Trebuie să fie nouă în domeniu.

— Se pare că are nevoie și de un nume de scenă. Poate vă vine vreo idee. Ați putea să i-o vindeți lui Bellman.

— Tipul nu plătește pentru așa ceva. Oricine se poate gândi la nume. Nu cred că așa ceva e protejat prin lege.

— Nici o poveste nu e? a întrebat Rath. Pe aceasta puteți să o vindeți așa, pur și simplu, de două ori? Acest lucru nu e interzis prin lege?

— Tocmai despre asta se ceartă avocații în momentul de față. Dar situația nu pare să fie în favoarea lui Oppenberg, cel puțin din câte mi-a spus Oppenberg acum câteva zile. Asta tocmai pentru că lui Oppenberg i-am vândut un scenariu pentru un film mut, iar lui Bellmann, unul pentru un film cu sonor. Acestea sunt două lucruri diferite, fie și numai din punctul de vedere al numărului de pagini. Pe lângă asta, a fost o prostie din partea lui

Oppenberg să schimbe titlul. Se pare că totul va fi decis în cursa de a ajunge primul în sala de cinema, și nu într-o Curte de judecată.

— O cunoașteți cumva pe Vivian Franck? a întrebat Rath.

Era timpul să schimbe subiectul conversației.

Heyer a încuviințat.

— Am scris deja câteva filme pentru ea. Din nefericire, nu și filmul ei cu sonor. Oppenberg a comandat *Abject* de la acest Stümper, cel care mi-a furat și cartea.

— Știți că Vivian Franck a dispărut?

— Ciudat, nu-i așa? Sunt mai multe zvonuri.

— Și ce zvonuri circulă? Și cine le împrăștie?

— Colegii de breaslă.

Heyer a ridicat din umeri.

— Se spune că Franck a vrut să-l părăsească pe Oppenberg ca să schimbe producătorul, iar unii zic chiar că ar fi trecut de cealaltă parte a oceanului.

— Poftim?

— America. Merge la Hollywood.

— Știe engleză suficient de bine?

— Habar n-am, a ridicat autorul din umeri. Dacă cei de acolo o vor, înseamnă că vorbește suficient de bine. Spre deosebire de Jannings, pe care au urmărit-o cu orice preț ca să o trimită apoi înapoi acasă.

— Marea Jannings este o victimă a filmului cu sonor?

— Dacă așa vreți să spuneți. Vom vedea dacă cea mai bună actriță de la Hollywood va fi în stare să se exprime suficient de bine măcar în patria sa. Trebuie să apară în curând un film nou cu Jannings.

— Știu, a spus Rath. Dar dacă Vivian Franck se află cu adevărat la Hollywood, atunci de ce nu știe nimeni nimic despre asta?

— Nu trebuie să spună tuturor. Dacă e un mare succes, vor afla oricum cu toții, iar dacă dă chix, atunci…cine știe ce poveste spune atunci…

— Nu credeți că e posibil să i se fi întâmplat ceva? Nu are niciun dușman? Oameni care vor să-i facă rău sau poate chiar să-i pună viața în pericol?

— Asta cred că e o exagerare. Nimeni nu vrea să-i pună viața

în pericol, chiar dacă e o râzgâiată care se comportă mereu urât cu cei din anturajul său. Nu e singura din domeniu care face asta.

— Dacă ar trebui să o găsiți pe Vivian Franck, unde ați căuta-o?

— Eu?

Heyer s-a gândit puțin.

— Aș rezerva un voiaj pe Bremen.

28.

Erika Voss avea vești bune.

— Domnule comisar, sora mea vă poate ajuta, dar spune că îi rămâneți dator.

— Știți că sunt mereu atent cu cei care îmi fac o favoare.

— Ei, bine, a spus ea și i-a zâmbit, atunci urcați la etajul trei și dați-i lui Franzi înapoi cartea pe care v-a împrumutat-o. Cu această ocazie, uitați-vă și la dosarul care a rămas deschis pe biroul ei.

I-a pus în brațe o carte veche și rufoasă. Era un roman polițist.

— Domnișoara Voss, ar trebui să lucrați pentru Serviciile Secrete. Aveți cu adevărat calitățile conspirative necesare.

— Pe care vi le pun cu drag la dispoziție, dacă e nevoie de ele, domnule comisar.

Biroul Franziskăi Voss a fost ușor de găsit. Aceasta avea același breton blond, ca sora ei mai mică, dar era ceva mai plinuță. La celălalt birou era o hoașcă bătrână, care se uita prin ochelari la foaia de hârtie aflată în mașina de scris din fața sa de parcă ar fi vrut să-i dea găuri.

— Ah, domnule comisar! a spus Franziska Voss.

Fie s-a uitat la fotografia sa din dosarul personal, fie sora ei i l-a descris în detaliu.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră! V-a plăcut cartea?

— Foarte captivantă, a spus el.

Franziska s-a ridicat și a deschis un dulap.

— Așteptați un moment, a spus ea, mai am ceva pentru

dumneavoastră.

Și-a scos poșeta din dulap și a început să cotrobăie prin ea.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici, a auzit-o murmurând în timp ce scotea pe rând toate obiectele din geantă.

Rath s-a folosit de acest timp și a aruncat un ochi în dosarul cu documente deschis pe birou. A văzut un certificat medical care atesta rănile grave ale comisarului Frank Brenner. Doctorul l-a diagnosticat cu fractură de ulnă, comoție cerebrală, doi dinți lipsă și nas spart.

— Am găsit! a exclamat Franziska Voss și și-a pus toate lucrurile înapoi în geantă.

Rath a memorat rapid numele și adresa doctorului, care era undeva în Reinickendorf, și a privit prietenos în direcția Franziskăi, zâmbindu-i prietenos. Aceasta i-a pus ceva în mână.

— Ruj? a spus el. Ce să fac eu cu el?

Chiar și dragonul de la celălalt birou a ridicat privirea de la mașina de scris, privindu-l acru pe Rath. Franziska Voss a râs.

— Nu pentru dumneavoastră! Pentru Erika!

Rath și-a luat rămas-bun. Era prima dată când îi ducea secretarei sale un ruj.

— Tocmai au fost câteva apeluri pentru dumneavoastră, a spus Erika Voss după ce a băgat în buzunar rujul. Un domn și o doamnă.

— Și? Ce voiau?

— Nu au menționat. Au spus că sună curând înapoi. Le-am spus că vă întoarceți în câteva minute.

Rath s-a așezat la birou, și-a aprins o țigară și s-a pierdut în propriile gânduri. Cine putea să fie? Oare alții care sunau să-l felicite de ziua lui?

Excursia la Departamentul de Resurse Umane a meritat. Se întâmplase exact așa cum a presupus: Brenner exagerase cu mult. Doctorul trebuia să-i fie un prieten bun din copilărie sau să-i fie dator într-un mare fel. Rath a recitit încă o dată raportul pe care-l redactase pentru doctorul Weiß. Acum putea să-l scrie fără să-și mai măsoare fiecare cuvințel, căci Brenner va fi în curând cel care va trebui să dea explicații. Rath s-a hotărât să bată singur la mașină raportul, deoarece corespondența sa cu superiorii nu o privea pe Voss. A lucrat pe cât de atent și îngrijit era capabil,

uitându-se la fiecare tastă de două ori înainte să o apese și a terminat după vreo jumătate de oră. Părea că totul e în ordine și, în măsura în care își dădea seama, nu a făcut nicio greșeală de redactare. A pus duplicatele deoparte, a împăturit cu grijă colile de hârtie și a lipit plicul. Mulțumit, și-a aprins o țigară. A sunat-o apoi pe Voss și a trimis-o cu plicul la etajele șefilor. Telefonul a sunat imediat ce secretara a ieșit pe ușă.

— La mulți ani, domnule comisar! a spus o voce de femeie și Rath aproape că și-a înghițit fumul. Scuză-mă că nu vă cânt, a spus vocea, dar nu e tocmai punctul meu forte.

Nu știa încă ce să răspundă, dar, din fericire, vocea a continuat să vorbească.

— Te-ai uitat azi în birou? Îți dau un pont: în sertarul cel mai de jos.

Rath a ținut receptorul cu umărul, s-a aplecat și a găsit în sertar un pachet pătrat, înfășurat într-o hârtie drăguță și cu multe funde.

— Ți-ai înghițit limba?

Și-a dres glasul înainte să vorbească.

— Chiar nu m-am așteptat la așa ceva. Ai fost în biroul meu?

— Azi, la prânz, dar nu erai acolo, din nefericire. Ai desfăcut?

— Un moment!

A desfăcut fundele și a văzut un disc. Era importat din America și apăruse cu doar jumătate de an în urmă.

— Nu-mi vine să cred! Cum ai făcut rost de așa ceva?

— Se găsesc o mulțime în Berlin!

— Nu știam că-mi cunoști așa de bine gusturile muzicale!

— Știu multe despre tine. Am ascultat de mai multe ori muzică împreună sau ai uitat deja?

Evident că nu. Nu a uitat absolut nimic. Oricât de tare s-ar fi străduit să uite.

— Nu ne-am mai văzut de o sută de ani, a spus el și și-a dat imediat seama ce platitudine spusese, mai ales că era și o minciună.

— N-a mai lipsit mult să ne vedem sâmbătă la Resi.

— Poftim?

— Tu ai fost cel care l-a bătut pe Brenner, nu?

— A ajuns vorba și până la tine?

— L-am văzut pe Brenner pe jos și am auzit apoi că tu ai fost. E posibil să fi purtat o uniformă de căpitan? Dacă da, înseamnă că te-am și văzut.

— Păi, ce să spun? Sunt vinovat de toate cele, chiar și în chestiunea uniformei.

— N-am crezut până acum că ești unul dintre oamenii care se bat la petrecerile de carnaval.

— Nici eu, dar lui Brenner i-aș da câteva și de Crăciun sau la o înmormântare.

— De ce naiba ai făcut asta? Te-a insultat? Ți-a rănit mândria de bărbat sau vreo altă prostie din asta?

Vocea ei a sunat mai serioasă decât până atunci.

Charly, aș prefera să-mi mușc limba decât să-ți spun adevărul.

— Nu pot să-ți explic, a spus el, dar nenorocitul a căutat-o cu lumânarea.

— E adevărat că sunt puțini cei care și-o merită mai mult ca Franck Brenner, a spus ea, dar nu poți să-ți lovești așa, pur și simplu, colegii.

— Asta au spus Gennar și Weiß.

— Chestia asta a ajuns deja la vice?

— Zörgiebel ar fi fost poate mai înțelegător, dar, din nefericire, el e plecat în concediu acum.

— Gereon, ar trebui să-ți stăpânești mai bine mânia.

— Am, pur și simplu, prea multă.

Trebuia să sune ca o glumă, dar cuvintele sale au divulgat mai multe despre situația lui decât și-ar fi dorit.

— Tu ce mai faci? a întrebat el rapid ca să-i distragă atenția de la clișeele pe care le îndruga.

Abia atunci și-a dat seama cât de mult ținea încă la ea și că răspunsul la această întrebare stupidă îi era orice, numai indiferent nu. Dar manevra a funcționat, iar Charly a început să-i povestească despre ceea ce a mai făcut. Avea multe de povestit despre examene, despre multele ore petrecute la bibliotecă, despre invidia și lipsa de înțelegere a colegilor de sex masculin.

— Facultatea de Drept e luată cu asalt de idioți reacționari, a spus ea, iar acești maimuțoi se presupune că vor reprezenta în curând statul nostru de drept! Noapte bună, Germania! Nici nu vreau să știu câți dintre colegii mei sunt naziști!

— E la modă să fii nazist, a spus Rath, dar modele vin și trec.

— Doar că, din nefericire, politica e ceva mai importantă decât ultimul fel de croială.

A tăcut.

— Mi-ar plăcea să te văd din nou, Gereon, a spus ea în cele din urmă.

Suna aproape tandru, cel puțin în urechile lui. Poate că era doar ceea ce voia el să audă. În interiorul lui era un cățeluș, care, la auzul vocii ei, la cel mai mic semn de prietenie era pregătit să facă orice ca să-i îndeplinească orice dorință, era pregătit pentru orice umilință. Îl ura pe acest cățeluș și l-a făcut să dispară gândindu-se la ultima lor ceartă. Atunci aproape că l-a lovit. A văzut asta în ochii ei. N-a făcut decât să bată cu pumnul ei micuț în masă, i-a întors spatele și apoi a plecat. Asta a fost acum mult timp, cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Nu a mai văzut-o de atunci și nici nu a mai auzit nimic de la ea. Asta până la petrecerea de carnaval de la Resi. A încercat să râdă fără ca râsul să-i sune forțat, ceea ce i-a reușit întrucâtva.

— Dacă poți să-mi garantezi că nu ajungem să ne certăm la sfârșit.

— Știi ce, Gereon? Oricum, cu tine îmi place să mă cert cel mai mult.

Abia de mai puteai vorbi cu el după ce a închis. Nu a dat prea mare atenție secretarei, care s-a întors după ce i-a dus lui Weiß raportul. Erika Voss care i-a spus ceva. Probabil că Rath i-a răspuns în mod satisfăcător, căci aceasta a închis ușa și l-a lăsat în pace. Nu putea să-și adune gândurile și se gândea mereu la Charly. S-a așteptat la orice, numai la asta nu: că-l va suna și că își vor da chiar și întâlnire. Abia telefonul l-a smuls din vraja acestor gânduri.

— Rath, Departamentul Criminalistic.

— La fel și aici.

Era o singură persoană care-i răspundea astfel la telefon.

— La mulți ani, fiule! i-a spus Engelbert Rath. Sper că nu te deranjez!

— Puțin…

— Voiam doar să te felicit de ziua ta din partea mea și a mamei

tale. Știi că nu-i place să vorbească la telefon.

— Mulțumesc!

— Cum e situația la tine, în Berlin? Karl îmi spune că iarăși vă creează comuniștii neplăceri.

Karl. Desigur. Karl Zörgiebel, șeful Poliției Berlin și prieten vechi de-al tatălui său, încă de pe vremea când acesta lucra în Köln. Se părea că Engelbert Rath vorbea mai des și mai mult la telefon cu acesta decât cu propriul său fiu.

— *Dörrzwiebel* s-a întors din nou din Mainz? s-a mirat Gereon. Aici, la Cetate, nu s-a arătat deloc.

— Lasă poreclele!

— Din câte știu eu, comuniștii n-au făcut decât să organizeze o demonstrație muncitorească și Zörgiebel a interzis-o din nou. Din cauza numărului mare de morți de anul trecut.

Atunci, la ordinul lui Zörgiebel, poliția s-a folosit de mijloace violente pentru a se asigura că interdicția manifestației este respectată. Bilanțul? Peste treizeci de morți.

— Karl știe ce face! Trebuie să te opui din timp comuniștilor!

— Și toate astea pe spatele Poliției. Asta nu e treaba noastră.

— Haide să nu mai vorbim despre politică, a spus Engelbert Rath, nu vreau să mă cert cu tine. Ce se mai întâmplă în rest la voi? Ai mai progresat?

— Poftim?

— Ai deja o pistă? Ai fost deja la fabrică?

— N-am avut timp încă, a spus Rath. Am avut prea multe de făcut și oricum nu pot face mare lucru fără lista de nume.

— Ar fi trebuit să o primești de mult, alături de felicitarea de la noi.

— Mă voi uita în cutia poștală.

Engelbert Rath și-a dres glasul.

— Gereon, nu știu dacă iei această sarcină suficient de în serios, dar dacă vrei să devii comisar-șef, atunci trebuie să faci ceva în sensul ăsta. Nu e ceva ce pică din cer.

— Tu ar trebui să știi asta cel mai bine.

— Și tu ar trebui să știi asta! Nu e vorba doar de o avansare în post, ci și de faptul că primarul general are încredere că îl vom ajuta în această situație neplăcută. Dacă îl vei dezamăgi, înseamnă și că reputația familiei Rath se va duce pe apa

Sâmbetei.

— La bunul tău renume te referi, de fapt.

— Ar trebui să iei lucrurile mai în serios. Rezolvă chestiunea!

— La ordin, domnule director!

Rath a închis. Tatăl său avea dreptate, dar el nu trebuia neapărat să recunoască. Și-a luat pălăria și paltonul și și-a luat la revedere de la Erika Voss. Oricum, nu mai avea cum să facă ceva la birou.

29.

Westhafen se afla oarecum în drum spre Reinickendorf, așa că Rath putea să împuște doi iepuri dintr-o lovitură. Compania Ford Motor producea automobile într-o hală aflată chiar lângă Kai, după cum anunța o tăblie de metal de pe fațada clădirii. Rath a parcat Buickul mai în față, lângă clădirea administrativă. Nu voia să parcheze mașina fabricată de un competitor chiar în fața intrării principale. O macara stivuia lăzi mari, din lemn, chiar lângă hala la capătul căreia erau parcate câteva duzini de Ford Model A, toate vopsite în roșu și negru. Bruno, primul său șef în Berlin, obișnuia și el să conducă o asemenea mașină. Câțiva bărbați pierdeau vremea în fața halei. Aceștia s-au întors plini de speranță spre ușa metalică ce s-a deschis. Un bărbat îmbrăcat în salopetă gri a ieșit și a strigat de pe rampă:

— Avem nevoie de doi lăcătuși pentru următoarea tură.

Patru bărbați s-au desprins din grup și au venit lângă Rath, care se afla deja pe treptele care duceau spre rampă. Tipul în salopetă gri nu a făcut decât să se uite la fețele lor pentru a alege. Nici nu l-a băgat în seamă pe bărbatul în costum, care flutura o diplomă de inginer. A arătat spre un bărbat vânjos, îmbrăcat în haine de muncă și spre un altul mai slăbuț, care purta o jachetă subțire.

— Tu, a spus el, și tu!

Cei doi au urcat treptele, iar ceilalți s-au întors spre grupul șomerilor. Rath a început și el să urce treptele, dar tipul în

salopetă gri nu l-a remarcat decât atunci când a deschis ușa pentru a-i lăsa pe cei doi aleși să intre.

— Îmi pare rău, a spus el, dar avem nevoie doar de doi.

Muncitorii l-au privit cu suspiciune pe presupusul competitor. Lui Rath nu i-a rămas altceva de făcut decât să-și scoată legitimația de serviciu.

— Poliția criminalistică! a spus el. Ar trebui să mă uit puțin prin fabrica dumneavoastră.

Șeful de echipă l-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Despre ce e vorba? a întrebat el.

Înainte ca Rath să poată răspunde, privirea bărbatului s-a oprit asupra celor doi bărbați care se holbau la legitimație.

— De ce stați pe aici? s-a rățoit el la ei. Vreți să vă holbați sau să munciți? Intrați și mergeți la banda D.D. ca în Dora! Veți primi acolo instrucțiuni.

Bărbatul mai mic a deschis gura, dar celălalt l-a tras după el pe ușa deschisă înainte să mai apuce să spună ceva. Probabil că era spre binele lui – dacă nu voia să piardă locul de muncă abia câștigat.

— Așa, i s-a adresat tipul în salopetă lui Rath, acum spuneți-mi de ce ați venit!

— Din nefericire, nu pot să vă spun nimic despre motivele anchetei noastre, dar pot să vă asigur că voi respecta toate secretele companiei. Puteți să-mi spuneți la fel de multe lucruri pe care i le-ați spune și unui jurnalist.

— Cu jurnaliștii nu vorbesc de regulă decât cei din conducere.

— Sunt sigur că ați putea să mă ajutați, domnule…

— Bahlke. Șef de tură.

— Domnule Bahlke, haideți să aruncăm o scurtă privire asupra producției de autovehicule și să îmi explicați în linii mari cum funcționează fabrica. Cinci minute și apoi plec.

Bahlke nu era prea entuziasmat, dar a acceptat. S-a gândit, probabil, că aceasta e cea mai rapidă modalitate de a scăpa de el.

— Veniți cu mine, a spus el, dar aici nu sunt prea multe de văzut.

În hală era o gălăgie cruntă.

— Cel mai bine ar fi să urcăm pe aici, a strigat Bahlke peste zgomotul de fundal și a arătat spre niște trepte de metal. De aici

puteți vedea totul și nici nu e așa de gălăgie.

Treptele conduceau spre o încăpere, iar dacă te uitai pe ferestrele acesteia puteai să cuprinzi întreaga hală cu privirea. S-a făcut liniște imediat ce Bahlke a închis ușa.

— E biroul șefului de tură, a spus el, de aici poți vedea totul. E și necesar.

Rath a privit în jos. Un convoi de mașini terminate pe jumătate se plimbau încet prin hală; peste tot se aflau muncitori care montau câte ceva. Cu cât mașina trecea pe la mai multe stații, cu atât se completa, adăugându-i-se direcția, scaunele, roțile și, într-un final, motorul și caroseria care veneau de sus, parcă din cer, montate pentru a întregi automobilul. Un Ford Model A.

— Șaizeci de mașini pe zi, a spus mândru șeful de tură. Piesele vin de peste ocean și noi le montăm aici. E o metodă americană: pe bandă rulantă.

Bahlke i-a arătat spre o parte a benzii rulante unde un bărbat roșcat le arăta celor doi noi angajați cum să monteze motoarele. Caroseria se apropia deja de deasupra.

— Vedeți locul acela? În secțiunea D se montează caroseria după ce s-a fixat motorul.

Roșcatul a ridicat privirea exact în momentul în care Bahlke a arătat spre el. Rath a putut să vadă încă de acolo că muncitorul a făcut ochi mari și s-a reapucat de treabă chiar mai silitor ca până atunci. Aici, în birou, stăteau ca într-o vitrină de pe Ku'damm. Fiecare muncitor putea să vadă geamurile mari și cu toții știau că sunt urmăriți din biroul șefului de tură. Probabil că așa au și fost gândite lucrurile, ca să-i țină în ritmul implacabil al benzii rulante.

— Impresionant, a spus Rath, și ce se întâmplă dacă cineva trebuie să meargă la toaletă, de exemplu?

— Există puțin loc de manevră. Poate să lucreze în avans, iar pentru pauze mai lungi își găsește un înlocuitor. Desigur că atunci i se scade din salariu. La noi se plătește doar munca depusă.

— Spuneți-mi, a zis Rath, așa vă recrutați mereu muncitorii?

Bahlke a clătinat din cap.

— Pe majoritatea i-am angajat, dar se tot înmulțesc cei care își așteaptă șansa afară. Plătim bine și primești și mai mulți bani

dacă reușești să lucrezi suplimentar. Nu așteaptă doar șomeri afară. Nimeni nu plătește la fel de bine ca Ford. Aici nu se simte nimic din criza financiară. Vă spun că dacă lucrurile continuă așa, atunci uzina Ford din Berlin va fi la fel de mare ca Siemens!

Tipul habar nu avea de soarta care fusese deja decisă pentru uzină. Cel care-l șantaja pe Adenauer nu era doar foarte bine informat cu privire la situația lui financiară, ci și cu privire la planurile fabricii Ford de pe Rin. Și acele informații erau confidențiale. Rath s-a gândit la expresia preferată a tatălui său: „Cunoașterea e putere". Suna de parcă era o instrucțiune dată șantajistului.

— E bine că puteți să vă alegeți oamenii în acest fel, a spus Rath, dar de unde știți că nu luați infractori dacă trimiteți oamenii direct de pe stradă la bandă, așa, fără documente?

— Trebuie să văd cum lucrează oamenii. Dacă merge bine, trebuie să meargă cu documentele la Biroul Personal. Dar de ce întrebați? Doar nu căutați niciun infractor aici, la noi, nu? Doar pentru că pușcăria e aici, după colț... Credeți-mă că pot să-i miros și nu intră niciun asemenea om la mine în atelier.

— Nu vă agitați, nu caut pe nimeni care a fugit de la Plötzensee. Pe mine mă interesează eventualele legături pe care muncitorii dumneavoastră le au cu Deutsche Bank. Știți ceva legat de asta?

— Omule, aici lucrează aproape trei sute de oameni. De unde să știu eu așa ceva? Cele mai bune legături cu banca sigur nu le au muncitorii mei de aici, ci cei care lucrează la salarizare.

Rath a încuviințat.

— Ați putea să-mi spuneți cum ajung la salarizare?

— Vedeți ușa aceea din spate? a arătat Bahlke spre fundul halei.

În spatele stației unde se montau motoarele, Rath a văzut o ușă de oțel.

— Trebuie să treceți pe acolo ca să ajungeți la administrație. Ar trebui să întrebați apoi exact în biroul de personal. Așteptați că vă duc eu!

Muncitorul roșcat părea să creadă că șeful de tură a arătat din nou spre el. Rath a observat că bărbatul devenea din ce în ce mai neliniștit. Probabil credea că urmează să fie concediat. În timp ce

coborau treptele, s-a auzit deodată o alarmă care a acoperit tot zgomotul din fabrică.

— Ce e asta? i-a strigat Rath șefului de tură în ureche. O alarmă de incendiu?

— Nu, cineva nu și-a terminat treaba la timp și acum își pune în dificultate colegii.

— Și-a părăsit locul de muncă fără să găsească un înlocuitor.

Bahlke a ridicat din umeri.

— Sau, pur și simplu, a tăiat frunză la câini.

Alarma s-a auzit pentru a doua oară și banda rulantă s-a oprit.

— La naiba!

Șeful de tură a început să alerge și Rath a încercat să țină pasul cu el. Bahlke s-a oprit la următoarea stație și s-a răstit la un muncitor care monta scaunele.

— Ce se întâmplă? Ce idiot a oprit banda rulantă?

Muncitorul a ridicat din umeri.

— Habar n-am, cred că sunt probleme la secțiunea D.

În secțiunea D, precum Dora, era haos. Cei patru bărbați care trebuiau să se ocupe de montarea caroseriei vorbeau furioși cu noii recruți care se ocupau de montarea motoarelor. Roșcatul, care se presupunea că îi învață pe cei doi ce să facă, dispăruse.

— Ce se întâmplă aici? s-a rățoit șeful de tură la muncitori. Ați înnebunit? Cine a oprit banda?

— Eu, a spus un bărbat mare cât un munte. Motorul e câș și mai lipsesc și o grămadă de șuruburi. Nu pun caroseria pe așa ceva. De ce nu-i întrebați pe cei doi recruți de ce nu merge banda?!

Bărbatul îmbrăcat în jacheta subțire nu a așteptat să fie întrebat.

— Șefule, am ajuns aici abia acum zece minute, a spus el. Toni ne-a salutat, ne-a arătat două-trei chestii și apoi a plecat fără să spună unde se duce. Ce șansă avem? Ca să nu mai spun că trebuie să am de-a face și cu această gorilă.

— Ai să vezi tu gorilă acuși! a spus bărbatul.

— Ei, haide Kurt, oprește-te, a spus Bahlke, lasă-i pe cei noi în pace! Unde a plecat Toni? Nu poate să lase așa, pur și simplu, totul baltă.

— Habar n-am, șefule, n-a spus nimic. A fugit deodată, a spus

cel mic.

— Îi e rău sau ce? Nu prea face el din astea. Câteodată nu se duce nici la baie ca să mențină ritmul.

Cei doi noi angajați au ridicat din umeri.

Rath și-a dat seama că acesta ar fi momentul să-și ia la revedere. A părăsit hala de montaj și a urcat la biroul de personal ca să ceară o listă a tuturor muncitorilor. Spera ca, examinând în paralel această listă cu cea primită din Köln, să aibă noroc și să găsească același nume sau să-i atragă ceva atenția, astfel încât să poată găsi o legătură între Ford și bancă. Și apoi spera să-l poată prinde pe șantajist. Rath s-a gândit că o listă de nume e o cerință simplă, dar bărbosul din spatele unui birou a fost de altă părere.

— Aveți habar cât de multă muncă presupune așa ceva? Avem aproape trei sute de oameni.

— Ascultați-mă, pot să vă și oblig să îmi dați această listă de nume, dar în acest caz vă voi lua actele originale și vă voi întoarce tot biroul cu susul în jos.

Bărbosul a înghițit în sec.

— Bine, a spus el. Vă trimit lista. Cred că o pot termina săptămâna viitoare.

— Mâine, a spus Rath, mâine dimineață trec pe aici și o iau.

Bărbatul a vrut să protesteze, dar Rath nu l-a lăsat să ia cuvântul.

— Și dacă nu veți avea nimic pregătit pentru mine, mă voi întoarce chiar și cu un mandat de percheziție și nu vă veți mai putea folosi biroul pentru tot restul zilei. Aș zice să mai planificați apoi cam două zile ca să faceți la loc ordine. Vă zic doar așa, ca să știți care sunt alternativele.

Bărbatul a încuviințat și Rath și-a luat la revedere. Ajuns la ușă, s-a mai întors o dată și a spus:

— Apucați-vă rapid de treabă ca să terminați în timp util!

Când Rath s-a întors în hala de montaj, banda rulantă încă nu fusese repusă în mișcare. Afară, în fața clădirii din cărămidă, încă așteptau câțiva oameni care-și căutau de muncă. *E mai bine decât să aștepte de pomană*, s-a gândit Rath, *dar e o muncă lipsită de viitor, oricât de atractive păreau acum salariile*. Aici era doar un provizorat, și nu o fabrică de automobile. Nu era decât o hală în care se făceau montaje, lângă care se găsea un depozit care nu și-

a găsit niciun alt chiriaș. Nici nu era de mirare că Ford își dorea altceva. Deși trei sute de oameni își vor pierde locul de muncă în Berlin, în Köln își vor găsi de treabă câteva sute, iar undeva, în această clădire de cărămidă, se afla cineva care voia să împiedice acest lucru.

De la Westhafen nu mai avea mult până la Reinickendorf. Recepționista tocmai voia să închidă cabinetul, dar Rath a reușit să o convingă că e vorba despre o urgență. I-a arătat legitimația de serviciu și a spus:

— Sunt un prieten de-al lui Frank Brenner.

— Dacă așa stau lucrurile, așteptați un moment, vă rog!

A mers în spate și s-a întors după o vreme.

— Doctorul trebuie să ajungă în curând la o vizită la domiciliu, dar își va face puțin timp pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc!

— Dar mai așteptați puțin în sala de așteptare. Trebuie însă să vă las singur, căci nu e de acord să fac ore suplimentare.

— Ce păcat! a spus Rath și i-a zâmbit.

Acesta a zâmbit cu cochetărie și i-a făcut semn cu degetele în chip de „la revedere” înainte să închidă ușa.

Rath s-a așezat pe un scaun din sala goală și a privit în jur. Era un cabinet mic și îngrijit. Pe pereți erau atârnate tablouri cu nave de război, un portret al admiralului Tirpitz care purta o barbă impresionantă. Doctorul Borghausen era în mod clar un mare admirator al Marinei Imperiale. Rath tocmai se întreba de unde l-o fi agățat Brenner, când deodată s-a deschis ușa de sticlă de culoarea laptelui și un bărbat cu o trusă de doctor în mână, cu barbă și mustață a dat buzna în camera de așteptare, mai să se împiedice de picioarele lui Rath. Doctorul s-a oprit în ultimul moment. L-a privit pe Rath din cap până în picioare, de parcă se întreba de unde-l cunoștea pe acest prieten de-al lui Brenner și ce favoare ar putea să-i facă.

— Bună ziua! a spus el. Roswitha nu mi-a spus cum vă numiți. Ne-am mai întâlnit?

— Mi-e teamă că nu! a spus Rath.

— Dar sunteți un prieten de-al camaradului Brenner?

— Camarad mai degrabă decât prieten, a spus Rath și i-a arătat

legitimația de serviciu. Lucrăm la același departament.

Borghausen a încuviințat și a privit distrat legitimația lui Rath. Începea să-și dea încet seama cine se putea afla în fața sa.

A văzut cum acesta începea să-și ridice zidurile interioare de apărare. *Ceea ce nu te va scăpa*, s-a gândit Rath.

— Așa deci, a spus doctorul.

Vocea îi suna acum mult mai puțin energică și mai degrabă înceată și rece.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Dacă-mi permiteți să vă amintesc, programul cu publicul s-a terminat de mult.

— Nu durează mult, am doar câteva întrebări.

— Sunteți polițistul care l-a bătut pe Franck, nu-i așa? Ce doriți?

— Ar trebui să începeți să lucrați la Poliția Criminalistică la cât de perspicace sunteți, a spus Rath. Vedeți, având în vedere faptul că am fost prezent în momentul în care colegul Brenner a suferit acele răni, care l-au făcut din nefericire inapt pentru muncă, aș vrea să ne comparăm puțin impresiile. Îi spuneți pe numele mic…

— Frank Brenner mi-e prieten de mult timp. Am fost în armată împreună!

— Atunci înseamnă că acestea sunt răni vechi de război care s-au redeschis.

— Nu vă înțeleg!

— Păi, am așa niște rezerve cu privire la adeverința dumneavoastră medicală care descrie rănile lui Frank Brenner. Sunt curios dacă un consult al unui alt medic, cel al Poliției, ar confirma diagnosticul dumneavoastră.

Doctorul s-a înroșit. *E timpul să-și ia tensiunea*, s-a gândit Rath.

— Încercați să șantajați un doctor? a spus Borghausen într-un final.

Părea destul de presat.

— Vreau doar să-i dau doctorului posibilitatea să aleagă cum vrea să-i arate viitorul. În pușcărie și cu dreptul de practică retras ca să înceapă apoi eventual de la capăt cu o carieră de spălător de cadavre sau să-și continue viața de medic respectat și cetățean din Reinickendorf, care poate că a cam întrecut măsura într-o chestiune ce-l privea pe un vechi prieten și camarad, dar care este totuși fericit.

Doctorul a început să gândească febril, cu ochii dilatați.

— De unde știți despre adeverința medicală? a întrebat el mai liniștit acum.

— Sunt polițist, poate unul mai harnic decât colegul Brenner.

— Știți că nu aveți dreptul să vedeți asemenea adeverințe?

— Dar cine spune că am văzut-o?

Doctorul a tras adânc aer în piept.

— Dacă am înțeles bine, a spus el, chinuindu-se în mod vizibil să pară liniștit, Frank nu va cere o anchetă disciplinară împotriva dumneavoastră și de aceea nici nu e nevoie de un control al medicului Poliției.

— Probabil că domnul Brenner își dorește într-adevăr să rezolve toată chestiunea doar cu o campanie de defăimare, a spus Rath râzând. Dar poate că voi insista *eu* să se înceapă o anchetă disciplinară. V-ați gândit la această posibilitate?

— De ce ați face așa ceva?

— Pentru ca adevărul să iasă la lumină, ca să se afle că domnul comisar Brenner aduce certificate medicale false.

— Despre ce vorbiți? Vreți să mă acuzați că aș da certificate false?

Culoarea feței doctorului Borghausen se schimbase între timp în violet. Omul chiar trebuia să facă ceva în privința tensiunii.

— Eu nu vă acuz de absolut nimic, a spus Rath liniștit și prietenos, doar vin cu niște teorii, așa cum fac cei din departamentul meu. Poate că Brenner a adus un certificat fals după ce l-a păcălit pe vechiul său prieten, doctorul Borghausen.

Rath și-a dat seama că se bucura acum de atenția totală a doctorului.

— Haideți să ne mai gândim puțin la chestiune, a continuat el. Nu e posibil ca dumneavoastră să aveți obiceiul de a-i pune amabilei Roswitha câteva adeverințe medicale nescrise pe masă pentru ca ea să se ocupe de ele. Doar că aveți obiceiul stupid de a nu le număra atunci când i le dați, și azi, când ați făcut un control, ați constatat că au fost furate câteva dintre ele, poate chiar doar una. Las acest aspect la latitudinea imaginației dumneavoastră. Desigur că dați imediat alarma și anunțați poliția. Secția de poliție de care aparțineți va trimite pe cineva care vă va ruga să stabiliți perioada exactă în care aceasta ar fi

putut să fie furată. Atunci veți spune că e vorba despre momentul în care Frank Brenner și încă alți câțiva pacienți se aflau în cabinetul dumneavoastră. Și apoi lucrurile își vor urma cursul normal, fără ca dumneavoastră să aveți ceva de suferit.

Doctorul Borghausen l-a ascultat fără să scoată vreun cuvânt. Rath și-a dat seama că doctorul probabil se va agăța de această ofertă.

— Dacă mă scuzați, trebuie să mai ajung la o vizită la domiciliu, a spus doctorul, și apoi la poliție, ca să anunț un furt.

Când Rath a ajuns acasă, a constatat că îl aștepta o surpriză. Nu s-ar fi așteptat niciodată la așa ceva. În mijlocul mesei aranjate grijuliu, pe o față de masă albă, imaculată, flancată de două sfeșnice îl aștepta un tort. Kathi se afla la masă. Probabil că l-a auzit urcând pe scări, căci aprinsese cele două lumânări.

— La mulți ani sănătoși, Gereon! a spus ea și i-a zâmbit.

Aproape că-i părea rău pentru ea când a văzut-o cum stătea acolo și, pentru un moment, și-a dorit să o ia în brațe, dar un alt sentiment a fost mai puternic. A simțit cum o mânie nedeterminată începea să crească în el cu cât privea mai mult la prăjitură și la lumânările aprinse. Ce a fost în mintea ei să se întoarcă așa, pur și simplu? După ce l-a lăsat baltă! După ce și-o scosese de mult din minte! După ce începuse deja să o uite! De ce făcea ca totul să fie așa de greu pentru el?

— Te-ai întors deci, a mârâit el.

Zâmbetul i-a dispărut de parcă cineva i l-a șters deodată.

— Ai putea să-mi spui unde ai fost în ultimele zile? a continuat el. Dispari fără să spui absolut nimic, fără să trimiți vreun mesaj, fără să lași niciun semn și apoi îndrăznești să-ți faci apariția aici de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Dar, Gereon! Nu trebuie să fii supărat pe mine! Nu a fost nimic. Eu…

— Nu sunt supărat! Mă întreb doar ce-ar trebui să însemne acest joculeț. Lași omul baltă, nu dai niciun semn timp de câteva zile și apoi apari din nou, pur și simplu.

— Cum adică joculeț? Suntem oameni liberi și fiecare-și trăiește viața. Asta mi-ai spus-o chiar tu cândva.

Da, chiar i-a spus asta lui Kathi, ca să-i sugereze că n-ar trebui

să se aștepte la prea multe din partea lui. Aceste cuvinte reci nu au făcut-o să se îndepărteze de el, ci din contră.

— Desigur că sunt jocuri, a spus el. De ce mă inviți la un bal mascat și dispari apoi fără să mă aștepți?

— Ah, Gereon! Te-am tot așteptat și așteptat și iar așteptat, și tu tot nu veneai! Credeam că m-ai lăsat iarăși baltă!

— De aceea a trebuit să pleci cu un altul?

— Nu e ceea ce crezi. Herbert…

— Nici nu vreau să știu cum se numește!

— Gereon, nu te supăra în halul ăsta! Nu trebuie să fii gelos, eu…

— Nu sunt gelos și ai dreptate: suntem oameni liberi. În ultimele zile mi-a dat seama că totul s-a încheiat în mod definitiv între noi.

L-a privit fără să-i vină să creadă, mandibula i-a tremurat ușor și nu părea să mai aibă suficientă voință ca să-și controleze această mișcare.

— Totul? Vorbești despre dragostea noastră? Asta e totul pentru tine?

Avea lacrimi în ochi.

— E ceva ce arunci așa, pur și simplu, la coșul de gunoi?

A sperat că va scăpa de această discuție, de această situație. Simțea cum i se face rău din cauză că ea a provocat această scenă. *Unul trebuie mereu să fie nenorocitul*, s-a gândit el. *Atunci, voi fi eu din nou acela.*

— Tu chiar ai crezut că te las să te comporți așa cu mine? s-a răstoit el la ea. Ia-ți tortul și dispari! Du-te la acest Herbert, du-te la sora ta, du-te dracului!

I se părea că joacă într-un film prost. Iubitul dezamăgit. Era un actor mizerabil și așa se și simțea.

— E tortul pentru ziua ta, eu…

— Nu vreau nenorocitul de tort!

Ochii din spatele lacrimilor au scăpărat.

— E *nenorocitul tău de tort*! Ți l-am făcut cadou, fie că-ți place sau nu!

A deschis ușa spre culoar.

S-a îndreptat tăcută spre cuier și s-a îmbrăcat cu paltonul roșu. Deodată, a fost lovită din nou de ceea ce se întâmpla și a început

din nou să plângă. Abia de putea să suporte să o vadă cum stătea acolo și suspina și a trebuit să lupte împotriva impulsului de a se duce la ea ca să o consoleze.

S-a dus la fereastră și s-a uitat afară.

A auzit cum aceasta își căuta lucrurile în baie și inima i s-a strâns. A durat o eternitate până ce a auzit ușa de la intrare trântindu-se. Pașii ei pe trepte. Pentru ultima oară. Apoi, în lumina difuză a lămpii cu gaz, jos, i-a văzut paltonul roșu, după care a dispărut în întunericul porții de la intrare. Pentru ultima oară.

A simțit un nod în gât. De ce a trebuit să se întoarcă? De ce nu l-a scutit de această scenă? Poate că era mai simplu pentru ea dacă-l punea pe el în ipostaza de nenorocit, dar nu prea credea asta. Privirea i-a căzut asupra tortului. Lumânările ardeau încă și creau o atmosferă romantică, de care nu mai avea nimeni nevoie. A suflat în lumânări, a luat tortul de pe masă și a trebuit să reziste impulsului de moment de a-l arunca într-un perete. L-a pus totuși cuminte în dulap și a aruncat în locul lui un scaun. Asta nu a ajutat deloc, căci încă se simțea oribil. Rath nu mai putea să suporte să stea în acest apartament, așa că a luat sticla de coniac din sufragerie, și-a aruncat pe el paltonul și pălăria și a ieșit afară, pe casa scării. Nu s-a întâlnit cu nimeni, căci aici nu mai locuia decât familia Liebig, care se ducea devreme la culcare, iar apartamentul Steinrück era încă gol.

Era rece pe acoperiș. Rath a luat o înghițitură din sticla de coniac. Porumbeii lui Liebig l-au primit cu un gângurit încet când s-a așezat pe marginea îngustă de lângă porumbar. În octombrie a stat aici ultima dată. În mod ciudat, aici, sus, nu simțea deloc amețeala care-l cuprindea când se afla la înălțime. Poate că era din cauza faptului că hăul se căsca la câțiva metri îndepărtare. În spatele acoperișului celeilalte scări, Rath putea să zărească fațadele caselor de la capătul locului mare de joacă ce fusese construit de administrația orașului, iar în stânga, la ceva îndepărtare, se zărea cupola zveltă a Catedralei „Sankt Michael”, care se înălța ca o umbră întunecată pe fundalul cerului, la apus.

Putea să respire liber aici. Stătea, pur și simplu, bea și privea acoperișurile orașului. Undeva, acolo, era și Kathi în drum spre sora ei. Părea că îndepărtează oamenii, așa a fost mereu. Nu a

putut niciodată să păstreze pe nimeni. Nu a vrut niciodată să păstreze pe nimeni.

Cu excepția unei persoane.

Noroc, Charly! s-a gândit el și a ridicat sticla. *Pentru singurătate! Pentru că la asta se ajunge mereu într-un final. În cazul meu și al tău și al tuturor*.

A băut și a privit apusul. *Gereon Rath, nenorocit sentimental ce ești*, s-a gândit el, *ar fi cazul să încetezi să-ți mai plângi de milă*.

Joi

6 martie 1930

30.

Mașina de la Omoruri gonea nebunește pe Leipziger Straße, îndreptându-se spre vest. Niciunul dintre cei patru ofițeri de poliție aflați în mașină nu sufla o vorbă. Rath se uita pe geam. Privea absent vitrinele și reclamele care zburau pe lângă el, cufundat în gânduri. Dar gândurile nu-i mai erau concentrate asupra lui Charly.

Se aștepta, de fapt, la o zi liniștită la Cetate, în care să aibă suficient timp să meargă să ia lista cu angajați de la fabrica Ford aflată în Westhafen, dar lucrurile au luat o altă turnură. Chiar în mijlocul ședinței de dimineață, au primit o veste: într-un cinematograf vechi, dezafectat, aflat în Wilmersdorf a fost găsit cadavrul unei femei. Böhm a încheiat repede ședința, a mai dat câteva instrucțiuni și a format rapid o comisie de anchetă.

Alfons Henning conducea mașina, iar lângă tânărul asistent criminalist stătea Christel Temme, dactilografa. Bancheta tapițată din spate era rezervată celor mai înalți în rang: comisarului Gereon Rath și celui care conducea ancheta, comisarul-șef Wilhelm Böhm.

Rath încă se chinuia să-și dea seama ce intenții avea Böhm. De ce oare a lăsat cazul Winter pe mâinile lui Gräf, pe mâinile unui secretar criminalist și de ce nu alesese măcar un comisar? Părea că Böhm face tot posibilul să nu-l mai lase să lucreze la acest caz. Poate că acest lucru a fost cauzat și de pledoaria lui Rath pentru

fugarul Krempin sau poate că era doar o pedeapsă pentru comportamentul său recalcitrant.

În orice caz, era absolut clar că, lucrând mai aproape cu el, Böhm putea să-l controleze mai bine. Chiar și acum, când se aflau în drum spre locul faptei, Rath se simțea supravegheat într-un fel incomod, deși Böhm nu-l onora nici măcar cu o privire. Nu-i adresa nicio vorbă. A tăcut pe tot parcursul călătoriei și nimeni dintre ceilalți aflați în mașină nu a îndrăznit să scoată vreo vorbă. Böhm nu a trebuit nici măcar să le spună pe unde să meargă. Henning a găsit adresa fără probleme.

Cinematograful se numea Luxor și era așa de plin de praf, de parcă nimeni nu a mai șters de ani de zile tuburile de neon și becurile care luminau fațada. Polițistul din fața ușii de intrare din sticlă părea că așteaptă să le rupă biletele. Böhm și Rath au salutat fără să scoată vreun cuvânt, dactilografa a spus un „Bună dimineața!” timid, iar Henning era ocupat să scoată aparatul de fotografiat din portbagaj.

Un al doilea polițist i-a condus printre rândurile de scaune până jos, la ecran. Chiar dacă erau aprinse toate luminile, inclusiv tavanul fals care simula o noapte înstelată, sala era sumbră. Între timp, câțiva oameni de la ED se cățărau deja printre tuburile unei orgi care făcea o impresie la fel de mizerabilă ca restul sălii de cinema. Părea că nimeni nu a mai investit vreun ban aici de luni bune. Mirosul persistent de mucegai intensifica impresia de dezintegrare.

— Vedeți acolo, sus! a spus polițistul și s-a oprit.

A arătat spre niște scări abrupte din lemn.

— Eu n-am nevoie să mai văd asta pentru a doua oară.

Treptele duceau către interiorul orgii. Mirosea absolut îngrozitor și cu cât urcau mai mult, cu atât mirosea mai tare. Rath l-a lăsat pe Böhm să meargă înainte și și-a ținut o batistă în fața nasului. Temme, dactilografa, a rămas jos cu carnetul ei de notițe.

Au găsit cadavrul pe o platformă de lemn, lângă tuburile orgii pe care un tip de la ED le cerceta acum în speranța de a găsi amprente. Lângă tuburi, Rath a văzut că se mai aflau și alte instrumente pentru a produce sunete de fundal, precum un carillon, o trompetă și chiar o versiune în miniatură a mașinii pentru tunete, pe care o avea și Bellmann pe platou. Acum nu mai

era prea mult loc pe platformă. Cadavrul ocupa aproape tot locul liber dintre tuburi și perete, așa că omul de la ED, care nu părea așa de deranjat de miros, trebuia să aibă mare grijă pe unde calcă.

Rath a recunoscut-o din primul moment în care i-a văzut fața. *La naiba*, s-a gândit el involuntar. Acum putea măcar să-i spună lui Oppenberg ce s-a întâmplat cu ea. Nu e stea la Hollywood. Chiar s-a întrebat dacă cineva l-a informat pe producător. Probabil că nu, căci cadavrul trebuia să fie identificat mai întâi. Și asta nu era greu. Chiar dacă descompunerea a lăsat urme asupra corpului, iar câteva locuri din acesta erau umflate în mod diform, persoana decedată putea fi ușor recunoscută. Ochii feței perfect machiate se holbau în gol. Arăta de parcă ar fi fost pregătită pentru o filmare, iar rochia strălucitoare părea să facă parte din garderoba unui film.

Rath și-a amintit de tânăra femeie plină de chef de viață, pe care a cunoscut-o cu un an în urmă și a simțit cum i se face rău văzând ce a mai rămas din ea. S-a adunat, nu s-a mai uitat la cadavru, ci la tuburile de la orgă care creșteau în sus. Asta ar mai fi lipsit: să se piardă cu firea de față cu Böhm.

— A ajuns doctorul? l-a întrebat Böhm pe tipul de la ED.

Și buldogul avea dificultăți în a respira aerul de acolo. Tipul de la ED a încuviințat fără să se oprească din lucru și a arătat cu capul spre partea din spate.

Rath a fost fericit că a putut să plece. L-au găsit pe medicul legist într-o cameră alăturată, așezat la o masă mică. Doctorul Schartz era îmbrăcat în palton, cu pălăria pe cap și nota ceva într-un carnețel roșu. S-a întrerupt din scris când au intrat Böhm și Rath și, pentru un moment, i-a privit pe cei doi parcă mirat. A revenit apoi la expresia lui impasibilă, puțin cinică. În spatele lui, lângă perete, se aflau doi bărbați pe ale căror fețe se vedea destul de clar că nu se împăcau prea bine cu situația. Unul dintre ei, mai sfrijit și cu fața palidă, își frământa agitat pălăria în mâini și clipea jenat, în timp ce al doilea, un tip supraponderal, era roșu la față și arăta destul de feroce cu pălăria sa din pâslă deschisă la culoare.

Böhm i-a ignorat pe cei doi, în mod evident, cei care au găsit cadavrul, și i s-a adresat direct medicului legist.

— Bună dimineața, doctore, a spus el, dar ce harnic sunteți! Puteți să ne spuneți câte ceva despre cauza morții?

— Nu prea multe, a ridicat Schwartz din umeri. Sigur e doar faptul că femeia este moartă. Nu pare să aibă leziuni externe, cel puțin nu la o primă vedere, dar nici nu am întors cadavrul încă. Nu vreau să vă stric munca de teren.

— Foarte atent din partea dumneavoastră. Acum cât timp a murit?

— Dacă ne orientăm după gradul de descompunere, aș zice că de cel puțin trei săptămâni, pot să fie și patru, dar vă rog să nu considerați asta o concluzie finală. E posibil să fie și de mai mult.

Böhm a încuviințat.

— Așa și miroase. E o minune că n-a găsit-o nimeni mai devreme.

— N-a mai intrat nimeni aici de săptămâni bune, s-a amestecat sfrijitul palid.

Suna ca o scuză.

— Dar cine sunteți dumneavoastră? a întrebat Böhm de parcă l-ar fi văzut abia acum pe bărbat.

— Riedel. Agentul imobiliar. Voiam să-i arăt proprietatea domnului Strelow, aici de față. Căutăm un chiriaș nou și am avut astăzi primele întâlniri cu cei interesați. Ne-am minunat și noi de miros și când am inspectat orga…

— Tocmai Vivian Franck, a spus Strelow, cel care era interesat de spațiu, clătinând din cap. A fost un șoc.

— O cunoașteți pe doamna? a întrebat Böhm, ceea ce sugera că *el nu* o cunoștea pe Vivian Franck.

— Nu personal, dar am văzut-o în *Abject*!

— O actriță de film? a mormăit Böhm. Se potrivește cumva.

— Voiam să deschid Luxor tocmai cu noul ei film, a spus Strelow.

— *Străfulgerat?*

Cuvântul a ieșit din gura lui Rath înainte să se gândească la ce făcea. Strelow a încuviințat, dar Böhm l-a privit dezaprobator.

— Dar se pare că vă pricepeți, a spus comisarul-șef, mergeți des la cinematograf? Cunoașteți filmul?

— Filmul nu există încă, a spus Rath, era următorul film pe care trebuia să-l filmeze.

— O producție foarte costisitoare până acum, a completat Strelow. E primul ei lungmetraj cu sonor. E așteptat cu mare interes de toată lumea din domeniu.

— Ei, probabil că nu o să mai iasă nimic din asta, a spus Böhm.

— Mai aveți nevoie de mine? a întrebat doctorul Schwartz cu vocea sa liniștită și și-a băgat carnetul de notițe în buzunar. Dacă vreți, chestionați martorii, eu aș prefera să-mi dedic atenția cadavrului.

— Imediat ce colegul Henning face toate fotografiile necesare, cadavrul vă aparține.

Imediat ce a plecat doctorul, Böhm a transformat încăperea într-o cameră de audieri. I-a interogat separat pe agentul imobiliar și pe antreprenor, în timp ce pe Rath l-a lăsat să stea parcă pe post de deschizător de uși, decorațiune sau pentru un alt scop pe care nu l-a numit. De fapt, lui nu-i spunea absolut nimic, ci i-a arătat doar lui Christel Temme, cea care scria mereu fiecare cuvânt, un loc la măsuță. Nu exista niciun fel de neconcordanță în declarațiile martorilor. Cei doi, oricum, nu aveau prea multe de povestit în afară de faptul că au găsit cadavrul. Agentul imobiliar le-a spus că Luxor este închis încă de la începutul anului pentru că fostul patron dăduse faliment. Acesta voia să se folosească acum de un moment prielnic ca să atragă investitori și cineaști progresiști – aici a făcut un semn spre ușa în spatele căreia aștepta Strelow – pentru a renova cinematograful, o proprietate imobiliară valoroasă, transformată într-un cinematograf ultramodern dedicat filmelor cu sonor. Cine ar fi putut să depună cadavrul în cinematograf? Riedel habar nu avea. Nu existau urme ale unei intrări prin efracție, iar Böhm l-a rugat pe agentul imobiliar să-i facă o listă cu toate persoanele care aveau cheie de la Luxor.

În timp ce Böhm i-a audiat pe cei doi bărbați, Rath se gândea. Intersecția unde a coborât Vivian Frack din taxi, cu aproximativ patru săptămâni înainte, era la doar câteva străzi distanță. Și-a urmat actrița voluntar ucigașul până aici? Pe acel necunoscut dubios care a așteptat-o pe stradă?

— Domnule comisar!

Rath s-a speriat. Era vocea lui Böhm. Era prima dată când Böhm i se adresa după comanda scurtă „Rath, veniți cu mine!” de

la secție, prin care l-a chemat să facă parte din comisia de anchetă.

— Domnule comisar, vă rog să verificați dacă femeia are rude în oraș, care ar putea să vină să identifice cadavrul.

— Acum?

— Dumneavoastră ce credeți? Omule, anchetăm un omor!

— Dar asta ar însemna că ar trebui să mă întorc la secție…

— Sunteți foarte perspicace – fața lui Böhm a rămas neschimbată – și după ce ați rezolvat asta, mergeți și transmiteți vestea morții. Luați-l pe colegul Lange din comisia Winter, el e omul potrivit pentru așa ceva.

— Și cum ar trebui să ajung acum la Alex? Fără mașină?

— Sunt cumva șoferul dumneavoastră?

Era prima dată după o eternitate când Rath mergea cu metroul. S-a enervat. De ce l-a mai luat Böhm cu el dacă l-a lăsat să stea, pur și simplu, la locul faptei pentru a-l trimite trei sferturi de oră mai târziu înapoi la Cetate? Călătoria de la Fehrbelinner Platz până la Alex dura aproape o jumătate de oră, dar măcar nu trebuia să schimbe mai multe mijloace de transport. Asta era linia pe care obișnuia să meargă înainte, când locuia la Nürnberger Platz. Și-a amintit de primele sale săptămâni în Berlin și de acea dată când a mers împreună cu Charly la serviciu. Rath a privit pe fereastră, prin imaginea sa reflectată, în întunecimea de afară, căzut pe gânduri și legănat de metrou.

Vivian Franck murise.

Contractul său privat se transformase într-un caz oficial.

Nu-l interesa în mod special ca Böhm să afle despre relația sa cu Oppenberg. Trebuia să-i prezinte cumva buldogului munca pe care a făcut-o înainte în privat drept informații proaspăt dobândite și prin asta să pară deosebit de harnic. Trebuia să discute cât de repede posibil cu Oppenberg și cu șoferul de taxi, astfel încât aceștia să facă parte din ancheta oficială. Mai devreme, a încercat să dea de ei folosind telefonul public din stația de metrou, dar nu a reușit. Oppenberg era din nou în Babelsberg, iar Ziehlke era plecat cu taxiul pe drumuri. Măcar a reușit să o găsească pe Erika Voss, căreia i-a dat câteva sarcini de rezolvat.

Când a ajuns la birou, aceasta reușise deja să afle că Vivian Franck nu avea nicio rudă în Berlin. Rath începea să-și aprecieze secretara din ce în ce mai mult. Nu avea deloc spirit de inițiativă, dar rezolva conștiincios sarcinile pe care le primea. Documentele de la Serviciul Pașapoarte arătau că actrița moartă venea din Breslau. Voss sunase deja la secția de poliție de acolo și aștepta să primească alte informații despre familia Franck. După cum stăteau lucrurile, cea mai apropiată persoană de Vivian Franck în Berlin era chiar cel pe care Rath voia să-l caute oricum: Manfred Oppenberg.

Înainte să pornească pe drumul lung spre Babelsberg, Rath a închis ușa și a mai sunat o dată la centrala de taxiuri, dar aceștia nu reușiseră încă să-l contacteze pe Ziehlke. Nici bine nu a apucat să închidă, că cineva a și bătut la ușă. Erika Voss și-a făcut apariția.

— Domnule comisar? Asistentul criminalist Lange a venit să vă vadă.

Tipul nou din Hannover stătea în spatele secretarei.

— Comisare Rath, l-a salutat acesta prietenos, comisarul-șef Böhm mi-a spus să fiu la dispoziția dumneavoastră.

Dar se pare că Böhm nu lăsa de această dată nimic la voia întâmplării. Lui Rath îi plăcea de tipul nou, dar îi era clar că buldogul voia ca Lange să-i fie alături în calitate de informator, chiar dacă el însuși poate nu știa acest lucru. Dar atunci, pentru ce exista o ierarhie clară a Poliției Prusace?

— Ați venit la momentul potrivit, a spus Rath, puteți să rămâneți aici pe poziții. Am nevoie de cineva care să păstreze legătura cu colegii din Breslau, unde locuiește familia Vivianei Franck, cea care a murit. Domnișoara Voss așteaptă să fie sunată înapoi, dar nu e autorizată să le dea indicații colegilor de acolo.

Lange a încuviințat și Rath a arătat spre biroul pe care-l părăsise Gräf.

— Luați loc aici, eu trebuie să merg la o întâlnire, și dacă doriți cafea, domnișoara Voss…

Secretara a zâmbit.

— Simțiți-vă ca acasă, domnule Lange! a spus ea.

Rath a ales de această dată cel mai scurt drum spre

Babelsberg, căci nu avea timp de pierdut. Semnul de pe cabina de taxare anunța „Zece kilometri până la Wannsee”. Distracția a costat o marcă. Chiar dacă a forțat Buickul fără milă, era deja aproape doisprezece când a ajuns la platoul de filmare din Neubabelsberg. De această dată nu a mai parcat pe Stahnsdorfe Straße, ci a mers cu mașina direct pe platou. Portarul i-a tras bariera imediat ce a văzut legitimația de serviciu. Orașul oriental în care Rath se pierduse cu aproximativ o săptămână în urmă fusese între timp demontat, iar acum putea să vadă hala mare încă din dreptul căsuței portarului. A mers cu mașina până la intrare și, de această dată, portarul l-a lăsat să intre imediat, căci lumina roșie de deasupra ușii nu era aprinsă.

Decorul arăta similar celui din *Străfulgerat*: un salon care era decorat poate puțin mai elegant și cu mai mult bun gust decât la Bellmann. Pe parchet, Rudolf Czerny tocmai repeta împreună cu o femeie care, de departe, aducea puțin cu Vivian Franck. *Bellmann a avut mână mai bună atunci când a înlocuit-o pe Betty Winter cu Eva Kröger*, s-a gândit Rath. A așteptat cuminte până ce Czerny a terminat scena. Actorul l-a recunoscut și s-a îndreptat spre el.

— Domnule Rath, a spus el și i-a strâns mâna, ce vă aduce pe la noi? Ați dat de urma Vivianei?

— Depinde ce înțelegeți prin asta, a spus Rath. Tocmai despre asta aș vrea să vorbesc cu domnul Oppenberg.

— Mi-e teamă că ați ajuns câteva minute prea târziu, producătorul nostru tocmai a plecat pentru câteva ore.

— Sper că nu a plecat la birou, căci de acolo m-au trimis aici!

— Nu, a fost invitat să ia masa de prânz undeva, dar nu cred că a plecat prea departe. Dar stați puțin… a căutat Czerny cu privirea în jur. Silvia, a strigat el apoi, poți să vii puțin?

O brunetă sprintenă, care nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, cu o față drăguță și părul prins într-un coc sever, a venit în pași repezi cu un dosar sub braț.

— Silvia, poți să-i spui domnului Rath unde a fost invitat șeful astăzi?

L-a măsurat pe Rath înainte să răspundă.

— Invitația e din partea unui partener de afaceri important.

— Ce partener de afaceri? Și în ce local pot fi găsiți?

Aceasta a ezitat din nou puțin înainte să răspundă.

— Nu sunt la un local, a spus ea, domnului Marquard îi place să invite oaspeții acasă. Bucătăria sa ar putea să concureze cu cele mai bune restaurante din Berlin.

— Marquard! Proprietarul de cinematografe?

Secretara a părut surprinsă că știa acest nume.

— Afacerea cu cinematografe o păstrează din plăcere, a spus ea. Nu, el deține un laborator de film, precum și unul dintre cele mai mari circuite de distribuție independente. E foarte important dacă vrei să te opui măreței UFA.

— Așa cum își propune Montana?

— Exact, și multe alte firme mici. Marquard luptă de partea noastră împotriva UFA.

— Și împotriva filmului cu sonor.

— Tocmai pentru că nu-l interesează banii, ci arta și nu e singurul care vede în filmul cu sonor un atac asupra artei cinematografice. E de părere că micii producători independenți trebuie să parieze pe filmul mut ca să poată supraviețui, pentru că UFA se îndreaptă cu toate forțele împotriva filmului cu sonor.

— Dar Oppenberg e de altă părere.

— Așa este. Noi toți de aici, de la Montana, suntem de altă părere. Deși e adevărat că filmul cu sonor costă o mulțime de bani și asta dacă ne gândim doar la chiria pentru aparatele de filmat și înregistrare a sunetului, dar Oppenberg spune că dacă nu putem să ținem pasul acum, am putea deja să ne apucăm să ne facem bagajele și mi-e teamă că are dreptate în această privință.

Rath a încuviințat.

— Și despre asta vorbește astăzi cu domnul Marquard?

— Vrea să-l convingă în primul rând să-și deschidă rețeaua de distribuție și filmelor cu sonor. Pentru *Abject* a trebuit să colaborăm cu o altă firmă și, deși filmul a mers bine, nu s-ar putea spune că a fost un succes, financiar vorbind. Lucrurile trebuie să stea altfel cu al doilea film cu sonor. Personal, cred că domnul Marquard va trebui să accepte cândva că și filmul sonor poate să atingă același nivel artistic precum cel mut. Doar că ar trebui să nu mai dureze prea mult până ce ajunge la aceste concluzii, căci avem nevoie de un parteneriat cu el în lupta împotriva UFA.

Rath a încuviințat.

— Înțeleg, dar cu toate acestea va trebui să întrerup puțin această întrevedere importantă.

L-a privit aproape indignată.

— O masă acasă! Nu cred că puteți să mergeți și să-i deranjați așa, pur și simplu, acolo. Domnul Oppenberg…

— Lăsați în seama mea ce va zice domnul Oppenberg. Credeți-mă că va vrea să mă vadă! Este vorba despre o conversație care nu mai suportă amânare! În acest caz, problema cea mai fierbinte a cinematografiei va trebui să mai aștepte puțin.

— Dacă așa considerați…

Femeia pe nume Silvia a zâmbit amar, dar i-a dat adresa.

Rath a avut nevoie de nici un sfert de oră ca să ajungă acolo. Era o vilă la Wannsee. A parcat Buickul pe o stradă liniștită, împrejmuită de arbori. În spatele copacilor, a zărit o clădire cu nenumărate unghiuri, unghere și turnulețe, care erau încununate de un donjon masiv, o vilă monstruoasă, o versiune stilizată a cetăților medievale. Rath a mai văzut așa ceva doar pe Valea Rinului și nicăieri altundeva. În mijlocul acestui parc în stil englezesc, clădirea părea mai mult un castel bântuit, transportat în mod magic din Sussex în Brandenburg.

Numele „Marquard” era singurul scris pe plăcuța lustruită de alamă, nimic mai mult. Rath a sunat. În timp ce aștepta, și-a amintit de tipul pe care l-a cunoscut în Pschorr, un orator impresionant, care era la rândul său împotriva filmului cu sonor. Așa locuia deci proprietarul de cinematografe și rețea de distribuție a filmului.

„Nu-l interesează banii.” *Așa e*, s-a gândit Rath, *cine locuiește aici nu* trebuie *să fie interesat de bani, ci* are *pur și simplu bani*. Ușa grea de stejar s-a deschis și un servitor cu părul alb l-a măsurat din cap până în picioare pe musafirul nepoftit.

— Ce doriți? a întrebat bărbatul cu o voce aspră, care părea că nu era folosită prea des.

Arată de parcă are cel puțin optzeci de ani, s-a gândit Rath.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Manfred Oppenberg, a spus el politicos. Mi s-a spus că e oaspete aici…

— Îmi pare rău, dar domnii nu pot fi deranjați în momentul de față, căci tocmai iau masa.

Rath i-a dat bătrânului cartea sa de vizită.

— Spuneți-i domnului Oppenberg că este vorba despre Vivian Franck și rugați-l pe domnul Marquard să mă scuze pentru deranj.

Servitorul s-a uitat pe cartea de vizită a lui Rath, a ridicat dintr-o sprânceană și s-a întors fără să scoată un cuvânt. A revenit cinci minute mai târziu.

— Dacă ați binevoi să așteptați în vestibul, a spus el și s-a dat la o parte în semn de invitație, domnul Oppenberg își va face imediat apariția.

Rath a pășit într-o hală înaltă, care părea că a fost construită pentru următorul film despre *Cântecul Nibelungilor*. Te așteptai în orice moment să o vezi pe Kriemhild coborând pe scara mare. Uși batante duble duceau din hală în alte părți ale clădirii imense și doar o ușă mică de stejar nu se potrivea cu restul. Aceasta amintea de ușa secretă pentru a coborî în temnița unui castel. Rath a realizat că și-a dat jos pălăria, un reflex care trebuie să fi fost determinat de atmosfera sacră care domnea în încăperea imensă, cu tavan boltit, ca a unei biserici gotice. Iată-l stând așa acolo, cu pălăria de fetru gri în mâinile pios încleștate în față, examinând armurile și picturile în ulei imense, care glorificau cele mai întunecate episoade din Evul Mediu. A auzit pași pe scări și s-a întors. Nu era Kriemhild, ci Manfred Oppenberg. Expresia sa dezvăluia așteptarea plină de frică, fiindcă părea că intuiește că nu poate fi vorba de ceva bun dacă Rath a venit până la Wannsee ca să-l scoată dintr-o întâlnire de afaceri.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez tocmai acum, domnule Oppenberg.

Producătorul a făcut un semn agitat cu mâna.

— Nu-i nimic, a spus el, probabil că aveți motive întemeiate.

A arătat spre ușa de la intrare spunând:

— Haideți să ieșim în grădină! Cred că am nevoie de aer proaspăt.

Atunci când se aflau pe trepte, Oppenberg și-a pipăit agitat buzunarul jachetei.

— Aveți cumva țigări la dumneavoastră? a întrebat el. Mi le-am lăsat sus, la masă…

— Desigur, a spus Rath și și-a scos portțigaretul nou.

Oppenberg s-a servit.

— Mulțumesc! a spus producătorul când Rath i-a oferit un foc.

Țigara îi tremura ușor în mână și Oppenberg a tras un fum adânc.

— Am nevoie de asta acum!

— Și eu, a spus Rath și și-a aprins și el un Overstolz.

Au început să coboare încet pe aleea care ducea spre lac. Rath a așteptat un moment înainte să vorbească.

— Îmi pare rău, domnule Oppenberg, a început el într-un final și a văzut cum Manfred Oppenberg a devenit rigid în costumul său elegant, deși trebuia să fi intuit deja că Rath nu aducea vești bune, dar am găsit-o pe Vivian Franck.

Oppenberg nu a spus nimic, n-a mai tras nici din țigară. Fața a început să-i devină tot mai palidă. Înțelesese.

— Comisia noastră anchetează acum în mod oficial, și-a dres glasul Rath. Am venit personal să vă spun… îmi pare cu adevărat rău.

Oppenberg a încuviințat și a arătat spre o bancă de pe marginea aleii.

— Cred că trebuie să mă așez pentru un moment, a spus el, chiar dacă m-am așteptat la o veste proastă încă de la ultima noastră conversație.

S-au așezat. Oppenberg a privit pentru un moment tăcut spre licărirea argintie din spatele copacilor și a tras din țigară.

— Povestiți-mi, vă rog, ce s-a întâmplat, a spus el.

Rath i-a descris unde a fost găsit cadavrul Vivianei Franck. Oppenberg a ascultat tăcut. Se ținea destul de bine pentru un om al cărui coșmar tocmai a devenit realitate. A tăcut până ce Rath a terminat de vorbit. Apoi a vorbit așa de încet, că aproape nu-l putea auzi.

— Găsiți-l pe cel care a făcut asta, domnule Rath, găsiți-l!

Oppenberg l-a privit abia acum pe comisar în ochi.

— Găsiți-l și vă voi rămâne de-a pururea recunoscător! Vă voi recompensa din plin dacă-l găsiți pe nenorocit!

— E meseria mea să găsesc ucigași, a spus Rath, iar pentru asta plătește Prusia, și nu dumneavoastră.

— Desigur.

Oppenberg a încuviințat. Acum părea de-a dreptul agitat, de

parcă ar fi vrut să lupte cu tristețea prin înfierbântarea vânătorii.

— Cu toate acestea, o mică recompensă nu are cum să strice.

Rath a ridicat din umeri.

— Într-un asemenea caz… nu știu. Circumstanțele sunt destul de ciudate. Arată de parcă nu a fost vorba de o infracțiune, nu a fost o omucidere normală. Poate că a fost vorba de un accident: o supradoză și cel care a acompaniat-o nu a făcut decât să scape de cadavru. Totul e posibil. Suntem încă la începutul investigației.

— Nu!

Oppenberg a scuturat din cap.

— Nu a fost un accident! Ați făcut cercetări în ceea ce privește suspiciunile mele, a întrebat el. Dacă Bellmann a cooptat pe cineva din lumea interlopă…

— Omul meu se va interesa puțin pentru mine, a mințit Rath. Chiar credeți că Bellmann ar fi capabil de așa ceva? Să comande un omor?

— Îl cred capabil de orice pe acest ticălos. De orice infracțiune.

— Același lucru îl spune și Bellmann despre dumneavoastră.

— Desigur, defăimarea este cea mai inofensivă armă a lui! Nu am nimic de-a face cu moartea lui Betty Winter. De câte ori trebuie să vă spun acest lucru?

Oppenberg a stins țigara fumată pe jumătate.

— Doi producători de film care-și omoară reciproc actrițele? Nu sună ridicol?

Rath a ridicat din umeri.

— Dumneavoastră m-ați trimis să caut în cercurile interlopilor. Vom vedea cât de ridicol e. Mai aveți și alți inamici în afară de Bellmann? Avea Vivian dușmani? Dușmani capabili de așa ceva?

Oppenberg s-a gândit pentru un moment.

— Oricât de populară era, sunt sigur că nu avea doar prieteni, a spus el, așa e în această meserie. Publicul vede doar admirația, nu și invidia și pizma.

A privit puțin spre lac înainte să continue.

— Dar inamici? Inamici care ar face așa ceva? Nu din acest domeniu în orice caz. Poate că ar fi bine să aruncați o privire pe listele membrilor SA, poate că veți găsi acolo ucigașul.

— Credeți că naziștii ucid o actriță doar fiindcă lucrează

pentru un evreu? Asta sună puțin cam exagerat.

— Doar că a făcut mai mult decât să lucreze pentru un evreu. Vivian însăși este… era evreică. Nu era una prea credincioasă, dar pentru acești idioți nu contează dacă mergem sau nu la sinagogă. Pe ei îi interesează doar *rasa* noastră, de parcă am fi câini sau cai, și nu oameni.

— Credeți că naziștii ar face așa ceva? Când tocmai fac, cu atâta plăcere, pe victimele?

— Nu știu ce să cred, a spus Oppenberg, dar un singur lucru știu sigur: că naziștii nu sunt victime!

— Se prea poate.

Rath a dat un bobârnac țigării până în cel mai apropiat tufiș și s-a ridicat.

— Domnule Oppenberg, a spus el, trebuie să vă mai rog un lucru incomod. Trebuie să identificați cadavrul Vivianei.

Oppenberg a încuviințat.

— Nu vreau să vă mai deranjez, aveți o întâlnire importantă…

Producătorul s-a ridicat parcă în reluare.

— Acum toate astea îmi apar așa de ridicole, a spus el. Pentru ce mă mai lupt acum? Acum, că Vivian a murit? Filmul cu sonor era viitorul *ei*. Marquard o plăcea pe Vivian, chiar o adora. Era cel mai bun argument pe care îl aveam ca să-l conving să investească în filmul cu sonor și să renunțe la rezistența sa de modă veche. Și acum?

— Dar încă filmați! Tocmai ce-am fost pe platou!

— Da, filmăm, a oftat Oppenberg. Astăzi am început cu actrița asta nouă. O catastrofă! În orice caz… dacă ați ști cum a jucat Vivian scena!

Au parcurs încet drumul spre casă. Turnurile vilei Marquard se înălțau amenințătoare deasupra parcului omorât de iarnă. Sus, la geamul unui turn, Rath a văzut o siluetă căruntă care-i urmărea. A crezut mai întâi că e servitorul bătrân, dar persoana era îmbrăcată cu ceva deschis la culoare. Fie era altcineva, fie servitorul și-a schimbat costumul negru.

— Marquard nu se ocupă doar de distribuirea filmelor mele, a spus Oppenberg, ci este și creditorul meu. Unul dintre cei mai importanți. Vedeți doar cât de avut este. Dar, pur și simplu, nu vrea să accepte că filmul mut a murit deja, că vom da faliment

dacă pariem în continuare pe el. Poate că-și poate permite asta, eu nu!

În față, îi aștepta stăpânul casei în persoană. Rath a fost din nou uluit de vocea caldă și plăcută a acestui bărbat.

— Dumneavoastră sunteți, domnule comisar, a spus el și i-a întins mâna, mi s-a părut mie că vă cunosc numele atunci când Albert mi-a dat cartea dumneavoastră de vizită!

— Scuzați deranjul, a spus Rath, dar acum puteți să vă reluați discuția.

— Pare destul de clar că nu i-ați dat vești bune prietenului meu, a spus Marquard. Ce s-a întâmplat?

— Haideți să intrăm, a spus Oppenberg. E ceva ce nu vreau să vă spun aici, afară, pe trepte.

Bărbații au dispărut în casă, iar Marquard l-a luat pe Oppenberg de braț. Rath a privit în urma lor până ce Albert, servitorul, a închis monstruoasa ușă de la intrare în urma lor, aruncându-i comisarului o ultimă privire disprețuitoare. Cei doi voiau să lase impresia că sunt legați prin prietenie, dar, de fapt, nu erau decât parteneri de afaceri. Dacă Marquard nu s-a lăsat convins de filmul cu sonor nici măcar de dragul Vivianei, cum avea Oppenberg să-l mai convingă acum?

Rath a ales și la întoarcere tot drumul cel mai scurt, dar de această dată mai mult pentru că așa avea chef, și nu pentru că ar fi fost presat de timp în mod special. Marca plătită pentru taxa de drum s-a dovedit a fi o investiție bună, pentru că îi făcea plăcere să poată merge așa cu Buickul. A trebuit să se astâmpere când a ajuns din nou în traficul din oraș, căci aici lucrurile mergeau mai domol. Pe Bismarckstraße, în fața Operei de Stat, a găsit o cabină telefonică și a încercat să mai dea de Ziehlke încă o dată. A reușit. I-a povestit despre cadavrul găsit astăzi și l-a chemat pe taximetrist la Cetate.

La ora unu și jumătate, Rath cobora din mașină în curtea interioară a secției destul de mulțumit de sine însuși. „Ferice cei capabili!” era o altă expresie preferată de-a tatălui său, iar în acest moment chiar se potrivea. Problema Oppenberg era deja rezolvată, iar pe cea Ziehlke urma să o rezolve în curând. După pauza de masă, declarațiile șoferului de taxi vor intra în mod

oficial în noul dosar Vivian Franck. Acum mai trebuia să vadă ce au reușit să facă polițiștii din Breslau.

Când Rath a intrat în birou, Lange nu mai era la biroul lui Gräf.

— E la Böhm, i-a explicat Voss. Trebuie să vă transmit că și dumneavoastră sunteți așteptat.

Rath s-a întreptat într-acolo. Böhm tocmai ce se întorsese la Cetate, iar Henning, Temme și Lange se adunaseră cu toții în jurul biroului său ca în jurul unui foc de tabără și a unei căpetenii indiene.

— Iată-l și pe fiul rătăcitor, l-a salutat Böhm când a intrat. De ce nu l-ați luat pe colegul Lange cu dumneavoastră, așa cum v-am cerut?

Rath și-a dres glasul. De ce trebuia să dea mereu explicații buldogului pentru tot ceea ce făcea?

— Vivian Franck nu are rude în Berlin, și-a început el cuminte raportul, familia ei locuiește în Breslau și de aceea colegul Lange…

— Și atunci de ce nu ați plecat la Breslau?

— Poftim?

— De ce dumneavoastră și colegul Lange nu vă aflați acum în Breslau, informând rudele victimei?

— Asta mi s-a părut a fi o risipă, domnule comisar-șef. Asistentul criminalist Lange a cerut asistența colegilor din Breslau în acest sens. M-am gândit la măsurile de economisire propuse de Ministerul de Interne…

— Nu trebuie să gândiți, ci să faceți ceea ce vi se spune!

— Dacă-mi permiteți, domnule comisar-șef, în ceea ce privește gânditul sunt de altă părere.

— Nu fiți obraznic, domnule comisar.

— Drumul la Breslau nu are sens, pentru că e deja improbabil ca cineva din familie să vină la înmormântare, ca să nu mai spun de identificare.

— Cum ați ajuns la concluzia asta?

— Vivian Franck s-a certat cu familia ei. Tatăl ei este un rabin respectat din Breslau, iar Vivian era o oaie neagră, am putea spune, despre ea nu se vorbește la întâlnirile de familie.

— Se prea poate, a spus Böhm, dar moartea schimbă de multe

ori lucrurile.

— Am luat legătura cu cei din Breslau și vom vedea, a spus Rath. În orice caz, am fost prevăzător și l-am rugat pe producătorul ei să vină și să o identifice. Aceasta a avut oricum și o legătură privată. Poate să ajungă la morgă la ora trei.

— Bine atunci, a bombănit Böhm. Haideți să lăsăm lucrurile așa.

— Dacă actrița este identificată dincolo de orice dubiu, atunci am putea să organizăm o conferință de presă în această după-amiază.

— Poftim?

Böhm l-a privit pe Rath de parcă i-ar fi făcut o propunere indecentă.

— Să vă scoateți acest gând din minte, a spus el într-un final, și asta e valabil pentru toți cei aflați aici, în încăpere. Momentan, nu vreau să citesc în presă nimic despre acest caz! Încă o actriță moartă, a doua în nici o săptămână! Se mai apucă cei de la presă să mai găsească cine știe ce legătură între cele două…

— Dar cele două cazuri nu au nimic de-a face unul cu altul, s-a amestecat Lange în vorbă. N-au nimic în comun, în afara faptului că ambele sunt actrițe.

— Dar asta nu-i interesează pe jurnaliști, a spus Böhm și Lange s-a înroșit. Deci, a continuat comisarul-șef după ce a aruncat o privire severă tuturor celor aflați în cameră, nicio conferință de presă, nicio declarație presei. Vreau ca niciunul din cei prezenți să nu lase să le scape ceva în afară. Abia după ce am închis dosarul Franck vom putea să le spunem locuitorilor orașului că *nu* e vorba de un ucigaș în serie.

Au tăcut cu toții și au privit în jos, spre încălțăminte sau unghii.

Rath și-a dres glasul.

— Aș mai avea ceva, domnule comisar-șef!

A îndrăznit să continue în ciuda dispoziției proaste în care se afla Böhm. Oricum, nu te puteai aștepta la o dispoziție mai bună din partea lui.

— Ce este?

Böhm l-a privit suspicios.

— Am reușit să găsesc un martor. Șoferul de taxi care a luat-o

pe Vivian Franck de acasă atunci când aceasta și-a părăsit apartamentul cu câteva bagaje la ea. Asta a fost… Rath a frunzărit prin carnetul de notițe, deși știa deja data pe de rost… pe 8 februarie.

— Cum ați reușit să aflați atât de repede așa ceva?

Suspiciunea lui Böhm putea să-i fie identificată și în voce acum.

— Doar câteva apeluri telefonice, domnule comisar-șef. Portarul din clădirea unde locuia Franck, apoi compania de taxi. Domnul Oppenberg mi-a dat numărul…

— Cine?

— Manfred Oppenberg. Producătorul Vivianei Franck, cel pe care l-am căutat ca să…

— Nu este acesta omul pe care l-ați mai interogat o dată în cazul Winter? Fostul angajator al lui Felix Krempin, cel care pretinde că nu știe nimic?

— Exact așa e, tocmai de aceea îl cunoșteam deja pe domnul Oppenberg și acesta a fost suficient de amabil să-mi dea numărul de telefon al…

— N-ar trebui să vă asociați cu oameni care sunt suspectați de omor! a lătrat Böhm la el.

— Oppenberg e suspectat de omor?

— Cu siguranță, nu a scăpat încă basma curată, mai ales dacă se adeverește că fostul său angajat este ucigașul, iar în cazul Franck e la fel de suspect ca oricine altcineva din cercul persoanei decedate, asta se înțelege de la sine, chiar dacă e clar că dumneavoastră v-ați împrietenit deja cu el. Dacă veți continua așa, va trebui să vă scot din comisa de anchetă a acestui caz pentru că nu puteți să fiți obiectiv.

— Nu m-am împrietenit cu el, ci am anchetat. Și odată ce obțin o informație, o urmez să văd unde duce! Asta în loc să o pun, pur și simplu, într-un teanc de acte și să o las să putrezească acolo!

Henning și Lange s-au aplecat și mai adânc asupra actelor din fața lor. Christel Temme scria ceva în carnetul de notițe, deși nimeni nu dicta. Pentru un moment, nu s-a auzit nimic altceva decât scârțâitul peniței ei. Böhm a tras adânc aer în piept înainte să-i răspundă.

— Nu exagerați prea mult, tinere coleg, a spus el. Eu sunt încă

acela care împarte sarcinile de lucru! Unde am ajunge dacă fiecare ar lucra de capul său?! Ancheta trebuie să fie coordonată. Nu trebuie să vă spun că tocmai asta trebuie să învățați: să vă supuneți și să lucrați în echipă!

Rath a trebuit să expire adânc înainte să continue.

— Ce sarcină îmi încredințați, domnule? a întrebat el cât de cuminte era în stare.

— Veniți cu mine la morgă, a hotărât Böhm. Acolo nu vă mai trec prostii prin cap. Amânați-vă masa de prânz pe mai târziu! La doctorul Schwartz e mai bine să mergi cu stomacul gol.

La naiba!

— Dar asta nu se poate. Trebuie să mă ocup de domnul Ziehlke. Vine acuși la secție.

O încercare patetică, a observat după fața lui Böhm.

— Cine? a început să latre comisarul-șef.

— Friedhelm Ziehlke. Șoferul de taxi despre care v-am spus mai devreme.

Böhm s-a uitat la ceas și a dat din mână.

— Ah, lăsați-l pe colegul Lange să-l preia. Mergeți cu mine!

Doctorul Schwartz a lucrat repede. Era clar că voia să scape repede de cadavre degradate, precum cel al Vivianei Franck. Cu toate acestea, corpul ei se afla încă acolo când Rath și Böhm au intrat în sala de autopsie din subsolul morgii. Schwartz tocmai se spăla pe mâini, lucru pe care-l făcea neobișnuit de des. I-a salutat pe cei doi musafiri făcându-le un semn din cap.

— Ia uite, a spus medicul legist fără să se întoarcă, domnii Böhm și Rath! Sunteți de nedespărțit, mai nou?

Böhm a reacționat cu mormăit involuntar.

— Mă bucur că ați putut veni așa de repede, a continuat doctorul.

Le-a strâns mâna celor doi cu mâna sa proaspăt spălată înainte să-i conducă spre masa de marmură pe care era întinsă Vivian Franck. Rath a înghițit în sec atunci când a văzut cum s-a transformat o femeie deosebit de frumoasă din cauza morții. Aici, fața ei arăta mai moartă decât la locul faptei. Doctorul nu părea preocupat de acest lucru.

— Vreți să mergeți să mâncăm ceva împreună apoi? a întrebat

el.

— N-avem timp, a spus Böhm, la ora trei vine cineva să identifice cadavrul. Începeți atunci.

— Pe scurt, e vorba de un cadavru ciudat.

Schwartz și-a scos pixul și a arătat spre fața ei.

— A fost foarte machiată. A trebuit să o spălăm temeinic, dar nu vă faceți griji, cei de la ED au luat mai întâi câteva probe de machiaj. Fără să vreau să anticipez concluziile lui Kronberg, vă pot spune că a fost machiaj de teatru sau, mai degrabă, de film. Părea pregătită ca pentru filmări.

Acum nu mai rămăsese prea mult din asta. Fața Vivianei Franck arăta precum cea a oricărui cadavru vechi de patru săptămâni: palidă, cu câteva pete și deja deformată în anumite locuri, iar unghiile de la mâini erau galbene și puțin cam lungi chiar și pentru o doamnă.

— Și acum, să trecem la ceea ce e ciudat la acest cadavru.

Schwartz a arătat cu pixul spre gâtul ei.

— Se terminase cu cariera ei de actriță încă de dinainte să moară. Cred că ar fi greu să ai această meserie fără corzi vocale.

— Poftim? a întrebat Böhm.

— Cineva i-a scos corzile vocale.

— Și din cauza asta a murit?

Schwartz a clătinat din cap.

— Nu mori dacă îți scoate cineva corzile vocale. Am putea să privim asta ca pe o formă de mutilare. Dar într-o privință aveți dreptate: a pățit acest lucru *ante mortem*. M-am uitat la incizie folosind un microscop. Trebuie să-i fi fost făcută cu puțin timp înaintea morții.

— Care a fost cauzată de ce anume? a întrebat Böhm nerăbdător.

— Aveți puțintică răbdare! Răspunsul la această întrebare nu e mereu așa de simplu, dragă Böhm, uneori nici nu există!

Schwartz a clătinat mânios din cap. Rath a constatat mulțumit că până și Böhm putea să pară un student impertinent în fața lui Schartz.

— Mă întreb ce sens au toate astea, a spus Böhm. De ce să mutilezi un om în așa fel?

— Tortură? a încercat Rath un răspuns și a primit două priviri

dezaprobatoare.

Schwartz a clătinat din cap.

— Nu, a spus el, nu se potrivește. E la fel de dureros ca scoaterea amigdalelor, poate chiar mai puțin. Dacă nu a fost vorba despre un accident în timpul unei operații, ceea ce nu cred, deoarece corzile vocale au fost scoase complet, atunci cel care a făcut asta avea intenția de a o umili, cred eu. Sau a vrut să o împiedice să țipe.

— A murit în chinuri? a întrebat Rath ca să aducă din nou vorba la cauza morții, dar într-un mod ceva mai diplomat ca Böhm.

— Habar n-am, a spus Schwartz.

— Cum adică habar nu aveți? a spus Böhm. Înseamnă că încă nu știți?

— Am găsit pe pielea ei o singură leziune mică, probabil de la o injecție primită cu puțin timp înainte de moarte.

— Și?

Schwartz a ridicat din umeri.

— Până acum nu am găsit niciun semn de otrăvire, a spus Schwartz. Dacă lucrurile rămân așa, aș spune că a murit în mod natural. Poate că nu a putut să îndure faptul că nu mai are voce.

— Ați luat în calcul și stupefiantele? a întrebat Rath. Poate că a murit din această cauză.

— Asta intră în categoria otrăvirii, nu trebuie să-mi amintiți.

Böhm a clătinat gânditor din cap.

— Să însemne asta că e posibil să nu avem de-a face cu o omucidere?

Schwartz a ridicat din umeri.

— Sau cu una foarte abilă.

31.

Medicul legist și-a luat la revedere de la ei și a mers să ia un prânz târziu în timp ce Rath și Böhm au rămas împreună cu asistentul doctorului Schwartz ca să-l aștepte pe Oppenberg.

Producătorul și-a făcut apariția punctual, la ora trei. Acesta era foarte taciturn, cum Rath rareori l-a văzut, aproape absent. Cadavrul fusese acoperit între timp, iar asistentul i-a descoperit acum cu grijă capul și i-a arătat lui Oppenberg doar fața palidă și pătată. O mică încuviințare a fost singura reacție a producătorului înainte să semneze. Expresia sa nu-i trăda sentimentele, dar tăcerea sa spunea totul.

Rath ura aceste momente. Să identifici cadavrul unui om drag. Ce putea să fie mai rău? Poate doar să fii acolo și să trebuiască să privești cum moare. Rath se simțea de fiecare dată aproape vinovat, de parcă ar fi fost el responsabil de moartea omului care trebuia identificat.

Și deodată i s-a părut că pe masa de autopsie era întins cadavrul atentatorului pe care l-a omorât cu arma de serviciu. Rath nu avea să uite niciodată fața împietrită a tatălui acestuia, Alexander LeClerk, unul dintre cei mai importanți patroni de ziare din Köln, când a venit să identifice cadavrul la medicină legală. Nu avea să uite niciodată privirea acestuia, o privire care a trecut prin el ca o rază X. Și cu atât mai puțin avea să uite campania de presă nimicitoare care a urmat acestei priviri. Asta i-a schimbat viața și l-a adus în cele din urmă de la Köln la Berlin.

În privirea lui Oppenberg nu se putea citi reproș, ci mai degrabă umilință tăcută, acceptarea neputinței în fața hazardului și furiei sorții. Și apoi, mai era ceva în acești ochi: tristețea. Tristețea profundă. Oppenberg părea că a iubit-o cu adevărat pe Vivian Franck. Aceasta nu a fost doar o investiție care trebuia să devină rentabilă, așa cum a fost Betty Winter pentru Heinrich Bellmann. Rath a remarcat că Böhm îl privește suspicios pe Oppenberg. Comisarul-șef i-a mai pus acestuia câteva întrebări înainte să-l lase să plece.

— Avea domnișoara Franck probleme cu vocea?

— În niciun fel.

Oppenberg l-a privit surprins. I-a aruncat întâi o privire lui Rath înainte să se uite din nou la Böhm.

— Nicio actriță din generația ei nu era mai înzestrată decât Vivian Franck pentru filmul cu sonor!

— Asta înseamnă că nu a avut o operație la corzile vocale în ultima vreme…

— Din câte știu eu, nu. De ce ar face asta?

— I s-au scos corzile vocale cu puțin timp înainte să moară, a spus Böhm impasibil. Ați putea să vă explicați cum de s-a întâmplat una ca asta?

— I s-au scos corzile vocale?

O notă de groază s-a amestecat în vocea altminteri liniștită a lui Oppenberg. Acesta i-a aruncat din nou o privire lui Rath. Böhm a făcut un gest afirmativ din cap.

— O posibilă explicație prezentată de doctorul Schwartz este o operație eșuată, dar un argument împotriva acestei teorii este faptul că, în acest caz, corzile vocale nu i-au fost tăiate, ci scoase complet. Pe lângă asta, doctorul ei de familie nu știe nimic despre o asemenea procedură.

— Vivian a fost… torturată?

— E greu de spus. Cel mai probabil nu a durut-o.

— Mai contează asta dacă i-au luat vocea? Nu credeți că asta e o tortură suficientă? Mai ales pentru o actriță?! a ridicat deodată vocea Oppenberg. Infractorul ăsta de Bellmann! Ce diavol i-a mai trimis sărmanei pe cap?!

Böhm chiar a reușit să-l scoată pe producător din rezerva pe care o afișa. Nu era deloc neîndemânatic buldogul. Rath s-a temut pentru un moment că asta-l va scoate din rol pe Oppenberg, care va da la iveală relația specială pe care o avea cu el.

— Este prima acuzație pe care o faceți, a spus Böhm. Aveți motive pentru asta?

— Trebuie doar să citiți ziarul ca să știți ce părere are el despre mine, că vrea să scape de mine prin orice mijloace.

— În orice caz, Bellmann spune de ce crede că dumneavoastră ați trimis un sabotor ca să-i încurce filmările.

Și doar de atât a fost nevoie pentru ca Böhm să aducă în discuție cazul Winter și să îl pună pe Oppenberg într-o situație incomodă. Rath aproape că a ridicat din umeri în chip de scuză atunci când Oppenberg l-a privit din nou.

— Pot să vă dau tot atâtea motive pentru care Bellmann mi-ar răpi actrița, tot ca să-mi încurce filmările. E dată dispărută de săptămâni bune!

Oppenberg se decisese în mod evident să treacă în ofensivă.

— Înainte să adoptați acuzațiile pe care mi le aduce

concurentul meu, poate că ar trebui să vă întrebați colegii de la Departamentul de Persoane Dispărute de ce nu au făcut nimic! Poate că Vivian ar mai fi încă în viață dacă ar fi fost căutată la timp!

— Credeți că actrița dumneavoastră a fost răpită?

— În orice caz, nu a mai ajuns în vacanța planificată. În loc să meargă la gară, a fost așteptată de cine-știe-ce necunoscut acum trei săptămâni. Undeva în Wilmersdorf și tot acolo i-a fost găsit și cadavrul.

Oppenberg dădea prea multe în vileag.

— De ce nu mi-ați spus asta încă de la început, domnule Oppenberg? s-a răstit el la producător.

Acesta l-a privit speriat, dar a înțeles și a continuat să joace rolul.

— Foarte simplu, a spus el, nu m-ați întrebat!

— Dar *eu* vă întreb acum, s-a amestecat Böhm din nou.

Părea că nu și-a dat seama de șaradă.

— De unde știți toate astea?

— Am angajat un detectiv particular pentru că polițiștii dumneavoastră de la Persoane dispărute n-au întreprins nimic.

Rath a început să transpire.

— V-ați urmărit iubita pentru că erați gelos?

Böhm insista acum la putere maximă.

— Ați sechestrat-o și apoi ați omorât-o?

— Ce prostii îndrugați acolo? Dacă eram felul de om care omoară din gelozie, i-aș fi omorât iubitul, dar nu pe Vivian! a clătinat Oppenberg din cap. Sunteți pe pista greșită! Doar nu mi-aș omorî cea mai bună actriță!

— Nu ar fi prima oară, a spus Böhm.

Comisarul-șef a lăsat-o mai moale. Corzile vocale lipsă nu indicau un omor din gelozie. Acesta nu voia decât să-l scoată pe Oppenberg din rezerva pe care o afișa, ceea ce îi reușise.

— Înțelegeți că trebuie să rămâneți la dispoziția noastră, nu? a spus Böhm.

— Vă garantez orice fel de susținere de care aveți nevoie, a răspuns Oppenberg, doar ca dumneavoastră și colegul dumneavoastră mai tânăr să-l găsiți pe ucigașul lui Vivian.

A clătinat din cap.

— Cine naiba face așa ceva? Să iei vocea unei actrițe?

Böhm a ridicat din umeri.

— Dacă am ști asta, domnule Oppenberg, am găsi imediat ucigașul.

Întâlnirea sa cu Oppenberg în prezența lui Böhm a mers bine. Rath se simțea ușurat când au plecat într-un final de la morgă. S-a despărțit rece de Oppenberg, exact așa cum s-ar aștepta oricine din partea unui funcționar prusac. Böhm părea chiar vesel și era în cea mai bună dispoziție când a deschis ușa spre Hannoversche Straße ca să iasă afară din clădirea de cărămidă roșie, unde erau mai mulți morți decât vii.

— Nu vreau să mă laud, a spus comisarul-șef, dar ați văzut cât de multe poți afla dintr-o conversație scurtă? Același martor pe care *dumneavoastră* l-ați interogat acum trei-patru ore și care nu v-a spus nimic nici despre detectivul particular și nici despre necunoscut.

Rath și-a înghițit mânia și a întrebat:

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Ei, nu vă ofensați așa de ușor, domnule comisar!

Böhm s-a oprit pentru o secundă pe scări și l-a privit pe Rath în ochi.

— N-am spus asta ca o critică la adresa metodelor dumneavoastră de audiere, dar nici n-are ce să strice dacă observați și dumneavoastră că și colegii dumneavoastră sunt capabili de câte ceva. Ca să nu mai spun de superiori.

Rath a tăcut. Abia acum, că a ieșit la aer proaspăt și-a dat seama cât de foame îi era. Nici nu era de mirare. Era aproape patru. Böhm părea că i-a citit gândurile.

— Acum nu mai găsim nimic la cantină, a spus el în timp ce coborau treptele, îndreptându-se spre mașină. Mai bine mergem la Aschinger. Vă invit.

Rath a rămas fără cuvinte. Cum de a ajuns el să merite așa ceva? Era un semn de mulțumire pentru faptul că s-a lăsat instruit fără să-i răspundă comisarului-șef? În mai puțin de un sfert de oră se afla în semiîntunericul restaurantului, la o masă dintr-un colț, alături de Böhm. Putea să simtă mirosul determinat de pofta cu care se consuma aici bere la orice oră din zi. A studiat

meniul.

— Luați friptura de vită, a spus comisarul-șef, cu cartofi prăjiți. V-o recomand.

Rath s-a hotărât să-i facă șefului, care și așa era într-o dispoziție neașteptat de bună, o favoare și să comande friptura, chiar dacă avea chef să mănânce un șnițel. Și-au permis să bea o bere, și asta chiar în timpul serviciului! Tipul nu era așa de prusac cum părea. Böhm a ridicat paharul.

— Noroc! a spus el și a băut.

Rath a făcut același lucru. Dacă i-ar vedea cineva din Departamentul A! Böhm și Rath bând bere împreună! Böhm a pus paharul jos și pentru o vreme s-a lăsat o liniște stânjenitoare până ce comisarul-șef și-a dres glasul și a început să vorbească.

— Ar fi timpul să stăm de vorbă, Rath, a spus Böhm.

Acesta a continuat abia după ce și-a mai dres încă o dată glasul și a luat o gură de bere.

— Vreau să vorbesc deschis cu dumneavoastră. Nu-mi place modul în care acționați și nici nu mi-a plăcut vreodată, dar țineți de departamentul meu și trebuie să lucrăm împreună, așa că exact asta vom face!

Chelnerul le-a adus mâncarea și Böhm și-a pus șervetul în gulerul cămășii.

— Poftă bună! i-a urat el.

— Mulțumesc pentru invitație! a spus Rath.

Era iritat. Ce voia Böhm de la el? „Ar fi timpul să stăm de vorbă.” Au mâncat în tăcere o vreme.

— Dar dacă e să ne înțelegem, și-a reluat Böhm ideea, atunci trebuie să se schimbe ceva în comportamentul dumneavoastră.

— Nu știu ce…

— Sunt pregătit să mă arăt binevoitor față de dumneavoastră!

— Dar eu…

— Dar atunci trebuie și dumneavoastră să faceți ceva pentru asta! Arătați-mi într-un final că faceți parte din rândurile poliției! Faceți ce vi se spune, lucrați împreună cu colegii, și nu împotriva lor. Și, mai ales, a spus el, jucați cu cărțile pe față!

— Domnule comisar-șef…

— Ați înțeles?

— Aș vrea…

— M-ați înțeles?

— Desigur.

— Bine.

Böhm a împins farfuria în fața sa.

— Respectați ceea ce v-am spus și vom… păi, poate că nu ne vom împrieteni neapărat, dar vom colabora foarte bine.

Rath a încuviințat tăcut. Buldogul chiar voia să facă pace cu el. Trebuie să fi fost ideea lui Gennat, căci altfel nu putea să-și explice această discuție, care a fost mai degrabă un monolog. Comisarul-șef i-a făcut un semn chelnerului și a cerut nota de plată. Afară îi aștepta haosul și gălăgia de la ora patru din Alexanderplatz. Pe cealaltă parte a străzii, în fața gării, un băiat cu ziare striga titlurile zilei precum un piețar.

— Două actrițe moarte! Două actrițe moarte! Ucigașul lovește din nou!

Böhm a mărșăluit pe cealaltă parte a străzii fără să scoată o vorbă, a pescuit câteva parale din buzunar pe care i le-a pus băiatului în mână și a luat un exemplar din *B.Z.* din teanc. Titlul din ziar era chiar mai oribil decât ceea ce strigase băiatul.

O altă actriță moartă! Umblă un ucigaș în serie liber prin Berlin?

Böhm a mers mai departe fără să-și ridice privirea din ziar. Când au ajuns la stația de tramvai, Böhm s-a prăbușit pe o bancă. O scurtă privire aruncată lui Rath sugera că știe cui trebuie să-i mulțumească pentru acest reportaj nedorit. Rath intuise încă de când l-a auzit pe băiatul cu ziarele, iar atunci când a văzut ziarul, și-a dat seama și cine a fost autorul articolului. S-a așezat lângă Böhm și a încercat să arunce o privire în ziar. O fotografie a Vivianei Franck în toată splendoarea ei apărea pe prima pagină. Lângă, ceva mai mică, apărea fotografia lui Felix Krempin cu care era dat în urmărire, iar alături, și mai mică, era o fotografie a fațadei dărăpănate a cinematografului Luxor. Mașina de la Omoruri apărea în fotografie, parcată chiar în fața cinematografului, ceea ce îl rodea probabil și mai tare pe Böhm, căci asta însemna un singur lucru: Strelow a dat drumul știrii încă de când Böhm se afla în cinematograf. Proprietarul cinematografului se comporta asemănător lui Heinrich Bellmann: voia să ajungă cu orice preț pe prima pagină. Cel mai important

lucru era să ajungă la ziar, indiferent cum, pentru că acest lucru avea să devină avantajos pentru afacere într-un mod sau altul.

Strelow l-a informat binevoitor pe Fink și i-a transmis chiar și puținele informații pe care doctorul Schwartz i le-a dat comisarului-șef în cinematograf. Böhm n-ar fi trebuit niciodată să discute cu medicul legist în preajma celor doi civili, chiar dacă Schwartz n-a spus prea multe. Rath n-a putut să-și stăpânească o anumită satisfacție: acum știa și Böhm cum te simți într-o situație în care nu poți face nimic. Iar articolul pe care l-a scris Stefan Fink era cel mai oribil pe care putea să-l scrie, mai ales că a folosit acele cuvinte la care poliția avea o reacție alergică.

Ucigaș în serie.

Acum, cuvintele pe care Böhm a vrut să le evite cu orice preț au ajuns în atenția publicului. Faptul că această ipoteză era complet trasă de păr, că nu era o crimă cu motivație sexuală, că modul în care au murit cele două victime nu era în niciun fel comparabil nu era deloc relevant pentru jurnalist. Ambele victime au fost actrițe și l-au cunoscut pe Krempin, ceea era suficient. Căutarea fugarului va deveni isterică acum, dar poate că era bine, că-l vor prinde într-un final și vor putea să rezolve cazul Winter. Rath s-a gândit la rapoartele lui Gennat cu privire la cazurile de omucidere din Düsseldorf. Acolo, reportajele presei cu privire la un presupus ucigaș în serie au produs adevărate *psihoze* – așa cum numea Buddha starea de agitație sufletească ce cuprinsese populația.

Puțin timp mai târziu, atunci când Rath și Böhm s-au întors la colegii din Cetate, articolul din ziar era singurul subiect de discuție. Momentan, nimeni nu era interesat de rezultatele autopsiei. Până atunci, *B.Z. am Mittag* era singurul ziar care publicase povestea, dar era doar o chestiune de timp până când celelalte ziare îi vor cânta în strună. Mai întâi ziarele de seară și apoi, restul.

Primii jurnaliști au sunat deja. Rath și Böhm probabil că se aflau pe drum spre morgă atunci când *B.Z.* a ajuns, cu cerneala tipografică încă udă, în redacțiile competitorilor. Lange și Henning au rămas curajoși pe poziții și i-au expediat pe toți cei care sunau, prefăcându-se că nu știu despre ce e vorba, ceea ce nu ajuta la nimic. Povestea era prea ademenitoare ca să nu fie

scrisă. Pe lângă asta, mai era și Strelow, care va fi dispus să dea informații și celorlalte cotidiene. Böhm a încercat să dea de noul proprietar al cinematografului Luxor, dar secretara acestuia l-a expediat.

Își vor petrece următoarele zile ocupându-se de dezmințiri și încercând să scape de diverse persoane. Rath s-a întrebat dacă ar trebui să se folosească de Weinert ca măcar un ziar să scrie altceva decât teoria cu ucigașul în serie. Titlul lui Fink l-a scos pe Böhm complet din ritm. Acesta a ascultat absent raportul lui Lange despre conversația avută cu șoferul de taxi, precum și relatarea lui Henning despre percheziția apartamentului actriței. Böhm a încuviințat doar, absent, și nu și-a luat notițe. Din fericire, Christel Temme nota fiecare cuvânt. Stiloul ei scârțâia chiar și atunci când cineva se bâlbâia sau își dregea glasul. Böhm a părut puțin mai concentrat atunci când el însuși a trebuit să prezinte rezultatele autopsiei, dar și noile declarații ale lui Oppenberg, care corespundeau celor făcute de taximetrist.

— Trebuie să-l găsim pe acest detectiv particular, a spus el. Rath, vedeți dacă puteți să obțineți de la el informațiile pe care le-a strâns pentru Oppenberg.

Apoi, comisarul-șef a împărțit restul sarcinilor pentru următoarele câteva zile, accentuând din nou faptul că presa nu trebuia să pună mâna pe niciun fel de informații.

— Cel mai bine ar fi să nu le spuneți absolut nimic, a zis el.

Rath se îndoia că acesta era cel mai bun mod de a aborda problema, dar asta era treaba lui Böhm, el decidea. Exact asta i-a și explicat comisarul-șef mai devreme, la Aschinger. În orice caz, o zi petrecută în compania lui Rath părea să fi fost suficientă pentru el, căci Rath a primit un partener nou: Andreas Lange. Alături de asistentul criminalist, Rath trebuia să dea de urma necunoscutului pe care Vivian Franck l-a urmat de bunăvoie și care cel mai probabil era ucigașul însuși sau, dacă nu, era cel care a condus-o la ucigaș. Lange l-a luat deoparte pe coridor.

— Domnule comisar, a spus el, aș putea să vorbesc puțin cu dumneavoastră între patru ochi?

Rath l-a privit. Ce putea să aibă pe suflet?

— Haideți să mergem la mine în birou!

Voss plecase deja acasă, așa că au putut să lase ușa dintre

birouri deschisă. Rath s-a așezat și l-a invitat pe Lange să ia loc pe scaunul de la biroul lui Gräf.

— Așa, a spus el, ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Lange a ezitat puțin înainte să vorbească.

— Deci… acest Ziehlke… șoferul de taxi… mi-a spus că i-ați luat deja declarația…

— Am vorbit azi-dimineață cu el la telefon.

— Spune că a vorbit acum câteva zile cu poliția, cu un comisar Rath. O dată a luat chiar și masa cu dumneavoastră.

Idiotul ăsta de taximetrist!

— Asta a spus?

— Da, asta a spus.

— Bine, atunci vă povestesc ceva acum, a spus Rath, confidențial. Și nu aveți voie să mă pârâți lui Böhm.

— Ei, dacă nu ați omorât pe nimeni, a spus Lange și a râs neliniștit.

— Am preluat o solicitare privată, a spus Rath, și, din nefericire, nu am cerut permisiune superiorilor.

— Atunci înseamnă că sunteți detectivul particular despre care tocmai vorbea Böhm.

— A fost un serviciu făcut unui prieten, și nu pentru bani.

— Nu vreau să vă spun ce aveți de făcut, domnule comisar, dar în locul dumneavoastră i-aș spune acest lucru celui care coordonează ancheta! Aveți un conflict de interese! Angajatorul dumneavoastră e suspect de omucidere!

— Am motivele mele, a spus Rath. În primul rând, eu mi-am rezolvat deja treaba: trebuia să o găsesc pe Vivian Franck și iată că am găsit-o și, în al doilea rând, nu vreau să ies din comisia de anchetă din cauza unei chestiuni demult încheiate. Ar fi a doua în decurs de o săptămână. Personalitatea mea labilă nu poate suporta așa ceva.

— Cum am mai spus, nu vreau să vă spun ce aveți de făcut. Dacă această chestiune iese la iveală, *dumneavoastră* veți avea de suferit, și nu eu.

Lange l-a privit cu seriozitate.

— În orice caz, nu vă voi… da de gol. Nu știu nimic.

— Atunci, a spus Rath și i-a întins mâna lui Lange, vom lucra bine împreună.

La Bahnhof Zoo era forfotă multă la această oră. Era traficul de după încheierea programului de muncă. De această dată, un alt bărbat era în spatele ghișeului de la bagaje. Acesta nu mai era pus pe glume, ci un prusac zgârcit la vorbe. Rath i-a arătat legitimația.

— Am venit ca să luăm bagajul Vivianei Franck, a spus Rath.

Bărbatul a știut imediat la ce se referă, căci citise în ziar despre moartea actriței.

— De unde ați știut că bagajul ei se găsește aici? a întrebat Lange după ce bărbatul de la ghișeu a dispărut în spate.

— Șoferul de taxi.

Doar atât a spus Rath, și Lange a încuviințat.

Omul de la bagaje s-a întors din întunericul halei de depozitare cu două valize și o geantă de voiaj, pe care le-a așezat în fața lui Rath și Lange. Au cărat toate bagajele cu un cărucior pe care l-au împins până la Buickul lui Rath. Au reușit cu greu să bage totul în mașină. Rath putea să-și imagineze cum a înjurat Friedhelm Ziehlke atunci când a trebuit să încarce valizele în taxi. Doar în doi au putut să pună cel mai greu geamantan în portbagajul mașinii. Un alt geamantan a intrat pe bancheta din spate, iar Lange a trebuit să țină geanta de voiaj în brațe.

A fost și mai dificil să urce bagajele pe scările de la Cetate, căci cei de la ED își aveau sediul la etajul de deasupra Departamentului A. Oamenii lui Kronberg erau încă la muncă atunci când cei doi funcționari criminaliști au împins valiza grea pe ușă. Un bărbat în halat alb s-a îndreptat spre ei.

— Ce e asta? a vrut să știe Kronberg.

— Bagajele, a spus Rath care încă își trăgea sufletul după ce a urcat scările. Ultimele bagaje ale Vivianei Franck, cele pe care le-a lăsat la gară.

Șeful de la ED a trebuit doar să facă un semn ca doi tehnicieni să se îndrepte în grabă spre ei.

— Schmidthaber, puteți să deschideți așa ceva? l-a întrebat el pe cel mai tânăr.

Bărbatul a încuviințat.

— Bine, atunci aduceți-vă instrumentele și, înainte de asta, căutăm să vedem dacă mai putem lua amprente. Poate avem

noroc.

Au putut lua amprente doar din câteva locuri și Rath se îndoia că acestea ar putea să mai fie folositoare după ce bagajul a fost plimbat de colo-colo timp de câteva săptămâni. Schmidthaber, expertul lăcătuș, a început într-un final să lucreze la încuietorile bagajului, folosindu-se de un șperaclu. Nu i-a luat prea mult să le deschidă. A avut nevoie de ceva mai mult timp doar pentru geanta de voiaj. Bagajul Vivianei Franck nu era în niciun fel neobișnuit – asta dacă treceai cu vederea numărul mare de piese de lenjerie de înaltă calitate pe care oamenii lui Kroneberg le-au inventariat amuzați. În afară de aceasta, piesele de îmbrăcăminte erau potrivite pentru diferite ocazii și condiții meteo, și nu doar pentru mersul la munte. Rath a fost uimit de câte rochii de seară avea Vivian Franck. Părea că și-a făcut mai degrabă bagajele pentru Hollywood, și nu pentru Davos. Nu au găsit niciun fel de droguri. Rath a văzut suficient pentru moment și și-a luat la revedere.

— Inspectați cu atenție lucrurile, a spus el din ușă, poate că veți găsi ceva și spuneți-i comisarului-șef Böhm.

Era deja târziu când Rath a ajuns acasă. L-a dus mai întâi pe Lange pe Schönhauser Allee, ca să-l scutească pe asistentul criminalist de drumul cu metroul. Căsuța poștală era plină ochi, căci nu o mai deschisese de luni. În lumina oarbă de pe casa scării, a văzut că se adunaseră câteva facturi și o scrisoare de la părinții săi. Când a trecut prin teancul de scrisori, a căzut o carte poștală cu Domul din Köln. Rath a ridicat cartea poștală și a întors-o. A citit-o încă de pe trepte atunci când a văzut cine a trimis-o.

La mulți ani, dragul meu!

Îți primit o părticică din meleagurile natale pentru viața ta nouă din Estul îndepărtat.

Sper că îți merge bine.

Ne-a fost dor de tine la Carnaval, la fel ca anul trecut.

Nu aș fi crezut că e posibil, dar acum nu e nici pe jumătate așa de amuzant fără tine.

Dacă programul încărcat îmi va permite, voi lua un tren într-

una din aceste zile și voi veni să vă vizitez pe voi, mongolii din Est.

Să nu spui că nu te-am avertizat!

Cu prietenie,
Paul

Rath a zâmbit. Paul a scris această carte poștală în timpul mahmurelii de după Lunea Trandafirilor, probabil. Oare era serioasă amenințarea că va veni la Berlin? Până acum nu-l vizitase nimeni din Köln, cu excepția inefabilei vizite scurte a tatălui său și a primarului general.

A deschis ușa apartamentului, a intrat cu teancul de scrisori în camera de zi și a pus un disc. După ce și-a agățat pălăria și paltonul în cuier, s-a așezat comod și a trecut prin restul corespondenței. A pus deoparte facturile și a deschis scrisoarea din Köln. Tatăl său era la fel de econom ca în timpul războiului: în plic nu a găsit doar o felicitare pentru ziua lui, acoperită cu scrisul îngrijit al mamei sale, ci și o listă de nume scrisă la mașină. Era lista cu cei care știau secretul lui Adenauer. Posibilii șantajiști sau ajutoare ale șantajiștilor. Și el nu a mai ajuns astăzi la uzina Ford ca să ia lista cu nume de la Departamentul Personal! Era prea târziu pentru asta acum, dar mâine putea să plece mai devreme, ca să meargă până acolo.

Cu toate acestea, Rath a citit o dată lista de nume din Köln, dar acestea nu-i spuneau nimic. Nu era niciun Bahlke printre ei și alte nume nu-i erau cunoscute. Degeaba, avea nevoie de lista de la Ford pentru a putea face o comparație. Telefonul a sunat și Rath a pus lista de nume pe masă. Era Gräf.

— Felicitări pentru comisia de anchetă, a spus Rath.

— Ei, mulțumesc mult! Simt că Böhm m-a pus pe post de popa prostu'.

Secretarul criminalist nu avea prea multe de relatat. Încă nu l-au găsit pe Krempin, iar titlul de ziar din *B.Z.* a pus și comisia de anchetă Winter pe jar. Teoria lui Finck cu ucigașul în serie le-a adus încă o jumătate de duzină de piste false.

— N-avem cum să progresăm fără Krempin, a conchis Gräf, iar de la acest Oppenberg nu avem ce scoate.

— Nici eu nu cred că are ceva de-a face cu moartea lui Betty Winter.

— Dar e ciudat că una din actrițele sale a dat colțul acum. Poate că a fost o răzbunare din partea lui Bellmann.

— Greu de crezut. Franck era moartă când Winter încă se perinda pe platoul de filmare.

— Hm, atunci poate invers?

— Oppenberg a aflat abia astăzi de moartea actriței sale și presupune că Bellmann ar fi în spate. Cred că ambii se pricep în a-și aduce unul altuia acuzații.

Rath a închis și a privit telefonul negru înainte să ridice din nou receptorul. A tot amânat acest apel, dar astăzi trebuia să-l facă. Acum era cazul său oficial, așa că de ce să nu apeleze și la câteva mijloace neoficiale ca să progreseze mai repede? Nu a mai apelat de mult acest număr, de negăsit în cărțile de telefoane. Cineva a răspuns chiar după primul apel.

— Da, a răspuns o voce adâncă de la celălalt capăt al firului,

Deși Rath nu l-a auzit niciodată vorbind, era aproape sigur că vorbea cu chinezul lui Marlow.

— Aici Rath, a spus el și și-a dres vocea. Trebuie să vorbesc cu domnul Marlow.

— E ocupat. Despre ce e vorba?

— Despre asta nu pot vorbi decât cu domnul Marlow personal.

— Dați-mi numărul dumneavoastră și vă sunăm noi.

Așa de simplu era! Rath a fost uluit amintindu-și cât de greu a fost să ia prima dată legătura cu cel mai mare gangster din Berlin. A pus telefonul pe masa din sufragerie și s-a ridicat ca să învârtă discul. Coleman Hawkins a început din nou să cânte. Telefonul a sunat înainte ca piesa să se termine.

— Ați fost rapid!

Cineva și-a dres glasul.

— Comisarul Rath?

Nu era Marlow!

Muzica s-a terminat, dar acul încă scârțâia. Rath s-a trezit deodată.

— Domnule Krempin? Ce bine că mă sunați. V-ați mai gândit la chestiune?

— Dacă-mi mai cereți încă o dată să vin la secție, vă închid imediat!

Bărbatul părea mai grăbit decât la prima lor conversație

telefonică. Era clar că a citit articolul apărut în acea zi în ziar.

— *Dumneavoastră* m-ați sunat pe *mine*, a spus Rath liniștit. Mă întreb doar de ce ați făcut acest lucru.

— Pentru că vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— De ce tocmai cu mine? Eu sunt unul dintre cei care vă vânează.

— Dar sunteți singurul care nu crede că sunt un ucigaș.

Krempin parcă vorbise cu Oppenberg.

— E bine că aveți încredere în mine, dar, în calitate de polițist, nu vă pot recomanda să faceți altceva decât să vă predați. Spuneți-ne ceea ce știți și va ieși apoi și adevărul la suprafață.

Krempin a râs amar.

— Nu cred că sunteți așa de naiv cum vreți să păreți, domnule comisar. Dacă vin la secție, mă veți lua cu toții cu asalt. Dumneavoastră, presa, întreaga opinie publică. Credeți în mod serios că poliția încă mai poate să ancheteze imparțial cazul meu? Nici acum nu face acest lucru! Mă vânează pe mine, acesta e singurul lucru pe care îl face în acest caz.

— Și dumneavoastră vreți să faceți confidențe unuia care vă vânează?

— Vreau să știți ce s-a întâmplat pe platoul de filmare în ziua în care a murit Betty Winter. Atunci veți ști și de ce nu o am eu pe conștiință.

— Atunci povestiți-mi. Poate chiar vă ajută pe viitor.

— Nu la telefon. Trebuie să ne întâlnim.

— Nu vă e teamă că trimit un detașament la locul de întâlnire?

— Dacă faceți acest lucru, singura consecință va fi că nu veți mai auzi niciodată de mine. Nu mă prindeți așa de ușor.

— Nu vă fie teamă, a spus Rath. Nu vă voi da în vileag, dar cum vă imaginați că vor decurge lucrurile? Îmi povestiți versiunea dumneavoastră a evenimentelor și apoi totul este bine?

— Sunteți un polițist bun, îl veți găsi pe cel care a omorât-o pe Betty Winter și atunci eu nu voi mai fi vânat.

— Încrederea dumneavoastră mă onorează. Și dacă lucrurile nu decurg în acest fel, vreți să rămâneți ascuns? Cred că îmi supraestimați influența în cadrul aparatului polițienesc. Nu pot să vă ajut singur, ar fi bine dacă altcineva…

— Nu începeți iarăși cu colegii dumneavoastră, a spus

Krempin. Sunteți singurul polițist cu care vreau să discut.

— Nu vorbesc despre colegii mei, ci despre un jurnalist care ar putea să ne ajute.

Krempin a tăcut și Rath s-a temut că bărbatul a închis din nou.

— Doar nu vorbiți serios, a zis el.

— Nu puteți să combateți opinia publică decât cu ajutorul opiniei publice. Sunt prieten cu un reporter de la un ziar, care ar vrea să vă asculte și în care puteți să aveți încredere sută la sută. Așa, ar mai apărea la ziar și versiunea dumneavoastră a poveștii. Cum ar fi asta?

Tăcerea a durat mai mult de această dată.

— Bine, a spus Krempin în cele din urmă, dar dacă încercați să mă păcăliți, conversația noastră de astăzi a fost ultima.

— Nu vă temeți, nu îmi asum acest risc.

Rath a pescuit un stilou vechi din sacou și a căutat un bilețel. Atunci, spuneți-mi în ce luminiș izolat din pădurea Tegel vreți să ne întâlnim.

— Niciun luminiș. În turnul de radioemisie, în restaurant. Aduceți-l pe jurnalist și pe nimeni altcineva în rest. Mâine la prânz, la unu.

— Voi fi acolo, a spus Rath. Cum vă recunosc? Cu siguranță nu mai arătați la fel ca în poza pe care am folosit-o noi când v-am pus sub urmărire.

— Vă voi recunoaște eu. Doar să fiți punctual.

Vineri

7 martie 1930

32.

Sunetul ceasului deșteptător nu l-a luat prin surprindere, își amintea că seara trecută a pus ceasul să sune mai devreme decât de obicei. Doar că nu ceasul deșteptător era cel care suna, ci telefonul! Afară era întuneric beznă. Rath a aprins lumina și s-a uitat la ceas. Era cinci fără câteva minute. S-a dat jos din pat și a alergat pe podeaua rece până în sufragerie. Telefonul continua să sune. Nu putea să fie decât cineva de la Cetate. *Sper că nu mai e un cadavru*, s-a gândit el.

— Rath, a răspuns el și a încercat să facă impresia că era treaz, pregătit fiind să audă vocea lui Böhm sau a vreunui alt coleg.

— Șeful poate să vorbească acum cu dumneavoastră.

Era o voce adâncă, sonoră. Era chinezul lui Marlow. Rath s-a trezit brusc.

— Mulțumesc, a mormăit el.

— Domnule comisar!

Rath a recunoscut imediat vocea lui Johann Marlow, chiar dacă nu i-a mai auzit vocea de aproape un an.

— Nu ne-am mai văzut de mult, în afara ziarului, desigur. E bine că nu ați uitat de un prieten vechi.

— Haideți să rămânem la prieten de afaceri, a spus Rath. Amabil din partea dumneavoastră să mă sunați înapoi. Nu m-am gândit că mergeți la culcare abia la ora aceasta.

Marlow a râs.

— Aveți dreptate, tocmai terminam munca pentru astăzi și am găsit acest apel la care nu am răspuns pe listă și acum sunt curios de ce mă contactați după atât de mult timp.

— Ați putea să-mi faceți o favoare?

— Oricând. Chiar dacă nu mi-ați arătat până acum niciun fel de recunoștință, știu că vă sunt încă îndatorat.

Cele cinci mii de mărci. Cinci mii de mărci într-un plic maro, pe care Rath le-a găsit în cutia poștală în septembrie. A știut de unde vin banii și, chiar și așa, i-a cheltuit. Ce ar fi trebuit să facă? Să meargă în estul orașului și să-i îndese lui Marlow banii în sacou?

— Este vorba despre Vivian Franck, a spus Rath.

I-a relatat pe scurt cazul Franck, spunându-i și despre informațiile care nu se găseau în ziar, accentuând suspiciunea lui Oppenberg că cineva din lumea interlopă ar fi putut răpi și maltrata actrița în numele altcuiva. Corzile vocale scoase fiind un mesaj pentru Oppenberg: ți-am distrus speranța pentru filmul cu sonor!

— Și vreți să mă interesez dacă există cineva care se ocupă de asemenea lucruri pentru o plată în bani gheață? a întrebat Marlow când Rath a terminat de vorbit.

— Dacă ar mai fi și cineva care ar avea o cheie de la Luxor, din Wilmersdorf, atunci am avea o pistă foarte bună.

— Ca să vă spun pe scurt: cunosc mai multe persoane care pot deschide absolut orice ușă fără să aibă cheia, dar pe nimeni care să scoată corzile vocale ale unui seamăn. Voi întreba însă, de dragul dumneavoastră. Ați putea să ne întâlnim mâine seară?

— E dificil, a spus Rath, am o întâlnire. Cu o doamnă.

— Veniți la Plaza, vă fac rost de bilete. Veți putea să o lăsați pe însoțitoarea dumneavoastră singură timp de cinci minute. La nouă jumătate, în foaier. Atunci e pauză.

Când a plecat, era așa de întuneric, că a trebuit să aprindă farurile. Nu s-a mai băgat în pat după discuția cu Marlow, ci a luat imediat micul dejun și a pornit la drum. Avea o bucată bună de străbătut până la Westhafen.

Apelul telefonic cu Marlow i-a alungat somnul. Rath nu s-a simțit confortabil să îl contacteze din nou pe alunecosul șef al

gangsterilor din Berlin, dar să apeleze la Marlow era cea mai bună modalitate de a obține informații avizate despre lumea interlopă. Doctorul M. avea contacte cu mai multe *Ringverein*-uri, grupări care se ocupau de crima organizată din Berlin, precum și cu cele mai importante departamente din poliție.

Trecând prin Moabit, Rath a ajuns din nou pe Spenerstraße și s-a oprit pe partea cealaltă a străzii. Ferestrele apartamentului ei erau deja luminate. Probabil că lua deja micul dejun împreună cu Greta. Spera că lua micul dejun împreună cu Greta, și nu cu altcineva. A fost cuprins din nou atât de tare de gelozie, că a trebuit să-și aprindă o țigară ca să se liniștească. A pornit motorul și a condus mai departe. Ca să ajungă la fabrică, a trebuit să cotească de câteva ori, să urce pe Putlitzstraße. A ajuns zece minute mai târziu.

Ceasul de pe clădirea administrativă arăta opt fără un sfert, dar frenezia domnea deja în uzina Ford. Încă de la ora aceasta erau câțiva șomeri care așteptau plini de speranțe la poarta fabricii. Rath și-a parcat Buickul, de această dată, chiar în fața afișului publicitar Ford. Când Rath a intrat în birou, bărbosul de la personal tocmai își scotea actele dintr-o servietă.

— Nu ați vrut să treceți ieri pe aici? a bombănit bărbatul în timp ce îi întindea lista de nume peste masă. Nici n-ar fi trebuit să mă grăbesc așa de tare.

— Graba strică treaba, a spus Rath și a luat hârtiile.

A citit încă din mașină, pe diagonală, lista de nume. Erau peste două sute de nume alături de care erau trecute adresa, data nașterii, pregătirea profesională și data la care au fost angajați. Un număr foarte mare de muncitori necalificați. Nici nu era de mirare că șomerii stăteau la coadă la poarta fabricii. Nimic nu i-a atras atenția lui Rath când a comparat lista primită cu cea trimisă de Adenauer. Erau doar patru nume pe ambele liste: de două ori Müller, o dată Schröder și Krüger – nimic special. Cu toate astea, nu era decât un Anton pe lista primită de la Ford: Anton Schmieder, mecanic auto calificat, care lucra de peste doi ani la Ford. Acesta trebuia să fie roșcatul căruia Bahlke îi spusese Toni și care plecase valvârtej de la locul de muncă! Poate că i s-a făcut rău deodată când a aflat de la cei doi nou angajați că șeful de tură vorbea cu un polițist. Rath a marcat adresa acestuia.

A ajuns punctual la ședința de dimineață, chiar înaintea lui Lange. Bagajul Vivianei Franck era urcat deja pe podium, în fața tablei pe care Böhm o folosea din când în când ca să ia notițe sau ca să mâzgălească săgeți sau figuri geometrice pe care nimeni altcineva nu le înțelegea. Conținutul valizelor era înșirat pe un șir lung de mese. Comisarul-șef vorbea încet cu Kronberg. Când Rath a intrat în cameră, colegii șușoteau. Böhm s-a apropiat de pupitru și conversațiile au încetat gradual. Lange a intrat în ultimul moment pe ușă, a căutat cu privirea prin încăpere și s-a așezat lângă Rath. Böhm l-a lăudat că a descoperit, împreună cu Rath, bagajul. Comisarul-șef credea probabil că această descoperire era meritul lui Lange, pentru că el a fost cel care l-a audiat pe șoferul de taxi.

Nici nu mai conta. Bagajele Vivianei Franck nu le-au spus mare lucru în afară de faptul că avea gusturi bune și mulți bani la dispoziție. Böhm își făcea mai multe speranțe de la lista de nume pe care a primit-o de la agentul imobiliar cu toate persoanele care aveau o cheie de la Luxor. Cu toate acestea, buldogul nu uitase de sarcina pe care i-o dăduse lui Rath.

— Ați aflat ce detectiv privat a angajat Oppenberg?

Rath a răspuns negativ.

— De asta voiam să mă ocup azi, a mințit el și i-a aruncat o privire scurtă lui Lange, care însă a rămas impasibil.

În mod surprinzător, comisia de anchetă în cazul Winter făcuse progrese, deși bătuse zile întregi pasul pe loc. Gräf și echipa sa reușiseră să dea din nou de urma lui Krempin chiar în Grunewald, unde își concentraseră eforturile de căutare în grădinile urbane. Gräf și Czerwinski au găsit într-un foișor mucuri de țigară, aceeași marcă pe care Rath a găsit-o în apartamentul gol de pe Guerickestraße. Cu toate acestea, Krempin fugise deja când poliția a ajuns acolo. Omul părea că nu stă prea mult într-un singur loc. Își va face oare apariția la turnul de radioteleviziune? Rath nu era foarte sigur, dar l-a chemat pe Weinert la întâlnire și jurnalistul nu a stat prea mult pe gânduri. Nu primea în fiecare zi oferte pentru povești exclusive. Rath abia putea să se concentreze la ședință. Nu mai spusese nimănui în afară de Weinert despre întâlnire, căci voia să-și țină promisiunea față de Krempin.

Prima parte a zilei a fost ocupată de o rutină plictisitoare. Măcar Böhm nu l-a însărcinat să caute pe vreuna dintre persoanele care aveau chei de la Luxor. El împreună cu Lange trebuiau să se ocupe în continuare de necunoscut. Când au plecat, într-un sfârșit, de la ședință și au revenit la birou, desenatorul poliției îi aștepta deja și Erika Voss era ocupată cu pregătirea unei cafele pentru artist. Secretara părea foarte interesată de abilitățile artistice ale bărbatului.

— Și, ce mai pictați, în rest? a întrebat ea.

— Desenez, a spus bărbatul, eu desenez. Mai rar pentru poliție, de regulă pentru sala de judecată.

— Faceți și artă?

— Dacă vreți, dar nu e decât o pierdere de vreme.

— Și atunci ce pictați?

— Desenez, mai ales peisaje urbane sau scene de stradă. Schițez viața.

— Așa deci, a spus Voss și a turnat apă fierbinte în apă.

Nu o prea interesau peisajele urbane.

— Martorul trebuie să ajungă imediat, a spus Rath în timp ce își punea pălăria și paltonul în cuier. Ați mai făcut așa ceva vreodată? Ați mai desenat vreodată un portret folosindu-vă imaginația și indicațiile altuia?

— Poate să funcționeze, a spus desenatorul, dar depinde de ceea ce poate descrie martorul.

Friedhelm Ziehlke a ajuns la scurt timp după aceea și a răspuns foarte clar la acea întrebare: desenatorul trebuia să-i pună întrebări o dată la cinci secunde ajutat de Lange, care încerca din răsputeri să-l ajute pe taximetrist să-și amintească ceva. Ziehlke nu era sigur nici măcar de culoarea părului, dar știa sigur că era „mai închis la culoare”. Cinci minute mai târziu, desenatorul aruncase deja cinci hârtii la coșul de gunoi. Rath se îndoia că îl vor putea identifica vreodată pe necunoscutul din Wilmersdorf folosind această metodă, dar acest lucru îi aducea măcar un pretext bun ca să-l țină ocupat pe Lange la birou. Rath l-a luat deoparte pe secretarul criminalist.

— Rămâneți aici până ce Ziehlke al nostru termină aici, a spus el, iar eu mă voi folosi de acest timp ca să merg la Wilmersdorf. Poate-mi vine vreo idee.

Lange a încuviințat și a zâmbit chinuit, dar nu a spus nimic.

— Mai dați-i taximetristului timp până la ora unu, a spus Rath. Dacă nu reușiți să scoateți nimic decent de la el, trimiteți-l acasă și mergeți apoi cu desenatorul și domnișoara Voss să mâncați ceva.

Mai era o oră și ceva până la întâlnire. Rath a căutat o cabină telefonică liberă înainte să meargă la mașină. Charly nu era acasă, dar a găsit-o pe prietena ei, Greta. Dacă ar fi reușit să discute cu ea, ar fi încercat poate să amâne întâlnirea, căci ar fi putut să-și dea seama dacă acest lucru era în regulă pentru ea, dar așa, nu putea să anuleze întâlnirea din acea seară. Nu putea face asta telefonic, printr-un mesaj. A rugat-o pe Greta să-i transmită lui Charly că va veni să o ia în acea seară la ora șapte și jumătate. A sunat apoi la redacție și a cerut o întrevedere cu Weinert.

— Într-o jumătate de oră pot să vin să te iau și atunci ajungem sigur la timp, mă tem ca nu cumva să-l ratăm pe om fiindcă am rămas blocați în trafic.

Rath s-a folosit de timpul pe care îl avea la dispoziție pentru a mânca la Aschinger înainte de a pleca spre Kochstraße. Weinert îl aștepta deja în fața clădirii în care se afla redacția, cu o umbrelă neagră sub braț.

— Hai să mergem, a spus el în timp ce urca în mașină.

Jurnalistul părea mai agitat decât în mod obișnuit. Când Rath a parcat Buickul pe Masurenallee, mai aveau un sfert de oră până la momentul întâlnirii. Nu erau prea mulți oameni la baza turnului televiziunii, mai ales că nu se organizase niciun târg și nici vremea nu te îmbia să ieși din casă. Weinert i-a făcut loc lui Rath sub umbrelă. Începuse să burnițeze. Erau turiști în jur, la fel ca în oricare alt loc din oraș. La unu fără cinci s-au așezat la o masă aflată lângă geam, în restaurantul din turnul de televiziune. Chelnerul i-a privit cam acru când au comandat doar un pahar de apă minerală și o cafea.

— Mai așteptăm pe cineva, i-a explicat Rath când acesta a venit cu băuturile.

Nu era nevoie să știe chelnerul că nu intenționau să comande o masă de prânz.

Ce le va povesti Krempin? Chiar va veni? În orice caz, Rath s-a ținut de cuvânt și nu a povestit nimănui în afară de Weinert despre întâlnire. Oricui i-ar fi povestit la Cetate, colegul respectiv s-ar fi folosit cu siguranță de oportunitate pentru a-l prinde pe Krempin. Rath era de părere că fugarul tocmai asta voia să afle – dacă-l trădase înainte să-și facă apariția. Probabil că Krempin se afla ascuns pe undeva și ținea sub observație locul de întâlnire, vrând să se asigure că Rath și Weinert chiar au venit fără să fie escortați de alți polițiști.

Cei doi stăteau la masă și își sorbeau tăcuți băuturile. Rath și-a aprins un Overstolz. Începea încet, încet să-și piardă răbdarea. Se aflau deja de zece minute aici. I se făcuse oare teamă lui Krempin? Să fi confundat vreun trecător inocent cu un polițist? Rath privea afară fix. Ploua. Vremea nu se îmbunătățea și abia de mai putea să vadă turnul Primăriei Charlottenburg. Mai departe de atât nu se vedea nimic dincolo de marea de case care se pierdea undeva în ceața fină.

A tresărit când a auzit un sunet.

O pocnitură puternică. Chiar deasupra mesei lor. De parcă un pumn imens ar fi lovit acoperișul restaurantului.

O bubuitură a urmat pocniturii și apoi sunetul unei zgârieturi, de parcă ceva ar fi alunecat pe acoperiș.

Și lui Rath i s-a oprit inima pentru un moment.

Pentru o fracțiune de secundă s-a uitat direct în ochii larg deschiși ai lui Felix Krempin.

De cealaltă parte a geamului!

E un vis, a fost primul său gând.

Nu a fost un vis! Chiar s-a întâmplat.

Acolo, afară!

Involuntar, Rath a sărit de pe scaun, care a căzut cu zgomot în spatele său.

Weinert l-a privit surprins.

— Ce e?

O femeie a țipat scurt și Rath s-a uitat în jur, întâlnind doar fețe înspăimântate. Păreau înmărmuriți. Toată lumea înghețase pentru o fracțiune de secundă, care i s-a părut lui Rath o oră. Vocea chelnerului a curmat înmărmurirea generală.

— Dumnezeule, a spus bărbatul, cineva a căzut!

Câțiva oameni se îmbulzeau deja la ferestre și Rath s-a aplecat deasupra balustradei ca să poată vedea cât mai mult din ceea ce se întâmpla. Și chiar așa era: cineva era întins pe jos. Primii curioși începuseră deja să se apropie de trupul neînsuflețit.

Rath l-a privit pe Weiner fără să sufle un cuvânt și ambii au alergat spre lift, care, desigur, nu se afla la etajul restaurantului. Se formase deja o coadă în dreptul liftului.

— Poate să dureze o eternitate, a spus Weinert, hai să coborâm pe scări!

Rath l-a urmat pe jurnalist fără tragere de inimă. Chiar dacă restaurantul se afla la jumătatea înălțimii turnului de radioteleviziune și chiar dacă au sărit peste trepte, au avut nevoie de ceva timp până să ajungă jos. O mână de curioși se strânsese într-un cerc diform în jurul cadavrului. Aceștia păstrau totuși o distanță respectuoasă față de corpul zdrobit. Rath și Weinert și-au făcut loc prin mulțime și Rath a recunoscut imediat fața întoarsă pe jumătate spre el. I-a făcut un semn lui Weinert care a înțeles imediat.

— Weinert, *Tageblatt*, a spus jurnalistul și s-a îndreptat cu carnețelul de notițe spre trecători, care se dădeau involuntar înapoi. A văzut cineva dintre dumneavoastră cum s-a întâmplat?

Câțiva oameni au interpretat întrebarea ca pe o somație de a pleca, dar un bărbat îndesat, în uniformă, i-a răspuns lui Weinert. Rath l-a recunoscut pe cerberul căruia îi plătiseră intrarea.

— Păi, probabil că a sărit, a spus bărbatul în uniformă, nici n-ar fi primul! Ar fi cazul ca cineva să facă ceva în sensul ăsta. Fie să nu mai lase pe nimeni să urce pe puntea de observație, fie să monteze un gard înalt peste care să nu mai sară nimeni.

Rath a privit cadavrul. Nu era nici urmă de îndoială. Krempin era foarte machiat și încercase să se folosească de mijloace teatrale pentru a se transforma. Își decolorase părul într-un blond deschis la culoare și își lungise nasul cu o bucățică de ceară; mai purtase și o barbă falsă, care s-a desprins în momentul impactului. Fața îi era intactă, cu excepția unei julituri pe obrazul drept. Membrele acestuia erau însă încolăcite într-o poziție nenaturală și ofereau o privelițe oribilă. O baltă de sânge creștea continuu sub corpul său. Cu toate acestea, Rath i-a luat pulsul.

Nimic.

Bărbatul murise.

Felix Krempin urma să aibă alt dosar la Departamentul de Omoruri, de această dată în calitate de cadavru.

Ar fi mai bine să nu te găsească aici colegii, i-a trecut lui Rath prin cap.

S-a ridicat și s-a apropiat de Weinert.

— Trebuie să plec de aici, i-a spus el, cheamă tu poliția!

Weinert a încuviințat și Rath s-a îndepărtat. Liftul trebuie să fi urcat până la restaurant între timp, căci o mulțime de oameni venea din direcția opusă. Până și liftierul își părăsise locul de muncă. Rath s-a uitat în sus, spre scheletul metalic al turnului de radioemisie. Puntea de observație de pe care a căzut Krempin mai întâi pe acoperișul restaurantului și apoi pe pavajul de jos era la mai bine de o sută cincizeci de metri înălțime, dacă nu și mai mult. Când a văzut liftul pustiu, nu a stat prea mult pe gânduri, ci a urcat. Funcționa și fără liftier. De această dată a urcat mai sus de restaurant, până sus.

Poate că reușea să-l mai prindă!

Nu putea să-și imagineze că Krempin a sărit așa, pur și simplu. Cineva trebuie să-l fi împins.

Ucigașul lui Betty Winter. Cel care voia să-l împiedice pe Krempin să-l dea în vileag sau să trimită poliția pe urmele lor.

Dar de unde știa despre întâlnirea lor?

Krempin probabil că nu i s-a destăinuit. Sau poate că da? Să se fi transformat oare în ucigașul său, tocmai cel în care fugarul Krempin a avut încredere? Lui Rath i-a venit în minte Manfred Oppenberg. Când a coborât din lift, Rath a găsit terasa panoramică pustie. Pentru a ajunge în turn, trebuia să mai urci câteva trepte.

A ajuns deodată sub cerul liber.

Între timp nu mai ploua, dar un vânt necruțător bătea acolo, sus. În mod clar, nu era vremea potrivită pentru a urca în turn. Deși balustrada era destul de înaltă, putea fi sărită fără probleme. Sau dacă cineva se întindea peste, nu era greu să-i ridici picioarele și să-l arunci în gol.

Rath s-a aplecat peste balustradă și a privit în jos. Prăbușirea lui Krempin pe acoperișul terasei lăsase urme. I s-a făcut rău. Dacă cineva îl apuca acum de picioare, ar fi terminat cu el. S-a

îndepărtat de balustradă și a privit în jur. Nu, aici sus nu era nimeni. A examinat mai îndeaproape balustrada. Nu era nimic care să iasă în evidență. Dacă Krempin nu sărise, atunci unde era cel care l-a împins?

Era puțin probabil să fi coborât cu liftul. Nu, probabil că a coborât pe scări! Poate că-l mai putea prinde încă. Rath s-a îndreptat rapid spre scări. Coborârea i s-a părut mai ușoară alături de Weinert. Pe lângă asta, acum se afla cu o sută de metri mai sus.

Nu trebuia să se gândească la asta! Trebuia doar să continue!

A încercat să privească în jos fără să i se înmoaie genunchii, dar nu-și putea da bine seama dacă mai era și altcineva care cobora în goană scările. Totuși, i s-a părut din când în când că zărește bucățele de material colorat. A continuat să gonească în josul scărilor cât de repede putea. Deodată, ceva i-a atras atenția. Era ceva ce nu se potrivea pe schelele metalice. A crezut mai întâi că era vorba despre un animal care s-a adăpostit acolo, dar când s-a uitat mai atent, și-a dat seama ce era.

O perucă.

Să-și fi pierdut Krempin o parte din costumație când s-a prăbușit? Era greu de crezut că apelase la o perucă după ce își vopsise părul. Ceea ce era acum purtat de vânt nu era o perucă, ci doar o meșă. Fie era vorba despre un turist care s-a aplecat prea tare peste balustradă și și-a pierdut meșa, fie aceasta a fost smulsă în timpul unei încleștări. Meșa era prea departe pentru a ajunge la ea și, în timp ce Rath se gândea dacă era poate vorba despre o dovadă importantă, aceasta a fost luată de o rafală puternică de vânt și dusă mai departe. A plutit încet în jos, a făcut câteva piruete, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de turn și aterizând într-un tufiș.

Rath și-a continuat goana. Când a ajuns la baza turnului, a văzut că primii polițiști ajunseseră deja la fața locului și îl chestionau pe Weinert sau poate că Weinert îi chestiona pe polițiști. Rath nu a putut să-și dea seama prea bine. Oare reușise jurnalistul să găsească vreun martor ocular? În orice caz, Berthold Weinert reușise să obțină o știre exclusivă, chiar dacă era alta decât se aștepta.

Era cazul să plece înainte să ajungă poliția criminalistică și,

odată cu ea, și câteva fețe cunoscute. Rath s-a furișat de la locul faptei fără probleme, căci se adunase o mulțime de oameni între timp. A încercat să localizeze tufișul în care a aterizat meșa înainte să meargă la mașină, dar acum nu era momentul potrivit. Trebuia să se întoarcă și să o caute. Încă nu știa cum îi va explica lui Böhm acest lucru, dar îi va veni cu siguranță o idee. Comisarul-șef nu trebuia în niciun caz să afle că Gereon Rath s-a întâlnit în secret cu un fugar suspect de omucidere, fără să informeze în prealabil aparatul polițienesc.

Rath a dispărut chiar la momentul potrivit: când a ajuns la Buick, mașina de la Omoruri venea gonind dinspre Kantstraße. Rath s-a lăsat în jos pe scaun și a așteptat până ce mașina neagră a făcut o cotitură și a dispărut din aria sa vizuală.

33.

Lange a rămas împreună cu alți câțiva colegi pe poziții. În rest, aproape tot Departamentul Omoruri a plecat la fața locului. Böhm însuși a plecat. Probabil că unul dintre polițiștii pe care i-a alertat Weinert a recunoscut cadavrul în ciuda deghizării și a machiajului și a sunat la Alex. Erika Voss i-a spus noutățile la cald înainte ca Lange să-i poată spune ceva. Rath s-a prefăcut uluit, așa cum s-ar fi așteptat oricine să fie.

— Krempin? Sunteți sigură?

— Așa se pare. S-a prăbușit de pe turnul de radioemisie, i-a spus secretara.

— Sinucidere? S-a stabilit deja acest lucru?

Erika Voss a ridicat din umeri.

— Vă spun doar ceea ce zice toată lumea.

— Ce altceva ar putea să fie? a întrebat Lange.

— Omucidere.

— Cine ar vrea să-l omoare pe Krempin?

— Aș estima că jumătate din Berlin. Cel puțin de când toată lumea îl consideră a fi ucigaș în serie.

— Dar asta ar indica mai degrabă o sinucidere. Cât de mult

poate un om să îndure să-și vadă poza în toate ziarele și să fie vânat de tot orașul?

— Destul de mult timp, dacă se ascunde bine. Și Krempin s-a ascuns bine până acum.

— Da, dar Gräf și oamenii lui erau din ce în ce mai aproape.

— Vom vedea, a spus Rath.

— Ah, apropo, domnule comisar, a spus Erika Voss. V-a sunat doamna Kling. Aveți o întâlnire cu șeful poliției.

S-a uitat în carnețelul în care nota toate apelurile telefonice.

— Luni la ora cincisprezece.

— În ce problemă?

— Kling nu a vrut să spună. Veți primi în scris. Voia doar să vă transmită data și ora.

Rath a încuviințat.

— Dar ce se mai întâmplă cu cazul nostru? l-a întrebat el pe Lange. A reușit artistul nostru să deseneze ceva folositor?

Asistentul criminalist i-a întins, fără să scoată vreo vorbă, un desen care arăta un bărbat cu înfățișare sumbră și care nu semăna absolut deloc cu actorul pe care-l alesese Ziehlke din colecția de fotografii trimisă de Oppenberg. Arăta mai degrabă ca…

— Lange, ați putea să fiți dumneavoastră!

Asistentul criminalist a ridicat din umeri.

— Asta i-a atras atenția și domnișoarei Voss mai devreme, a spus el, dar nu am fost eu. Jur!

— Să sperăm că aveți un alibi, a spus Rath serios și a râs.

— Dacă mă întrebați pe mine, acest taximetrist este incapabil să descrie și un om cu trei ochi și două nasuri astfel încât să-l recunoști.

— Poate că desenatorul e, pur și simplu, inapt.

— Nu cred că e vorba de el. A urmat instrucțiunile lui Ziehlke în măsura în care era posibil. Doar că martorul nostru a început să se contrazică tot mai entuziasmat. Cuvintele pe care le-am auzit cel mai des în ultimele ore au fost: „Nu, dar nu așa! Altfel!”

— Nu cred că vom ajunge prea departe cu acest desen.

— Nu, a spus Voss, dacă dăm acest desen presei, sărmanul Lange va fi denunțat și arestat cel târziu mâine.

Lange a vrut să arunce hârtia în coșul de gunoi, dar Rath l-a

împiedicat.

— Lăsați, poate vom putea totuși să-l folosim cumva.

Lange a ridicat din umeri.

— Dacă ziceți dumneavoastră... Cum a fost la dumneavoastră? Ați descoperit ceva?

Rath i-a povestit asistentului criminalist ce anume i-a atras atenția la vizita pe care a făcut-o duminică la colțul de pe Hohenzollerndamm: aproape nimic. Restaurantul chinezesc, magazinul de haine și cel de vin.

— N-ați găsit prea multe.

— Nu, a spus Rath, dar chiar și așa, exact acest colț trebuie să-l supraveghem ca să-l găsim pe necunoscutul nostru.

I-a arătat spre desen.

— Strângeți-l și luați-vă paltonul, a spus el, mergem împreună acolo.

— Dar nu cu această imagine!

— Arătăm mai întâi imaginea lui Franck. Vom începe cu magazinele și, dacă nu reușim să aflăm nimic, încercăm și apartamentele. Poate că cineva a văzut-o pe Franck. Poate chiar împreună cu fantoma noastră.

Nu au avut un succes deosebit. Toți vânzătorii de la magazinul de haine bărbătești o cunoșteau pe Vivian Franck doar de pe marele ecran.

— La noi intră rar doamnele, a spus unul mai amuzant, sau Franck era pe invers?

Nici desenul nu le-a adus mai mult succes. Oamenii ridicau din umeri și îl priveau iritați pe Lange. Lucrurile au decurs similar și în magazinul de vin, dar vânzătorul de acolo i-a scutit de remarci prostești, fiind foarte tăcut pentru un berlinez. Restaurantul chinezesc încă era închis, dar li s-a deschis după ce au bătut puternic în jaluzele. Bărbatul care și-a strecurat capul prin ușa întredeschisă nu vorbea o boabă de germană, dar a înțeles că i-au fost arătate legitimații de poliție. A făcut o plecăciune și a lăsat funcționarii să intre în interior, unde mirosea a bere și condimente exotice. Se pregăteau pentru a primi clienți, ceea însemna că întreg localul era cuprins de agitație. Cu toate acestea, toți lucrătorii s-au uitat răbdători la poza Vivianei Franck. Chinezii nu părea că merg la cinematograf, căci Rath și Lange au

primit doar clătinări din cap drept răspuns. Nu au avut mai mult succes nici cu portretul necunoscutului. Doar administratorul, care vorbea ceva germană a tradus. Rath a arătat spre fructul verde dintr-un bol care tocmai era tăiat de un ajutor de bucătar.

— Kiwi? a întrebat el.

— Kiwi! a spus administratorul localului și a zâmbit mai larg decât până atunci.

Părea impresionat că Rath a recunoscut fructul.

— Foarte bun, a spus el, vreți să încercați?

Fructul verde era suculent și acru. Nu i-a plăcut gustul. Asta mâncase Betty Winter cu puțin timp înainte să moară.

— E sănătos, a spus administratorul.

Lui Rath i-a venit o idee. A scormonit prin buzunare și a găsit fotografia pe care o căuta. Nu știa de ce, dar a fost deodată cuprins de o stare de agitație. Mii de gânduri îi treceau prin cap, la fel ca de fiecare dată când descoperea o urmă, o conexiune pe care încă nu știa cum să o folosească. I-a arătat chinezului fotografia lui Betty Winter.

— O cunoașteți? a întrebat el. A mai fost aici?

Spre surprinderea sa, bărbatul a încuviințat.

— Da, a spus el. O doamnă drăguță. Îi plăcea kiwi foarte mult.

Rath nu a spus nimic când s-au întors în mașină. Privea doar traficul, pierdut în propriile gânduri.

— Ce ciudat, a spus Lange, anchetăm fără succes în cazul Franck și dăm peste un local în care obișnuia să ia masa Winter.

Rath nu i-a răspuns, căci gândurile i se învălmășeau în minte. Ce coincidență ciudată! Pe lângă faptul că cele două actrițe moarte au lucrat pentru doi producători care erau inamici, ceea ce i-a ajuns acestui Fink ca să promoveze acea imbecilitate despre un criminal în serie, acum exista o altă legătură, mai misterioasă, între cele două. Betty Winter a mâncat în localul în fața căruia Vivian Franck a fost așteptată de ucigaș. Sigur că putea fi vorba doar de o coincidență, dar golul din stomac îi spunea că era vorba de mai mult de atât. Simțea că a dat peste ceva, chiar dacă nu știa încă peste ce anume.

Era deja târziu și Rath nu voia să se mai întoarcă la secție, unde îl putea aștepta pericolul ca Böhm să-i ceară să lucreze peste

program sau să-i vină ideea să-l întrebe despre detectivul privat al lui Oppenberg. L-a lăsat pe Lange la Gleisdreieck ca să ia un metrou spre Prenzlauer Berg și a mers acasă. Trebuia să înceapă să se pregătească dacă voia să reușească să ajungă să o ia pe Charly de acasă, punctual, la șapte și jumătate.

Când a ajuns acasă, a aprins mai întâi focul în boiler și a făcut un duș. În timp ce apa îi curgea pe gât, se gândea la ziua care trecuse. Ce porcărie!

Krempin! Să se prăbușească și să moară chiar sub ochii lui! Ce va spune Böhm mâine despre caz? Și cum va suporta Oppenberg moartea prietenului său? Să-l fi împins chiar Oppenberg de la înălțime de frică să nu-l acuze Krempin? Improbabil. Era greu de crezut că un bolnav de inimă precum Oppenberg putea să urce toate treptele turnului de radioemisie. Dar cine altcineva ar fi putut să știe că Krempin se va afla acolo? Și că se va folosi de puntea de observație ca să analizeze împrejurimile înainte să meargă la o întâlnire secretă în restaurant? Rath se întreba dacă era posibil ca Oppenberg să fi trimis pe cineva să-l omoare pe Krempin. Mâine trebuia să pornească în căutarea meșei, căci era foarte probabil să aparțină celui care l-a împins pe Krempin. Dacă cineva l-a împins. Simțea că așa stau lucrurile și știa din experiență că făcea bine să dea ascultare instinctelor sale.

A ieșit din cadă când apa a început să se răcească. Începea să devină agitat, iar gândul la Charly le-a alungat pe toate celelalte din mintea sa. O va vedea imediat. Va ieși cu ea. Era prima oară, după mai bine de o jumătate de an. Nu voia să se gândească la ultima seară petrecută împreună, cea care s-a încheiat cu o ceartă pe cinste.

34.

Literele de neon de pe fațada Plaza străluceau mult mai puternic în noapte decât restul lămpilor cu gaz de pe Küstriner Platz. Rath a găsit un loc de parcare în apropierea intrării și a parcat Buickul. Charly a zâmbit când a văzut unde s-a gândit să o

ducă. Rath nu-i spusese unde mergeau, dar a fost ușurat când a văzut că părea să-i placă ideea de a merge la varietéu.

Rath însuși nu avea amintiri prea bune la Plaza, iar astea nu erau cauzate doar de programul neinspirat pe care l-a văzut anul trecut. Varietéul era construit în una dintre halele fostei Gări de Est. Gara de marfă era încă în funcțiune, spre deosebire de cea pentru persoane. Johann Marlow își avea sediul în gara pentru marfă, într-o hală care nu ieșea în evidență cu nimic, într-o cameră care arăta de parcă a fost furată din domeniul de la țară a unui nobil englez și plantată apoi în Berlin. Nu trecuse nici un an de când Rath l-a cunoscut pe bărbatul care conducea din umbră lumea interlopă a Berlinului, pe bărbatul cu cazierul curat, pe care poliția nu l-ar fi putut niciodată acuza de ceva, singurul dintre marii șefi ai lumii interlope care nu văzuse niciodată pe dinăuntru o cameră de închisoare. Rath s-a gândit adesea la acea noapte, o noapte care s-a terminat cu moartea unui om care îl urmărea în vise și acum.

Nu voia să mai trăiască vreodată așa ceva.

Charly îl liniștea, se simțea un alt om în prezența ei, ca un om care nu trăise acea noapte, care nu avea nimic de-a face cu Gereon Rath ce traversa acum Küstriner Platz cu o femeie deosebit de frumoasă la braț, îndreptându-se alături de mulți alții spre intrarea bine luminată de la Plaza. Când au intrat în foaier, s-a uitat involuntar în jur. Oare Marlow era aici? Probabil că nu, dar sigur a cerut să fie urmărit. Rath nu a descoperit nicăieri o față cunoscută, dar, oricum, nu îi cunoștea pe toți oamenii lui Marlow.

— Cauți pe cineva? a întrebat Charly.

— Casele, a spus Rath, ah, acolo sunt!

S-au așezat la capătul unui rând și au așteptat. Era puțin agitat, dar când i-a spus casieriței numele său, a aflat că Marlow chiar îi lăsase două bilete. La lojă.

Charly a fost uluită, dar Rath s-a prefăcut neimpresionat, de parcă n-ar fi fost mare lucru să facă rost de locuri la lojă pentru Charlotte Ritter. Seara a început bine. Spera ca programul să fie mai bun decât cu un an în urmă. Rath nu era un admirator al varietéului, dar lui Charly părea să-i placă. Stând la rând la garderobă, i-a povestit cum a mers împreună cu familia la

Wintergarten pentru a sărbători examenul de bacalaureat.

— Sunt prima din familia mea care merge la universitate.

Plaza nu era așa de minunată ca Wintergarten, dar nici biletele la lojă nu erau chiar ieftine aici.

S-au apropiat de garderobă și Rath a vrut să o ajute pe Charly să-și dea jos paltonul, dar ea l-a refuzat.

— Am alte idei mai bune, dacă vrei să faci pe cavalerul.

— Care anume?

— Îți voi spune la momentul potrivit.

— Un cavaler așteaptă răbdător.

Au ajuns într-un sfârșit la rând.

— Ce se mai întâmplă la Cetate? a întrebat ea în timp ce urcau treptele spre locurile lor.

Rath i-a povestit despre modul în care s-a prăbușit și a murit Krempin. Desigur că nu i-a spus că a fost martor ocular.

— Crezi că nu a mai putut suporta presiunea? O moarte pe conștiință și un oraș întreg care îl caută?

— Habar nu am, a ridicat Rath din umeri. Am fost astăzi aproape toată ziua în Wilmersdorf, ocupându-mă de cazul Vivian Franck. Aștept să văd ce zice Böhm mâine la ședință.

— Uneori îmi lipsește munca la Alex, a spus ea. Voi fi fericită când voi reuși să termin cu nenorocitele acestea de examene.

— Te întorci din nou la Alex?

— Aș veni înapoi la Cetate chiar dacă munca acolo nu mi-ar face nicio plăcere. De nevoie. Omul trebuie să trăiască din ceva.

— Și poți așa să te întorci, pur și simplu? Oricând ai chef?

— Tocmai asta mi-a promis Böhm și te poți baza pe acest om.

Rath a tăcut. Altfel s-ar fi certat, căci se certau de fiecare dată când vorbeau despre Böhm.

Aveau mult loc în lojă. Mai erau încă două locuri, dar acestea au rămas libere. Marlow chiar s-a ocupat bine de el. Chiar dacă varietéul nu-i aparținea, părea că are o influență considerabilă aici. Priveliștea era remarcabilă de aici, de sus.

— Ciudat, s-a mirat ea, aplecându-se deasupra balustradei.

Charly a observat că jos și lojele din jur începeau să se umple. Doar în loja lor nu mai intra nimeni.

— Se pare că vom rămâne doar noi doi. Să nu-mi spui că așa ai aranjat să fie?! Ai rezervat toată loja! Ca să poți seduce, fără să fii

deranjat, o biată fată lipsită de apărare!

— Desigur, a spus el și a râs. Doar mă cunoști!

— Da, tocmai.

L-a privit cu ochii ei închiși la culoare.

Nu putea să-și întoarcă privirea și nici ea nu a privit în altă parte. Nimeni nu a spus nimic.

— O, Dumnezeule, a spus el și s-a apropiat încet de fața ei care părea deodată serioasă.

Ea nu s-a îndepărtat și a putut să-i simtă respirația aproape. A închis ochii și i-a simțit apoi buzele moi și gura deschizându-se. Și-a luat zborul. I s-a părut că a trecut o eternitate până ce s-a întors în lojă. S-au privit aproape speriați, de parcă tocmai se treziseră dintr-un vis.

— Dumnezeule, cât de mult mi-ai lipsit! a spus el și a mângâiat-o pe obraz.

O vreme n-a spus nimic, ci doar l-a privit.

— Gereon, nu știu dacă e bine ceea ce facem noi acum, a spus ea într-un final.

— Să nu crezi că eu asta am vrut. Adică, desigur că mi-am dorit asta, dar, vreau să spun că nu asta am intenționat… nu am vrut să ies cu tine doar ca să…

A amuțit. Ea și-a dus arătătorul în dreptul buzelor și a spus doar „Șșș”. I-a zâmbit apoi, dând la iveală gropițele.

— N-ar trebui să vorbim așa de mult, a spus ea și l-a sărutat încă o dată.

A durat o vreme până au observat că programul începuse de mult.

— Cumva, asta e ordinea greșită, a spus Rath. În mod normal, mergi mai întâi la spectacol, mănânci și bei ceva, mergi să dansezi undeva și abia apoi te săruți undeva, pe drumul de întoarcere, cu puțin timp înainte de a pune întrebarea cine unde doarme.

— Atunci, hai să revenim la ordinea normală! a spus ea. Biletele au costat cel mai probabil o avere și noi n-am văzut nici jumătate din program.

— Ce, a spus el și s-a prefăcut indignat, care jumătate? Eu n-am înțeles nimic până acum.

— Cu atât mai rău.

Ea a ridicat din umeri.

— Ce-ar fi să privim și să aplaudăm, a zis ea. Dacă tot suntem la varietéu. Și apoi, mai vedem.

El a încuviințat.

— Să revenim deci la ordinea normală.

Ea s-a uitat la program și el a privit-o în timp ce ea se uita la program. Spectacolul părea mai bun decât premiera de anul trecut. Era mai puțin fastuos, dar mai amuzant. Exact de asta aveau nevoie oamenii care locuiau în această parte a orașului. Rath a înțeles doar una dintre poante, dar a râs de fiecare dată când râdeau Charly și ceilalți. Cât de mult iubea să o vadă râzând! Cât de mult iubea să-i placă!

Cu cât se apropiau mai mult de pauză, cu atât mai mult se gândea la întâlnirea cu Marlow. Încă nu știa cum putea să dispară pentru câteva minute de lângă Charly fără ca ea să observe nimic. Știa doar că nu trebuia să-l vadă împreună cu Johann Marlow. Într-un final, cortina a căzut pentru pauză. Ea l-a luat de braț și s-a îndreptat alături de el spre foaier. Rath a încercat să se uite discret în jur, dar nu l-a văzut nici pe Marlow, nici pe Liang în mulțimea de oameni. Doctorul M. avea cu siguranță de gând să vină la întâlnire, căci altfel nu i-ar fi oprit biletele.

— Ce cauți acum? a întrebat Charly. Credeam că ai mai fost aici, dar nu pare că știi prea bine unde mergi.

— Mă întrebam dacă mai găsim un loc la bar, a mințit el.

Degeaba însă, toate locurile la bar erau deja ocupate.

— Asta cred că-ți răspunde la întrebare, a spus Charly. Și acum, ce facem?

— Voi face oricum rost de ceva de băut.

— Atunci fă-ți datoria, căci eu oricum trebuie să merg urgent la toaletă.

S-a îndreptat spre toaletă. S-a întors atunci când făcuse deja câțiva pași.

— Poate și ceva mic de mâncat, i-a strigat ea. Sunt lihnită de foame!

Atunci când a dispărut din raza ei vizuală, Rath s-a uitat mai atent în jur după Marlow, dar nu a putut să-l descopere nicăieri. Nici la bar, nici la măsuțe. Nu putea să-și imagineze că Marlow ar fi stat undeva la coadă doar ca să comande niște șampanie

dulceagă. Știa deja că nu avea niciun sens să întrebe de el.

— Domnule comisar Rath?

S-a întors. Cel care l-a interpelat era un bărbat îmbrăcat într-un costum care îi stătea bine. Arăta mai degrabă ca un om de afaceri decât ca un client al varietéului.

— Eu sunt, i-a spus Rath străinului.

— Domnul Marlow își cere scuze, dar va dura puțin mai mult.

Rath l-a privit mai atent. Nu-și putea aminti să-l mai fi văzut vreodată în anturajul lui Marlow.

— Dar încă vrea să mă întâlnească?

Bărbatul a încuviințat.

— Desigur.

Păcat, Rath n-ar fi avut nimic împotrivă să amâne chestiunea pentru o dată și oră când nu era în pericol ca Charly să-l vadă împreună cu Johann Marlow.

— Ascultați, a spus el, sunt aici însoțit. Doamna nu trebuie să afle cu cine mă întâlnesc. Cred că acest lucru e și în interesul domnului Marlow, nu?

— Desigur, stați liniștit, și domnul Marlow pune mult preț pe discreție.

— Bine, și dacă mă scuzați, trebuie să fac rost de ceva de mâncare și băut înainte să se termine pauza.

— Ar fi o onoare pentru domnul Marlow să se ocupe de acest lucru. Voi face toate aranjamentele și veți primi totul în lojă.

Bărbatul dispăruse înainte ca Rath să mai poată spune ceva. A vrut să mai adauge câteva cuvinte, dar a zărit rochia verde a lui Charly. Se întorsese deja. Se pare că rândul la toaletă era mai scurt decât cel de la bar.

— Cine era tipul acela? l-a întrebat Charly atunci când a ajuns din nou lângă el.

— Cel cu care tocmai am vorbit? Cineva din personal.

— Dar nu arăta ca un chelner.

— Nu era un chelner. Trebuie să aștepți ore bune ca să iei ceva de mâncare și de băut. Am făcut o plângere.

— Dar asta nu rezolvă problema noastră.

Rath s-a așezat la coada din fața barului. Pauza se terminase deja, gongul chemând spectatorii pentru a doua oară la locurile lor atunci când Rath a reușit să ia două pahare de șampanie. A

ridicat din umeri în timp ce-i întindea un pahar lui Charly, și ea i-a zâmbit.

— Ei, hai să mergem, a spus el.

Au ciocnit și au băut, apoi s-au grăbit înapoi spre locurile lor, vărsând pe drum o parte a șampaniei.

— Păcat, a spus ea, iarăși stăm o oră pe uscat.

— Data viitoare voi lua o sticlă.

Primul număr începuse deja atunci când s-au așezat. Un bărbat cu turban, care vorbea în dialect săsesc putea să le spună oamenilor ce vârstă și profesie au chiar dacă era legat la ochi. În acest timp, asistenta lui se plimba de colo colo prin public, arătând legitimațiile persoanelor în cauză. Fachirul saxon tocmai primea aplauzele politicoase ale publicului când s-a auzit o bătaie politicoasă în ușa lojei și doi chelneri au intrat împingând un cărucior de servire. Rath s-a bucurat de ochii mari pe care i-a făcut Charly atunci când chelnerii au descoperit comorile. Erau o jumătate de duzină de boluri și farfurii, în mijlocul cărora trona o frapieră cu șampanie.

— Ai vorbit cu oamenii ăștia, s-a mirat ea. Pentru numele lui Dumnezeu, tu chiar știi cum să impresionezi o femeie! Și eu care am crezut că rămânem cu un pahar de șampanie…

Mulțumesc Marlow, s-a gândit Rath și i-a zâmbit.

— Poftă bună, a spus el, sper ca totul să fie pe gustul tău.

Omul lui Marlow le-a adus o selecție drăguță, perfectă pentru o seară comodă alături de o femeie înfometată: aperitive pregătite cu dragoste, roast beef, somon afumat, un platou de brânzeturi, ouă umplute și chiar și puțin caviar. Lui Charly părea că îi este foame, căci și-a umplut farfuria cu vârf. Rath a abordat lucrurile într-o manieră rezervată, dar s-a bucurat să vadă pofta ei de mâncare. S-a auzit o nouă bătaie la ușă imediat după ce și-au turnat un al doilea pahar de șampanie. Bărbatul în costum gri și-a strecurat capul prin deschizătură, i-a salutat prietenos și a întrebat:

— Scuzați deranjul, dar vă este totul pe plac?

— Mulțumim mult, a spus Rath, iar Charly a dat din cap, cu gura plină.

Bărbatul s-a aplecat și i-a suflat lui Rath la ureche:

— Domnul Marlow poate să vorbească acum cu

dumneavoastră.

Orchestra cânta destul de tare, așa că era imposibil ca Charly să audă numele invocat.

— Sunt chemat la telefon, a spus Rath, cerându-și scuze. Cei de la Cetate, știi cum e.

— Ei, să sperăm că nu trebuie să pleci la vreo operațiune.

A ridicat din umeri.

— Din punct de vedere statistic, Departamentul A și-a atins deja numărul de cadavre pentru săptămâna aceasta.

Rath l-a urmărit pe tipul în costum în josul scărilor. La barul pustiu nu era decât o persoană, un bărbat îmbrăcat într-un frac elegant, care făcea o impresie puternică, dar plăcută în același timp. Acesta și-a stins țigara, a sorbit din paharul de whisky și a privit, pierdut în gânduri, în oglinda din spatele barului. În ciuda aparențelor, Rath era sigur că acestuia nu-i scăpa nimic din ceea ce se întâmpla în cameră. Johann Marlow părea să se simtă atât de în siguranță aici, că nu și-a adus nici măcar chinezul care-l urmărea de obicei ca o umbră. Arăta ca un om care venea adesea în acest bar pentru a bea un păhărel după terminarea programului de muncă. Rath s-a așezat pe scaunul de bar de lângă Marlow.

— Bună seara, domnule comisar, a spus Marlow și a privit fumul de țigară care urca încet. Îmi cer scuze pentru întârziere. Sper că nu v-ați plictisit.

— Mulțumesc, am fost tratat foarte bine.

Rath și-a scos portțigaretul nou din jachetă și și-a aprins un Overstolz.

— Nu pot să o las pe doamnă prea mult timp singură. Crede că vorbesc la telefon cu cei de la secție.

— Atunci vrem să o lăsăm să creadă acest lucru. Nu cred că discuția noastră va dura mai mult de o țigară.

— Ce ați aflat?

— Chiar a existat un caz în care o actriță a fost răpită la cererea competiției. Un anume Steger, un nenorocit de la *Nordpiraten*, s-a ocupat împreună cu un prieten de acest lucru. Cei doi au ținut-o pe biata femeie ascunsă timp de două săptămâni într-o pivniță și și-au făcut de cap cu ea. Aceasta nu s-a mai putut întoarce în lumea filmului, căci avea nervii distruși și

fusese desfigurată cu un cuțit. Avea câteva tăieturi chiar pe mijlocul feței.

— Ce fel de nenorociți mai există și pe lumea asta!

— A urmat chiar și o revoltă a *Ringverein*-urilor. Chiar dacă nu a fost vorba despre un omor, o asemenea faptă contravine codului lor de onoare. *Nordpiraten* s-au apărat, dar au trebuit până la urmă să-i retragă acestui Steger dreptul de apartenență la grup, chiar dacă era un spărgător de seifuri bunicel. Presiunea din partea celorlalte organizații a fost, pur și simplu, prea mare. De atunci, sărmanul, a trebuit să-și croiască singur drumul prin viață.

— Parcă nu ar fi vorba despre aceeași persoană. Vivianei Franck i-au fost scoase doar corzile vocale, fața i-a rămas intactă. Era chiar și machiată când a fost găsită. N-a fost nici violată.

Marlow a încuviințat.

— Aveți dreptate. Nu a fost el. Oamenii mei i-au făcut o vizită. Dacă ar fi fost el, îl aveați acum gata pregătit, doar să-l luați la Alex.

— Acest lucru ar fi fost cu greu posibil. Știți doar că mă aflu aici în privat.

Marlow a ridicat din umeri.

— Îmi pare oricum rău că nu v-am putut face această favoare.

— Mi-ați făcut deja mai mult decât suficiente favoruri.

— Ei, haideți, domnule comisar, vă sunt îndatorat și dumneavoastră îmi sunteți mie, știți acest lucru, doar că nu vreți să recunoașteți. Pot să înțeleg că nu vreți să fiți văzut în public cu mine, dar și asta va trece, nu vă faceți griji.

— M-am liniștit atunci. Înseamnă că veniți mâine să mă vizitați la birou?

— Lăsați sarcasmul. N-am încercat nici măcar o dată să mă folosesc de relațiile dumneavoastră profesionale și informațiile pe care le aveți în scopuri proprii.

— Oricum nu v-ar fi fost de folos.

— E bine că aveți principiile dumneavoastră, dar eu trăiesc după următorul motto: o mână o spală pe cealaltă. La un moment dat, va veni vremea să vă rog să-mi faceți o favoare și nu mă veți refuza.

Marlow vorbea încă pe un ton prietenos, dar vocea sa

devenise rece ca un bloc de gheață.

— Să nu fiți așa de sigur. În orice caz, nu vă voi împărtăși niciodată informații clasificate.

Marlow a clătinat din cap.

— Domnule comisar, nu vă prefaceți că nu aveți niciun cadavru de ascuns sau, mai bine zis, ascuns în beton!

Marlow n-a făcut decât să spună câteva cuvinte, dar Rath se simțea de parcă acesta i-ar fi dat un pumn în stomac.

— Mi-e teamă că nu mi-e foarte clar la ce vă referiți, a spus el.

— Nu? Atunci, haideți să vă vorbesc mai clar.

Marlow l-a privit înainte să continue să vorbească. A suflat fumul de țigară peste bar.

— Știu că dumneavoastră ați fost cel care l-a împușcat pe Josef Wilczek.

Rath a încercat să nu lase să se observe nimic.

— Și atunci, de ce sunteți atunci așa de prietenos cu mine, dacă se presupune că v-am înlăturat unul dintre oameni?

— Din fericire, sunt doar două persoane care știu despre acest lucru. Din fericire pentru *dumneavoastră*. Altfel, m-aș fi văzut *obligat* să fac ceva în ciuda tuturor lucrurilor care ne leagă. Nu pot permite nimănui să-mi omoare unul dintre oameni și să scape nepedepsit. Nici măcar unui polițist. Acest lucru ar dăuna reputației mele.

— Eu n-am omorât pe nimeni. Probabil că v-a spus cineva prostii.

Marlow nu a spus nimic și a tras din țigară.

— Dar mai am ceva pentru dumneavoastră, a spus el într-un final. Oamenii mei au dat peste o altă chestiune care ar putea să vă intereseze: organizația *Deutsche Kraft* este implicată într-o companie de film. Aceasta se numește Borussia și are sediul pe Weißensee.

— Vă mulțumesc, dar în momentul de față nu mă interesează absolut deloc dacă un *Ringverein* se amestecă în industria filmului.

— Eu cred că ar trebui să vă intereseze, a spus Marlow tăios. Dați-le un pont colegilor dumneavoastră! Cu siguranță vor găsi ceva în compania respectivă. Altfel nu s-ar amesteca cei de la *Deutsche Kraft*.

— Vom vedea, a spus Rath și a tras pentru ultima dată din țigară înainte de a o stinge. E timpul să plec. Mulțumesc pentru ajutor.

— Oricând, a spus Marlow și și-a luat la revedere cu un zâmbet.

Rath nu a mai fost escortat pe drumul de întoarcere. Bărbatul îmbrăcat în costum a rămas la bar și s-a așezat pe locul liber de lângă Marlow imediat ce acesta s-a eliberat. În timp ce urca treptele, Rath a simțit cum corpul începe să i se relaxeze.

Marlow știa.

Cineva a văzut cum a murit Josef Wilczek. Rath și-a amintit de sticla de bere care s-a spart pe betonul din curte și de fereastra trântită imediat după ce a tras cu arma de serviciu. În cartierul Stralauer, nu s-ar fi dus nimeni să spună poliției că a văzut așa ceva. Dar i-ar spune lui Johann Marlow, iar acesta știa cum să capitalizeze asemenea informații. „Dați-le un pont colegilor dumneavoastră!" Afirmația fusese un ordin, și nu o favoare. Doctorul M. voia să scape de competiție. Rath a blestemat ziua în care l-a întâlnit pentru prima oară pe Johann Marlow. Seara aceasta, cu falsa ei splendoare, cu locurile la lojă, mâncarea și șampania i s-a părut deodată lipsită de valoare. Dar cel puțin Charly nu a observat nimic.

— Și? a întrebat ea atunci când s-a întors.

Nu lipsise nici măcar zece minute.

— Colegul Lange, a spus el, nimic important.

Secretarul criminalist din Hanovra era singura persoană din Departamentul A pe care Charly nu o cunoștea.

— A trebuit să-i explic din nou că nu trebuie să mă sune pentru fiecare mărunțiș.

— Ce anume e acest *nimic important*?

Charly putea să fie al naibii de încăpățânată.

— M-a sunat în legătură cu turele, zise el făcând un gest din mână a lehamite. Complet irelevant. Haide, am vorbit deja suficient despre muncă în seara aceasta.

Ea a zâmbit.

— Ei bine, atunci hai să vorbim despre noi!

— Hai să bem ceva mai întâi, a spus el și i-a mai umplut încă o dată paharul.

Au ciocnit din nou.

— Cu un toast decent, te rog! Haide să bem în cinstea faptului că suntem împreună de mai mult de două ore și nu ne-am certat încă!

Au reușit să petreacă și restul serii împreună fără să se certe, dar atmosfera minunată se destrămase. Rath nu mai era atent. Chiar dacă urmărea acțiunea de pe scenă și se bucura de locurile la lojă, nu-și mai putea lua gândul de la discuția cu Marlow. Șocul era prea mare. Șocul că cineva știa, că tocmai Marlow știa.

A intuit faptul că era urmărit în timp ce se lupta cu Wilczek, dar n-ar fi avut cum să distingă fața unei persoane în întunericul curții întunecate. Niciodată! Cineva a fost martorul încăierării, al împușcăturii mortale, al modului în care cadavrul a ajuns în beton și i-a povestit lui Marlow totul. Doctorul M. probabil că a reușit apoi să-și dea seama de restul. Aflase între timp că Wilczek l-a urmărit din proprie inițiativă pe comisar după ce acesta a plecat de la Gara de Est.

Charly s-a întors spre el pentru că Rath nu remarcase că toată lumea din jur aplauda.

— Spune, ești aici? a întrebat ea. Sau nu-ți place deloc spectacolul?

— Ba da, desigur. Scuză-mă! Dar îmi trec atât de multe lucruri prin cap…

— Și mie.

I-a zâmbit și gropițele ei l-au făcut să revină dintr-un final trecut înapoi în prezent.

— S-a întâmplat așa, pe nepusă masă, astăzi, nu-i așa?

— Poți să o mai spui o dată.

A încercat să zâmbească, dar nu a putut să o facă la fel de bine ca ea.

— Hai să mergem la mașină!

— Mai poți să conduci?

— Mult mai bine după ce beau ceva.

L-a luat de braț și au coborât tăcuți treptele, amestecându-se printre cei trei mii de oaspeți care părăseau varietéul. Zarva domnea când au ajuns la Küstriner Platz. Câtorva mașini li se demontaseră roțile, iar acum erau sprijinite pe cărămizi, arătând ca niște insecte neajutorate, cu picioare subțiri. Au mers de-a

lungul șirurilor de mașini. Toate mașinile pe lângă care treceau aveau roțile scoase.

— La naiba, a spus Rath, asta ne mai lipsea!

Dar au avut noroc, căci hoții nu au mai ajuns până la Buick, ci s-au oprit la mașina de lângă, un Horch, căreia îi luaseră roțile din spate și-i loviseră bara de protecție.

— Probabil că au fost întrerupți, a spus Charly, poate de o patrulă.

— Nu, a spus Rath și a clătinat din cap. A arătat spre piațetă, unde nu se vedea nici urmă de polițist, ci doar proprietari supărați. Nu, poliția nu are prea multe de spus în acest cartier. Trebuie să fi fost vorba de altceva.

A încercat să se convingă că era vorba de un accident faptul că hoții s-au oprit tocmai în fața mașinii lui, dar un sentiment nedeslușit îi spunea că trebuia să mulțumească autorității și protecției lui Johann Marlow pentru că nu mergeau cu metroul acasă.

Incidentul din parcare i-a trezit pe amândoi la realitate. Și-au petrecut drumul spre vestul orașului pierduți fiecare în propriile gânduri. Cu o oră în urmă, Rath ar fi dat orice ca seara să nu se termine atât de repede, dar acum voia să fie singur, în liniștea apartamentului său, cu Coleman Hawkins și un pahar de coniac. A condus direct spre Spenerstraße și a lăsat-o acasă. Charly stătea în fața ușii privindu-l, și el nu știa cum să-și ia la revedere.

— Și, acum?

Ea a ridicat din umeri și l-a privit tăcută.

— Duminică ar trebui să fie frumos afară. Am putea ieși la iarbă verde, dacă vrei.

A încuviințat.

— Aș putea să vin să te iau cu mașina, a spus el, apoi am putea să…

De această dată nu i-a mai pus degetul la gură ca să-l determine să tacă, ci, pur și simplu, l-a sărutat.

Sâmbătă

8 martie 1930

35.

Se trezise deja la ora cinci și privea tavanul camerei cu inima bătându-i nebunește. Nu gândul la Charly a fost cel care l-a ținut treaz aproape toată noaptea, ci Josef Wilczek, care i-a vizitat din nou visele. L-a visat și pe Felix Krempin așa cum l-a văzut cu ochii bulbucați de frică prin fereastra restaurantului. Rath știa că nu va mai putea să doarmă, că nu mai voia să doarmă, așa că s-a hotărât să dea o raită la turnul de radioemisie înainte să meargă la Alex.

În lumina difuză a dimineții, turnul părea și mai impunător. Pata de sânge pe care Felix Krempin o lăsase pe beton aproape că nu se mai vedea. Cineva trebuie să o fi curățat temeinic. Casele de bilete erau încă închise și nu era nici țipenie de om în jur. Era mai bine așa.

Tufa se afla la ceva îndepărtare de turn, așa că era sigur că cei de la ED nu căutaseră până acolo. Crenguțele erau pline de brumă sau ploaie și paltonul lui Rath s-a udat imediat, dar măcar acestea nu aveau frunze. În vară, căutarea sa ar fi fost mult mai dificilă. Rath a dat la o parte rămurelele cu un băț și a scormonit în tufiș. A trebuit să caute vreme îndelungată până ce a găsit mesa, udă și murdară. S-a chinuit s-o tragă spre el cu un băț, murdărind-o astfel și mai tare. A reușit să o ia într-un final și s-a îndreptat spre mașină.

Pe drumul de întoarcere, a remarcat că cineva aprinsese

lumina într-una dintre căsuțele care găzduiau casele de bilete. Locul începea să se trezească la viață. Era cazul să dispară. Ajuns la mașină, a aruncat meșa udă, care-i amintea cumva de un porcușor de Guineea înecat, pe bancheta din dreapta. A pornit motorul și a plecat. Rath a trecut mai bine decât se aștepta prin traficul de dimineață de pe Kantstraße și, odată ajuns la Savignyplatz, s-a oprit în dreptul unei cabine telefonice. L-a prins pe Weinert în timp ce acesta lua micul dejun.

— Cum ți-a mers ieri? l-a întrebat el pe jurnalist.

— Colegii tăi m-au întrebat insistent dacă-l cunosc pe bărbatul care era alături de mine lângă cadavru, cel care a urcat din nou în turn.

— Desigur că nu-l cunoști.

— Gereon, ai fost văzut de mai mulți martori.

— Știu asta, dar lucrurile rămân neschimbate: eu nu am fost la turn. Un comisar care se întâlnește în secret cu un suspect de omor… cum arată asta?

— De căcat. La fel ca un jurnalist care se întâlnește cu un presupus ucigaș, mai ales dacă ucigașul se sinucide cu această ocazie.

— Ce vei scrie despre această poveste?

— Nu știu. Atât timp cât voi nu faceți public faptul că sinucigașul era chiar Felix Krempin, celelalte ziare nu vor scrie nimic. Poate doar vor anunța sinuciderea. Trebuie să mă gândesc mai întâi cum aș putea să-i explic șefului meu de ce eram la turnul de radioemisie.

— O coincidență. Norocul prostului.

— Șeful meu nu e, din nefericire, un prost.

— Mie mi-ar plăcea dacă nu ai scrie tot ceea ce știi. Dacă toată lumea crede că Krempin s-a aruncat de pe turn, atunci îl vor considera și ucigașul lui Betty Winter, și al lui Vivian Franck. Cineva care s-a sinucis înnebunit fiind de vinovăție, iar asta nu e decât o idioțenie.

— Dar tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Că, indiferent despre ce a fost vorba, Krempin nu s-a sinucis.

— Ești sigur? Așa au încercat să ne convingă colegii tăi.

— Doar nu și-a dat întâlnire cu noi ca să se arunce în fața

noastră!

— De ce nu? S-au mai întâmplat lucruri asemănătoare.

— Cineva l-a împins și acea persoană a pierdut ceva, ceva ce eu am găsit.

— Nu mă ține în suspans.

— O perucă.

— Poftim?

— O partea a unei peruci, o meșă.

— Vorbești serios? Asta ar trebui să fie o dovadă?

— Era cineva care se afla pe puntea de observație atunci când s-a prăbușit Krempin. Acesta trebuie să se fi făcut nevăzut pe scări în timp ce eu urcam cu liftul.

— Ești sigur?

— L-am urmărit, dar avea prea mult avans. Ți-a atras ceva atenția? Ai văzut pe cineva care a coborât ceva mai târziu decât ceilalți?

— Doar pe tine, dar tu nu porți perucă, nu-i așa?

— Lasă glumele, vorbesc serios. A fost cineva acolo, sus, care l-a împins pe Krempin și sunt sigur că dacă prind acea persoană, îl prind și pe ucigașul lui Betty Winter.

— Atunci îți urez mult succes în căutarea ucigașului. Îți promit că te ajut în măsura în care acest lucru îmi e posibil, dar și tu trebuie să-mi spui ce se întâmplă.

— Asta e ceva mai dificil în momentul de față, căci nu pot să anchetez. Poate că mă poți ajuta. Crezi că ai putea să afli unde a fost fabricată această meșă și unde se vinde? Nu pot să aflu asta în mod oficial.

— Ai luat meșa de acolo?

— Am putut să o iau abia azi-dimineață și nu arată prea bine. Nu prea mai e potrivită în scopuri estetice, dar mai poate să fie folosită în scopuri criminalistice.

— Pot să-mi încerc norocul, dacă iese o poveste frumoasă din asta.

— Ți-o aduc în seara asta.

— Oricum, sunt prin cartierul tău în seara asta. Nu vrei să ne întâlnim? La Nasse Viereck…

— … Dreieck.

— Exact. Ce zici de ora nouă?

— Sună bine.

Rath a închis și s-a întors la mașină. Meșa de pe scaunul din dreapta arăta în continuare ca un porcușor de Guineea înecat, dar ca unul care s-a uscat la soare între timp. Era pe jumătate uscată. A băgat-o în torpedo și a mers mai departe.

Rath a reușit să ajungă punctual la Cetate. În timp ce urca scările, a văzut că paltonul său aproape se uscase. Înainte să meargă în sala de conferințe, s-a spălat temeinic pe mâini și și-a curățat urmele de noroi de pe haine.

La ședința de dimineață, Böhm a reunit comisiile de anchetă pentru cazurile Winter și Franck, fie și doar pentru că cele două erau conectate din punctul de vedere al presei. Și tocmai de aceea, comisarul-șef a accentuat cât de important era ca fiecare comisie să știe ce făceau colegii din cealaltă. Punctul central al ședinței era, desigur, moartea lui Felix Krempin. Böhm tocmai începuse să reconstituie saltul mortal atunci când Rath a intrat în încăpere, cu o întârziere de maximum un minut. A primit, chiar și așa, o privire urâtă din partea lui Böhm înainte ca acesta să continue. Rath a ascultat cu interes, fără să se prefacă de această dată.

Informațiile aduse până atunci de conservarea urmelor, arătau că Felix Krempin s-a prăbușit din partea de nord a platformei, aproape o sută de metri până la acoperișul restaurantului, murind cel mai probabil în urma impactului. Acesta nu a mai simțit cum corpul său a alunecat de pe acoperiș și a căzut pe betonul de la poalele turnului.

— Bărbatul era machiat foarte tare, își decolorase părul și purta în mod cert o barbă falsă, similară celor folosite la teatru, a spus Böhm. Cu toate acestea, am putut să-l identificăm fără îndoială drept Felix Krempin.

— Atunci înseamnă că am rezolvat cazul, a spus Czerwinski. Și cu aceasta am economisit și banii statului pentru închisoare.

— Chiar dacă domnul Czerwinski pare să-și dorească acest lucru, a spus Böhm, și râsul stârnit de remarca lui Czerwinski s-a oprit imediat, nu vom încheia ancheta.

Czerwinski, care de zile bune a fost nevoit să se descurce fără prietenul său Henning, a bombănit ceva de neînțeles în barbă. Böhm a continuat și a anunțat că Kronberg le va prezenta un

raport complet. Câțiva colegi au oftat deja preventiv. Oamenii de la ED au fost pe acoperiș și au putut localiza exact locul impactului și urmele lăsate atunci când a alunecat. Aceștia au făcut și fotografii, iar Böhm le-a promis că Kronberg le va arăta câteva dintre acestea. Înainte să audă restul detaliilor din raportul monoton prezentat de Kronberg, ușa s-a deschis brusc și Kleinschmidt, un coleg de la Serviciul pentru Persoane Dispărute, a dat buzna înăuntru. Böhm nu l-a certat pentru întrerupere, căci el însuși a rugat să fie anunțat imediat de orice actriță dată dispărută. Și Kleinschmidt tocmai asta făcea.

Actrița dispărută se numea Jeanette Fastré și nu își făcuse apariția la premiera noului ei film, în seara precedentă. De aceea, producătorul ei a luat a doua zi legătura cu poliția.

— Nu este acasă, colegii au fost deja acolo. Nimeni nu deschide ușa, dar se aude un câine lătrând după ușă.

— Și de aceea nu au curaj să intre?

— Dacă-mi permiteți, domnule comisar-șef, dar colegii nu voiau să facă nimic greșit, mai ales în cazul în care apartamentul va fi important pentru conservarea urmelor. *Dumneavoastră* ne-ați rugat să vă ajutăm.

— În regulă, a spus Böhm, trimit doi din oamenii mei.

A privit în sală.

— Rath, Lange, s-a stropșit el, mergeți și vedeți ce se întâmplă în apartamentul acestei Fastré. Aveți grijă mai ales ca presa să nu audă nimic despre asta. Mă bazez pe dumneavoastră și, când vă întoarceți, să veniți imediat să-mi dați raportul.

Rath ar fi preferat să asculte discursul lui Kronberg, dar Böhm încerca în mod evident să-l pedepsească pentru faptul că nu a fost de găsit în ziua precedentă, când a ajuns la Alex vestea morții lui Krempin. Comisarul-șef voia să-l transforme într-un măscărici: în cazul în care ajungea ceva la ziare despre acest caz, Gereon Rath era bun de țap ispășitor. Tocmai acesta era motivul pentru care Böhm voia ca toate cazurile cu actrițe moarte să fie pe biroul său: nu pentru că ar fi crezut că era vorba despre vreun ucigaș în serie, ci pentru că nu voia sub nicio formă să dea muniție presei pentru teoria lor cu criminalul în serie.

Rath a schimbat o privire cu Lange, s-au ridicat și au părăsit sala de conferințe ca niște școlari pedepsiți. Măcar acum buldogul

nu mai avea ocazia să-l întrebe despre detectivul privat al lui Oppenberg. Lui Rath nu-i venise încă nicio idee pentru o poveste plauzibilă.

Jeanette Fastré locuia în Friedenau, la mică distanță de Kaiserallee. Doi colegi de la Serviciul pentru Persoane Dispărute se plictiseau așteptând în mașina parcată în fața clădirii. Rath, care a ochit imediat Opelul verde cu cei doi polițiști, a traversat strada și a bătut în geam.

— Puteți să mergeți înapoi la secție, a spus el și le-a arătat legitimația. Serviciul Omoruri preia cazul.

— Dar Kleinschmidt nu a spus nimic despre asta, a zis șoferul.

— Dar vă spun eu. Mergeți la cantină și luați micul dejun. La ce etaj locuiește Fastré?

— Credeam că preluați dumneavoastră. Înseamnă că veți putea afla și singur acest lucru.

Înainte ca Rath să poată răspunde ceva, mașina a demarat în trombă cu un scârțâit de roți. Rath a făcut un salt într-o parte ca să nu fie lovit de aripa din spate.

— La naiba! Așa un nenorocit!

— Poate că ar fi trebuit să abordați problema puțin mai diplomatic, a spus Lange.

Din nefericire, numele actriței nu apărea pe niciuna dintre cutiile poștale, așa că au trebuit să-l întrebe pe portar.

— Vanhaelen, etajul al doilea, a spus el, acum întreabă poliția de ea o dată pe oră sau ce?

— Aveți o cheie de la apartament? a întrebat Rath.

— De ce?

— Pentru că vreau să mă scobesc cu ea în nas. Dumneavoastră de ce credeți?

Lange s-a amestecat, spunând:

— Aveți obligația de a ajuta poliția în asemenea situații. Altfel, sunteți culpabil.

Portarul a îndrugat ceva care suna precum „O clipă” și a dispărut în apartament.

— Domnule comisar, nu vreau să mă amestec, a spus Lange după ce a plecat bărbatul, dar dacă sunteți într-o dispoziție proastă, ar fi mai bine să mă lăsați pe mine să vorbesc.

Rath a zâmbit.

— Poate că aveți dreptate, a spus el.

Rath i-a mulțumit cuminte portarului atunci când acesta s-a întors cu cheia. Bărbatul a privit în urma lor în timp ce urcau scările și a clătinat din cap. Abia când au ajuns la etajul al treilea, au auzit câinele nu doar lătrând, ci și scheunând. Când s-au apropiat de ușă, a început să o zgârie.

Lângă sonerie era scris doar „Vanhaelen”.

— Vă pricepeți la căței? a întrebat Rath, și Lange a clătinat din cap.

Câinele a început să zgârie și mai tare când cheia s-a învârtit în ușă.

— Atunci puteți să vă bucurați de faptul că eu am crescut cu câini, a spus Rath în timp ce deschidea. Tatăl meu a crescut ciobănești germani dintotdeauna.

— Eu am două pisici acasă, a spus Lange.

— Atunci rugați-vă să nu mirosiți prea tare a pisică și ca acest câine de după ușă să nu fie prea mare.

Lange a înghițit în sec și a vrut să pună mâna pe armă.

— Acum să nu vă apucați să împușcați în toate direcțiile, a spus Rath. Lăsați bestia pe mâna mea.

Cu aceste cuvinte, Rath a deschis încet și precaut ușa. Lange a rămas în spatele lui. Câinele a început să latre și mai tare. Deodată, lătratul a încetat și s-a transformat într-un mârâit încet, dar amenințător. Lange a tresărit, dar atacul nu a mai urmat. Rath a deschis ușa de tot și au putut să vadă autorul acestor mârâituri amenințătoare. Un ghem de lână mârâia foarte tare, dar deja își băgase coada între picioare și dădea să se retragă din calea inamicilor.

— E doar un puiuț, a spus Rath. Sărmanul animal pare speriat de moarte.

— Dumnezeule, dar cum miroase aici!

Lange s-a ținut de nas.

— Parcă era o măcelărie jos, a spus Rath, mergeți și cumpărați niște oase și resturi.

Asistentul criminalist l-a privit de parcă îi cerea să-și vândă mama.

— Ei, haideți, mergeți! Animalul e mort de foame. Vă dau banii înapoi!

Lange a dispărut și Rath a început să vorbească împăciuitor cu câinele care încă mai mârâia. Deodată, acesta a țâșnit de pe loc, strecurându-se printre picioarele lui Rath până în camera alăturată. Comisarul a urmărit animalul și a privit în jur. Apartamentul era elegant, arăta de parcă era decorat pentru un platou de filmare și mirosea ca un adăpost pentru câini care nu a mai fost curățat de săptămâni bune. Dacă te uitai mai atent, puteai de altfel să și *vezi* că un câine, unul disperat chiar, a fost lăsat singur zile întregi în mijlocul acelui decor elegant. Era plin de excremente de câine și mici băltoace care răspândeau mirosul în toată camera. A văzut urme de zgârieturi nu doar pe ușa de la intrare, ci peste tot. Rath a găsit în bucătărie un bol pentru apă, pe care l-a umplut. Dacă nu băuse din apa de la toaletă, câinele trebuia să fie mort de sete. Părea prea mic ca să ajungă. Pe masă se afla un vas din sticlă cu fructe stricate, din care animalul ronțăise câte ceva, dar acestea nu păreau să-i fi plăcut carnivorului.

Rath a pus bolul cu apă pe gresia din baie și s-a dat încet la o parte, încercând să nu facă vreo mișcare bruscă. Câinele, care îl urmărise tot timpul de la distanță considerabilă, alerga acum rapid înainte și înapoi, înnebunit de sete, dar și de frica de intrus. S-a năpustit asupra apei imediat ce Rath a ieșit din baie.

În timp ce din baie răsunau plescăituri, Rath a continuat să se uite prin apartament. A încercat să-și dea seama dacă pe lângă mirosul puternic de excremente de câine se făcea simțit și cel de putrefacție. A controlat fiecare cameră, pregătit fiind să dea peste cadavrul Jeanettei Fastré, dar, din fericire, n-a găsit nimic. Nu a mai găsit încă o actriță moartă! Ar fi fost mult mai greu să ascundă de ochii presei moartea unei actrițe decât dispariția ei.

Cineva a sunat la ușă imediat ce a terminat de inspectat toate camerele. Rath s-a asigurat că nu poate să fie mușcat de câine înainte să deschidă ușa, dar animalul a rămas în baie. Lange și-a făcut apariția cu o pungă mare de hârtie, impregnată deja cu sânge în unele locuri. Acesta a făcut o față dezgustată.

— Păi, dați încoace, îi dau eu de mâncare animalului de pradă, a spus Rath și a luat pachetul umed din mâna asistentului criminalist.

Câinele rămăsese în baie. Când a dat de mirosul cărnii, a

îndrăznit să înainteze câțiva pași, dar s-a întors în spațiul în care se simțea în siguranță când a văzut că invadatorul era cel care aducea bunătățurile. Rath a pus o parte a oaselor în bolul pentru hrană pe care l-a găsit în bucătărie. Câinele a ieșit în goană din baie înnebunit de foame și fără să scape bolul de hrană din ochi. Din când în când, îndrăznea să avanseze câte puțin, sărind spre bol, dar retrăgându-se apoi din nou. Acest dans ciudat s-a terminat abia atunci când Rath a pus bolul pe jos, lângă cel de apă, golit între timp. De această dată, câinele nu a mai ezitat la fel de mult, ci a început să mănânce înainte ca Rath să-și retragă mâna. Rath l-a mângâiat, iar acesta nu s-a lăsat deranjat din mâncat. A luat bolul pentru apă pentru a-l umple din nou. Lange doar a privit întreaga scenă.

— Astăzi vă purtați mai drăguț cu cățeii decât cu oamenii, a remarcat el.

— Ce anume vă spune că lucrurile stau doar azi așa?

— Nu am vrut să vă jignesc. Ați găsit ceva?

Rath a clătinat din cap.

— Mulți căcați de câine, dar nicio femeie. Nici în viață, nici moartă. Nu există nici urme ale vreunei lupte. Tot deranjul pare să fie făcut de câine.

— Și noi ce-i spunem lui Böhm?

— Fie că e o femeie complet lipsită de conștiință care își neglijează câinele și dispare, fie că avem de-a face cu o treabă serioasă. Cine își ia un puiuț de câine și observă după câteva luni că nu-l vrea, poate că-i dă drumul în pădure, dar nu lasă animalul singur în apartament. Să vedem unde ne duc lucrurile.

— Pot să miros deja unde ne duc.

Câinele a lătrat. Rath s-a uitat în direcția lui și a văzut că bolul era gol. Câinele l-a privit dând din coadă.

— Ei, bine, lacomule, a spus Rath, îți mai dau puțin, dar nu prea mult, ca să nu te doară stomacul.

A umplut încă o dată bolul și câinele a început imediat să mănânce.

— Hai să mergem înapoi, a spus Lange, cred că ar trebui să fie conservate urmele din apartament. Poate că vor găsi ceva.

Rath a încuviințat în timp ce privea câinele mâncând.

— Nu sună rău, a spus el, mi-i și imaginez pe oamenii lui

Kronberg punând căcăței de câine în pungulițe.

— Cei de la ED nu vor aborda chestiunea cu atâta meticulozitate. Aici nu a avut loc un omor.

— Nu-l cunoașteți pe Kronberg.

— În orice caz, nu așa de bine ca dumneavoastră.

Lange s-a îndreptat spre ușa camerei de zi.

— Unde vreți să mergeți? a întrebat Rath.

— Păi, la Alex.

— Și cățelul?

— Vreți să-l luăm cu noi?

— Desigur.

— În mașină?

— Nu o să vomite.

Lange a făcut o față dezgustată. Rath i-a pus câinelui lesa pe care a găsit-o atârnată în cuier. Animalul l-a urmat nerăbdător pe scări. Rath s-a folosit de momentul în care i-a dat cheia portarului ca să mai afle câte ceva.

— Nu vă faceți griji dacă latră un câine zile în șir într-un apartament?

— Ei, dar ascultați-mă, în primul rând că nu a lătrat așa de tare până acum și, în al doilea rând, nu pot să intru așa, pur și simplu, în apartament! Am cheia doar pentru urgențe sau pentru situațiile în care doamna e în concediu sau așa ceva.

— Și un câine care era să moară de foame și sete nu e o urgență pentru dumneavoastră?

— De unde să știu că Fastré îl lasă să moară de foame?

— Ar trebui să vă preocupe puțin mai mult ceea ce se întâmplă în clădire, a spus Rath. Au ajuns mai mulți oameni decât vă imaginați în spatele gratiilor pentru neglijență!

Erika Voss a fost încântată atunci când Rath s-a întors la birou cu ghemul negru în lesă.

— O, dar ce drăguț e, a spus ea.

— Presupun că vă referiți la câine, a spus Rath și Lange s-a înroșit.

Secretara nu a părut să observe gluma, atentă fiind doar la câine.

— Ar fi mai bine să aveți grijă, căci nu e tocmai curat, a spus

Rath atunci când aceasta a încercat să mângâie blana neagră ciufulită și încâlcită.

— De unde l-ați luat pe sărăcuțul acesta?

— A fost închis zile în șir într-un apartament. A mâncat deja, dar cred că ar avea nevoie de o baie. Credeți că ați putea să vă ocupați de așa ceva aici, la secție?

— Lăsați-l în seama mea, domnule comisar. Mi-a venit deja o idee.

— Bine. Întrebați apoi sus dacă mai au loc pentru un cățeluș. Cred că nu are nici măcar un an.

— Dar asta poate să mai aștepte. Îi voi face o baie, mai întâi, și apoi îi voi face un culcuș în care să poată dormi puțin. Trebuie să fie mort de oboseală.

Lipsită de sfială, a luat câinele murdar în brațe.

— Haide, mămica va avea grijă de tine și te va curăța, spuse în timp ce dispărea pe ușă.

Rath a privit în urma ei clătinând din cap. Secretara lui continua să-l surprindă, chiar dacă inițial nu o crezuse capabilă de prea multe.

— Atunci, hai să mergem să-i dăm raportul lui Böhm, i-a spus el lui Lange.

— Și ce mare lucru avem să-i povestim?

— Ceea ce am văzut: că apartamentul nu arăta de parcă actrița ar fi planificat să plece pentru mai mult timp.

— Dar asta nu înseamnă că Fastré e moartă pe undeva, printr-un cinematograf.

— Nu, Lange, a spus Rath, dar poate că nu e o idee așa de rea să mergem la sigur și să controlăm toate cinematografele goale din oraș.

Pe drum spre biroul comisarului-șef, au întâlnit niște civili, un bărbat îmbrăcat într-un costum în dungi, acompaniat de o femeie într-o jachetă galbenă de ploaie. Cei doi șușoteau între ei. Grăsanul a ridicat privirea care i s-a încrucișat pentru un moment cu cea a comisarului.

Rath și-a dat seama că îl cunoștea de undeva, dar, pe moment, nu și-a dat seama de unde. Abia atunci când au ajuns la Omoruri și Lange a bătut politicos la ușă, și-a dat seama de unde: grasul fusese ieri la prânz la turnul de radioemisie. Era unul dintre

martorii lui Böhm. Spera că nu se mai aflau și alții în spatele acestei uși. Precaut, Rath a rămas puțin în spatele lui Lange când au intrat în birou. În sala de așteptare, Rath nu a mai văzut alte fețe cunoscute.

Böhm nu era la birou, ci la o audiere, așa că au fost nevoiți să mai aștepte. Niciun coleg nu s-a interesat pentru ei, căci, în momentul de față, o actriță dispărută era complet neinteresantă în comparație cu mult mai spectaculosul salt spre moarte făcut de Felix Krempin. Era mai spectaculos și pentru Rath. I-ar fi plăcut să afle ce s-a mai discutat în ședința de dimineață, dar Böhm îl trimisese pe teren, probabil și ca să-i sugereze că nu mai avea nimic de-a face cu cazul Winter și că acest lucru nu se va schimba niciodată.

Atunci, s-au deschis ușile care duceau de la Omoruri la birourile adiacente și Reinhold Gräf a intrat în încăpere. Părea grăbit și avea un teanc de hârtii în mână, pe care i le-a întins secretarei. Privirea i s-a luminat pentru o secundă când l-a văzut pe Rath. După ce a schimbat câteva vorbe cu secretara, s-a îndreptat spre fostul său partener.

— Gereon, a spus el, te-ai întors. Cum e să lucrezi pentru Serviciul pentru Persoane Dispărute?

— Aș putea spune că e o viață de câine, a spus Rath. Ai puțin timp de o cafea la cantină?

Gräf a încuviințat. Rath s-a îndreptat spre Lange și l-a întrebat:

— Este în regulă dacă îi dați dumneavoastră raportul lui Böhm?

— Dumneavoastră sunteți șeful, a spus Lange și a ridicat din umeri. Și ce să-i spun lui Böhm dacă mă întreabă unde sunteți?

— Unde sunt? Plecat să caut informații importante, desigur. Ne vedem la unu în biroul meu. E-n regulă?

— În regulă.

Nu era prea aglomerat la cantină la această oră. Era liniștea dinaintea furtunii, care avea să se iște odată cu ora mesei. Rath și Gräf și-au dus cu grijă cești le prin o mare de mese goale. Doar două erau ocupate de un grup de polițiști locali tineri, care tocmai se odihneau după o operațiune.

— De ce să nu-și crape comuniștii și naziștii liniștiți capurile unii altora? spunea unul dintre ei. Asta ne-ar scuti de multă

treabă.

— Nu poți să-i pui în aceeași oală, i-a răspuns un altul.

— Dar poți să-i bagi pe toți într-un sac și să lovești! Nimerești mereu bine!

Câțiva dintre bărbații în uniformă albastră au râs, dar nu toți. Consecințele înmormântării Wessel se făceau încă simțite. Bătăile între proletarii roșii și cei maro erau în toi în toate cartierele muncitorești. Când Rath și Gräf s-au apropiat, conversația a amuțit. Ochii tinerilor polițiști i-au urmărit pe cei doi funcționari criminaliști.

— Bună ziua și dumneavoastră, șefilor, i-a salutat lipsit de respect unul dintre polițiști după ce au trecut pe lângă ei.

De această dată au râs toți.

În acel moment, polițiștii locali nu erau în relații prea bune cu cei de la Criminalistică pentru că Heimannsberg, șeful acestora, a avut un conflict cu șeful adjunct al poliției, Weiß. Heimannsberg a pierdut partida și a trebuit să admită în cele din urmă că poliția locală nu era un organ de sine stătător, ci unul subordonat Criminalisticii, deci și al șefului poliției și adjunctului acestuia. Magnus Heimannsberg și polițiștii săi locali trebuiau deci să primească ordine de la Zörgiebel, Weiß și criminaliști, ceea ce leza încrederea în sine a polițiștilor locali. Rath și Gräf nu s-au lăsat provocați și s-au așezat la ceva depărtare, unde puteau să vorbească netulburați.

— Sunt timpuri grele pentru polițiștii locali, a spus Rath.

— Nu mi-ar plăcea să trebuiască să port uniformă în vremurile acestea, a spus Gräf. Te temi pentru viața ta dacă ești de serviciu într-un cartier comunist.

— Nici naziștii nu sunt mai breji. Am senzația că devin din ce în ce mai răi.

— Păi, nu știu ce să zic, dar săptămâna trecută, la înmormântare, ei au fost mult mai respectuoși cu noi în comparație cu comuniștii.

— Dacă ai fi evreu, ar striga Isidor după tine. Asta numești tu respect?

— Dar eu nu sunt evreu!

Gräf părea indignat, așa că Rath a schimbat subiectul. Nu avea chef să se certe cu Gräf și cu atât mai puțin din cauza nenorocitei

de politici. Era suficient de rău faptul că asemenea altercații deveneau din ce în ce mai problematice pentru poliție din cauză că politicienii autoproclamați se atacau unii pe alții cu bețe, cuțite și pistoale.

— Cum îți merge fără mine? a întrebat el.

— Ce să îți spun, Gereon, a răspuns Gräf, sunt la capătul puterilor. Nu știu cum să fac să ajung la capătul zilelor fără tine.

A făcut o față de parcă mai avea puțin și plângea, apoi i-a zâmbit.

— Acum, serios, crezi că Böhm ne va lăsa în curând să lucrăm din nou împreună?

— Habar n-am, a ridicat Rath din umeri. Probabil abia atunci când se va întoarce Buddha și va lua el deciziile. Böhm i-a despărțit chiar și pe Plisch și Plum.

— Am auzit mai devreme că Trudchen Steiner va îngrășa profiturile cofetăriilor începând de luni.

— Se întoarce Gennat?

— Așa se pare.

Gräf și-a amestecat în cafea.

— Se pare că nu au mai progresat cu cazul din Düsseldorf, în ciuda ajutorului primit de la Berlin. Chiar și faimosul Gennat a trebuit să se dea bătut.

— E nevoie de grăsan aici. Dacă e adevărat ceea ce zici, merg luni direct la el ca să ne lase să lucrăm din nou împreună.

— Având în vedere problemele pe care le ai din cauza lui Brenner, cred că aș face mai bine să-mi caut un alt partener! Nu te mai ajută nici Gennat. Mai ai puțin și ajungi să ordonezi documente la Köpenick.

Rath și-a scos o țigară din portțigaret și și-a aprins-o.

— Nu-ți face griji din cauza lui Brenner. M-am ocupat deja ca lucrurile să se termine cu bine pentru mine.

Gräf l-a privit ciudat.

— Dar sper că nu joci murdar.

— Să joc murdar? Eu? Brenner joacă murdar, nu eu.

Rath a tras din țigară.

— Dar hai să trecem peste acest subiect, a spus el. Povestește-mi mai bine ce s-a discutat la ședința de azi-dimineață, a spus el.

— Că a fost chiar Krempin cel care a sărit.

— Eu n-am mai prins partea asta. Suntem deja siguri că a sărit?

— Cum altfel să fi ajuns jos? Un accident?

— Ce-ai spune de un omor?

— Începi să vorbești la fel ca Böhm. Și el ne interzice să vorbim despre o sinucidere atât timp cât nu s-a încheiat ancheta.

— Asta ar trebui să știi și *tu*. Am lucrat împreună la suficiente sinucideri. Până ce nu se poate exclude dincolo de orice îndoială existența unei intervenții exterioare, nu putem vorbi despre suicid.

— Desigur, dar am avut un presentiment la fiecare caz pe care l-am anchetat și s-a dovedit că a fost vorba de un suicid de fiecare dată când am crezut acest lucru încă de la început.

— Înseamnă că nu avem același sentiment de această dată.

Rath a amestecat în ceașca de cafea deși nu-și turnase zahăr.

— Se prea poate, dar, oricum, cred că Böhm exagerează. Ne pune să căutăm în continuare locul în care s-a ascuns Krempin pentru că e posibil să găsim o scrisoare de adio sau ceva de felul acesta. Și, între timp, îl mai avem și pe Oppenberg de la care tot speră să scoată ceva.

Rath s-a oprit din amestecat.

— Ce anume, a întrebat el, motivul pentru presupusa sinucidere?

— Dar asta e evident: ucigașul nu a mai putut să-și suporte vina. Pe lângă asta, mai avem și punerea în urmărire și semnalmentele.

— Krempin nu a fost ucigașul și nici nu s-a sinucis. Cineva l-a împins de pe platformă. Probabil cineva care-l cunoștea bine, cel mai probabil, chiar ucigașul lui Betty Winter.

— Desigur, am uitat că-l consideri nevinovat pe Krempin. Atunci nu ne mai rămâne decât să-l găsim pe acest necunoscut misterios.

— Pe cine?

— Martorii povestesc despre un bărbat care a fost mai întâi lângă cadavru, dar care a dispărut apoi fără urmă.

— Nu fiecare curios așteaptă cuminte să vină poliția.

— Asta așa e, dar e ciudat faptul că acesta a mai urcat încă o dată în turn înainte să-și ia tălpășița.

— Poate că a uitat ceva în restaurant.

Gräf a clătinat din cap.

— Nu, în timp ce liftierul era afară, lângă cadavru, bărbatul a urcat cu liftul până la platforma de observație și apoi a coborât pe scări. Liftierul a trebuit să urce toate treptele pe jos ca să ajungă din nou în cabină. Aceasta nu mai cobora pentru că ușa fusese lăsată deschisă. Liftierul l-a înjurat temeinic.

— Și asta i se pare dubios lui Böhm? Dacă cineva merge cu liftul?

Gräf a ridicat din umeri.

— Habar n-am, dar a chemat desenatorul pentru orice eventualitate.

36.

Când Rath s-a întors la birou, Lange nu se afla la locul lui, dar Erika Voss îl aștepta cu un câine proaspăt spălat, care a început să dea nebunește din coadă când Rath a deschis ușa.

— Vă recunoaște deja, domnule comisar, a spus secretara încântată. Cred că vă place.

— Mă descurc bine cu câinii, a spus Rath, e una dintre calitățile mele neprețuite.

S-a aplecat spre câine și l-a lăsat să-l lingă pe mână.

— Dar și cu dumneavoastră a mers de bună voie. Ce au spus cei de la canisă?

— N-au fost încântați, dar nu m-am lăsat cu una cu două.

— Și?

— Trimit pe cineva să-l ia.

— Bine. Lange încă nu s-a întors de la Böhm?

Secretara a clătinat din cap.

— Am primit ceva în urma conservării urmelor?

A clătinat din nou din cap.

— Ați primit adresa producătorului de la Serviciul Persoane Dispărute?

Erika Voss a încuviințat și i-a întins un bilețel.

— Am aici o listă întreagă.

Rath s-a uitat pe hârtie. Erau câteva nume împreună cu adrese și numere de telefon. Foarte frumos.

— Sunați la toate spitalele din oraș și vedeți dacă a fost adusă în ultimele zile vreo femeie care să-i semene Jeanettei Fastré.

Secretara a apucat receptorul telefonului și Rath s-a îndreptat spre biroul din încăperea alăturată. Cățelul l-a urmat, s-a așezat pe lăbuțele din spate și l-a privit curios pe noul său prieten.

— Mda, dragul meu, a spus Rath, dacă vrei să mă joc acum cu tine sau să te scot la plimbare, trebuie să te dezamăgesc. Vine imediat un expert care să se ocupe de tine.

Drept răspuns, câinele și-a scos limba afară și a gâfâit. Arăta de parcă zâmbea.

Rath a ridicat receptorul telefonului.

— Compania de film Berolina, cu ce vă pot ajuta? a răspuns o voce de femeie.

— Rath, de la Criminalistăcă. Ați putea să-l chemați pe șeful dumneavoastră la telefon?

— Vă fac legătura.

— Sau așa.

— Aveți noroc că se află în birou în momentul de față. Domnul Grunwald este foarte ocupat.

S-a auzit un „clic” și, la scurt timp după aceea, a răspuns un bărbat care a dat de înțeles că avea puțin timp la dispoziție.

— Dumneavoastră ați anunțat astăzi dimineață dispariția actriței Jeanette Fastré? a întrebat Rath.

— Așa este, a spus Grunwald. Ați mai aflat ceva?

— Doar că nu a mai fost de zile bune în apartament și pare că nu știa că va pleca pentru atât de mult timp.

— I s-a întâmplat ceva?

— Greu de zis. Facem cercetări la toate spitalele.

Cățelul părea să se plictisească. S-a uitat prin birou, a descoperit coșul de hârtie, l-a adulmecat și s-a chinuit să-și pună una dintre labe pe coș.

— Ia laba! a strigat Rath și câinele s-a speriat.

— Poftim? a întrebat Grunwald.

— Vă rog să mă scuzați, nu vorbeam cu dumneavoastră, a spus Rath. Am în birou un câine pe care l-am găsit în apartament. Are

doamna Fastré un câine?

— Da, un Bouvier des Flandres pe nume Kirie.

— Ce nume ciudat.

— E în franceză și se referă la *la petite qui rit* adică „micuțul care râde”. L-a adus din Belgia. A trebuit să-i interzicem să vină cu javra la filmări pentru că schelălăia încontinuu. Așa ceva nu e posibil la un film cu sonor. Înainte, am fi putut să închidem ochii, a râs Grunwald. Sunt puține locuri pe lume care sunt așa de gălăgioase ca platoul de filmare a unui film mut.

— Și apoi? A lăsat câinele acasă când trebuia să vină la filmare?

— Habar n-am. Știu doar că ea a venit la filmare și câinele nu.

— Dar e destul de neobișnuit să lase câinele singur acasă timp de câteva zile.

— Vedeți, eu nu știu prea multe despre actrițele mele. Avem cu ele o relație profesională, și nu una personală. Știu doar că nu a venit la premiera noului ei film seara trecută, ceea ce nu-i stă în fire.

— Când ați văzut-o ultima oară pe doamna Fastré?

— Acum mai bine de o săptămână.

— Și erați sigur că va veni la premieră?

— Desigur! Așa ceva e de la sine înțeles, la asta se așteaptă și spectatorii din public. Iar Jeanettei i-au făcut mereu plăcere asemenea apariții și nu a lipsit la niciuna. De aceea suntem și așa de neliniștiți.

A făcut o pauză și a coborât vocea.

— Îi place foarte mult să conducă. Sper că nu e pe undeva, pe lângă vreo șosea… un accident…

— Nu ați încercat să mergeți la ea acasă ieri?

— Asta au întrebat deja colegii dumneavoastră. Desigur că asta am făcut! Am sunat la apartamentul ei, apoi la portar și, atunci când acesta ne-a povestit că nu a mai văzut-o de câteva zile, ne-am mirat de situație și am anunțat poliția.

— Pleacă de acolo!

Câinele se urcase cu labele din față pe dulapul de acte, care a început să se clatine amenințător.

— Domnule comisar, sper că vorbiți din nou cu cățelul.

— Ați putea să-mi spuneți câteva persoane care o cunosc mai

bine pe doamna Fastré? Care îi sunt apropiate aici, în Berlin?

— Greu de zis. După cum spuneam, nu știu multe despre ea. Mergea cât de des posibil la familia ei din Belgia. E din Malmedy.

— Nu e posibil să se afle și acum acolo?

— Nu, am sunat, dar le-am povestit deja colegilor dumneavoastră toate aceste lucruri.

Rath i-a mulțumit și a închis. Nu aflase prea multe, dar măcar știa acum cum se numește câinele. Cineva a bătut la ușă și a intrat apoi un polițist slab, cu nas de alcoolic.

— Am auzit că aveți un câine, domnule comisar.

— Așa se pare.

— Atunci voi prelua eu animalul, bine? Mai avem ceva loc în canisa noastră.

Polițistul a făcut un pas în direcția lui Kirie, care între timp se apucase să rontăie o plantă artificială din colțul încăperii.

— Ei, haide, vino la tata, a spus bărbatul.

Acesta s-a aplecat peste câinele care privea cu neîncredere bărbatul în uniformă. Atunci când polițistul a mai făcut încă un pas, Kirie a început să mârâie și s-a retras în colțul camerei.

— Cum îl cheamă?

— Kirie și e, de fapt, o ea.

Polițistul și-a mai încercat încă o dată norocul.

— Ei, haide, Kirie, *chérie*, vino!

Kirie nu s-a lăsat convinsă de șarmul ofițerului prusac. Mârâitul ei a devenit și mai amenințător și apoi a lătrat scurt, dar hotărât, de câteva ori.

— Dacă nu vrei cu binișorul, o să folosesc forța, a spus polițistul și a vrut să o prindă pe Kirie cu o apucătură curajoasă, dar câinele a făcut un salt într-o parte și polițistul a căzut pe podea.

— Aveți grijă cu animalul, e de rasă și sigur nu e ieftin. Îi aparține unei actrițe.

— Ăsta se presupune că e un câine de rasă?

Polițistul s-a ridicat de pe jos.

— N-am mai văzut niciodată un asemenea câine.

— E un Bouvier des Flandres. E din Belgia, la fel ca proprietara sa.

— Se comportă de parcă ar mai fi încă supărat pe prusaci

pentru Marele Război.

— O putem păcăli, a spus Rath. Pe mine mă place.

A luat lesa de pe birou și s-a aplecat spre cățel.

— Vino, Kirie, a spus el și câinele a venit imediat.

L-a atins cu nasul ud, vrând să se joace. Rath a putut să-i prindă fără probleme lesa de zgardă.

— Așa, a spus el și i-a întins lesa polițistului, acum vă aparține.

— Vă mulțumesc! Atunci, plecăm.

Câinele a observat imediat ce se întâmpla. Imediat ce lesa a trecut dintr-o mână în alta, Kirie a început să latre, să scheaune și să se tragă cu toată puterea în lesă.

— Omule, dar ce puternic e, s-a mirat polițistul, care-și dădea toată silința să tragă câinele după el, pe ușă.

Kirie scheuna și lătra așa de tare, că Erika a intrat.

— Ce se întâmplă aici? a vrut să știe secretara. Omule, săracul animal, ce faceți acolo?

— Am mai văzut eu din ăștia, a spus polițistul, al cărui nas de alcoolic începuse să strălucească de sudoare. Se va calma odată ce ajungem cu ea la canisă.

— Brută ce sunteți! Spuneți ceva, domnule comisar!

— Dar, domnișoară Voss! Omul nu încearcă decât să-și facă treaba!

— Treaba? Ăsta e un abuz al animalelor!

— Asta îmi mai lipsea!

— Abuz al animalelor, serios!

— Domnișoară Voss!

— Ascultați, bună doamnă, eu încerc să vă fac o favoare aici, dar, dacă nu vreți, nu stau să mă rog de dumneavoastră! Încercați-vă singură norocul!

Și cu aceasta i-a întins Erikăi Voss lesa și s-a îndreptat spre ușă.

— O zi frumoasă vă urez!

Acesta aproape că s-a ciocnit cu Andreas Lange, care tocmai intra în birou.

— Cine era? a întrebat asistentul criminalist.

— Un coleg de la canisă, pe care domnișoara Voss tocmai l-a speriat.

Secretara l-a privit uluită.

— Îmi cer scuze, domnule comisar, dar ați văzut doar cum se

comporta tipul cu bietul animal!

— Este o ea și se numește Kirie.

— O cățelușă! De aceea am știut din primul moment că nu poate să plece cu individul acela!

— Și ce facem acum cu doamna? a întrebat Rath.

— Foarte simplu, a spus secretara, unul din noi o ia acasă.

— Eu cu siguranță nu, a spus Lange. Mi-ar fi imposibil! În apartamentul meu…

— Sunt două pisici, da, știu, a spus Rath. Atunci înseamnă că vă oferiți dumneavoastră, domnișoară Voss. Dumneavoastră ne-ați și pus în ipostaza asta.

— Mi-ar face plăcere, dar animalele sunt interzise în clădirea în care locuiesc.

Rath și-a privit colegii cum stăteau în fața lui, cu privirea plecată. S-a uitat apoi la cățelul cu blana neagră, ciufulită și care-l privea cu ochi nevinovați. Atunci când Kirie și-a pus și capul într-o parte și a părut chiar și să zâmbească, orice urmă de rezistență s-a topit în Rath.

— Bine, atunci, a spus. Iau câinele la mine înainte să-l trimitem la adăpostul pentru animale. Îl țin până când stăpâna ei își face apariția.

Un zâmbet a luminat fața Erikăi Voss.

— Dar, a continuat Rath, pun costurile cu hrana în contul Prusiei, iar dumneavoastră, domnișoară Voss, vă ocupați personal ca Prusia să plătească.

— Cu plăcere, domnule comisar.

Erika Voss a dispărut și i-a lăsat singuri pe cei doi polițiști. Lange s-a așezat la masa lui Gräf.

— Așa ajungi să ai o viață de câine, a spus el.

— Sunteți a suta persoană care-mi spune asta azi.

— Sper doar că nu-l veți aduce în fiecare zi la birou.

— Vine sfârșitul de săptămână. Să sperăm că stăpâna își face apariția luni.

— Dar nici dumneavoastră nu credeți asta, nu-i așa?

Rath a tăcut.

— Nu, a spus el într-un final și a clătinat din cap. Apartamentul mi-a făcut altă impresie.

— Exact această impresie i-am transmis-o și eu lui Böhm.

Apropo, s-a enervat cumplit că nu ați luat parte la conversație.

— Și ce i-ați spus?

— Că sunteți harnic, la treabă, desigur.

— La care treabă mai exact?

— Că cercetați anturajul lui Fastré, că întrebați cine a văzut-o ultima oară și unde. Lucrurile uzuale.

— Și exact asta vom face acum. Am vorbit deja cu producătorul, dar acesta nu mi-a dat prea multe detalii. Totuși, avem lista lungă pe care au întocmit-o azi-dimineață cei de la Serviciul Persoane Dispărute. Oameni care îi erau apropiați sau cu care aceasta avea de-a face foarte des și tocmai acestora le vom pune în mod sistematic întrebări. În primul rând, când și unde au văzut-o pentru ultima dată pe doamna Fastré și apoi, restul întrebărilor uzuale.

— Mi-e teamă că i s-a întâmplat ceva.

— Asta cred și eu, Lange, ceea ce însă nu ne scutește de munca de rutină. A văzut Böhm vreo legătură cu cazul Franck?

— Nu, a clătinat din cap Lange. Dar speră oricum că nu există vreo legătură. Dacă presa primește și alte informații care să alimenteze povestea cu ucigașul în serie, atunci se va răspândi isteria în tot Berlinul, chiar mai rău decât în Düsseldorf.

— Dacă oamenii vor să se isterizeze, o vor face și nici măcar Gennat nu poate să-i oprească.

— Comisarul-șef Böhm mi-a mai spus încă o dată că trebuie să procedăm cât de discret cu putință. În niciun caz nu trebuie să ajungă ceva la public.

— E mai ușor de spus decât de făcut. Asta nu ține doar de noi, și Böhm ar fi trebuit să-și dea seama de asta între timp. Ce crede despre propunerea noastră de a percheziționa toate cinematografele goale din oraș?

— Nimic. Că e prea costisitor și prematur, că așa ceva nu face decât să atragă atenția. Nu ar trebui să căutăm să verificăm nicio legătură cu cazul Franck, ci, din contra, să găsim cât mai repede dovezi că există o explicație rațională pentru dispariția lui Fastré.

Rath a clătinat din cap.

— Dragul meu Lange, a spus el, din nefericire nu am auzit ceea ce ați spus mai devreme. Înainte să ne apucăm de lista pe care am primit-o, voi suna să aflu ce cinematografe sunt goale în

momentul de față. Secția de poliție din apropiere poate să preia cercetările la fața locului. Nu e așa de costisitor, nu? Și dacă presa nu află nimic despre asta, atunci nici nu atragem atenția.

— Böhm o să ne rupă capul.

— Nu vă faceți griji pentru capul dumneavoastră. Dacă va rupe vreun cap, atunci al meu va fi acela.

37.

Nu mai are niciun sens, e deja extenuată.

Trebuie să încheie lucrurile.

Se află de câte zile aici? Nu mai știe exact.

Oare cât e ceasul? Să fie din nou dimineață? Prânz? Seară?

Contează acest lucru?

Timpul nu mai există, a fost alungat din această încăpere în care nu mai pătrunde nicio rază de lumină, care nu mai e dependentă de parcursul soarelui.

Cât de frumoasă este!

Îi face pentru ultima oară o injecție și ea îl privește într-un mod care exprimă o gratitudine profundă. S-a obișnuit deja cu ele, a început deja să tânjească după ele. În curând i se vor topi și ultimele rezerve.

S-a dezvoltat un fel de încredere între ei de când i-a luat vocea falsă. A trecut peste șoc mai repede decât prima, pe care a putut să o filmeze doar o dată înainte să o elibereze.

Ea și-a lăsat destinul complet în mâna lui, a acceptat să lase totul la latitudinea lui, de parcă ar fi intuit că o conduce către nemurire. Nu a mai vorbit cu ea de atunci. Nici măcar un singur cuvințel. Nu a vrut să murdărească ființa angelică mută cu sunetul propriei voci.

Acum, îi pune paharul alături, ca de fiecare dată până acum. Închide apoi ușa și se așază în spatele camerei. Știe că el o urmărește din spatele ferestrei mari. Probabil că știe și că o filmează, chiar dacă sunetul camerei de filmat nu are cum să ajungă până la ea, camera fiind complet izolată fonic.

Dar ea privește direct în fereastra întunecată, de parcă ar ști ce se ascunde în spatele sticlei groase, deși nu se vede decât pe sine în toată splendoarea sa.

Deși epuizarea a devenit vizibilă între timp, filmează iarăși scene superbe. Ea privește direct în obiectiv, de parcă ar intui exact unde trebuie să privească.

Ochii ei, privirea ei… una dintre acele imagini pe care nu le va uita niciodată, pentru care nu are nevoie de nicio cameră de filmat, pentru că imaginea îi este imprimată pentru totdeauna în memorie…

Privirea ei în acea zi la masa de Crăciun, modul în care își pune tacâmurile la o parte și își tamponează gura cu șervetul înainte să vorbească. Ar fi trebuit să știe încă din momentul în care mama sa vorbește cu tatăl său, vocea fiindu-i plină de căldură grijulie, iar ochii, reci.

— Richard, nu te simți bine?

— Nu-ți face griji, dragă, doar un mic moment de slăbiciune. Abia mi-ai făcut o injecție, mă voi simți mai bine în curând.

— Poate că ar trebui să te întinzi puțin, a spus vocea caldă cu ochi reci.

— Dar nu…

— Să îți mai fac o injecție?

Tata face un semn cu mâna că nu, dar la un moment dat nu mai poate. Are fruntea plină de sudoare și începe să vorbească aiurea. Albert și mama îl duc pe canapeaua din bibliotecă, unde este liniște și întuneric, înainte să se servească desertul. Au trebuit să-l sprijine amândoi, așa de slăbit a fost deodată bătrânul puternic, cu barbă biblică.

Un sfert de oră mai târziu, atunci când merg să vadă cum îi merge, nu se mai mișcă. Îl cheamă pe doctorul Schlüter, dar acesta nu mai poate decât să constate moartea bunului și vechiului său prieten. Richard Marquard, stăpânul unui imens imperiu financiar, a murit în seara de Crăciun a anului 1925, înainte de a deschide cadourile.

Nu a dat nicio importanță privirii pe care doctorul Schlüter i-a aruncat-o mamei sale. A crezut că e vorba doar de compasiune, și nu de iubire. A crezut lacrimile mamei sale pentru că încă nu știa

că ea înnebunise.

Câteva zile mai târziu, atunci când își verifică fiolele cu insulină, se miră că mai sunt atât de puține. Crezuse că îi vor ajunge mai mult timp. Dar nu i se pare nimic suspect și se gândește doar că doctorul Schlüter îi va aduce curând alte fiole.

După moartea tatălui său, doctorul își face din ce în ce mai des apariția pentru a-i consola. Mama lui îi este recunoscătoare, dar, curând, devine prea mult și pentru ea, căci doctorul deranjează singurătatea împărtășită de mamă și fiu.

Nu după mult timp, mama sa va înceta să mai plângă.

Este fericită atunci când e singură cu fiul ei, și el este fericit că poate să o consoleze după moartea soțului.

La puține luni după tatăl său, moare și doctorul Schlüter pe aceeași canapea.

Diagnosticul este clar de această dată: moartea se datorează hipoglicemiei. Doctorul suferea de câțiva ani de o formă ușoară de diabet, pe care o trata cu doze mici de insulină. Nimeni nu putea să-și explice cum de un doctor atât de experimentat a putut să dozeze greșit un medicament care era pe cât de folositor, pe atât de periculos, care se administra doar în doze foarte mici.

Îi lipseau din nou fiole de insulină din dulap, iar amintirea acelei seri de Crăciun s-a întors cu toată forța. Își amintește cum se afla lângă tatăl său mort și cum doctorul Schlüter a luat seringa cu tonic și a mirosit acul. A văzut cum acesta se înfioară preț de o fracțiune de secundă, a văzut groaza din ochii doctorului în timp ce privirea îi alunecă spre mama sa.

A știut! Doctorul a știut!

Dar a acoperit-o.

De ce?

Acum, a ajuns el însuși să-i fie victimă, a murit într-un mod mizerabil, din cauza unei supradoze de insulină. Și doar doi oameni știau adevărul.

Mamă și fiu.

Și acum? Cum ar trebui să se comporte cu ea? Să locuiască în casă cu o ucigașă? Nu putea să o dea pe mâna poliției. Era singurul om care-i mai rămăsese.

— De ce ai făcut asta? a întrebat-o după înmormântarea doctorului Schlüter, după ce s-au întors acasă și erau din nou

singuri.

— Pentru că ești fiul meu și te iubesc.

I-a zâmbit împăcată în timp ce spunea asta. În sfârșit, îl are pe fiul ei doar pentru sine.

— Tatăl tău și-a meritat de mult moartea, a spus ea. Nu mai ții minte cum te-a chinuit?

— Și doctorul Schlüter?

— Ce vor toți bărbații ăștia de la mine? Eu te iubesc doar pe tine! Vino la mine, fiul meu! Nimeni nu te va mai chinui!

— Ești nebună!

Nu i-a spus mai mult. Doar aceste două cuvinte.

Ea i-a zâmbit împăcată.

— Bunul meu fiu, a spus ea și a zâmbit.

Atunci când a închis-o, atunci când a fost închisă de propriul ei fiu, a început pentru prima oară să râdă cu acel râset insuportabil și strident, care a cufundat toată casa în nebunie. Stă la fereastră și privește lacul ore în șir.

Privirea îi devine rigidă. A ajuns la limită și apucă paharul, bea din ce în ce mai lacom, dar nu o ajută cu nimic de această dată. Aruncă paharul în perete atunci când observă că e doar apă.

Nu e suc, nu e nimic dulce de această dată, prima și ultima dată.

Privirea ei. Își dă seama. Înțelege.

Atât de multe exprimate prin această privire.

În acel moment, simte o iubire pentru ea cum nu a mai simțit niciodată înainte.

E cel mai bun film pe care l-a făcut vreodată.

38.

Nici nu s-a închis bine portiera de la mașină, că Kirie a și început să se dea în spectacol. S-a așezat pe picioarele din spate, și-a pus labele din față pe ușa din dreapta și a început să latre la geam, care s-a aburit imediat. Câinele nu s-a oprit din lătrat nici

atunci când Rath a deschis din nou portiera. Acum câinele dădea din coadă și sărea agitat pe tapițeria de piele. Rath abia a putut să o apuce de zgardă ca să-i pună lesa.

— Ei, bine, atunci vii și tu cu mine, a spus el, dar să te comporți frumos! Să nu te prind că faci pipi pe covoarele altor oameni!

Dar nu au ajuns atât de departe. Înainte să meargă la scara din spate, Rath a sunat la portar. Nu putea să strice să afle câteva informații despre chiriași înainte să-l viziteze. A durat o vreme până ce câinele și comisarul au auzit un zgomot în spatele ușii. O femeie într-un șorț pătat le-a deschis ușa și i-a privit neîncrezătoare, mai întâi pe câine și apoi pe el. Avea un nas subțire și buze strânse, la fel de subțiri.

— Nici să nu vă gândiți, dacă ați venit pentru apartament cu potaia asta! Puteți să o lăsați baltă deja!

Rath a oftat. Aici nu-l va ajuta Kirie. Și-a scos legitimația.

— Rath de la Criminalistică, a spus el. Am câteva întrebări pentru unul dintre chiriași.

— De ce?

— Asta nu vă pot spune, din nefericire. A fost un mic incident la Ford și căutăm martori…

— Ford? Înseamnă că vreți să mergeți la Schmieder.

— Așa e.

— Atunci aveți ghinion, domnule director…

— Comisar…

— …Schmieder merge mereu la logodnica lui la sfârșit de săptămână.

— Ce păcat! E destul de urgent.

— Să-i spun eu să vă caute?

— Când se întoarce?

— Ah, cred că duminică, destul de târziu. Depinde când e în tură.

S-a aplecat spre el ca și cum câinele n-avea voie să audă ce voia să-i șoptească.

— Vă spun că e îndrăgostit foc! Toată săptămâna aceasta abia a așteptat să o viziteze pe Gertie! A plecat chiar de joi.

— Mna, așa-i în dragoste! Dar de unde știți toate astea?

— Ei, pardon, dar trebuie să-mi observ chiriașii!

— Atunci, înseamnă că puteți sigur să-mi dați adresa prietenei lui Schmieder…

— Logodnicei…

— Logodnicei lui Schmieder. Locuiește și ea în Moabit?

— Habar n-am, a spus ea și a ridicat din umeri. Știu doar că doamna Hagedorn trebuie să locuiască pe undeva, prin apropiere de gara Stettiner, căci acolo merge mereu.

— Mulțumesc mult, a spus Rath și și-a dus mâna la pălărie.

Imediat ce s-a urcat din nou în mașină, și-a notat numele: „Hagedon (Gertrud?)" și dedesubt, „Gara Stettiner". S-a gândit dacă ar fi cazul să mai meargă încă o dată înapoi la Cetate, ca să ceară adresa de la Serviciul Pașapoarte, dar privirea i-a căzut asupra lui Kirie. Animalul suportase mersul cu mașina foarte bine până atunci, dar nu trebuia să întindă coarda.

— Atunci, hai să mergem, a spus el și a pornit motorul.

S-a oprit pe drum pe Spenerstraße, dar nici Charly, nici Greta nu erau acasă în acea după-amiază de sâmbătă.

— Mda, Kirie, a spus el în timp ce coborau treptele, o să o cunoști abia mâine.

Câinele a trecut cu bine și peste drumul de la Moabit la Kreuzberg. Rath a făcut o mică plimbare înainte să lase câinele în apartament. S-au plimbat prin iarba de pe marginea canalului până la Engelbecken, care a fost singura întindere de apă păstrată ca domul Catedralei „Sankt Michael" să se oglindească în ea. Câinelui i-a plăcut ieșirea și a tras în lesă de parcă era un câine matur care trăgea la sanie. Kirie s-a oprit doar de câteva ori, ca să facă pipi. S-a păstrat pentru drumul de întoarcere pentru cealaltă treabă. Cu puțin înainte de Luisenufer, s-a oprit și și-a ales un tufiș de pe marginea drumului.

Ajunși în apartament, Rath i-a dat ceva de mâncare animalului flămând și i-a pus și un bol cu apă. O rugase pe Erika Voss să meargă la Wertheim, pe Königstraße, și să cumpere mâncare. Mâncarea părea să-i placă lui Kirie. În timp ce animalul lipăia mâncarea din bol, Rath a căutat ceva din care să-i facă un culcuș. A găsit o pătură veche, de lână, pe care a pus-o în coșul pe care doamna Lennartz îl folosea pentru a lua o dată pe săptămână rufele murdare. A răsturnat, pur și simplu, hainele murdare pe jos, lângă dulap. Kirie l-a privit curioasă atunci când a intrat cu

coșul în bucătărie. Rath l-a pus în colț și i-a făcut semn cu mâna.

— Ei, hai, vino, a spus el, urcă-te în coșuleț!

Kirie a preferat să se întindă sub masa din bucătărie.

— Cum vrei, a spus Rath, dar să nu te plângi că nu ți-am făcut pat.

A închis ușa la bucătărie, pentru că voia să meargă în sufragerie. Câinele a început imediat să zgârie ușa. Rath a oftat și s-a întors.

— Știu, a spus el în timp ce deschidea.

Kirie a dat din coadă și a lătrat.

— Ai avut experiențe neplăcute când ai fost lăsată singură, dar nu-ți fie teamă, asta nu se va mai întâmpla aici! Trebuie doar să rămâi în bucătărie, n-ai voie în restul apartamentului!

A lăsat ușa întredeschisă și s-a dus în sufragerie, iar câinele a privit în urma lui. Rath tocmai ce-și pusese un disc și se așezase în fotoliul său când a auzit un mers greoi în bucătărie. Kirie a intrat curioasă și s-a făcut comodă sub masa din sufragerie.

— Bine, rămâi atunci aici, a spus Rath, și așa nu are niciun sens să te dresez, căci te va lua înapoi stăpâna ta. Asta dacă o găsim.

Câinele s-a strâns ghem și nu a durat mult până a adormit. Când s-a terminat discul, Rath a luat telefonul lângă fotoliu. Mama sa a răspuns la celălalt capăt al firului.

— Băiatul meu, ce bine că suni și tu! Ce mai faci?

— Bine. Tata e acasă?

— Mă bucur să-ți aud vocea din nou! Tatăl tău mi-a povestit că ai… că ar fi o doamnă… nu ai vrea să ne faci cunoștință? Îți face și de mâncare?

— Nu mai am nicio doamnă.

O tăcere scurtă la celălalt capăt al firului.

— Oh, a spus ea, îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău.

— Am sperat că te vei logodi din nou. Gereon, să știi că nu întinerești! Și o familie este…

— Știu, mama.

— Ziceam și eu. Mănânci bine?

— Mamă, și secția de poliție din Berlin are o cantină. Pe lângă asta, sunt restaurante mai mult decât suficiente.

— Cu toate astea, nimic nu se compară cu mâncarea unei soții bune.

— Mă descurc eu. Aș putea să vorbesc cu tata? E un apel pe distanță lungă!

A auzit cum receptorul a fost pus jos. A durat ceva până când Engelbert Rath a venit la telefon.

— Băiete! Ce drăguț că o mai suni pe mama ta! Nici nu ți-ar veni să crezi ce bucurie îi faci cu asta.

— Cu plăcere. Am o rugăminte legată de lista de nume a lui Adenauer. Sunt doar nume de bărbați pe ea.

— Da, și?

— Ai putea să-l rogi pe Adenauer să verifice, împreună cu oamenii săi de încredere de la bancă, dacă le e cunoscută vreo doamnă Hagedorn? Prenumele e cel mai probabil Gertrud.

— Ai o pistă?

— Dacă acest nume le spune ceva lui Adenauer și prietenilor săi, atunci da.

— Mă voi ocupa, băiete. Și cum îți mai merge în rest?

— Am multe de făcut.

— Prie… prietena ta… mama mi-a spus că te-a…

— *Eu* am părăsit-o pe *ea*. Se poate și așa.

— A câta femeie mai e? Ai grijă să nu ajungi un celibatar bătrân! Ar trebui să te gândești să te căsătorești în curând, dacă vrei să faci carieră.

— Gennat e și el burlac convins și e cel mai bun criminalist al Prusiei.

— Ei, se pare că nu a avut așa de mult succes în Düsseldorf, nici chiar el, infailibilul. Și nici nu a reușit să ajungă mai departe de chestor.

— Am înțeles, domnule director!

— Băiete, știu cât de mult îl apreciezi pe Gennat. Nu am nimic împotriva lui, dar nu sunt sigur că e cel mai bun exemplu pentru tine. Cu calitățile tale, ar trebui mai degrabă să țiinești la postul lui Scholz.

Adică la postul lui Hans Scholz, directorul poliției criminalistice din Berlin.

— Primești asemenea posturi doar dacă ai cartea de partid corectă.

— Tocmai asta îți spuneam și eu.

— Papa, las-o baltă. Nu vei reuși să mă convingi să intru în preaiubitul tău partid de centru și nici la socialiști nu mă duc. Nu sunt politician. Din contră, politica mi se pare dezgustătoare.

— Politica face ca țara noastră să progreseze, băiatul meu.

— Politica îi face pe vecini să se omoare între ei. Politica transformă străzile într-un câmp de luptă.

— Ah, dar acestea sunt doar excesele ei. Naziștii și comuniștii pretind că sunt politicieni, dar nu sunt.

— Dar vor, oricum, să facă politică.

— Nu se va ajunge la asta.

— Papa, hai să ne oprim. Știi foarte bine că asemenea discuții nu duc nicăieri. Dă un semn când știi ceva despre Gertrud Hagedorn!

Rath a închis. A întors discul și și-a turnat un coniac. A încercat să se gândească la Jeanette Fastré, a cărei dispariție îi amintea în mod fatal de cea a Vivianei Franck, chiar dacă Böhm nu voia să accepte acest lucru. S-a gândit și la Felix Krempin și la moartea nefericită a acestuia, dar gândurile sale se întorceau mereu la Charly. Să o sune oare? *Stăpânește-te*, s-a gândit el. *E suficient că era cât pe aci să o iei pe nepregătite astăzi, acasă. Aveți întâlnire mâine și asta trebuie să ajungă! Nu arăta slăbiciune, nu te deschide în fața nimănui!*

Era ceva ce moștenise de la tatăl său, directorul Engelbert Rath, cel care știa mereu cum să protejeze aparențele? Cumva, nu și-l putea deloc imagina pe tatăl său într-o ipostază romantică.

Mai avea nevoie de un coniac pentru a scăpa de îndoieli și a ridica telefonul, dar cineva a sunat la ușă. Rath s-a uitat la ceas. Era aproape nouă. O vizită cam târzie. În fața ușii era un curier cu o telegramă, îmbrăcat în costum de piele și cu ochelarii de motocicletă ridicați pe frunte.

— Telegramă pentru Gereon Rath.

— Mulțumesc!

Rath a pescuit câteva monede din buzunarul pantalonilor și i-a dat omului bacșiș.

A deschis plicul imediat după ce a închis ușa și a citit. Aceasta fusese predată la gara din Köln cu aproximativ patru ore în urmă.

ajung astăzi la 22.35 la gara potsdam STOP stau la hotel excelsior STOP ar fi cazul să bem o bere STOP paul

Rath a mai citit încă o dată telegrama și a constatat că nu era un miraj. Nu-l mai văzuse pe Paul de la ziua sa de naștere, cu un an în urmă, iar, acum, acesta își făcea apariția valvârtej. Mai era doar o oră jumătate până ajungea. A căutat un costum curat în dulap, a făcut un duș rapid și s-a schimbat. A vrut să o lase pe Kirie în apartament, dar câinele a făcut așa un tămbălău, că nu a avut încotro și a luat-o cu el.

— Ar trebui să ți se spună „Scaiete", a spus el supărat în timp ce câinele se urca fericit pe scaunul din dreapta. De fapt, e deja prea târziu pentru un câine mic, ca tine.

A avut noroc și, de această dată, a găsit un loc de parcare chiar în fața gării, deși era un haos de nedescris la Potsdamer Platz. La zece și douăzeci era deja pe peron, dar habar nu avea în ce vagon venea Paul, așa că a rămas într-un capăt, căutând un loc de unde să vadă bine trenul când intra în gară.

— Șezi, i-a spus câinelui și acesta a ascultat.

Mai avea de așteptat trenul preț de încă o țigară, așa că Rath și-a scos un Overstolz din tabacheră și a căzut pe gânduri.

Exact pe acest peron a coborât și el cu un an în urmă. Pe el nu l-a așteptat nimeni la gară și aproape nimeni n-a știut că e în Berlin. S-a simțit singur, dar și eliberat cumva de povara uriașă. Când a coborât din tren, totul i s-a părut ca un vis. Apoi, a ieșit din gară în noaptea rece și a stat, pur și simplu, pe loc, privind luminile, mașinile și oamenii de la Potsdamer Platz, având conștiința faptului că începe o viață nouă. Iar acum venea pentru prima dată cineva din vechea sa viață, să-l viziteze în cea nouă.

Trenul intrat în gară cu câteva minute mai devreme s-a oprit șuierând. *Ce mai comitet de primire*, s-a gândit Rath atunci când și-a văzut reflexia în geamul trenului, *un comisar mort de oboseală și un câine abandonat!*

Și-a stins țigara. Ușile s-au deschis și, în nici o secundă, peronul s-a umplut de oameni. Rath a încercat să-l descopere pe Paul, dar nu a reușit. L-a căutat în masa care se îndrepta de pe peron spre ieșire și l-a găsit într-un final. Paul arăta la fel ca întotdeauna. Părul blond, care părea să opună rezistență oricărei frizuri era

îmblânzit doar de pălărie, un nas ceva cam mare și un zâmbet nerușinat. Paul descoperise comitetul de primire și, cu cât se apropia mai mult, cu atât zâmbea mai tare.

Cei doi au rămas pentru un moment unul în fața celuilalt și s-au privit, în timp ce oamenii se îmbulzeau în jurul lor. Se studiau din cap în picioare de parcă niciunul dintre ei nu voia să fie primul care devine sentimental.

— Fără flori, a spus Paul.

— Le-a mâncat câinele, i-a răspuns Rath.

Cei doi s-au îmbrățișat neîndemânatic și s-au bătut puțin prea tare pe umăr.

Duminică

9 martie 1930

39.

În curte e întuneric beznă, dar nu are de gând să aprindă lumina. Nimeni nu poate să observe ceva dacă rămâne în întuneric. A stins farurile încă de pe stradă. N-a văzut nimeni cum a deschis poarta și a intrat. A oprit motorul acum, că poarta e închisă. E în siguranță aici, în curte, unde nu poate nimeni să intre sau să ajungă din greșeală. În față, la intrarea principală, puteau să mai fie pe drum câțiva oameni fără somn, dar aceștia nu au cum să-și dea seama ce se întâmplă în spatele fațadei tapetate cu afișe.

Găsește cheia de care are nevoie chiar și în întuneric. Are așa de multe chei la firmă, că înainte să plece a trebuit să o caute pe cea bună, deși a luat-o doar pe aceea cu el. Nu a mai folosit-o de mult, căci aici nu s-a mai dat niciun film de la Crăciun. Luna îi este prietenă. S-a ascuns toată seara în spatele norilor, dar acum a ieșit puțin la iveală și desenează contururi palide în noapte.

Încuietoarea pare blocată, dar reușește să învârtă până la urmă cheia. Împinge precaut și foarte încet ușa grea de oțel, ca să fie sigur că balamaua nu va scârțâi. A deschis mai întâi fosta ușă de urgențe, care duce direct în sala de cinema și apoi duba, unde este ea, întinsă printre câteva role goale de film. Arată pașnic în lumina lunii și îi pare rău că nu mai poate filma acest moment. Se simte foarte apropiat de ea atunci când o duce în brațe pe cele șase trepte care duc la sala pe al cărei ecran a apărut de atâtea

ori. A aprins lanterna abia după ce a închis ușa. Se gândise deja la un loc pentru ea și acum o duce acolo.

Nu o pune, pur și simplu, acolo, ci îi face un pătuț, astfel încât aceasta să arate mai frumoasă ca niciodată. Trage puțin de rochie ca să-i aranjeze pliurile, face un pas în spate și își contemplă satisfăcut opera, căci asta este ea acum, opera sa. Le-a luat mult prea mult timp să o găsească pe prima. Cât le va lua de această dată?

Nu vrea să se oprească din a o privi, dar e timpul să plece. Vrea să fie înapoi acasă când apar primii matinali. Când iese, închide cu grijă ușa și merge direct la poartă. Verifică strada înainte să plece. E liniște. Lasă motorul pornit în timp ce închide poarta. Nu e niciun om prin preajmă. E mulțumit de munca sa. Își dă jos mănușile din piele abia după ce s-a urcat din nou în mașină.

Va deschide o sticlă de vin înainte să meargă la culcare. Se va mai uita încă o dată la filmele cu ea.

40.

A simțit pe obraz ceva cald și umed care l-a trezit din somnul profund, fără visuri. Rath a deschis ochii în lumina zilei, s-a ridicat în capul oaselor și a văzut blana neagră și ciufulită. Kirie se cățărase lângă pernă și îi zâmbea cu limba atârnându-i afară. Rath s-a ținut de cap. Durerea care-i pulsa a protestat împotriva mișcării bruște cu care se ridicase. Nu mai avea energie nici măcar să dea câinele jos. Kirie l-a scăpat de această muncă și a sărit de bunăvoie jos, l-a lătrat și a dat din coadă, plină de chef de viață.

— Nu așa de tare, a spus Rath.

Câinele a mai lătrat încă o dată scurt înainte să plece din cameră. Rath a încercat să-și amintească, dar nu a reușit. În orice caz, era clar că a lăsat ușa deschisă înainte de culcare. Oare unde a dormit câinele? Spera că nu în pat!

Rath s-a uitat la ceasul deșteptător. Era opt și jumătate.

S-a dus la baie și și-a dat cu apă rece pe față, a căutat aspirină în dulapul de pe perete și a înghițit o tabletă cu o jumătate de litru de apă. De mult nu s-a mai simțit așa de rău, dar trebuia să plece. Nu mai avea timp pentru cafea. Rath s-a îmbrăcat cu hainele din ziua precedentă fără să se mai spele, a luat-o pe Kirie în lesă și a ieșit.

Nu era singurul care a ieșit la plimbare pe Luisenufer în acea zi de duminică, dar era singurul nebărbierit. Soarele de dimineață scosese deja câțiva oameni din case, mai ales pe aceia care aveau câini. Avea întâlnire cu Charly la unsprezece și până atunci trebuia să-și revină. Îl durea capul.

Ce Dumnezeu făcuse cu o seară înainte? Nu mai știa cum s-a terminat seara, dar era clar că nu a băut ce trebuie și că a băut mult prea mult din acel lucru. Au început cu o bere la Europa-Pavillon, chiar lângă hotelul lui Paul. Își mai amintea doar că au rămas în apropierea hotelului, pentru că nu voia să riște să se prăbușească pe undeva după un tur al barurilor. În timp ce se plimba cu câinele prin partea de nord a grădinii, au început și amintirile să iasă la suprafață. Au început ca întotdeauna cu bere. Paul nu bea vin când voia să se îmbete. Acest semn ar fi trebuit să-i spună lui Rath încă de la început în ce direcție se îndreptau lucrurile. A ignorat în mod voit toate semnele, pentru că el însuși avea chef să se îmbete în timp ce asculta formația Manhattan, care cânta un jazz destul de bunicel. Lui Paul îi plăcea muzica și la un moment dat a comandat primul coniac.

Nu se mai văzuseră de mai bine de un an și ar fi avut foarte multe să-și spună, dar nu au făcut acest lucru. Desigur că au stat de vorbă, dar au vorbit doar despre nimicuri lipsite de importanță, despre formația de pe scenă, despre cele mai noi discuri pe care le-a primit Rath de la New York, despre filmele noi, cu sonor. Rath nu văzuse încă niciunul. Cu toate acestea, Rath știa câteva actrițe care nu mai puteau să dea acum autografe. Paul i-a povestit la un moment dat despre munca sa, despre comerțul cu vin, pe care se gândea să-l extindă și la capitala țării. De aceea se și afla astăzi aici. Luni avea o întâlnire cu cumpărătorii de la Kempinski.

— Ar trebui să mergi și la Kaiserhof. Au și ei câteva vinuri bune.

— Mi-am alocat două zile ca să merg din ușă în ușă, a spus Paul. Cine știe, poate că firma Wittkamp va deschide cândva o filială în Berlin.

În afară de discuțiile despre muncă, nu au vorbit despre ei înșiși. Simțea că nu s-a schimbat nimic când l-a văzut pe Paul, poate tocmai din cauză că Rath se simțea mai legat de acest om blond, modest și neserios ca de niciun altul de pe lume. Poate cu excepția lui Charly, dar asta era altceva. Cei doi erau singurii care-l făceau să uite pentru o vreme de singurătatea sa. Pentru o vreme, cei doi îl făceau să creadă că nu e adevărat că trecem singuri prin viață.

În cele din urmă, Rath n-a mai fost capabil să se țină pe picioare. Paul s-a oferit să împartă camera dublă de la hotel, dar Rath nu era sigur că a fost în totalitate serios atunci când i-a oferit asta. Oricum, Rath a rugat barmanul să-i cheme un taxi. Își amintea că era să o uite pe Kirie, dar câinele l-a urmat lătrând și a sărit singur în taxi. Oricât de mult și-ar fi dorit, nu-și mai putea aminti cum a urcat treptele până la apartament. Probabil că l-a condus câinele. La naiba! Mașina sa era încă la gara Anhalter.

Rath s-a oprit și Kirie a înțeles asta drept un semn ca să folosească unul dintre tufișurile plantate, pentru nevoile personale. Între timp, se făcuse destul de târziu și trebuia să se grăbească acasă. Trebuia să o hrănească pe Kirie și să se facă prezentabil.

O oră mai târziu, în timp ce ieșea din mijlocul de transport în comun la Möckernbrücke, îndreptându-se spre Gara Anhalter, și-a dat seama că se simțea mult mai bine. Durerea de cap îi dispăruse, la fel și oboseala. Pe lângă asta, soarele strălucea și promitea o zi splendidă. Și Kirie părea să savureze a doua plimbare din acea zi. Rath se simțea cumva bine să se plimbe de dimineață cu un câine zâmbăreț.

41.

Așa cum se așteptase, Charly a fost entuziasmată.

— Ce drăguț e! a spus ea.

Kirie s-a ridicat printre scaune și a privit curioasă noul pasager.

— E o ea, a spus Rath.

Charly s-a urcat cu fața spre partea din spate a mașinii și s-a aplecat peste scaun ca să mângâie cățelul.

— Cum te numești micuțule?

— Kirie, a răspuns Rath în locul câinelui. *Ea* se numește Kirie. E o cățea de care am grijă momentan, până ce i se întoarce stăpâna.

— Stăpâna?

— O actriță dată dispărută, dar haide să nu vorbim despre serviciu astăzi. E duminică.

Charly s-a întors într-un final. A vrut să-l sărute pe Rath, care a strâns-o în brațe ca să prelungească sărutul, dar au fost întrerupți de lătratul câinelui.

— Termină, l-a certat Rath.

Charly a început să râdă.

— Ai adus cu tine un garant al decenței!

— Probabil că-și imaginează că avem ceva de mâncare și vrea și ea.

— Și eu sper să mâncăm ceva azi.

— Desigur, a spus Rath, și doamna poate să aleagă în ce parte a orașului mergem.

— Care dintre doamne? Ai spus că și Kirie e o doamnă.

— Mă referem la cea cu două picioare. Dacă am întreba-o pe cea cu patru picioare, ne-am petrece toată ziua la măcelărie sau la vânătoare de pisici.

— Ce-ar fi să facem o plimbare lungă la Wannsee? Și Kirie s-ar bucura de asta. Am putea merge apoi pe Pfaueninsel și mânca ceva la Nikolskoe.

Rath a consimțit.

— Bună alegere, a spus el, cu ocazia asta ne facem cinste și cu o plimbare pe autostradă.

Nu erau singurii care au avut această idee. Au înaintat destul de bine prin Moabit, dar pe Charlottenburger Chaussee era groaznic de aglomerat. Termometrul arăta douăsprezece grade și era prima duminică frumoasă a anului, de aceea berlinezii se

agitau să iasă la iarbă verde. Cu un an înainte, martie chinuia încă locuitorii orașului cu temperaturi negative.

— Nici nu știam că sunt așa de mulți oameni care au mașină, a spus Charly.

Au trecut pe lângă apartamentul Vivianei Franck pe Kaiserdamm și Rath și-a amintit de actrița moartă. Ce nenorocit i-a făcut una ca asta? A privit-o pe Charly. Oare cum s-ar simți dacă cineva i-ar face ei asta? Nu-și putea imagina și a încercat să alunge acest gând.

— Ai febră? a întrebat Charly.

Nu și-a dat seama cum și-a mișcat capul.

Au cotit la stânga, înainte de Reichskanzlerplatz. Puteau să intre pe autostradă trecând prin complexul expozițional. Rath se bucura deja la gândul că putea să conducă în viteză pe șosea, dar, înainte de a ajunge la cabina de taxare, Charly a întrebat:

— Nu vrei să urcăm în turnul de radioemisie, mai întâi?

— Poftim?

— În turnul de radioemisie.

Rath a tras pe dreapta.

— Din cauza incidentului despre care ți-am povestit? a întrebat el.

— Evident că nu! Drept cine mă iei?

— Drept o criminalistă pasionată trup și suflet de meseria ei, chiar dacă studiezi Dreptul și ești angajată ca dactilografă la Cetate.

— Poate că nu mi-ar fi venit ideea dacă nu mi-ai fi povestit despre acest Krempin. Doar nu crezi că vreau să caut indicii și să audiez martori când ajungem acolo, sus.

Părea indignată de-a binelea.

— Vremea e așa de frumoasă azi și n-am fost niciodată acolo, sus! Ei, haide! Bem doar o ceașcă de cafea, ne uităm puțin în jur și apoi mergem mai departe! Ai zis că doamna alege!

L-a privit într-un mod din care a dedus că nu putea să spună nu. Rath a oftat.

— Bine, a spus el și a întors mașina, hai să bem o ceașcă de cafea! Oricum, n-aș putea să las mai mult de atât câinele în mașină și sigur nu putem să-l luăm cu noi.

Kirie a început din nou să facă scandal când a venit vremea să

rămână singură în mașină, dar Charly a reușit să o calmeze cu vorba bună. Buluceala din jurul turnului de radioemisie era cu mult mai mare decât cu două zile în urmă. Au stat la coadă la casă și în fața liftului. Când au ajuns la rând, Rath a observat cum bărbatul din căsuța pentru bilete a vorbit la telefon imediat ce le-a vândut un bilet, ignorând doi americani din spatele lor, chiar dacă cei doi protestau, ea chiar mai mult decât el. Nu era în largul său, căci se simțea privit de vânzătorul care vorbea la telefon. Când acesta și-a dat seama că Rath se uita în urmă, acesta și-a întors capul, înfuriindu-i cumplit pe americani.

— Trebuie să se dea bere gratis, a spus Charly, coada se mărește continuu.

Rath i-a zâmbit și a ridicat din umeri.

— În orice caz, e ceva ce face turiștii americani să-și piardă răbdarea.

S-a urcat împreună cu Charly în lift. Din fericire, nu l-a recunoscut pe liftier. Cabina era îngustă și mirosea așa cum te-ai aștepta atunci când mulți străini sunt îngrămădiți într-un spațiu mic, așa că Rath a fost bucuros atunci când au putut să coboare. Un bărbat într-un costum închis la culoare și puțin șifonat l-a luat pe Rath de braț.

— Aș putea să văd biletul de intrare?

Înainte ca Rath să poată spune ceva, tipul în costum i-a luat biletul din mână și a aruncat o privire pe el.

— Chiar așa, a spus el, dumneavoastră sunteți!

Rath nu știa ce voia bărbatul de la el, dar nu putea să fie vorba de nimic rău, căci următorul lucru pe care l-a auzit a fost:

— Multe felicitări!

— Poftim?

— Vă felicit în numele Asociației Turnului de Radioemisie Berlin, a spus bărbatul, sunteți vizitatorul cu numărul un milion!

Charly a râs tare și Rath a zâmbit amar.

— Doar o ceașcă de cafea, s-a rățoit el la Charly.

— Poate că au și șampanie, i-a șoptit ea și a zâmbit, căci un fotograf se înființase între timp în fața lui.

Asta mai lipsea!

— Și o poză pentru presă! a spus bărbatul în costum.

— Trebuie neapărat? a întrebat Rath.

În loc de răspuns, bărbatul în costum i-a strâns mâna și s-a întors cu un zâmbet larg spre fotograf. A urmat blițul. Din fericire, nu era reporterul care se ocupa de poliție. Rath nu-l cunoștea pe tânărul care acum își scotea un carnet de notițe și un creion.

— Aș putea să vă rog să-mi spuneți și numele? a spus tânărul care nu părea să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Sunteți din Berlin sau sunteți turist? Ați mai fost în turn? Vă place Berlinul?

— Ați mai intervievat vreodată pe cineva? Puneți așa, toate întrebările deodată? i-a răspuns Rath și băiatul s-a înroșit.

— Mai întâi numele, vă rog… a spus el, pentru *B.Z.* și alte…

— Îmi pare rău, dar nu dau nicio declarație ziarului de scandal *B.Z.* Nu vă zic nici măcar „Bună ziua”.

— Dar, Gereon, a spus Charly, sărmanul tip nu vrea să afle informații confidențiale de la poliție!

— Sunteți polițist, deci? a întrebat băiatul și Rath i-a aruncat o privire urâtă lui Charly.

— Ca multe alte mii de berlinezi, vreau și eu să mă bucur în pace de sfârșitul de săptămână, a spus el. Dacă vreți să fiți discret și să nu dați niciun nume, căci doamna care mă însoțește este o faimoasă actriță de film și nu vrea să fie recunoscută.

— O actriță!

Tânărul și-a ridicat camera și a fotografiat-o pe Charly. Înainte ca tânărul reporter să-i mai poată pune și alte întrebări, Rath a tras-o pe Charly de acolo. Tânărul l-a privit iritat. Probabil că își va face de treabă în arhiva redacției, căutând numele actriței pe care credea că a fotografiat-o.

Au reușit să scape de presă, dar nu și de bărbatul în costum. Acesta i-a condus mai întâi la garderobă și apoi spre o masă aranjată drăguț, care oferea cea mai bună priveliște asupra Charlottenburgului. Masa se afla la doar două mese distanță de cea la care stătuse Rath cu două zile înainte. Și-a amintit din nou de Krempin și de momentul ireal când i-a văzut fața de cealaltă parte a geamului. Măcar Charly nu a mai deschis acest subiect…

— Ne-am permis să vă pregătim ceva de băut. Desigur, facem noi cinste, a spus bărbatul în costum.

Au primit șampania casei, care nu era așa de proastă cum ai fi

crezut când vedeai sticla. Măcar fusese bine răcită. Au ciocnit, dar nu tocmai într-o singurătate romantică, pentru că bărbatul în costum și doi chelneri stăteau lângă ei.

— V-am pregătit și o surpriză specială, a spus acesta și i-a pus lui Rath în brațe un pachet învelit în hârtie albastră închis.

Rath a pus pachetul lângă scaun și a mai ciocnit o dată cu Charly.

— Hai să plecăm de aici, i-a șoptit el când și-au apropiat capetele, venim altă dată și savurăm în liniște priveliștea.

Charly a încuviințat și și-a băut dintr-o înghițitură restul paharului. Aceasta nu-și mai putea șterge de pe față zâmbetul amuzat. Rath și-a golit la rândul lui paharul, a luat pachetul și s-a ridicat.

— Vă mulțumesc, a spus el, chiar ne-ați oferit o experiență de neuitat!

A tras-o apoi pe Charly spre lift. Nici bine nu s-au închis ușile, că ea a și început să râdă. Nici el n-a mai putut rămâne serios și a izbucnit în râs. Ceilalți oameni i-au privit iritați.

— Parter, a spus liftierul și a deschis ușa.

Între timp, se strânseseră afară și mai mulți oameni care așteptau să urce.

— Nu m-am gândit niciodată că o vizită la turn poate să merite, a spus Rath.

A cântărit pachetul albastru în mână. Oamenii priveau interesați în direcția lor, iar Charly avea în continuare lacrimi în ochi de la atâta râs.

— Gereon? a spus o voce mahmură care venea de la coada din fața casei de bilete.

Rath s-a întors.

— Paul? Ce faci aici?

— Lumea e un sat, la fel și Berlinul. Voiam să vizitez puțin capitala imperială. Dacă tu n-ai timp… Credeam că vrei neapărat să ieși la iarbă verde.

— A fost doar un mic popas, dar de tine nu scapă omul nicăieri.

— Am plănuit să evit toate lucrurile verzi astăzi, doar ca să nu mă întâlnesc cu tine, dar iată-te la turnul de radioemisie… Nu aveam de unde să știu că ești daltonist.

— Și cum de ți-a trecut prin minte să vii aici?

— Mi-au sugerat cei de la recepție să merg mai întâi la Brandenburger Tor, pe Unter den Linden, apoi la turnul de radioemisie și într-un final să hoinăresc pe Ku'damm. Asta li se recomandă aici străinilor naivi.

Curios, Paul s-a uitat cu coada ochiului la Charly.

— Nu vrei să mi-o prezinți pe drăguța ta însoțitoare?

Rath și-a dres glasul.

— Desigur, Charlotte Ritter, Paul Wittkamp, un bun prieten din Köln.

Paul i-a întins mâna lui Charly.

— Îi arăți orașul prietenului tău din Renania?

— Cineva trebuie să o facă.

— Eu n-am avut parte de o însoțitoare așa de șarmantă, deci trebuie să încerc să descopăr singur Berlinul.

— Sărmanul de tine! Aproape că-mi vine să plâng!

— Atunci, veniți cu noi și nu va mai trebui să vă petreceți singur duminica.

Rath a privit-o pe Charly. Părea că vorbește serios.

— Paul vrea să urce în turn. Noi am fost deja acolo.

— Poate că se va răzgândi și va veni cu noi la Wannsee.

— Înainte să mergeți prea departe, poate că ar trebui să spun și eu ceva, a spus Paul. E o propunere foarte drăguță, dar pe care îmi este imposibil să o accept. I-am stricat deja seara de sâmbătă lui Gereon. Măcar duminică să scape de mine.

— Fără rețineri politicoase, vă rog! Nu ne veți strica ziua în niciun fel. Dacă aveți chef de o mică plimbare la lac, veniți, pur și simplu, cu noi și vedeți turnul și Ku'damm altă dată. Și pe lângă asta… nici nu v-ar veni să credeți cât de mult mi-aș dori să cunosc pe cineva pe care Gereon Rath îl consideră a-i fi prieten.

— Ei, dacă așa stau lucrurile…

Era clar că nu era nevoie de prea multe pentru a-l face pe Paul să treacă de reticența inițială.

— Ce să mai spun? Nu mă pot opune unor asemenea argumente.

A zâmbit în modul neserios care-i era caracteristic. De această dată, de-a dreptul nerușinat, după părerea lui Rath. Rath s-a gândit dacă să mai spună ceva, dar Paul ieșise deja din rând, așa

că au mers împreună spre parcare.

Câinele a fost de-a dreptul entuziasmat atunci când au ajuns la mașină. Rath i-a dat drumul lui Kirie, care aproape că a rupt în bucățele hârtia albastră cu care era împachetat pachetul. A pus apoi pachetul în torpedo. Când a deschis torpedoul, peruca a căzut afară, dar Rath a băgat-o repede înapoi și a sperat că nu a văzut-o nimeni. Aproape că uitase de ea.

— Nu vrei să vezi ce e înăuntru? a întrebat Charly.

— Mai târziu, a spus el.

A mers apoi de-a lungul mașinii ca să deschidă scaunul de urgență. Acesta nu părea de foarte confortabil iar Paul, care stătuse în seara precedentă pe scaunul din dreapta, nu părea prea încântat să se așeze acolo, chiar dacă a spus contrariul.

— Nu-i nicio problemă atât timp cât nu trebuie să țin câinele în brațe.

Dar Charly a fost de altă părere.

— N-avem cum să mergem așa pe autostradă! Luăm un tren, a hotărât ea, Gara Witzleben e chiar după colț și ajungem, oricum, la fel de repede.

Trei sferturi de oră mai târziu, s-au dat jos din tren la Gara Wannsee.

— Putem să mergem cu un autobuz sau pe jos la Nikolskoe, a spus Chalry. Sunt cam patru-cinci kilometri.

— Oricum voiam să facem o plimbare, a spus Rath. Câinele are nevoie să se miște puțin.

— Pot să o iau eu pe Kirie?

Rath a lăsat-o la Charly. Au căutat un drum prin colonia de vile de pe Wannsee și au fost uluiți.

— Ce mai case! a spus Paul, una mai fastuoasă ca alta.

— Acestea nu sunt case, ci domenii, i-a explicat Rath.

— Dacă ai într-adevăr bani, locuiești pe un asemenea domeniu, și nu într-o casă cu etaj în cartierul Agnes, a fost de părere Paul.

— Cred că aș rămâne în Moabit chiar dacă aș avea bani, a spus Charly.

Rath a tăcut. Pe malul opus, a recunoscut turnurile vilei Marquard, care arăta sumbru chiar și într-o zi însorită ca aceasta.

Ar prefera să rămână pe Luisenufer sau să locuiască în Moabit, cu Charly, decât să se mute acolo. La un moment dat, șirul de vile s-a terminat și au ajuns la pădure. După o vreme, drumul i-a dus înapoi la malul lacului, așa că au putut să se bucure de o priveliște frumoasă, cu oameni ieșiți cu barca.

— Acolo e Pfaueninsel, a spus Charly, insula preferată a reginei Luise.

— Dar se pare că cineva se pricepe…

— Obișnuiam să vin adesea la plimbare aici, cu tatăl meu, căci îi place foarte mult locul acesta, a spus ea. Ceva mai încolo poți să mergi cu un feribot, dar cred că mai avem puțin și ajungem la Nikolskoe.

Au mers o vreme de-a lungul lacului, având mereu sub ochi Pfaueninsel. Deodată, pe partea stângă au văzut o biserică înălțându-se din pădure. Apoi au ajuns în fața unei cabane de lemn, care trona la mică înălțime deasupra lacului.

— Nikolskoe, a spus Charly.

— Foarte frumos, a spus Rath.

— N-aș fi crezut că suntem *așa* de departe în est, a spus Paul.

În interiorul cabanei era amenajat un restaurant, de pe terasa căruia puteai privi lacul. Cârciumarul a scos optimist primele mese și umbrele pe terasă, iar oaspeții au primit entuziasmați această propunere. Au avut dificultăți să găsească locuri, dar un chelner i-a condus sigur pe sine către o măsuță șubredă.

— Oamenii de aici vorbesc germană? a întrebat Paul.

— Poți să-ți dezgropi cunoștințele de rusă dacă vrei, a spus Rath.

— Primul cârciumar de aici chiar a fost rus, le-a povestit Charly. Ivan Bockow, vizitiul regelui. În 1820, când cabana a fost terminată, a devenit custodele ei. În primii ani, regele venea la ceai, apoi cabana a devenit un loc preferat de iubitorii de excursii. Bockow a fost fericit să-și ospăteze musafirii și, fiind un pianist destul de bun, i-a invitat chiar și la dans. Regele a interzis asta, dar Bockow a continuat pe ascuns, căci Nikolskoe era un loc foarte căutat. Deci nu a fost un local oarecare.

Chelnerul care și-a făcut apariția la masa lor nu părea rus, ci un berlinez obișnuit.

— Borșul s-a terminat, a spus chelnerul când Rath a încercat

să comande ceva care să se potrivească atmosferei locului.

I-a recomandat un șnițel vienez, iar în lipsa altor alternative mai bune, s-au decis toți trei să-și ia șnițel.

— E ilegal să servești mâncare aici, a șușotit Paul. Cumva am avut această impresie. Chelnerul arată de parcă tocmai a ieșit din pușcărie.

— Bine ai venit în Berlin, a spus Rath.

— Atenție! Este și cineva din Berlin la masă!

— Excepția care confirmă regula.

Chelnerul s-a întors cu băuturile. Orice altceva s-ar putea spune despre el, dar în mod clar îi plăceau animalele, căci i-a pus și câinelui un bol cu apă în față. Paul alesese vinul, și acesta era cu adevărat bun.

— Sunteți deci vânzător de vinuri? a întrebat Charly.

— Fac comerț cu vinuri, e o mică diferență. Tocmai vrem să ne extindem. Vrem să aducem puțin mai mult vin calitativ din Renania în capitală.

Paul și-a ridicat paharul.

— Acum că suntem înarmați, nu credeți că ar trebui să ne tutuim? Dacă o ținem tot așa, o să mă încurc și o să încep să-i spun și lui Gereon „domnul Rath”, chiar dacă nu am făcut asta niciodată. Așadar, mă numesc Paul.

— Charlotte.

Au ciocnit și Paul a pupat-o pe Charly pe ambii obraji.

— Am voie să ciocnesc și eu cu voi, chiar dacă ne tutuim deja? a întrebat Rath.

— Cum așa? Nu vrei să continui să mă tutuiești? a întrebat Paul.

Charly a râs și Rath a observat cum devenea gelos, de parcă Paul i-ar fi furat lui acest râs. Și-a amintit de momentul în care s-au certat din cauza unei femei, moment care aproape le-a distrus prietenia. Și-au jurat de atunci să nu mai lase să se întâmple niciodată așa ceva, prietenia lor fiind mult mai importantă decât vreo femeie.

Dar Charly nu era orice femeie.

Și-a auzit numele și și-a dat seama că Paul și Charly vorbeau despre el.

— Cum v-ați cunoscut? a întrebat Charly.

— La școală, am nimerit în clasa lui când m-am mutat cu părinții din Neuwied. Nu cunoșteam pe nimeni, iar Gereon mi-a aruncat cu un burete ud în cap când nu se uita profesorul.

— Poftim?

— Singurul loc liber era lângă mine și nu voiam să se așeze acolo, a spus Rath. Dar și ceilalți voiau să-și ia buretele în cap, căci l-au dat din mână în mână de la primul rând până a ajuns la mine. Buretele era foarte ud și cred că planul inițial era să-l punem pe scaunul profesorului Bremser, dar a venit cel nou.

— Și?

Rath a ridicat din umeri.

— Paul nu a reacționat absolut deloc. Apa plină de cretă i s-a scurs pe față, dar el și-a căutat liniștit mai departe un loc și s-a așezat lângă mine.

— Am stat de vorbă în pauza mare, chiar destul de mult, și de atunci suntem prieteni.

— Eu cu buza umflată și tu cu ochiul negru sau invers?

— Nu-mi mai amintesc, dar amândoi am rămas cu urme pentru mult timp. Așa ceva te unește.

— Serios!

Charly a râs.

— Să sperăm doar că nu trebuie să vă bateți la șase luni ca să vă reînnoiți prietenia.

— Nici nu ne mai vedem așa de des!

— Dar cum să-ți vină așa o idee?! Să-i arunci elevului nou cu un burete ud în cap?

— Gereon a fost mereu mai încăpățânat, a spus Paul. Ți-a povestit vreodată cum s-a amestecat în slujba de duminică de la Sankt Bruno? Și asta în Köln!

Aceasta nu mai era o anecdotă, ci un test. Paul voia să afle cât de serioase erau lucrurile între el și Charly. *Foarte serioase, prietene, foarte serioase! Vei vedea asta în curând!*

— Ce s-a întâmplat atunci? a întrebat Charly.

— Nu prea multe, de fapt.

Rath și-a aprins o țigară înainte să povestească.

— Eu și cu fratele meu am pus hașiș în cădelniță.

— Hașiș?

— Din fondul poliției. L-au confiscat de la vreun biet artist,

tata l-a luat acasă și ni l-a arătat la masă drept avertisment sau ceva de felul acesta.

— Și tu l-ai furat?

— Nu eu, fratele meu.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre fratele tău.

— Severin, cu patru ani mai mare ca mine. Trăiește de o veșnicie în State. El a încurcat-o mai tare decât mine, dar eu l-am ajutat. Eram ministrant și i-am deschis sacristia cu puțin timp înainte de slujbă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Și ce s-a întâmplat?

— Pastorul Lippert a folosit, normal, cădelnița și a spus câteva lucruri ciudate la sfârșit, dar nimeni nu a băgat de seamă, pentru că el era oricum mai ciudat.

— Dar a chicotit în timpul slujbei, ceea ce nu făcea niciodată, a spus Paul.

— Nimeni n-ar fi observat dacă nu ar fi leșinat Naujoks.

— Cine?

— Celălalt ministrant. Noi eram loviți din plin și, trebuie să spun, nici eu nu mă simțeam prea bine. La început a fost amuzant, apoi mi-a fost rău. Totuși, n-am leșinat.

— Și v-au prins din cauza acestui Naujoks?

— Tata a pus lucrurile cap la cap când a descoperit lipsa hașișului. Cică l-a văzut pe Severin venind din sacristie.

— Și tu?

— Tatăl meu nu știe nici până în ziua de azi că am fost implicat și nici n-ar trebui să afle. Severin nu m-a dat de gol, deși, probabil, și-au dat seama că a fost ajutat de cineva.

Rath și-a amintit cât de tare i-au presat atunci din cauza unei prostii.

— Pe Severin l-au trimis la un internat unde i s-au întâmplat lucruri așa de oribile, că nu a vorbit niciodată despre ele. Imediat după ce a terminat școala, și-a luat tălpășița și a plecat cât de departe a putut de Köln, de familie, de trecutul său, de tot. L-au terminat din cauza chestiunii ăsteia, a continuat el. Se întâmpla în primăvara anului 1914, cu puțin timp înainte să izbucnească războiul, și a plecat în America. Tocmai ce împlinise nouăsprezece ani.

— Dumnezeule, credeam că e o poveste amuzantă. Groaznic!

Chestia asta l-a făcut pe fratele tău să plece în America?

Rath a ridicat din umeri.

— Nu doar din cauza aceasta, dar probabil unele lucruri din viața lui ar fi luat un alt curs dacă n-ar fi fost gluma asta proastă.

— Și în cazul tău?

— Probabil că și în al meu. M-a afectat destul de tare ceea ce am făcut cu Severin. Ar fi fost mai rău dacă mă prindeau pe mine.

Și-a stins țigara.

— Paul e singurul care știe adevărul, a spus el, și acum știi și tu.

— Bun venit în clubul inițiaților, a spus Paul, dar Charly nu a mai putut să râdă.

Chelnerul a venit cu șnițelele și au mâncat în tăcere. Povestea asta a stricat atmosfera degajată a ieșirii. Rath s-a uitat la Paul. De ce a trebuit să aducă tocmai acum vorba despre povestea cu hașișul? Desigur, pentru că voia să vadă care e situația între el și Charly, ce însemna ea pentru el. Dar de ce acum? Ar fi putut să-l întrebe, pur și simplu. Pe de altă parte, nu vorbeau aproape niciodată despre femei. Cu o seară înainte, îi povestise doar că are o întâlnire cu o fată și că vrea să iasă cu ea la iarbă verde. Paul a mâncat repede și a fost primul care și-a terminat șnițelul. A mai comandat un rând de vin pentru toată lumea și a cerut nota de plată. Vinul a venit chiar când Charly și Rath au terminat de mâncat. Chelnerul a pus nota de plată pe masă.

— Plătesc eu, a spus Paul. Vreau să vă mulțumesc pentru invitație și după-amiaza plăcută.

— În niciun caz, a protestat Rath, tu ai plătit și aseară.

— Pot să plătesc, dacă asta-mi doresc.

— Vor domnii să se dueleze mai întâi sau îmi primesc și eu azi banii? a întrebat chelnerul.

Rath și-a scos portmoneul și i-a pus chelnerului treizeci de mărci în mână.

— E-n regulă așa, a spus el.

Paul a mai pus o bancnotă de cinci peste. Chelnerul a făcut o plecăciune.

— O zi frumoasă în continuare, domnilor.

Au luat autobuzul pentru drumul de întoarcere până la Gara Wannsee. Subit, Paul se grăbea să scape de ei.

— Scuzați-mă dacă vă părăsesc de pe acum, dar cred că vreau să mai hoinăresc puțin prin Berlin astăzi. Nu ajungi în fiecare zi în capitală.

A luat un autobuz spre Postdamer Platz, așa că și-au luat la revedere pe peron.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, i-a spus el lui Charly. Și mulțumesc pentru după-amiază.

— A fost doar o jumătate de după-amiază, i-a răspuns ea.

Trenul intrase deja în gară atunci când Paul s-a despărțit de Rath și i-a șoptit în timp ce-l îmbrățișa:

— Nu mai găsești o a doua oară o asemenea fată. Ține-o bine.

Paul a sărit în vagon.

— Poate ne mai vedem, a strigat el înainte să se închidă ușile.

Kirie a lătrat în urma trenului. Rath a privit-o pe Charly. Lui Rath i se părea că Paul plecase destul de subit, și Charly era de aceeași părere. A ridicat din umeri.

— Așa e Paul, a spus el. Nu e mereu simplu să-l înțelegi.

— Tocmai tu să spui așa ceva! Cred că a vrut, pur și simplu, să fie discret și să ne lase singuri.

— Și acum? Ne întoarcem și mergem până la urmă pe Pfaueninsel?

— Poate altă dată.

S-a uitat la ceasul de pe peron.

— E aproape patru. Cred că am putea să mergem spre mașina ta.

— Și ce facem cu restul după-amiezii?

— Aș avea eu o idee, a spus ea lipindu-se de el.

— La mine sau la tine?

Ea i-a zâmbit.

— La tine, a spus ea și și-a apropiat buzele de gura lui.

A închis ochii și a sărutat-o, dar exact în acel moment câinele a început să latre. Rath a ridicat privirea și a văzut că trenul lor sosise.

42.

S-a gândit că era posibil ca ziua să se termine pe Luisenufer, așa că a făcut curățenie înainte să plece de acasă. Nu voia ca apartamentul său să arate că acolo locuia un burlac. A dus în beci toate sticlele goale de bere, a spălat vasele murdare și, mai ales, a pus sticla de coniac înapoi în dulap, lângă celelalte sticle. Acum, a scos-o din nou împreună cu două pahare. A mai pus apoi și o scrumieră curată pe masă și a pus un disc înainte să toarne în pahare.

— Ce drăguț e, a spus Charly, să fii servită de un bărbat!

— Așa se obișnuiește aici duminica.

— Doar duminica?

A ridicat din umeri.

— Să vedem.

Au ciocnit. Kirie se culcase sub masa din sufragerie, perseverând în a ignora coșulețul pe care Rath i-l pregătise cu atâta grijă. De fapt, câinele ar fi trebuit să rămână în bucătărie după ce a golit în timp record bolul cu mâncare, dar, imediat ce Rath a închis ușa, a început să facă scandal, adică să latre, să zgârie și să se smiorcăie. N-a avut de ales și a deschis din nou ușa. Mulțumită, Kirie a venit în sufragerie și s-a pus la somnic sub masă.

— Dresezi câinele sau el te dresează pe tine? l-a întrebat Charly.

— Kirie îi aparține unei dive care-i permite asemenea maniere proaste.

Au stat o vreme în sufragerie și au ascultat muzică. Rath a pus un blues molcom. Bessie Smith și Louis Armstrog la trompetă.

— Avem voie să dansăm? a întrebat Charly.

Rath nu i-a răspuns, ci s-a ridicat, i-a întins mâna dreaptă și a ridicat-o din fotoliu. S-au mișcat apropiați unul de altul pe ritmul molcom al muzicii. A așteptat până la sfârșitul melodiei ca să o prindă de bărbie și să o sărute prelung. Un lătrat puternic i-a scos din lumea viselor. Kirie lătra indignată lângă ei.

— Dar nu se poate așa ceva, a spus Rath, nu mai poate fi vorba despre o coincidență! Câinele ăsta latră mereu când ne sărutăm. Termin-o, Kirie! Termin-o!

Kirie s-a oprit și s-a așezat la loc. Charly a râs.

— Cred că e geloasă, de fapt. Are ceva împotrivă să mă săruți.

— Atunci înseamnă că trebuie să meargă înapoi la locul ei, în coșuleț.

— Dar știi că asta nu funcționează! Ai văzut și tu ce scandal a făcut când ai închis-o.

— Atunci, am altă idee! N-are decât să folosească tot apartamentul, dar dormitorul ne aparține nouă.

Ideea a fost bună. Kirie părea împăcată cu soarta ei, nu a mai lătrat și nici nu s-a mai auzit vreun sunet de mobilă răsturnată sau vaze sparte. Puteau în sfârșit să se sărute. Putea să-i atingă corpul, să-i simtă mirosul și asta-l excita cumplit. S-au dezbrăcat reciproc în timp ce se sărutau. Și-au pierdut echilibrul și au căzut pe pat. Rath i-a sărutat gâtul subțire și a continuat să coboare…

A sunat telefonul, iar Kirie a început din nou să latre.

Rath a încercat să ignore apelul, dar acesta nu se mai oprea. Nici lătratul nu contenea. Charly a râs.

— Ce-am făcut ca să merit o asemenea soartă? a spus el și s-a dat jos din pat.

A mers în chiloți în sufragerie. Kirie stătea în fața mesei pe care telefonul suna. Rath a ridicat receptorul și câinele s-a liniștit imediat. Era Lange.

— Șefule, în sfârșit v-am prins la telefon!

— Ce s-a întâmplat?

— Ați avut dreptate!

— Poftim?

— Cu cinematografele! Avem un cadavru! A fost găsit în Kosmos de pe Weißensee și probabil că e Fastré.

La naiba!

— S-a dus cineva acolo?

— Toată lumea. Sunteți singurul care lipsește. M-am gândit să vă anunț, mai ales că până la urmă a fost ideea dumneavoastră…

— Am înțeles, vin acum.

Kirie l-a urmărit întorcându-se în sufragerie.

— Și? a întrebat Charly.

Rath și-a apucat pantalonii.

— De la Cetate.

N-a fost nevoie să spună mai mult. A înțeles și a început să se îmbrace.

— Să vin și eu? a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

— Mai bine nu. Dacă ne văd colegii împreună, o să se iște bârfe.

— Așa e, mai ales că eu nu mai lucrez la Cetate acum.

— N-ai vrea să rămâi aici? Poți să mai ieși puțin cu Kirie și ar fi drăguț dacă te-ai ocupa de ea.

A făcut o pauză.

— E posibil să-i fi găsit stăpâna.

— Vai, săracul câine!

— Încerc să ajung cât mai repede înapoi. Poți să dormi la mine, dacă vrei.

Kirie a privit-o și Charly nu a putut să refuze.

Toți erau acolo atunci când Rath a ajuns la Antonplatz. Mașina de la ED era parcată în spatele automobilului de la Omoruri. În spatele celor două mașini mai era un Horch crem, mașina doctorului Karthaus, colegul mai tânăr al doctorului Schwartz. Nu era niciun polițist care să păzească intrarea principală, dar era oricum protejată de un grilaj.

Kosmos era unul dintre numeroasele cinematografe aflate în apropiere de Antonplatz, dar era singurul ale cărui litere de neon nu se mai aprindeau. Andreas Lange aștepta sub literele întunecate. Asistentul criminalist arăta ca unul care avea întâlnire la cinema, dar care nu voia să accepte că a fost lăsat baltă nici după ce a fost închis cinematograful.

— Bună seara, domnule comisar, a spus el. Trebuie să intrăm prin curte.

S-au întâlnit cu un polițist abia când au ajuns la treptele de beton care duceau la intrarea din spate a cinematografului. Bărbatul în uniformă nu putea fi văzut de pe stradă, căci o poartă de metal separa curtea de restul lumii. Întregul spectru al operațiunii se vedea abia după ce intrai în sala de cinema. Oameni de la ED aflați în căutarea urmelor mișunau peste tot. Polițiștii de la secția 271, care au descoperit cadavrul, pierdeau, pur și simplu, vremea pe-acolo.

De această dată, se afla chiar pe scenă. În fața ecranului era un înger blond, îmbrăcat într-o strălucitoare rochie de seară alb-

argintie. Un bliț a luminat încăperea, iar Rath l-a recunoscut pe Reinhold Gräf în spatele camerei. I-a făcut un semn cu mâna fostului său partener. Buldogul Böhm stătea de vorbă cu unul dintre polițiști și un civil. Comisarul-șef a făcut o pauză scurtă când l-a văzut pe Rath, dar a continuat imediat să discute cu polițistul. Părea să nu-i convină faptul că s-a dovedit că mai exista încă un cadavru într-un cinematograf și probabil că-i convenea și mai puțin faptul că o percheziție pe care a respins-o a ajuns să aibă un asemenea succes. Lângă cadavru, medicul legist se muta nerăbdător de pe un picior pe altul.

— Dacă nu vreți să aveți probleme cu Böhm, a spus Rath, spuneți, pur și simplu, că nu m-ați mai putut înștiința ieri seară și că nu știți nimic despre discuția telefonică prin care am ordonat percheziția.

— I-am spus adevărul lui Böhm, a spus Lange. În cele din urmă, sunt și eu de părere că ați acționat corect ieri și, pe lângă asta, i-am găsit cadavrul lui Fastré.

— E drăguț din partea dumneavoastră să mă susțineți. E sigur că ea e?

— Nu am găsit acte de identitate și nici nu a fost identificată oficial încă, dar nimeni nu are niciun dubiu. Arată exact ca pe afișe.

Rath s-a apropiat și a înțeles la ce se referea Lange. N-ai fi zis că Jeanette Fastré decedase. Fața ei era machiată cu grijă, ochii ei priveau țintit tavanul sălii, dar nu păreau morți, ci hipnotizați.

— Atunci, faceți-vă repede treaba, doctore, i-a spus Böhm medicului care a încetat imediat să se mai bâțâie. Avem deja toate fotografiile de care avem nevoie.

— Bună seara, domnilor, a spus Rath politicos, dar Böhm l-a ignorat,

— Bună, Rath, a spus Karthaus. Aveți o excursie cu departamentul astăzi? De mult n-am mai avut atâta lume la locul faptei.

Medicul legist nu a mai așteptat un răspuns, ci s-a aplecat deasupra trupului neînsuflețit. Era clar la ce s-a referit atunci când o figură impozantă a ieșit din întunericul sălii și a urcat treptele spre scenă.

Ernst Gennat!

Gräf avea dreptate: Budhha se întorsese și venise chiar și la locul faptei, ceea ce se întâmpla o dată la o sută de ani.

— Domnule comisar, a spus Gennat atunci când l-a văzut pe Rath, era și cazul. Am auzit că dumneavoastră trebuie să vă mulțumim pentru această descoperire.

— Aș spune că cei care s-au ocupat de percheziție au făcut treabă bună, domnule chestor.

— Oricum avem probleme mari, a spus Gennat. E clar că avem un ucigaș în serie în oraș, fie că asta ne place sau nu. Desigur că vom continua să păstrăm aceste informații secrete, așa cum a cerut colegul Böhm. Atât timp cât noi nu știm ce se întâmplă, nu trebuie să-i lăsăm pe ceilalți să înnebunească. Așa că nu suflăm niciun cuvânt presei!

— Dar se pare că cineva s-a specializat în actrițe de film. N-ar trebui să le avertizăm măcar pe ele?

— Acesta este o chestiune pe care o vom stabili la ședința care va avea loc mâine dimineață devreme. Dacă înțeleg eu bine lucrurile, nu avem motiv să ne grăbim. Vivian Franck a fost văzută pentru ultima oară pe 8 februarie și probabil că nu a fost ucisă la mult timp după aceea, iar doamna Fastré a murit cu maximum câteva zile în urmă. Ucigașul nostru nu pare să se grăbească. A trecut cam o lună între cele două crime.

— Asta dacă nu mai sunt și alte victime pe care nu le-am găsit…

— Nu cobiți! Ați verificat toate cazurile de persoane date dispărute, nu?

— Toate cele similare, dar Fastré e prima actriță dată dispărută în ultimii ani.

— Înseamnă că nu se va grăbi la următoarea.

Gennat a privit gânditor spre trupul neînsuflețit.

— Ce credeți, a întrebat el, de ce le ucide? Pentru plăcere sexuală?

Rath a ridicat din umeri.

— În cazul lui Franck nu s-au găsit urme de agresiune sexuală.

— Acestea sunt și greu de identificat într-un stadiu de putrefacție atât de avansat. Cu toate acestea, am avut noroc de această dată să găsim un cadavru care să arate așa de bine. Sunt foarte curios de rezultatele examenului medico-legal al

doctorului Karthaus.

Rath a privit în direcția lui Böhm. Acesta i-a dat drumul polițistului și vorbea cu un civil, probabil omul care le deschisese polițiștilor. Gennat s-a apropiat de medicul legist. Karthaus întorsese cadavrul între timp.

— Cum se prezintă lucrurile? a întrebat Buddha.

Karthaus a ridicat din umeri.

— Momentan nu văd nimic special, pare să fie vorba despre o moarte naturală.

— Nu ați găsit nimic pe piele? O urmă de injecție? a întrebat Rath.

— Chiar mai multe, abia vizibile, probabil subcutanat. De unde ați știut?

— Vivian Franck, a spus Rath, adresându-i-se mai mult lui Gennat decât lui Karthaus. Schwartz a găsit un loc unde a primit o injecție. Poate chiar o injecție cu un fel de otravă.

Böhm se apropiase și el între timp, dar nu l-a onorat pe Rath nici măcar cu o privire. Gennat a părut să observe acest lucru, dar nu a spus nimic.

— Ați putea să ne spuneți de ce a murit? l-a întrebat acesta pe doctor.

Karthaus a ridicat din umeri.

— La prima vedere, aș spune că a fost vorba despre o moarte naturală. Să vedem dacă găsim urme de otravă sau intoxicație la autopsie.

A arătat spre corpul care-și păstrase expresia angelică.

— Un singur lucru vă pot spune încă de pe acum cu certitudine: cadavrul a fost spălat.

— Serios?

Gennat era surprins.

Karthaus a încuviințat.

— În mod normal, a spus el, cadavrele nu miros deosebit de bine, și asta nu doar din cauza descompunerii. Sfincterul cedează în momentul morții, dar în acest caz… n-am găsit excremente, totul e curat. Cred chiar că a fost parfumată înainte să fie adusă aici.

— Așa a fost și cu cadavrul Vivianei Franck?

Gennat a adresat întrebarea lui Rath și Böhm în același timp.

Rath l-a lăsat pe comisarul-șef să răspundă. Böhm a ridicat din umerii săi grei.

— Era machiată, dar spălată? Habar n-am. Schwartz n-a spus nimic despre așa ceva și nici cei de la ED. În orice caz, atunci când am găsit-o, Vivian Franck clar *nu* mai mirosea bine! Era moartă deja de câteva săptămâni bune.

Gennat a încuviințat.

— Și de cât timp a murit această femeie?

Întrebarea era adresată medicului legist. Karthaus s-a gândit puțin.

— Aș spune maximum zece ore.

— Cunoașteți cazul Franck? l-a întrebat Rath pe doctor.

— De ce?

— Pentru că trebuie să aflăm ce puncte comune și ce lucruri sunt diferite în cele două cazuri.

— Voi consulta documentele mâine, înainte să deschid cadavrul.

— Ați putea să spuneți de pe acum care e starea corzilor ei vocale?

— Nu, a spus Karthaus. Trebuie să o deschid pentru asta, dar nu fac așa ceva aici. Va trebui să aveți puțină răbdare.

Kirie dormea deja, dar Charly era încă trează când Rath a ajuns acasă. A ajuns iarăși mai târziu decât a anticipat. Ea era în sufragerie, cu un pahar de vin roșu și a lăsat deoparte cartea de drept penal când a intrat Rath. A sărutat-o.

— Mulțumesc că ai avut grijă de cea mică! Sigur ar fi fost un șoc pentru ea să-și vadă stăpâna!

— Deci chiar ea a fost.

Rath a încuviințat. Înainte să se așeze lângă ea și-a luat din dulap un pahar. Și-a turnat niște vin roșu și și-a aprins o țigară. Charly era curioasă să afle totul, și el i-a povestit. Singurul lucru pe care l-a trecut sub tăcere era faptul că era din nou la cuțite cu Böhm.

— Crezi că și ei îi lipsesc corzile vocale?

Rath a aprobat.

— Sunt aproape sigur.

— Și ce înseamnă asta?

— Habar n-am. În cazul lui Franck, m-am gândit că cineva a vrut să-l șocheze pe Oppenberg prin asta, dar această teorie nu se mai potrivește acum, că avem o a doua actriță moartă, care nu are absolut nimic de-a face cu Oppenberg.

— Vocea e într-un fel instrumentul fiecărei actrițe. Dacă-i iei asta, îi iei totul.

— Asta dacă nu joacă în filme mute, a spus Rath, și Charly s-a uitat urât la el.

Nu-i plăceau asemenea remarci cinice.

— Scuze, a spus el, întrebarea e de ce le omoară. Sau altfel spus, de ce le mai scoate corzile vocale dacă vrea oricum să le omoare? Ce sens mai are?

— Trebuie să aibă o însemnătate simbolică, a fost de părere Charly. Vrea să ne spună ceva prin asta. Și faptul că găsim cadavrele în cinematografe vechi trebuie să aibă o însemnătate.

Rath a încuviințat.

— Se prea poate. Crezi că vrea să ne dea indicii despre identitatea sa? Crezi că vrea să fie prins?

— Nu știu, dar e ceva de-a dreptul regizat și ceva vrea să transmită prin asta.

— După cum arată lucrurile, nu le ucide pentru plăcere sexuală.

S-a auzit un mers greoi pe hol și Kirie și-a băgat capul negru, somnoros, prin ușă. A intrat și s-a culcușit lângă picioarele lui Rath.

— Ce se întâmplă cu cățelul acum? a întrebat Charly.

Rath a ridicat din umeri.

— Cineva îl va moșteni.

— Doar nu-l trimiți la adăpostul pentru animale, nu?

— Rămâne momentan la mine.

Și-a terminat de băut vinul și a căscat.

— Sunt obosită, a spus ea și s-a ridicat.

— Patul meu îți aparține.

— Și tu dormi pe canapea?

— Știu că am un pat mare.

— Și niciun gând ascuns.

Rath a făcut o față foarte serioasă și a făcut un semn de jurământ. Charly a zâmbit.

— Acum, serios vorbind, a spus ea, mâine trebuie să plec devreme și sunt moartă de oboseală.

— Și eu.

S-a ridicat în picioare, a luat-o în brațe și i-a zâmbit. Apoi a mușcat-o de ceafă și apoi de gât.

— Nu, a spus ea încet și a oftat.

A luat-o de bărbie și a privit-o. Avea ochii închiși și gura ușor întredeschisă. Rath a închis și el ochii. Kirie a început să latre abia atunci când buzele lor s-au unit. Lătratul și râsetele lor au stricat momentul senzual. A trebuit să închidă din nou câinele. Kirie a protestat mârâind, dar s-a potolit.

Rath a lăsat-o mai întâi pe Charly să meargă în pat, apoi a mai băut un pahar de vin pe ritmul *Black and Blue* de Louis Armstrong. În mijlocul piesei, s-a ridicat doar când a auzit-o pe Charly strigând:

— Baia e liberă.

A băut ultima înghițitură de vin, a închis gramofonul și s-a dus în baie. Charly dormea deja când a intrat în dormitor. Cum stătea acolo! I-a privit profilul pe pernă, contururile corpului sub pătură. Rath avea intenții neonorabile când s-a băgat sub pătură, dar era prea obosit. S-a lipit de ea, i-a adulmecat parfumul corpului și, deși acesta îl excita nespus, a adormit imediat.

Luni

10 martie 1930

43.

Fața unei persoane decedate îl privea de pe un panou publicitar de mari dimensiuni. Rath s-a speriat atât de tare, că a apăsat fără să vrea pe frână. Kirie a alunecat de pe scaunul din dreapta și a lătrat. Un taxi l-a claxonat și l-a depășit.

Furtuna dragostei era scris sub fața persoanei în spatele căreia cerul era despicat în două de un fulger violent. *Ultimul film al măreței Betty Winter*. *În curând, în cinematografe*.

Nu aveai cum să ratezi acest afiș care se întindea pe întreaga lungime a șantierului de la Moritzplatz. Rath a tras pe dreapta și a coborât din mașină ca să poată vedea afișul imens. De necrezut! Era Bellmann complet țicnit? Sau, din contră, deosebit de rafinat? Și lipsit de scrupule. Comisia de anchetă a cazului Winter s-a axat prea mult pe Krempin și l-a trecut complet cu vederea pe producător. De ce nu l-a ascultat Gräf? Mai ales că era absolut clar încă de la început că Bellmann va face bani de pe urma morții starului.

Rath s-a urcat în mașină, iar câinele și-a exprimat bucuria dând din coadă și lătrând scurt. În drum spre Alex, a mai văzut încă două asemenea afișe uriașe, în care Betty Winter privea dimineața cu nerăbdare.

Se simțea plin de viață, senzație care a fost intensificată de vremea primăvăratică. Dormise bine pentru prima dată după mult timp. Din nefericire, nu a mai găsit-o pe Charly când s-a

trezit. A auzit doar zgomotul ușii de la intrare trântindu-se. Mirosul ei era încă impregnat în pernă, așa că a mai rămas un moment în pat. Când a intrat în bucătărie, a constat că îi dăduse câinelui de mâncare și că făcuse și cafea. Îi lăsase și un bilețel cu câteva cuvinte în jachetă.

Somnorosule, te-am avertizat că trebuie să plec dimineața devreme!

Sper că ne vedem curând,
C.

Chiar și bilețelul purta mirosul ei sau cel puțin așa i se părea lui.

În timp ce urca treptele la Cetate, saluta pe toată lumea care-i ieșea în cale, pe cei pe care-i cunoștea și pe cei pe care nu-i cunoștea deopotrivă. Kirie, care trăgea tare în lesă, era o parte a motivului pentru care era întâmpinat doar de fețe prietenoase. A ajuns la opt și jumătate la birou. Erika Voss știa deja pe cine găsiseră cu o zi în urmă.

— Ah, sărmane cățel, i-a spus ea lui Kirie. Acum nu mai ai stăpână!

— Acum salutați doar cățeii? a întrebat Rath în timp ce-și agăța pălăria și paltonul în cuier.

— Mă scuzați, domnule comisar, dar sărmanul animal... Cine se va ocupa acum de el?

— Momentan noi, a spus Rath, adică dumneavoastră în momentul de față. Aduceți-i un bol cu apă și ar trebui să ieșiți puțin cu ea la plimbare. Câinele are nevoie de mișcare.

— Cu plăcere, domnule comisar. Sărăcuța Kirie! Nici nu știi că acum ești orfană.

Kirie era într-o dispoziție bună și s-a bucurat de apa pe care Erika Voss i-a pus-o în față. Rath știa că Kirie era pe mâini bune, așa că a închis ușa ca să poată studia în liniște protocoalele audierilor de sâmbătă după-amiază. Apelurile telefonice nu le-au adus prea multe rezultate. Era clar că ultima persoană care a văzut-o pe Jeanette Fastré în viață era portarul blocului în care locuia. Părea să trăiască destul de retrasă, ceea ce era neobișnuit pentru o actriță. A reușit măcar să clarifice problema numelui ei:

se numea, de fapt, Vanhaelen, dar se folosea numele de fată al mamei sale ca nume de scenă.

Înainte să meargă la ședință, Rath a trecut repede pe la Serviciul Pașapoarte și a găsit ceea ce căuta: Gertie se numea chiar Gertrud. Gertrud Hagedorn. Nu mai erau alte Gertie Hagedorn, în niciun caz alte femei. Și adresa ei, Bernauer Straße 110, era chiar în apropierea Gării Stettiner. Aceasta trebuia să fie prietena lui Anton Schmieder. Rath și-a notat adresa și a plecat la drum. Când a intrat în sala mică de conferințe, Gennat se afla la podium și studia niște acte.

— Neața, domnule chestor.

Gennat i-a răspuns cu un mormăit și și-a continuat lectura. Rath și-a căutat un loc liber în timp ce tot mai mulți ofițeri de la criminalistică intrau în sală. În cele din urmă a intrat și Böhm, urmat de Frank Brenner, care încă avea mâna în ghips. *Ei, așteaptă*, s-a gândit Rath, *încă n-am terminat cu tine!* Brenner părea să se gândească la același lucru, căci i-a aruncat lui Rath o privire dușmănoasă. Unii colegi au început să șușotească. Lange a fost ultimul care și-a făcut apariția și s-a așezat pe locul liber de lângă Rath. Vocile din sală au amuțit abia atunci când Böhm a început să vorbească.

— Dragi colegi, a început comisarul-șef, înainte să începem, aș dori să-l salut pe chestorul Gennat. El va prelua de astăzi din nou conducerea Serviciului Omoruri.

Aceasta era cea mai bună veste pe care Böhm le-o dăduse de mult timp. Gennat s-a ridicat și colegii au bătut plin de respect în mese și scaune.

— Bună dimineața, domnilor, a spus Buddha, mă bucur să vă fiu din nou alături.

Și-a dres glasul.

— Unii dintre cei prezenți în sală au fost ieri seară la Weißensee. Nu se întâmplă de fiecare dată să fii întâmpinat de un cadavru. Ei bine, vom vorbi despre asta în curând. Mă voi familiariza cu toate anchetele aflate în desfășurare cât de repede posibil. Domnule comisar-șef Böhm, continuați de parcă nu aș fi aici.

— Nu e chiar așa de simplu, domnule chestor.

Buddha, care nu era așa de ușor de ignorat, nu a fost deloc

ofensat nici de râsetele prietenoase care au urmat vorbelor lui Böhm, nici de ceea ce ele insinuau. Gennat a ascultat cu o expresie facială, care nu trăda nimic, discursul comisarului-șef, care, ignorând complet dorința lui, a făcut un rezumat al tuturor informațiilor strânse în ultima săptămână cu privire la cazurile Winter și Franck, inclusiv cu privire la moartea spectaculoasă a lui Krempin. Era evident că Böhm trata prăbușirea acestuia de la mare înălțime ca un suicid și din cauza modului în care presa reacționa la asemenea situații. Ziarele nu comentau sinuciderile prea mult. Sau cel puțin atât timp cât nu știau cine a murit acolo. În orice caz, a fost interesant faptul că Böhm credea că era foarte posibil să fie vorba și de o altă persoană implicată. Böhm le-a prezentat desenul făcut de desenatorul poliției. Era o persoană cu înfățișare severă.

— Acest bărbat a fost văzut în apropierea turnului de radioemisie, a continuat buldogul. A fost primul care a ajuns lângă cadavru, alături de acest jurnalist…

Böhm s-a uitat în carnetul de notițe…

— Berthold Weinert. Și, ciudat este că mai mulți martori l-au văzut urcând apoi *pe* terasa de observație a turnului. Un comportament bizar, dar poate că există o explicație foarte simplă pentru el. Din nefericire, nu am putut să-l identificăm pe acest om până acum.

— Seamănă cu comisarul Rath, a spus cineva.

Toată lumea a râs. Unii s-au întors spre Rath, care a încercat să râdă alături de ei.

— Mie nu mi se pare așa de amuzant! a spus Lange.

Tipul nou a vorbit cu o voce fermă și toți l-au ascultat.

— Mă scuzați, dar trebuie să spun ceva cu privire la acest lucru, a spus asistentul criminalist. Nu mi se pare amuzant, ci mai degrabă trist dacă toate portretele acestui desenator arată precum unii colegi! În cazul Franck ne-am chinuit tot cu el să facem portretul robot al unui necunoscut, și rezultatul a fost un desen pe care mama mea l-ar agăța în sufragerie la cât de mult seamănă cu fiul ei. Dacă-mi permiteți, cred că acest desen ne este de foarte puțin folos. Cred că ar trebui să-l lăsăm pe acest bărbat să lucreze în continuare drept desenator în curtea de judecată și să nu-i mai cerem ajutorul. Alternativa ar fi ca eu și colegul Rath

să fim arestați în calitate de suspecți în cele două omoruri.

— Hm, a spus Gennat, poate că aveți dreptate în acest caz, dar problema este cu desenatorul, și nu cu metoda. Cred, principial, că un portret robot desenat rezonează mai bine cu publicul decât o descriere. Am putea, în acest caz, să nu publicăm portretele robot, nici desenele, nici descrierea. Continuați, Böhm.

— Dacă domnul Lange tot a început să vorbească, a spus Böhm, atunci ar putea să continue prin a ne spune ce a aflat, împreună cu colegul Rath, despre Jeanette Fastré atunci când doamna încă era un caz de persoană dată dispărută.

Rath și Lange s-au ridicat în picioare. Asistentul criminalist știa cum se cuvine să fie abordate lucrurile, așa că l-a lăsat pe comisar să vorbească. Rath a relatat pe scurt ce au găsit în apartament, vorbind inclusiv despre câine. A făcut și un rezumat al discuțiilor telefonice de sâmbătă după-amiază.

— Are puțini prieteni, aproape niciunul în acest oraș, a continuat el. Ultimul care a văzut-o în viață pare să fie portarul blocului unde locuiește, un om căruia nu-i pasă prea mult ce se întâmplă în jurul lui. Asta a fost marți seară și ieri am găsit-o moartă în Kosmos, un cinematograf gol din Lichtenberg. Am găsit-o în cardul unei acțiuni de percheziție pe care eu…

Böhm l-a întrerupt.

— Colega, asta nu mai e relevant acum, a spus el. Vă mulțumim pentru prezentare.

Rath a încuviințat scurt și s-a așezat la loc.

— Acum, haideți să trecem la discuția despre acest cadavru, a continuat Böhm. Totul pare să indice faptul că avem de-a face cu același făptaș ca și în cazul Vivianei Franck. Sau poate că primul ucigaș și-a găsit un imitator mulțumită presei din capitală. Avem iarăși de-a face cu o actriță, am găsit urme ale unei injecții pe pielea victimei, trupul a fost găsit într-un cinematograf gol. Și este foarte probabil ca lui Fastré să-i fi fost îndepărtate corzile vocale.

În timp ce Böhm nu povestea absolut nimic nou, cel puțin nu pentru colegii care au fost ieri prezenți la Weißensee, Lange și-a scos un măr din servietă, l-a șters cu mâneca jachetei și a mușcat cu poftă din el. Mușcătura s-a auzit așa de tare în sală, că Böhm și-a întrerupt pentru scurt timp discursul.

— Poftă bună, i-a urat el și toți au râs.

Lange s-a înroșit.

Rath s-a uitat la măr. O amintire i s-a perindat rapid prin fața ochilor, ceva ce l-a tulburat și iritat fără să poată spune de ce. Și, deodată, a știut despre ce era vorba. Știa ce anume ratase în tot acest timp. Bolul cu fructe din apartamentul lui Fastré, din care mâncase câinele.

Mere și portocale.

Și un fruct insignifiant, cu coaja maro și cu pulpa de un verde vibrant, ai cărui sâmburi mici și negri se văd doar după ce îl tai. Singurul fruct pe care Kirie nu l-a mușcat.

— Kiwi! a exclamat el puțin prea tare.

Böhm s-a întrerupt din nou.

— Poftim? a întrebat el. Ați strănutat, colega, sau vreți să ne spuneți ceva?

Câțiva colegi au râs. Böhm părea pus pe glume astăzi.

— Mă scuzați, a spus Rath. Tocmai mi-am dat seama de ceva. O posibilă conexiune pe care încă nu o înțeleg.

— Nu vreți să ne împărtășiți și nouă despre ce e vorba?

— Nu știu, poate că e doar o coincidență… și-a dres Rath glasul. Ei, bine, a spus el, este vorba despre kiwi, un fel de agrișă chinezească, un fruct exotic. L-am mâncat pentru prima oară acum câteva zile, într-un restaurant chinezesc unde am întrebat de Vivian Franck. Ea a coborât din taxi foarte aproape de restaurant. Acesta a fost probabil ultimul ei drum cu taxiul…

— Și?

— Personalul de acolo nu a recunoscut-o, dar o cunoșteau pe Betty Winter.

— Dar nu e nimic ieșit din comun ca o actriță să aibă preferințe pentru restaurante exotice.

— Eu însumi am fost frapat de acest lucru abia acum, când mi-am amintit că am văzut câteva fructe de kiwi în coșul din apartamentul lui Fastré. Oamenii lui Kronberg ar trebui să verifice acest lucru.

— Dar nu cred că trebuie să vă mai explic faptul că dosarul Winter nu are absolut nimic în comun cu celelalte două.

— În afară de faptul că Winter era actriță.

— Dar această legătură a fost făcută de presă, nu de noi.

Rath nu s-a lăsat indus în eroare.

— Dar acum mai există o legătură, a spus el. Tocmai faptul că în bolul de fructe din apartamentul lui Fastré s-a găsit același fruct exotic pe care doctorul Schwartz l-a găsit în stomacul lui Betty Winter. Ceea ce înseamnă că Betty Winter mergea la un local aflat la același colț de stradă unde a coborât Vivian Franck înainte să fie luată de un necunoscut, presupusul ei ucigaș.

— Propuneți deci să căutăm printre chinezii din Berlin un ucigaș cu trei victime la activ sau ce vreți să spuneți prin acest lucru?

Böhm a avut din nou câteva râsete de partea sa, dar Gennat i-a stricat momentul.

— Lăsați-l, Böhm, a spus Buddha, colegul Rath nu greșește, chiar e foarte ciudat. Nu știm încă ce concluzii putem să tragem, dar cu siguranță ar trebui să avem în vedere această posibilă conexiune. Și ar trebui, cel puțin, să verificăm unde pot fi găsite aceste…

— Kiwi, a spus Rath.

— …unde pot fi găsite aceste fructe în Berlin. Vreți să vă ocupați dumneavoastră de acest lucru, domnule comisar Rath?

Rath și-ar fi putut imagina și alte sarcini mai interesante, dar a acceptat. Faptul că Gennat îi luase partea și pusese capăt glumelor lui Böhm era o compensație suficientă.

Au fost scutiți de prezentarea lui Kronberg în acea dimineață. Șeful de la ED a mers împreună cu oamenii săi la apartamentul lui Fastré, trimițându-i mai întâi un rezumat lui Böhm, pe care l-a citit comisarul-șef însuși. Cei de la ED nu analizaseră încă multe dintre probele strânse. Cert era doar că nu au găsit nicăieri urme ale unei intrări prin forță în clădire, ca și la Luxor. După ce vor stabili cine avea chei și vor compara listele cu persoanele care aveau chei de acces pentru cele două cinematografe, vor fi făcut deja un pas mare înainte. Cealaltă posibilitate era ca necunoscutul care a depus cele două cadavre în cinematografe să fie un spărgător extraordinar, capabil să deschidă mecanisme extrem de complexe, ceea ce era mai puțin probabil. Găsiseră multe amprente, dar nu reușiseră încă să le verifice. Erau abia la început și se afla încă în fața unui mare mister.

— E posibil să avem încă o pistă în cazul Franck, a spus Böhm. Necunoscutul care a luat-o pe Franck de la Hohenzollerndamm…

Oppenberg știa deja despre acest lucru pentru că angajase un detectiv privat după ce Franck a fost dată dispărută. Comisar Rath, ați vorbit între timp cu acest detectiv?

La naiba!

— Ăăă, nu, din nefericire, încă nu. N-am apucat, mai ales că investigăm un alt omor între timp…

— …și pentru că nu v-ați făcut treaba, din nou…

— E-n regulă, Böhm, colegul Rath poate să se ocupe de asta, există lucruri mai importante de făcut mai întâi.

Gennat l-a întrerupt pe Böhm pentru a doua oară.

— Haideți, mai bine, să ne folosim de creativitatea colegilor!

S-a uitat la ofițerii adunați, dar niciunul dintre ei nu mai râdea și nici măcar nu zâmbea.

— Nu avem aici de-a face cu un ucigaș obișnuit, așa că gândiți-vă ce fel de om ar putea fi.

Era așa de liniște, că se putea auzi ticăitul ceasului de pe perete.

— De ce, a continuat Gennat, ai pune corpul unei actrițe într-un cinematograf abandonat după ce ai aranjat-o ca pentru o filmare și i-ai distrus vocea?

Gennat s-a uitat din nou la colegi.

— Cred că deja ne-am pus cu toții această întrebare. A găsit cineva și răspunsuri între timp? Dacă da, împărtășiți-ne presupunerile dumneavoastră! Adunăm toate ideile și poate că acest caz nu o să mai pară așa de ciudat. Poate că vom da chiar și peste o pistă.

— Un pervers, a strigat Brenner fără să ceară permisiunea de a vorbi. A futut femeile… ăăă, adică a întreținut relații sexuale cu ele și apoi le-a omorât. Și ca acestea să nu poată țipa, țac! Le-a tăiat corzile vocale.

A făcut o mișcare limpede în dreptul gâtului. Unii colegi au făcut semne aprobatoare.

— Nu avem încă niciun semn care să arate că ar fi vorba despre o infracțiune sexuală, a obiectat Böhm. Nici măcar nu știm dacă el chiar le-a omorât sau dacă da, cum? De asemenea, nu se știe încă dacă lipsesc corzile vocale și în cazul celui de-al doilea cadavru.

— Poate că a avut mai multă grijă de această dată, a bombănit

Brenner.

— Nu ar trebui să excludem nicio posibilitate atât timp cât nu avem motive să facem acest lucru, a spus Gennat, și Böhm, care voia să facă o altă obiecție, a închis gura fără să mai spună ceva.

Lange a ridicat mâna.

— Poate că e vorba de o răzbunare, a spus el, sau de un sabotaj. Oamenii de film aflați într-un război privat, poate chiar cu ajutorul lumii interlope.

Gennat a încuviințat și și-a luat notițe.

— Totul e teatru, a spus Rath și i-a mulțumit lui Charly pentru pont, e o punere în scenă. Cineva vrea să ne transmită ceva nouă sau poate opiniei publice.

— Și ce anume? a întrebat Gennat. Ce vrea să ne transmită?

Rath a ridicat din umeri.

— Tocmai asta ar trebui să aflăm. Dacă înțelegem acest lucru, am putea fi conduși la făptaș.

— Dacă așa stau lucrurile, poate că am putea să arătăm deliberat că l-am înțeles greșit, a propus Lange. Cum ar fi dacă am comunica presei că există un ucigaș periculos care s-a specializat pe actrițe atractive de film?

Gennat a clătinat gânditor din cap.

— Nu, a spus el. Probabil că aveți dreptate, domnule Lange, am putea să-l provocăm în acest mod, dar apoi nu am mai avea urmările sub control. E posibil să provocăm și alte omoruri și niciunul dintre noi nu-și poate asuma răspunderea pentru așa ceva.

— Trebuie să-l determinăm să facă o greșeală!

— Dar nu o greșeală pe care cineva să o plătească murind.

Lange a încuviințat și s-a așezat la loc. Alți colegi nu au mai spus nimic.

— Domnii mei, vă mulțumesc pentru ideile expuse, a spus Gennat. Înseamnă că am ajuns la sfârșitul ședinței. Urmează să vi se împartă sarcinile de lucru și mâine ne întâlnim din nou. Vom păstra, desigur, obiceiul ședințelor de dimineață pe care l-a introdus colegul Böhm, mai ales acum, că e și nevoie. Ați făcut treabă bună, Böhm.

— Mulțumesc, domnule chestor, a spus Böhm și s-a adresat tuturor. Înseamnă că am terminat. Mai aveți întrebări?

Așa încheia comisarul-șef mereu ședințele și nimeni nu luase vreodată până atunci această întrebare în serios. De aceea Böhm nici nu a observat că Rath se ridicase din nou în picioare.

— Dacă-mi permiteți să mai spun ceva…

— Comisare Rath?

— Chiar dacă dosarele Franck și Fastré sunt în mod clar prioritare, aș vrea să vă atrag din nou atenția asupra cazului Winter. Din punctul meu de vedere, acesta nu s-a încheiat odată cu moartea lui Felix Krempin.

Rath și-a dres glasul înainte să continue.

— Mi-am dat seama de ceva astăzi dimineață. Heinrich Bellmann a inițiat o campanie publicitară masivă pentru noul său film și în cadrul acestei campanii exploatează moartea actriței Betty Winter.

— Acest lucru e, desigur, de prost gust, dar nu interzis, a fost de părere Böhm, care începuse deja să-și strângă lucrurile și în mod clar nu avea chef să se preocupe de cazul Winter.

— Înainte de toate, acesta este un motiv, a spus Rath. S-a plâns în tot acest timp, dar în realitate se folosește de presă pentru a se asigura că ultimul său film ajunge pe prima pagină a ziarelor și acest lucru a început încă din ziua în care Betty Winter a murit. Și acum mai e acest afiș cu fața unei persoane decedate.

Reușise să stârnească din nou interesul lui Gennat.

— Vreți să spuneți că Betty Winter îi este mai folositoare acestui Bellmann moartă decât în viață? a întrebat Buddha.

Rath a ridicat din umeri.

— Mă întreb de unde are așa de mulți bani. Azi-dimineață am observat trei afișe imense, dar cine știe câte mai sunt prin oraș. Trebuie să coste o avere. În mod normal, Bellmann își face reclamă la filmulețe cu mici anunțuri în presa locală, iar acum face mai mult tam-tam pentru ultimul său film decât UFA? Ceva nu e-n regulă aici.

— Un nenorocit lacom, care își dă seama că e șansa vieții lui și pariază totul pe asta, a spus Böhm. Dar nici asta nu e o infracțiune.

— Așa este, dar e ieșit din comun, a fost de părere Gennat. În orice caz, ar fi trebuit să aruncăm o privire mai atentă asupra lui decât am făcut-o până acum, decât *ați* făcut-o, comisare Rath,

comisare-șef Böhm!

Rath nu a fost prea îngrijorat de ultima remarcă tăioasă a lui Gennat. Până la urmă, Wilhelm Böhm era responsabilul principal pentru cazul Winter. De când comisarul-șef îi preluase cu forța cazul, acesta se concentrase prea mult asupra lui Krempin, ignorând rezervele lui Rath cu privire la vinovăția acestuia. A sfârșit prin a-i pune cazul în brațe lui Gräf, un secretar criminalist complet depășit de situație. Și toate acestea din cauză că nu voia să-i dea lui Rath satisfacția de a se ocupa de caz. Iată consecințele deciziilor lui.

Oare chiar avea Bellmann ceva de-a face cu moartea lui Betty Winter? Rath intuia de mult că producătorul avea ceva de ascuns, mai ales după ce l-a amenințat cu avocații. Nu strica să arunce o privire mai atentă, așa cum se exprimase Gennat.

După ședință, Buddha l-a luat deoparte și l-a întrebat ce credea. Rath i-a povestit tot ceea ce ignorase Böhm: cum funcționează mecanismul construit de Krempin și că era foarte probabil ca cineva care cunoștea scenariul să se fi folosit de acest mecanism nu pentru a distruge o cameră de filmat, ci pentru a o omorî pe Betty Winter. Condiția e ca acea persoană să fi descoperit planul lui Krempin, iar Bellmann părea să fie persoana cea mai potrivită. Buddha l-a ascultat atent.

— Mă voi ocupa să primim un mandat de percheziție pentru Bellmann, a spus el. Vedeți între timp dacă ajungeți undeva cu această pistă chinezească.

Asta dacă pista chinezească era într-adevăr o pistă, s-a gândit Rath în timp ce stătea la birou și căuta restaurante chinezești în cartea de telefoane. L-a enervat modul în care s-a trezit strigând fără să se gândească ce face. Chiar dacă Gennat l-a apărat în fața lui Böhm, colegii oricum nu l-au luat în serios. Nu putea să le-o ia în nume de rău, pentru că nici el nu știa ce să creadă, dar, având în vedere faptul că nu aveau prea multe piste, puteau să urmărească și asemenea idei.

Nu i-a răspuns nimeni la telefon când a sunat la Yangtao de pe Hohenzollerndamm. I-a ordonat Erikăi Voss să sune o dată la cinci minute la acest număr. Cineva i-a răspuns abia pe la ora unsprezece.

— Domnule comisar, a spus ea, chinezii dumneavoastră!

— Rath, poliția criminalistică, a răspuns el după ce Voss i-a făcut legătura.

— Wen Tian, Yangtao, a spus o voce moale, care abia accentua consoanele.

— Am fost de curând la dumneavoastră împreună cu un coleg. Vă mai amintiți? Aș vrea să știu de unde vă comandați fructele kiwi pentru bucătăria dumneavoastră.

— Vreți să rezervați?

— Nu, sunt de la poliție. Trebuie să aflu de unde se pot cumpăra kiwi în Berlin.

— Luni, zi de odihnă.

— Nu vreau să iau masa la dumneavoastră.

— Mai bine rezervați. Yangtao mulți clienți.

— Am doar o întrebare! Nu mâncare!

— Pentru doi persoane?

Rath a renunțat.

— Aici poliția, a spus el, imediat la dumneavoastră.

— Luni, zi de odihnă.

A închis.

— Trebuie să plec, i-a spus el secretarei, puteți să vă ocupați de câine?

— Curând e prânzul! Nu vreți să-l luați cu dumneavoastră?

— Acolo unde mă duc e posibil să o găsești pe Kirie în meniu.

L-a privit oripilată.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dar unde mergeți?

— La chinezi.

Înainte să plece, Rath a trecut pe la piața centrală, care se afla la doar o aruncătură de băț de Cetate. Marea forfotă trecuse deja, piața fiind aglomerată doar dimineața devreme, înainte ca tot restul orașului să se trezească. Hala centrală era compusă, de fapt, din două hale, care erau separate una de cealaltă de Kaiser-Wilhelm-Straße, unde se parca pe ambele părți ale străzii, ceea ce cauza mereu ambuteiaje dimineața. Rath a trebuit să întrebe ca să afle că vânzătorii de fructe și legume se găseau în hala de nord. Marfa cea mai bună fusese vândută de mult și nu se mai găseau decât câteva căpățâni triste de salată. Rath a intrat în vorbă cu un bărbat roșu la față, care clădea lădițe sub semnul publicitar mare al unei companii.

— Ce doriți? s-a răstoit acesta.

— Caut un comerciant de fructe și legume chinezești aici, în hală.

— Arăt eu ca unul?

— Nu, dar poate că știți unul.

— Cine vrea să știe?

Rath i-a arătat legitimația.

— Lăsați-i pe bieții asiatici în pace! Au și așa o viață destul de grea!

— Am nevoie doar de câteva informații despre un fel de fruct chinezesc.

Bărbatul l-a cântărit din priviri pentru un moment, de parcă voia să determine dacă poate avea încredere în el și apoi a spus:

— Sus, la galerie, chiar lângă intrarea de pe mijloc, unde sunt abatoarele, sunt niște scări. Urcați un etaj și întrebați de Lingyuan. El ar putea să vă ajute.

Rath a făcut un semn cu pălăria și și-a croit drum prin hală. Era greu de crezut ce cantități de alimente se vindeau aici. La această oră, majoritatea comercianților nu mai aveau pe tarabe decât rămășițe, ceea ce nu se vânduse de dimineață. Rath a găsit treptele descrise și a urcat la galerie. Aici se aflau comercianții mai mici, care nu aveau nevoie de prea mult loc și la care veneau puțini clienți. A descoperit standul lui Lingyuan fără să mai fie nevoie să întrebe. O lanternă chinezească din hârtie atârnată pe gang indica drumul. Lingyuan nu vindea doar fructe și legume exotice, ci și condimente și ierburi pe care Rath nu le mai văzuse niciodată. Unele mirosuri îi aminteau de restaurantul cu specific chinezesc de pe Hohenzollerndamm. Se simțea transportat într-o altă lume. Se afla într-un mic colț de Asia din mijlocul Berlinului. Regele acestei lumi era un chinez mic, îmbrăcat cu un șorț verde peste un costum occidental gri. Doar trăsăturile îl dădeau de gol și arătau că era chinez. Vorbea o germană perfectă, fără accent. Nu avea probleme nici măcar cu consoanele.

— Ce-ați dori? a întrebat el.

— Doar informații, a spus Rath.

De această dată și-a arătat imediat legitimația. Chinezul a încuviințat umil și a zâmbit.

— Comercializați alimente chinezești…

— De mai bine de șapte ani…

— …se poate cumpăra kiwi de la dumneavoastră?

Lingyuan a arătat spre o stivă de cutii.

— Aici e ce a mai rămas, a spus el. Au venit acum două săptămâni din China.

— Așa de vechi?

— Kiwi trebuie ținut la rece și poate rămâne proaspăt până la o jumătate de an.

— Și nu e scump să importați din China?

Lingyuan a ridicat din umeri.

— Cantitatea contează, a spus el. Aveți habar câți chinezi locuiesc în acest oraș? Câteva mii. Cei mai săraci, pe lângă gara Schlesisch, iar cei mai avuți, în Charlottenburg, restul sunt împrăștiați peste tot prin oraș.

— Și toată lumea cumpără de la dumneavoastră?

— Aș spune că toate restaurantele chinezești cumpără de la mine și încă două-trei magazine chinezești.

— Aveți adresele lor?

— În ce scop?

— Trebuie să aflu toate locurile unde se vinde kiwi în oraș. Mai există și alți importatori în afară de dumneavoastră?

— Din câte știu eu, nu. În orice caz, nimeni altcineva nu cultivă fructe și legume chinezești.

— Aici, în Berlin?

— Am o grădină mică în afara orașului, în Mariendorf. Acum câteva săptămâni aș fi putut să vă ofer kiwi pe care le-am recoltat eu însumi înainte de Crăciun.

— Cu siguranță, e o afacere bună.

— Mă descurc.

— Cam cât costă un asemenea kiwi?

— Să spunem că trebuie să plătiți puțin mai mult decât pentru un măr.

— Deci e o delicatesă…

— Dacă așa vreți să-i spuneți… În orice caz, e ceva deosebit și foarte sănătos.

Rath i-a arătat chinezului fotografiile lui Betty Winter și Jeanette Fastré. Lingyan părea că nu merge la cinematograf și că nu citește nici ziarele. A clătinat din cap.

— Nu le-am văzut niciodată, a spus el.

— De unde ar fi putut să cumpere kiwi cele două?

— Vă scriu unde ați putea să întrebați, a spus vânzătorul de legume și a luat un carnet de notițe aflat chiar lângă cântar.

Rath a părăsit hala centrală după ce a obținut adresa a cinci restaurante și trei magazine. Yangtao era unul dintre ele, dar astăzi nu merita să cerceteze magazinele. Lingyuan îl avertizase cu privire la acea „zi de odihnă", așa că urma să se ocupe de magazine. Două dintre ele se aflau în Friedrichshain și unul era în partea de vest a orașului. Rath a luat mașina de la Alex și a mers mai întâi pe Krautstraße, care era inima micului cartier chinezesc din Berlin. Nu avea amintiri prea bune cu această zonă. La numai câteva blocuri distanță, pe un șantier de pe Koppenstraße, a avut loc confruntarea sa cu Josef Wilczek, ceea ce a avut consecințe serioase.

A parcat mașina chiar în fața primei adrese. Ceea ce se găsea aici era dezmăgitor în comparație cu Chinatown din New York, care se dezvoltase în jurul Pell Street și pe care îl vizitase împreună cu fratele său cu mai mulți ani în urmă. Era o stradă absolut normală, din estul Berlinului: fațadele erau cam stricate, nu era aproape nicio mașină parcată pe marginea străzii și câțiva copii se jucau pe trotuar. Pe stradă nu era niciun chinez. Cu toate acestea, a găsit magazinul cu specific asiatic și a parcat Buickul în fața lui. Vitrina magazinului era împodobită cu caractere chinezești roșii. Nu era nicio literă din alfabetul latin, iar de afară era greu să-ți dai seama dacă era vorba despre un aprozar, un magazin de haine sau de o spălătorie. După cum arăta, era un amestec din toate și încă ceva precum KaDeWe, doar că pe o scară mai mică. Pe lângă alimente, ceai și condimente se mai găseau îngrămădite una lângă alta într-un haos total și mătăsuri viu colorate, porțelan, figurine sculptate din piatră și lampioane de hârtie. Chinezoaica mai bătrână din interiorul spațiului întunecat, care mirosea și mai exotic decât standul lui Lingyuan din piață, nu vorbea nicio boabă de germană. Rath a încercat să comunice cu ea prin limbajul semnelor, i-a arătat fotografiile și și-a îndreptat degetul arătător spre pardoseală.

— Ea aici? a întrebat el. Kiwi?

Vânzătoare a arătat spre o cutie în care se găseau câțiva kiwi într-o stare jalnică. Rath i-a arătat fotografiile încă o dată și a reluat întrebarea, de această dată fără să mai spună kiwi, dar femeia a clătinat din cap. În timpul întregii conversații, dacă aceasta putea fi numită astfel, fața de sub cocul negru nu a arătat niciun semn de emoție. În al doilea magazin, aflat la doar câteva clădiri distanță, pe Markusstraße, Rath a avut la fel de puțin succes. Și aici se găseau kiwi de cumpărat, nu se vorbea germană și nimeni nu le cunoștea pe cele două actrițe.

Atunci când s-a întors la mașină, a găsit câțiva mucoși strânși în jurul Buickului.

— E a ta, șefule? a întrebat unul mai curajos. Frumoasă mașină mai aveți!

— Puteți doar să vă uitați, nu să o și atingeți, a spus Rath și s-a urcat.

Era un cartier destul de amărât. Nu-și putea imagina ca vreuna dintre cele două actrițe să fi venit vreodată pe aici fără mașină și, cu siguranță, nu au intrat în asemenea magazine. A mers spre vest.

Al treilea magazin indicat de angrosist se afla pe Kantstraße. Cu totul altă mâncare de pește! Chinahaus, cum se numea magazinul, dar de această dată cu litere latine, se afla lângă un restaurant chinezesc. Magazinul avea doi lei de piatră la intrare și era luminos, amenajat elegant, cu pereții îmbrăcați în vitrine cu porțelan fin. Un dulap plin de ceaiuri parfuma încăperea. Un chinez slăbuț, cu părul pieptănat impecabil, s-a îndreptat spre el.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Comercializați și alimente?

— Desigur, dacă doriți să mă urmați.

— Aș avea nevoie de câteva informații, a spus Rath.

I-a arătat fotografiile și i-a pus întrebările uzuale. Acesta a reacționat când a văzut fotografia lui Betty Winter, spunând:

— Cred că pe ea am văzut-o aici acum câteva săptămâni. E posibil să fi fost ea. În rest, de la noi cumpără aproape numai chinezi și doar din când în când, câte un german curios.

— Nu aveți clienți germani fideli?

— Nu, nu pot fi numiți clienți fideli, a clătinat din cap chinezul. În afară, poate, de acest domn bătrân. Pe de altă parte, nici el nu a

mai venit de mult.

— Și el venea mai des?

— Da, și cumpăra și kiwi, dar nu numai.

— Știți cumva și cum îl chemă?

— Alfred sau Albert, sau ceva de felul acesta.

— Și o adresă?

Acesta a clătinat din cap. Rath i-a dat chinezului cartea sa de vizită.

— Anunțați-mă dacă acest domn bătrân cumpără din nou. Imediat și fără întârziere! E foarte important! Încercați, dacă se poate, să-i aflați numele și adresa!

— Nu sunt polițist! Nu pot să interoghez așa clienții!

— Într-un mod care să nu bată la ochi, desigur. Poate că ați putea să-i spuneți că trebuie să comandați mai întâi bunurile și întrebați care e adresa pentru livrare. Asta puteți să faceți.

Rath a trecut pe la biroul lui Oppenberg, dacă tot se afla pe Kantstraße. A avut noroc, căci l-a găsit pe producător acolo. Acesta aflase deja despre moartea lui Krempin.

— Săracul Felix, a spus el. Un coleg de-al dumneavoastră, destul de neprietenos, a venit la mine și mi-a povestit. Oribil! Să sară așa, pur și simplu!

Rath l-a privit cu atenție, dar nimic nu indica faptul că Manfred Oppenberg și-ar fi împins vechiul prieten, pe Krempin, la moarte.

— Am venit încă o dată aici pentru Vivian, a spus el. Pista cu lumea interlopă iese din discuție, dar suntem foarte aproape de a descoperi noi conexiuni care ar putea fi relevante. Știți ceva despre kiwi, fructul chinezesc?

Oppenberg a stat pe gânduri.

— Se prea poate. Numele nu-mi spune nimic, dar uneori merg să mănânc la chinezii de pe această stradă. Poate că m-au servit așa ceva. Nu știi niciodată exact ce e în farfurie.

— Atunci înseamnă că nu puteți să-mi spuneți nici dacă Vivianei Franck îi plăcea să mănânce kiwi.

— Vivian? a râs tare Oppenberg. Ba da, în acest caz aș putea să vă spun câte ceva: Vivian evita în mod voit orice fel de mâncare chinezească sau care arăta în orice fel asiatic, și asta nu doar din cauza bețișoarelor. Nu am reușit niciodată să o conving să vină la

Nanking cu mine.

Rath s-a gândit la acest lucru în timp ce se întorcea spre mașină. Betty Winter și Jeanette Fastré iubeau kiwi, dar Vivianei Franck îi displăcea. Nu părea să fie vorba de o conexiune, ci de o coincidență tâmpită că celor două persoane ucise, ale căror cazuri nu aveau nimic în comun, le plăcea același fruct exotic. Sau poate că asta era o explicație? Motivul pentru care Vivian Franck detesta mâncarea chinezească?

A făcut un ocol în drum spre Alex și s-a oprit pe Bernauer Straße, numărul 110, la Hagedorn.

— Domnișoara nu este acasă la această oră, a auzit el o voce de sus.

Un bărbat într-un șorț gri îl privea de peste balustradă.

— La muncă?

— Desigur. Când altcândva? Credeți că la bancă se lucrează în tură de noapte?

— Poate că ar trebui. Dacă ne gândim la frații Sass, jefuitorii de bănci, sau ceva de felul acesta.

— N-au decât să lucreze polițiștii în tură de noapte, dar nici așa nu-i prind pe Sass!

Bărbatul în șorțul gri a râs scurt și uscat.

— Dar ce vreți de la Hagedorn?

— Nimic important. E o chestiune privată.

— Atunci nu vă lăsați prins de logodnicul ei, că el nu înțelege de glumă!

— Domnul Schmieder?

— Ah, îl cunoașteți și pe el?

— N-ați știut că Berlinul e un sat? Nu locuiește cumva domnul Schmieder aici în momentul de față?

— Nu mai spuneți! E ca și a doua lui casă! I-am și spus lui Hagedorn că a întrecut măsura și că dacă mai stă încă o zi aici, trebuie să încep să-i cer bani pentru curent și gaz; dispare pentru una sau două zile și apoi o luăm de la capăt.

— Lăsați-mă să ghicesc, chiar astăzi i-ați spus acest lucru doamnei Hagedorn?

— Dar dumneavoastră sunteți deștept tare! Ați dormit la Osram sau ce?

Așa se și simțea Rath când s-a urcat din nou în mașină.

Discuția adusese la lumină mai multe decât ar fi sperat. Prietena sau logodnica lui Schmieder, sau ce mai era ea, lucra la o bancă. Nu a mai fost nevoie să-l întrebe pe administratorul blocului la care bancă, ci filiala. Hagedorn nu lucra la o filială oarecare, ci chiar la centrala băncii, aflată pe Behrensstraße. Femeia s-a transferat din Köln chiar la începutul anului. Știa deja suficiente cât să-i facă o vizită lui Anton Schmieder. De ce să nu o facă imediat, mai ales că bărbatul lucra, probabil, în tură de noapte săptămâna aceasta, dacă fusese în tura de după-amiază săptămâna precedentă. Poate că era acasă. Pe lângă asta, mai era o altă persoană care locuia în Moabit și căreia Rath voia să-i facă o vizită surpriză. Charly îi făcuse cafea astăzi dimineață, dar nu-și luase la revedere de la el, așa că putea să-i propună să ia prânzul împreună. Era în cea mai bună dispoziție posibilă când a urcat treptele pe Spenerstraße și a sunat la ușă. Se bucura ca un copil mic la gândul feței surprinse pe care avea să o facă. Ușa s-a deschis și în spatele ei a apărut un bărbat care-i zâmbea. Nu se așteptase să vadă această față aici. Era cowboy-ul lui Charly, partenerul ei de dans de la Resi, dar fără franjuri de această dată. Să fie acesta motivul pentru care a trebuit să plece așa devreme?

— Cu cine vreți să vorbiți? a întrebat bărbatul care continua să rânjească. Pot să transmit un mesaj?

Rath era mut de uimire. A reușit să îngaime câteva sunete care sunau precum „E-n regulă!”, apoi s-a întors și s-a lăsat purtat de gravitație în josul scărilor, treaptă după treaptă.

Nu și-a dat seama cum a reușit să ajungă la mașină. A simțit cum clocotește de mânie și cum ar vrea să și-o reverse asupra tipului care-i rânjise din ușă, dar s-a stăpânit pentru că nu voia să strice definitiv lucrurile cu Charly. A pornit mașina și a plecat cu scrâșnet de roți. Cinci minute mai târziu, Rath se afla în fața ușii apartamentului lui Anton Schmieder. A bătut la ușă.

— Un mesaj din partea domnișoarei Hagedorn, a strigat el.

A mai bătut o dată. Când a auzit pași în spatele ușii, s-a așezat în așa fel, încât Schmieder să nu-l poată vedea dacă doar crăpa ușa. Omul s-a albit la față când a văzut cine îl aștepta pe hol. Rath s-a așteptat ca șantajistul să încerce să închidă imediat, așa că a pus la timp piciorul în ușa întredeschisă. A împins cu toată forța, iar Anton Schmieder s-a dezechilibrat și a căzut pe spate.

— Ce vreți de la mine? a întrebat el după ce s-a ridicat de pe jos.

— Sunteți mereu așa de agitat când vedeți poliția? a întrebat Rath. Nu-i facem nimic unui cetățean care respectă legea.

Schmieder s-a dat încet în spate, urmărit fiind de Rath. În cele din urmă, au ajuns într-o bucătărie dezordonată.

— N-ați mai fost de mult acasă, nu-i așa? Câteva zile v-a găzduit domnișoara mireasă!

— Ce vreți?

Schmieder părea că și-a revenit cât de cât în fire.

— Nu aveți voie să intrați așa, pur și simplu, în apartamentul cuiva!

Rath a zâmbit și i-a dat un pumn în stomac. Schmieder s-a chircit pe jos, cu respirația întretăiată.

— Nu trebuie să te lași prins atunci când șantajezi pe cineva, a spus Rath. Vedeți, acum vă doare și nu puteți nici măcar să sunați la poliție!

— Dar dumneavoastră sunteți de la poliție, a gâfâit bărbatul. Nu aveți voie să faceți ceea ce faceți aici.

— Asta e una dintre plăcerile mele personale. Știu că nu mă veți raporta.

— Încă nu știu ce vreți de la mine.

— Vreau să renunțați la corespondența pe care o întrețineți cu unul dintre prietenii mei. Nu vreau să mai aud de scrisori neprietenoase, scrise cu pixul roșu și aruncate în cutia poștală a Consiliului de Stat. Șantajul e un delict serios.

— Atunci n-aveți decât să mă dați în vileag, dacă sunteți de părere că șantajez pe cineva! Dar nu îndrăzniți să faceți asta! Ar înseamna să iasă la iveală și afacerile murdare în care e implicat prietenul dumneavoastră! Adenauer, acest prieten al evreilor, acest…

Nu a reușit să spună mai mult de atât. Rath l-a mai lovit încă o dată, tot în stomac. Acest tip îi arăta în mod cert prea puțin respect. S-a aplecat apoi asupra bărbatului care încerca să respire, l-a ridicat de guler și i-a vorbit direct în ureche.

— Ar trebui să luați mai în serios asemenea lucruri, până la urmă e vorba de sănătatea dumneavoastră. Deci: fără alte scrisori și fără hărțuiri de orice alt fel. Dacă se întâmplă cumva ca detalii

despre această afacere neplăcută să iasă vreodată la iveală, vă voi considera personal responsabil pentru asta. Așa că ați face bine să-i amintiți prietenei dumneavoastră cât de periculos poate fi să divulgi secrete de serviciu.

Schmieder a încercat să tragă aer în piept și a încuviințat.

— Sper pentru binele dumneavoastră că ați înțeles! Data viitoare vă vor vizita unii care se pricep mult mai bine decât mine la așa ceva!

Schmieder nu a spus nimic. Doar încuviința și tremura din tot corpul. Rath nu știuse până atunci că poate să provoace atâta frică. I-a dat drumul la guler. Deodată, muncitorul de la fabrica Ford a început să plângă în hohote.

— Am vrut doar ca totul să rămână așa cum e, a spus el. Ce să fac după ce se închide uzina Ford? Acum trei ani, când m-am angajat acolo, am crezut că abia acum îmi începe viața cu adevărat, câștigam și eu în sfârșit bine! Și acum, să se termine totul? Știți câți șomeri sunt între timp în acest oraș? Ce o să fac după ce nu mai există fabrica Ford?

— În orice caz, nu încercați o carieră de șantajist, a spus Rath, vă lipsește orice urmă de talent pentru asta.

A lăsat prăpăditul în urmă, a ieșit din apartament, a urcat în mașină și a plecat. Voia doar să plece din Moabit. Era în continuare cumplit de mânios. A mers pe Invalidenstraße și apoi spre est, oprindu-se abia la Gara Stettin, în fața unei cabine telefonice. Înainte să coboare, a fumat o țigară ca să se liniștească. A căutat apoi douăzeci de pfeningi prin buzunare și a sunat la Gara de Est. Spre surprinderea lui, Marlow însuși i-a răspuns la telefon.

— Domnule comisar!

Doctorul M. părea de-a dreptul bucuros.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră să mă sunați! Ați reușit să faceți ceva în privința Deutsche Kraft?

— Am pus procesul în mișcare, a mințit Rath. Poate că ați putea să-mi faceți o mică favoare.

— Oricând, dacă nu cereți ceva imposibil.

Rath i-a dat numele și adresa lui Anton Schmieder.

— Nimic extrem, a spus el, omul trebuie doar să se sperie puțin. Să-l lucreze cei mai înfricoșători oameni pe care-i aveți.

Spuneți-le să treacă din când în când pe la el și să se uite urât.

Marlow a râs.

— Nu trebuie să-mi povestiți mie cum se face așa ceva. Cât de departe pot să meargă oamenii mei?

— Doar să-l sperie bine și nimic altceva! Fără violență și daune!

— Dar dacă omul dumneavoastră devine violent, atunci oamenii mei vor trebui să se apere și asta nu pot să le interzic.

— Nu vă fie teamă, nu o să facă așa ceva. E un amărât.

— Dacă spuneți dumneavoastră…

Rath nu se simțea bine făcând acest pact cu diavolul, dar era și așa mult prea încurcat cu acest om ca un mic serviciu pe care i-l făcea să mai conteze. A fost surprins de faptul că începea să-i fie milă de Schmieder, acest șantajist trist. A încercat să se convingă că un șantajist nu merita o soartă mai bună. Pe lângă asta, putea să se considere norocos că nu ajungea în fața unei instanțe. Într-un fel, toată lumea ieșise bine din această afacere: Adenauer putea să stea liniștit, Schmieder nu intra la pușcărie, iar comisarul Rath urma să devină în curând comisarul-șef Rath. Și dacă se va ocupa de chestiune cu Deutsche Kraft, nu doar că-i va face lui Marlow o favoare, ci și colegilor lui. S-a gândit de ce s-ar amesteca un *Ringverein* într-o firmă de film. Cunoștea doar un singur fel de filme ilegale. Poate că ar trebui să-l alarmeze pe Lanke, șeful de la Moravuri.

Exista un Aschinger și la Gara Stettin. Rath și-a luat câteva chiftele și a mers mai departe spre Hannoversche Straße, fiind în întârziere. Se va înfunda în muncă, fiindcă nu mai avea timp să se gândească la Charly și la motivul pentru care acel tip încă mai bântuia prin apartamentul ei.

44.

Doctorul Karthaus începuse deja când Rath a intrat puțin cam dramatic pe ușa batantă care ducea în sala de autopsie. Böhm s-a uitat plin de reproș la ceas, dar Gennat a continuat să-l asculte pe

medicul legist, care nu și-a întrerupt discursul când a intrat Rath.

— …presupunerea dumneavoastră s-a adeverit, a spus el și a făcut un semn de salut în direcția lui Rath. Cadavrului chiar îi lipsesc corzile vocale.

— Deci la fel ca la Vivian Franck!

Vocea lui Gennat suna de parcă s-ar fi așteptat la acest lucru.

— Fie că ne place sau nu, ar trebui să ne obișnuim cu gândul că avem de-a face cu un ucigaș în serie.

Böhm a mormăit bosumflat atunci când a auzit „ucigaș în serie".

— Ca să evităm un al doilea Düsseldorf și să nu provocăm panică, a continuat Gennat, ar trebui să mai așteptăm până mergem la presă cu această poveste, exact așa cum ați și procedat până acum, domnule Böhm. E suficient de rău ceea ce au scris ziarele și fără să ne implicăm noi. Dacă le mai și confirmăm acum teoria cu privire la ucigașul în serie…

— Ce înseamnă să le confirmăm teoria? a spus Böhm. Ziarele sunt și așa pe o pistă complet falsă! Au pus laolaltă două cazuri care n-au nimic de-a face unul cu altul!

— În afară de această coincidență ciudată cu agrișele chinezești, a spus Gennat.

— Știți foarte bine ce cred eu despre această prostie cu agrișele, a bombănit Böhm.

— Ați aflat ceva despre acest lucru, colegule Rath?

— Principial, da, a început Rath și și-a dres glasul, dar a fost întrerupt abrupt de doctorul Karthaus.

— Nu-mi face plăcere să întrerup conversații ce țin de poliția criminalistică, dar n-au venit domnii aici ca să mă asculte pe *mine*?

— Dar desigur, doctore. Rath veniți imediat după la mine în birou și puteți să-mi dați în liniște raportul.

— Eu… ăăă, la trei… întâlnirea cu Zörgiebel.

— Ah, da, desigur. Veniți imediat după întâlnire.

— Pot să continui acum? a întrebat doctorul Karthaus.

Medicul legist părea puțin iritat.

— Continuați, dragă domnule doctor, continuați, a spus Gennat.

Karthaus și-a dres glasul.

— Dacă tocmai vorbeați despre acest kiwi pe care doctorul Schwartz l-a găsit în stomacul lui Betty Winter…

Acesta a făcut o pauză teatrală, ca cei trei funcționari criminaliști să apuce să-și dea seama că se uitase și la dosarul Winter, pe lângă cel al Vivianei Franck.

— …am analizat cu atenție conținutul stomacului și pot doar să vă spun că aceasta n-a mâncat prea mult înainte de moarte. A mâncat mai ales fructe, dar nimic care ar putea să indice agrișele dumneavoastră chinezești…

— Am adus câteva cu mine, a spus Rath și a scos un kiwi din buzunarul paltonului pe care i-l dăduse chinezul de la hala centrală.

— Arată ca un cartof păros, a spus Gennat.

— Trebuie să-l tăiați, i-a spus Rath doctorului Karthaus, dumneavoastră sunteți expert în asta.

Karthaus a luat un bisturiu, a despicat fructul și a dat la iveală mijlocul verde, cărnos și radiant, cu semințe negre.

— Arată chiar frumos înăuntru, a spus Gennat.

— Are și gust bun, a spus Rath, și e și sănătos.

— Așa, deci cum spuneam, a continuat Karthaus, nu am găsit urmele unui asemenea fruct în stomacul victimei, dar a mâncat alte fructe. Cu toate acestea, trebuie să fi fost cu mai multe ore înainte de moarte.

— Și cauza morții? Droguri? Otravă?

— Niciuna dintre cele două, a ridicat Karthaus din umeri. În cele din urmă, nu vă pot spune de ce a murit.

— Ca la Franck, a bombănit Böhm. Nu se poate așa ceva! Aveți cel puțin o presupoziție?

— Examenul medical a relevat un nivel mare de aciditate în sânge. Așa ceva e normal la persoanele decedate, dar valorile sunt neobișnuit de mari…

— Dar treceți la subiect doctore! Cu siguranță presupuneți ceva!

— Dar chiar e vorba doar de o bănuială. Pentru că nu am nicio altă explicație.

Karthaus și-a dres glasul înainte să continue.

— Ar fi posibil să fi murit de hipoglicemie, dar acest lucru nu poate să fie demonstrat.

— N-am mai auzit de așa ceva, a spus Gennat. Ce e asta?

— O scădere a concentrației de glucoză în sânge.

— Și asta poate să fie letal?

— Desigur, dar apare de obicei la diabeticii care-și tratează boala cu insulină. Dacă doza de insulină e prea mare sau dacă nu au suficient zahăr în corp, le scade nivelul glucozei din sânge.

— Fastré suferea de diabet? a întrebat Gennat.

Karthaus a clătinat din cap.

— Am cerut documentele de la medicul ei de familie, la care a fost chiar de curând la un control. Era sănătoasă tun. Nici măcar nu lua droguri. Totuși, am descoperit mai multe la o inspecție atentă a locurilor înțepăturilor. E vorba de injecții subcutanate, care nu sunt atât de ușor de descoperit.

Gennat a încuviințat.

— Dar chestiunea asta…

— Insulina…

— O iau doar diabeticii?

— Așa este, a confirmat Karthaus. A salvat deja viața multora. Dacă-mi permiteți, aș dori să vă propun o teorie.

Gennat a zâmbit.

— Ei, haideți doctore, dați-i drumul, a spus el.

— Cineva i-a injectat de mai multe ori insulină cu voia sau fără voia ei.

Medicul legist a făcut o pauză pentru a observa reacția polițiștilor.

— Injecții subcutanate, așa cum am mai spus, a continuat Kathaus, deci astfel încât substanța să intre încet în sânge. Cred că a primit aceste injecții timp de mai multe zile.

— Fără să știe, a murmurat Gennat gânditor.

Karthaus a aprobat.

— Pe de altă parte, doctorul ei de familie nu mi-a spus despre vreun medicament pe care trebuia să-l ia sub formă de injecție, așa că e greu de conceput ca insulina să fi fost amestecată cu altceva, ceea ce ar însemna mai degrabă că a primit injecțiile împotriva voinței ei, în ciuda faptului că nu am găsit urme de violență. În orice caz, ultima doză a fost probabil așa de mare, că i-a provocat moartea. Femeia trebuie să fi alunecat încet, dar sigur într-un șoc insulinic. N-a mai primit apoi zahăr.

— Zahăr?

— Singurul lucru care ar mai fi putut să-i salveze viața după ce avea insulina deja în corp.

Rath a plecat după o jumătate de oră, dar Böhm și Gennat au mai rămas ca să-l aștepte pe Grunwald, producătorul lui Fastré, cel care trebuia să identifice trupul neînsuflețit. Rath a înaintat bine prin trafic și la trei fără zece cobora deja din mașină în curtea interioară a secției de poliție. Kirie l-a salutat furtunos când a intrat în birou. Cel puțin era cineva care-l plăcea. Rath s-a aplecat asupra cățelului și l-a mângâiat, iar acesta, în entuziasmul lui, i-a dat jos pălăria și a început să o vâneze. Doar cu ajutorul Erikăi Voss și a câtorva trucuri a reușit să-și recupereze pălăria înainte să fie distrusă complet.

— A sunat cineva? a întrebat el în timp ce punea în cuier pălăria de fetru ușor șifonată.

Erika Voss a luat o listă de pe birou.

— A sunat tatăl dumneavoastră. Va reveni. Apoi, o doamnă care n-a vrut să-și lase numele, trebuie să fie vorba de ceva personal… l-a privit nerăbdătoare în timp ce rostea aceste ultime cuvinte, dar expresia facială a lui Rath a rămas neclintită, de parcă ar fi fost sculptată în marmură. Și a mai sunat încă o dată doamna Kling, pentru a vă aminti de întâlnirea de la ora cincisprezece. Despre ce e vorba cu această întâlnire? Ce are șeful poliției de discutat cu dumneavoastră?

— Dacă aș ști asta…

— E din cauza lui Brenner?

— Cum ați ajuns să credeți asta?

— În orice caz, vă țin pumnii.

Rath intuia că, între timp, toată secția știa despre incidentul dintre el și Brenner și despre consecințele acestuia. Bursa de bârfe a Cetății funcționa extraordinar de bine și cantina era sediul principal. Erika Voss mergea în fiecare pauză de masă la cantină și acest lucru nu se datora, cu siguranță, doar mâncării.

Înainte să urce la Zörgiebel, Rath și-a dat cu apă pe față ca să se împrospăteze. Avea nevoie să poată gândi la rece, să nu facă accese de furie sau, dacă se enerva, să-și poată canaliza furia împotriva lui Brenner. Dacă reușea să rămână lucid, totul va

merge bine. S-a pus în fața oglinzii și și-a pieptănat părul ud. Bărbatul care-l privea din oglindă arăta destul de bine. Șeful poliției trebuia să realizeze că nu era un tip chiar așa de rău.

Brenner era deja în anticamera lui Zörgiebel când Rath a intrat în biroul șefului poliției. Comisarul ținea în mână stângă un ziar pe care l-a luat de pe măsuța de alături. Nu-i venea chiar așa de ușor să-l răsfoiască având mâna dreaptă în ghips. Lui Rath i s-a părut că plasturii pe care și-i pusese pe față erau o exagerare. S-a așezat cât de departe a putut de Brenner. Zörgiebel era încă ocupat, căci ușa capitonată care ducea spre locul sacru era închisă. Rath a privit cu interes peisajele urbane cu vechiul Berlin agățate pe pereți, încercând să evite un contact vizual direct cu Brenner. Dagmar Kling a continuat să bată neperturbată la mașină cât timp cei doi s-au ignorat reciproc. „Ghilotina", așa cum era numită secretara lui Zörgiebel, cu siguranță că văzuse lucruri mult mai rele în acest birou decât doi comisari care s-au luat la bătaie. Telefonul a sunat și Dagmar Kling a ridicat receptorul. Aceasta n-a spus niciun cuvânt, a ascultat doar și a închis.

— Domnul Zörgiebel poate să-i primească acum pe domni, a spus Ghilotina.

Brenner a sărit imediat de pe loc și Rath l-a lăsat pe el înainte, apoi grăbitul a observat că nu era așa de simplu să deschizi ușa dublă capitonată și masivă doar cu mâna stângă. Rath nu l-a ajutat, nici măcar atunci când Dagmar Kling i-a aruncat o privire plină de reproș. Era posibil doar să-și fi imaginat acest lucru, căci Dagmar Kling arăta mereu de parcă te privea cu reproș. A așteptat până ce Brenner a rezolvat cumva problema și abia apoi l-a urmat, lăsând ceva distanță între ei.

Zörgiebel nu era singur în încăpere. Șeful poliției stătea în spatele unui birou ordonat, iar în fața lui, pe unul dintre cele trei scaune de piele, se afla chestorul Brückner, șeful Departamentului Antifraudă. Capcana pentru Brenner funcționase și Rath a remarcat fericit că acesta încă nu intuia ce-l așteaptă. Era clar că nu mai fusese la doctor în ultimele zile. Zâmbind umil, Brenner le-a întins pe rând mâna stângă, mai întâi lui Zörgiebel și apoi lui Brückner. Rath era bucuros că nu era Bernhard Weiß cel care conducea ședința, căci ar fi avut emoții, dar cu Zörgiebel nu avea nici urmă de îndoială că totul va merge

bine. Șeful poliției nu a stat prea mult la discuții după ce au schimbat saluturi politicoase.

— Domnii mei, știți de ce vă aflați aici, a spus el. Așa că haideți să trecem la subiect: incidentul care a avut loc în seara de 1 martie în localul Residenz Casino. Comisare Rath, se presupune că l-ați lovit de mai multe ori pe comisarul Brenner. Ce aveți de spus despre asta?

Rath a făcut o față vinovată înainte să înceapă.

— L-am lovit pe comisarul Brenner și îmi pare rău, a spus el, dar este un mister pentru mine cum de a putut să sufere răni atât de grave. L-am lovit de două ori, dar loviturile mele nu au cum să aibă un impact așa de mare, doar nu sunt Max Schmeling.

— Vom mai vorbi despre acest lucru, a spus Zörgiebel. Deci vă pare rău că l-ați lovit pe comisarul Brenner.

Șeful poliției și-a dres glasul.

— Atunci vreau să vă rog să vă ridicați. Dați-i mâna comisarului și cereți-i scuze pentru comportamentul dumneavoastră, nedemn de un ofițer prusac.

Rath a făcut cuminte tot ceea ce-i cerea șeful poliției. S-a ridicat, i-a întins mâna dreptă lui Brenner și acesta aproape că i-a întins mâna în ghips, dar și-a dat seama și a întins-o pe stânga. Rath a schimbat și el mâna.

— Aș dori să vă cer mii de scuze, domnule Brenner, a spus el, așa ceva nu se va mai repeta.

— Bine, a spus Zörgiebel după ce Rath s-a așezat la loc, cu aceasta înseamnă că am terminat această treabă neplăcută! Comisare Rath, vreau să vă reamintesc că un ofițer prusac trebuie să se comporte sută la sută corect de fiecare dată când se află în spațiul public, aceasta fiind una dintre îndatoririle sale cele mai importante. Și cu atât mai mult în perioada aceasta, în care presa e mereu pe urmele noaste. Rețineți acest lucru!

— Desigur, domnule.

— Bine, atunci nu vreau să vă mai rețin de la treabă, comisare Rath. Vă rog să luați aminte de cele spuse…

— Ce?!

Brenner n-a mai putut să-și țină în frâu mânia și dezamăgirea.

— Asta e tot? Stimabilul domn Rath scapă doar cerându-și scuze cu voce tare? Dacă așa stau lucrurile, poate că ar trebui să

mă mai gândesc dacă nu vreau până la urmă să depun plângere penală pentru vătămare corporală! Dumneavoastră și bunul dumneavoastră adjunct ați încercat să mă convingeți să nu fac acest lucru și eu, ca un idiot, am avut încredere! Dar încă nu e prea târziu!

Brenner se înroșise la față și nu se mai putea controla. Aproape că bătuse cu mâna dreaptă în masă. Zörgiebel a rămas liniștit.

— Comisare Brenner, cred că ar trebui să vă gândiți bine ce anume cereți. Dacă vreți o anchetă penală, atunci ar trebui să aibă loc un examen medical. Sunteți sigur că vreți acest lucru?

Brenner s-a speriat.

— Ce vreți să spuneți prin asta? a întrebat el.

— Asta aș dori să vorbesc cu dumneavoastră în privat, împreună cu chestorul Brückner. Tocmai de aceea l-am rugat pe comisarul Rath să se întoarcă la treabă. Înainte să mă întrerupeți dumneavoastră.

— Mă scuzați, domnule!

Brenner redevenise ascultător! Începea oare să-și dea seama ce i se întâmplă, chiar dacă nu avea de unde să știe? Lui Rath i-ar fi făcut plăcere să rămână în încăpere și să asculte împotriva căror acuzații va trebui să se apere Brenner, dar își făcuse deja o idee.

— Domnule, aș putea să plec acum? a întrebat el cu o față nevinovată.

— Desigur, dragul meu Rath! Treceți înapoi la treabă!

Rath s-a despărțit de cei trei cu o mică plecăciune și cu un zâmbet prietenos. *Lucrurile vor deveni foarte neplăcute pentru Brenner*, s-a gândit el în timp ce pleca din birou, trecând pe lângă Dagmar Kling, care continua să bată la mașină. Falsificare de documente, furt și altele. Probabil că Zörgiebel va ascunde unele fapte, dar Brenner va trebui să plătească un preț pentru aceasta. De regulă, exista amenințarea de a fi retrogradat la Köpenick, la mare distanță de porțile orașului. În acest sens, costumația pe care Rath a purtat-o la Resi aproape că putea fi considerată profetică. Tocmai când începuse să se bucure că lucrurile au mers atât de bine, și-a amintit ce a dus la întreaga afacere.

Charly.

Și cowboy-ul ei. Zâmbărețul care i-a deschis astăzi ușa, cel care ar fi meritat, de fapt, bătaia pe care a încasat-o Brenner.

Era trei și douăzeci când a ajuns la ușa de sticlă care ducea către Serviciul Omoruri. A bătut la Gennat, iar Trudchen Steiner i-a spus că Böhm era încă înăuntru la Buddha.

— Întreb dacă puteți să-i deranjați.

Rath putea. Böhm și Gennat stăteau pe fotoliile și pe canapeaua verde și mâncau prăjituri.

— Dar luați un loc, i-a spus Gennat lui Rath când a intrat. Doriți o felie? Trduchen, aduceți-i, vă rog, comisarului o ceașcă de cafea și o farfurie de prăjituri.

Rath s-a așezat. Faptul că Buddha putea să se înfrupte din prăjituri imediat după o vizită la morgă însemna că acesta avea un stomac de fier. Böhm nu părea așa de fericit și mesteca în silă o bucățică de prăjitură cu nucă.

— Așa, a spus Gennat, așezați-vă și povestiți-mi ce ați aflat legat de aceste kiwa…

— Kiwi, domnule chestor. Poftim, mai am unul pentru dumneavoastră.

Rath a pescuit unul din buzunar și l-a tăiat.

— Puteți să-l mâncați cu linguriță.

Gennat l-a încercat și a încuviințat mulțumit.

— Și acestea vin din China? a întrebat el.

— Chiar astăzi am cunoscut pe cineva care plantează kiwi în Berlin, dar aceasta este o excepție. În mod normal vin doar din China. În orice caz, e un fruct exclusivist și nu tocmai ieftin.

— Deci ceva potrivit pentru actrițele de film.

— Poate că e ceva la modă în aceste cercuri. Încă nu știu de unde și-a cumpărat Fastré fructele, dar proprietarul magazinului chinezesc de pe Kantstraße își amintea de Betty Winter. Cu toate acestea, oricât de ciudată e chestiunea, lucrurile nu par să meargă nicăieri. Vivian Franck, cu siguranță, nu are nimic de-a face cu kiwi, pentru că am aflat că nu-i plăcea absolut deloc mâncarea chinezească. Pe de altă parte, a fost așteptată de acest necunoscut chiar în fața restaurantului chinezesc.

Trudchen Steiner a intrat cu cafeaua și farfuria de desert.

— Serviți-vă, i-a spus Gennat.

Rath s-a uitat la platoul de prăjituri, care conținea o selecție

decadentă, deși dispăruseră deja destul de multe. I-a lăsat lui Gennat ultima felie de tort cu agrișe, preferatul lui, și și-a pus o felie de prăjitură cu brânză în farfurie.

— Ei, a spus Böhm după ce terminase între timp prăjitura cu nucă, atunci înseamnă că putem să închidem chestiunea asta cu agrișele chinezești. Oricum, mi s-au părut aiureli încă de la început.

Gennat și-a pus bucățica de tort cu agrișe germane în farfurie și a spus:

— Colegul Rath a spus el însuși că nu e sigur, dar, din punctul meu de vedere, chestiunea nu e încă încheiată. Rămâne încă o coincidență ciudată…

— Exact! Coincidență, a mormăit Böhm. Cazurile Winter și Fastré n-au nimic de-a face unul cu altul!

— …această coincidență ciudată, a continuat Gennat impasibil, și în cazul unor asemenea coincidențe, n-am un sentiment prea bun.

— Ar trebui să ne ocupăm de fapte, nu de sentimente, a fost de părere Böhm. Acesta părea să fie într-o dispoziție mai proastă decât de obicei.

— Strângem fapte, dar putem să ne lăsăm conduși de intuiție și putem să avem încredere în instinctele noastre, a spus Gennat. N-aș fi rezolvat nici jumătate dintre cazurile de care m-am ocupat dacă mă bazam doar pe dovezi și pe faptele constatate.

— Nu voiam să spun că să strângem doar fapte, a protestat Böhm. Doar că n-ar trebui să ne agățăm prea tare de teorii nebunești.

— Dacă vă referiți la teoria colegului Rath legată de punerea în scenă, i-a replicat Gennat, atunci trebuie să vă spun că, dintre toate propunerile venite astăzi din partea colegilor, aceasta este încă cea mai plauzibilă. Avem de-a face cu un făptaș care iubește punerile în scenă, poate că acesta vine din domeniul teatrului sau al filmului, iar asta ar putea explica și preferința sa pentru actrițe.

Buddha a luat o înghițitură de prăjitură cu agrișe înainte să continue.

— Dacă ucigașul vrea să ne spună ceva prin aceste omoruri și prin modul în care-și prezintă victimele, atunci trebuie să

răspundem la câteva întrebări: de ce găsim trupurile neînsuflețite în aceste cinematografe și de ce le găsim în cinematografe, în general? De ce sunt actrițe și de ce le îndepărtează corzile vocale? De ce le omoară, dar apoi le aranjează cadavrele drăguț, le machiază, le îmbracă în haine scumpe și le și parfumează?

— Oricum trebuie să răspundem la toate aceste întrebări, a intervenit Böhm, fie că e vorba despre un spectacol, așa cum credeți dumneavoastră, fie că nu.

— Atunci, înseamnă că suntem de acord, Böhm, a spus Gennat.

— În orice caz, am putea spune că-și tratează mai bine victimele după moarte decât înainte, a fost de părere Rath, care mai mult s-a trezit vorbind cu voce tare, deși Buddha îl asculta cu atenție. Pentru mine arată de parcă le-a iubit și urât deopotrivă.

Gennat a făcut un gest aprobator și s-a dedat din nou prăjiturii.

— Haideți să lăsăm pentru un moment la o parte omorurile din cinematografe, a spus el într-un final, și să ne concentrăm atenția asupra cazului Winter. Domnii mei, dacă ați fi lucrat mai bine împreună – și acum nu vreau să aud niciun fel de scuze de la niciunul dintre dumneavoastră –, atunci probabil că am fi progresat mai mult în acest caz.

A scos o hârtie frumos împachetată din jachetă.

— Aici este mandatul de percheziție pentru birourile La Belle Film și pentru reședința lui Heinrich Bellmann, a spus el și a fluturat o foaie de hârtie. Vreau să coordonați împreună operațiunea. Mergeți chiar astăzi. Acolo este deja o echipă de polițiști care vă așteaptă.

Rath și Böhm s-au simțit la fel de surprinși și s-au privit speriați. Trebuiau să meargă împreună și, dacă așa voia Buddha, atunci nu exista nicio cale de scăpare.

Nu puteau nici măcar să lucreze separat, birourile firmei și reședința producătorului fiind în aceeași clădire, lucru i se potrivea lui Bellmann. Putea astfel să economisească bani: se lipsea de un birou scump pe Kantstraße și îl înlocuia cu unul respectabil pe Pistoriusstraße. Chiriile nu erau nici pe departe așa de mari în Weißensee ca în Charlottenburg.

La ora cinci, mașinile s-au oprit punctual în fața clădirii. Un

Opel îi avea pe criminaliști la bord: Böhm, în față, lângă asistentul criminalist Mertens aflat la volan, Rath și Gräf, pe bancheta din spate. Gennat îi ordonase lui Gräf să participe la operațiune, deși secretarul criminalist ar fi trebuit să fie în tura de noapte la Cetate. Opelul era urmat de o dubă de poliție și una pentru transportul obiectelor confiscate.

Bellmann locuia cu chirie într-un apartament burghez, aflat în partea din față a clădirii, în timp ce partea din spate era ocupată cu birourile La Belle. Un semn discret de alamă indica drumul spre un fel de atelier cu geamuri mari, ce părea să fi fost conceput pentru un sculptor care avea nevoie de mult loc. În această încăpere se găseau câteva birouri și o masă de conferințe. Totul arăta mai dezordonat, mai de modă veche, mai alandala decât în biroul modern pe care-l avea Oppenberg pe Kantstraße.

Rath l-a lăsat pe Böhm, care-i era superior în rang, să discute și să-i pună ordinul de percheziție sub nas lui Bellmann. Producătorul a fost complet luat prin surprindere. După un moment de șoc, s-a dus apoi la telefon și și-a sunat avocatul, cu care oricum îi făcea atâta plăcere să amenințe. Probabil că era vorba despre același avocat care câștigase o mulțime de bani de pe urma micului război juridic cu Manfred Oppenberg. La nici un sfert de oră, avocatul și-a făcut apariția, dar n-a putut decât să piardă vremea pe acolo ca un prost și să se uite cum poliția împachetează dosarele cu acte și rolele de film și le duce afară. Bellmann protesta din când în când, afirmând că Böhm și Rath vor fi vinovați dacă premiera filmului *Furtuna dragostei* se va amâna și că poliția împiedică oamenii să-și facă treaba la birou. Bellmann protesta însă cu jumătate de gură și se vedea că e cu gândul în altă parte, că se concentrează la altceva, de fapt.

După mulți ani de lucru la poliție, Rath își putea da seama încă din timpul percheziților dacă acestea vor da roade. Învățase să distingă între oamenii care protestau că le este răvășită casa, indignați pe bună dreptate, și între indignarea pretinsă a celor care voiau să ascundă teama că poliția ar putea găsi ceva. Iar Bellmann avea ceva de ascuns, era clar. Rath și Böhm nu s-au mai ocupat de el și de accesele sale de furie, ci au fost doar foarte atenți ca nimeni să nu sustragă rapid vreun obiect sau document. Erau multe lucruri de împachetat, mai ales dosare de acte. Rath

avea senzația că se află la un control fiscal. Era de altfel posibil să pice ceva și pentru colegii de la finanțe, nu se știe niciodată. În apartamentul său privat, Bellmann avea un mic birou de unde au luat toate actele și documentele, câteva agende mai vechi, carnete de notițe și scenarii. Producătorul amenajase lângă birou o cameră de proiecție mică, de unde Rath a cerut să fie luate toate rolele de film, inclusiv cea din proiector.

Erau aproape gata, tot ceea ce voiau să ia cu ei era deja împachetat, atunci când o femeie în palton de iarnă gri a năvălit înăuntru agitată. A durat un moment până ce Rath a recunoscut-o.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Cora Bellmann.

— Percheziție, a spus Rath. Comisarul-șef Böhm poate să vă arate mandatul de percheziție, dacă doriți. A arătat spre camera de alături, unde Böhm tocmai semna lista obiectelor confiscate, așa cum ceruse avocatul.

— Dacă se întâmplă să lipsească ceva important, amenința Bellmann în timp ce citea inventarul, sau dacă oamenii dumneavoastră strică ceva, atunci…

— …atunci statul vă va despăgubi pentru stricăciuni, desigur, l-a întrerupt Böhm în timp ce-i întindea lui Bellmann un al doilea document. Aceasta este o citație, a spus el. Vă rog să veniți mâine dimineața, devreme, la secția de poliție de la Alexanderplatz.

— Ce tupeu mai aveți! Mâine la zece am o întâlnire importantă!

— Atunci va trebui să o amânați.

Cora Bellmann s-a amestecat.

— Ce înseamnă asta? a întrebat ea, privind mai întâi spre tatăl ei, care a ridicat neputincios din umeri, și apoi spre Böhm. Ați putea să-mi explicați de ce este tratat tatăl meu ca un infractor?

— Dacă l-am trata pe tatăl dumneavoastră ca pe un infractor, atunci ar purta cătușe acum și ar trebui să-și petreacă noaptea într-o celulă, a spus Böhm.

— Nu ne lăsăm tratați așa!

— Mi-e teamă că da.

Böhm nu a schițat niciun semn de neliniște.

— Domnișoară Bellmann, dacă doriți, puteți să-l acompaniați pe tatăl dumneavoastă la secție mâine dimineață. Acolo vi se va

răspunde la toate întrebările. Mă voi retrage acum, căci treaba noastră aici s-a încheiat. Mă scuzați!

Böhm a ridicat pălăria și s-a strecurat afară pe lângă ea. Atunci când a ieșit pe ușă, i-a făcut un semn lui Rath care nu putea să însemne decât un singur lucru: hai să plecăm de aici!

Gräf și Mertens au rămas cu mașina pe loc. Trebuiau să-l fileze pe producător „în mod evident, astfel încât să și observe", după cum le spusese Gennat, așa că Rath și Böhm au fost siliți să meargă înapoi cu duba de transport și să stea împreună în față, lângă șofer, înghesuiți unul în altul. Drumul de întoarcere era plin de gropi, așa că au fost zdruncinați continuu. Nu puteau să evite să se ciocnească din când în când.

Böhm s-a încăpățânat să tacă, la fel ca la dus, iar șoferul și-a dat seama că atmosfera e tensionată și nu a scos niciun sunet. Böhm se ofensa în mod clar mult prea ușor, s-a gândit Rath. Dacă li se ordonase să lucreze împreună, trebuiau măcar să încerce să scoată tot ce era mai bun posibil din situație! A făcut o încercare.

— Știu că nu am acționat corect alaltăieri, când am cerut verificarea cinematografelor, a spus el. Colegul Lange m-a informat în mod expres că dumneavoastră nu vă doreați această operațiune.

Böhm a continuat să privească fix traficul de seară de pe Greifswalder Straße și nu a spus nimic.

— Îmi pare rău, a spus Rath. Mi s-a părut că această idee e bună și am vrut să o pun în practică. Vreau să vă cer scuze dacă v-am jignit cumva prin asta.

— E-n regulă, a mârâit Böhm, succesul v-a dat dreptate. Dar dacă se mai întâmplă și astăzi să nu duceți la îndeplinire vreunul dintre ordinele mele, dacă vă codiți fie și să faceți o cafea, vă deschid o procedură de cercetare disciplinară de la care nu vă veți mai reveni așa de ușor. Ne-am înțeles?

— Înțeles!

Rath s-a lăsat pe spate. Îi venea să rânjească în ciuda amenințării foarte grave. Atmosfera din mașină era acum cu mult mai relaxată. Și șoferul a părut să simtă acest lucru, pentru că a început să conducă mult mai liniștit.

Când au ajuns înapoi la Alex, i-a găsit la Serviciul Omoruri doar pe cei care lucrau în tura de noapte. Henning, care trebuia

să-l înlocuiască pe Gräf, și Lange. Și un cățeluș negru. Kirie a sărit pe Rath în timp ce acesta a intrat pe ușă și a salutat.

— Ce caută câinele ăsta aici? a întrebat Böhm.

— Domnișoara Voss l-a adus mai devreme, a zis Henning, a spus că e pentru comisarul Rath.

— E sub ocrotirea mea momentan, a explicat Rath. Sărmanul animal îi aparținea lui Fastré.

— N-ar trebui dus la un adăpost pentru animale?

— Era complet înfricoșat când l-am găsit, trebuie să se pună mai întâi pe picioare.

— Atunci, aveți grijă ca potaia să nu mănânce niciun act! Și vedeți să nu devină un obicei să aduceți câini la Serviciul Omoruri!

Kirie nu s-a lăsat intimidată de Böhm și a început să latre când oamenii în uniformă au intrat cu cutiile grele pe care le-au clădit de-a lungul unui perete. Câinele a mirosit teancul curios, dar Rath l-a prins de zgardă și l-a tras înapoi.

— Termină, a spus el. Așază-te și stai cuminte!

Teancurile creșteau continuu; într-un final, un polițist local a pus ultima cutie, care conținea doar role de film, sus de tot, în vârful teancului.

— Cam asta ar fi, domnule comisar-șef, a spus el.

Böhm a făcut doar un gest aprobator. Niciun cuvânt de mulțumire. Bărbatul a ridicat din umeri și a șters-o.

— Dar aici e mult lemn, a spus Lange în timp ce studia conținutul unei cutii. A spus Buddha… adică, vreau să spun, chestorul Gennat dacă trebuie să trecem prin toate în seara aceasta?

— Eu spun asta, s-a răstit Böhm. Căutăm până ce găsim ceva.

— Și cine se uită la filme? a întrebat Henning.

— Ne ocupăm de asta mâine, a hotărât Böhm. Actele sunt mai importante. Tot ce are cumva de-a face cu Betty Winter sau cu noul ei film, fie că e vorba despre contracte, asigurări sau mai știu eu ce… tot ce ne dă lămuriri cu privire la averea lui Bellman și la succesul sau eșecul companiei sale de film.

— Și cineva ar trebui să se ocupe de carnetele personale de notițe și de calendarul lui Bellmann, a spus Rath, poate că a notat pe undeva că Peter Glaser se numește, de fapt, Felix Krempin.

— Dumneavoastră puteți prelua asta, a spus Böhm.

— Presupun că e vorba de un ordin, a răspuns Rath.

Trebuia să fie o glumă, dar Böhm n-a râs deloc.

— Atunci haideți să începem, a spus comisarul-șef și a pus prima cutie cu acte pe birou. Fiecare câte o cutie, așa înaintăm cel mai repede.

Cei trei oameni l-au ascultat.

— N-am înțeles nici până acum prea bine, a spus Lange în timp ce scotea primul dosar din cutie. Ce căutăm mai exact?

— Muniție pentru chestorul Gennat, a spus Böhm.

Marți

11 martie 1930

45.

Heinrich Bellmann nu a venit la secție însoțit de fiica sa, ci de avocat. Și-a făcut apariția la ora zece fix, urmat îndeaproape de Gräf și Mertens, pe chipul cărora se putea citi că și-au petrecut noaptea în mașină. Nebărbieriți, cu costumele șifonate, cei doi au intrat pe ușa de sticlă în timp ce Bellman a luat un loc pe banca de lemn din fața biroului lui Gennat. Trudchen Steiner îl rugase să aibă puțintică răbdare. Gennat a cerut să li se aducă lui Gräf și Mertens câte o cafea, dar pe Bellmann a continuat să-l țină în suspans.

— Cum a fost noaptea în Weißensee? a întrebat el.

— Omul și-a petrecut, cuminte, toată noaptea acasă, a anunțat Gräf și a suflat în cafeaua fierbinte. Doar avocatul a plecat pe la ora opt seara, fiica a rămas în casă.

— Probabil că și ea locuiește acolo, a spus Gennat, și bărbatul n-a făcut niciun fel de încercare de a fugi?

— Greu de zis, a ridicat Gräf din umeri. A deschis de mai multe ori geamurile în timpul nopții, dar și-a dat și el seama că nu avem de gând să plecăm nicăieri.

— Înseamnă că ați fost vizibili.

— Nici n-a trebuit să claxonăm. Ne-a observat și așa, a spus Gräf. Dar de ce nu l-ați săltat imediat după percheziție dacă tot credeți că ar putea încerca să fugă?

— Pentru că voiam să vedem cum se comportă și pentru că nu

avem nimic împotriva lui care să motiveze arestarea.

— Încă nu?

Gräf a arătat spre haosul de dosare și cutii din biroul Serviciului Omoruri.

— Încă nu e ceea ce căutam, dar e suficient ca să-l putem interoga.

Gennat a intrat în biroul său, folosindu-se de ușa internă.

— Începem într-o jumătate de oră. Trimiteți-i pe domnii Böhm și Rath la mine, a mai spus înainte să închidă ușa.

Încă se lucra cu înfrigurare la Serviciul Omoruri. Cu o seară înainte, găsiseră deja câteva lucruri care puteau să-i creeze dificultăți lui Bellmann și care confereau legitimitate percheziției, dar nimic care ar fi putut motiva punerea lui sub acuzare pentru omor. Au continuat astăzi de la ora opt, deși Rath ajunsese abia pe la ora doisprezece noaptea acasă, asta după ce petrecuse nenumărate ore la Cetate. Amânaseră chiar și ședințele zilnice pentru după-amiază. Jumătate din departament se ocupa de puținele piste pe care le aveau până acum pentru cadavrele din cinematografe, cealaltă era la birou și scormonea printre contracte, calcule ale diferitelor onorarii și asigurări, aflându-se în căutarea marii descoperiri. Buddha s-a făcut comod la biroul său la ora opt și jumătate, a ascultat rapoartele cu privire la noutățile găsite, a meditat și a mâncat prăjituri.

Asta făcea și acum, la ora zece și jumătate, când Rath și Böhm se aflau la el în birou. Gennat nu se grăbea deloc să-l primească pe Bellmann, ci stătea de vorbă cu comisarii despre informațiile adunate până atunci din actele lui Bellmann. Rath dăduse de mai multe ori peste numele „Borussia” în notițele scrise de mână. Aceasta era compania de film dubioasă, despre care îi spusese Marlow și în care Bellmann era implicat în mod clar. Părea să fie o afacere lucrativă. De aceea, Rath a cotrobăit puțin prin cutiile cu role de film până ce a găsit câteva pe care scria Borussia. Au ajuns până la urmă să se uite și la filme seara trecută și nimeni, în afară de Rath, nu știa că îi făceau prin asta o favoare lui Johann Marlow.

Rath și Böhm au trebuit mai întâi să mănânce o bucățică de prăjitură și abia apoi Gennat i-a făcut un semn lui Trudchen Steiner, iar secretara i-a poftit înăuntru pe Heinrich Bellamnn și

pe avocatul său. După trei sferturi de oră de așteptare, producătorul era roșu la față.

— Ce dovadă de nesimțire! a protestat el încă dinainte să se așeze, ignorând gesturile liniștitoare ale avocatului său, care-l trăgea neîncetat de mâneci. Cum vă permiteți? Știți pe cine aveți în fața dumneavoastră?

Nu puteai să-l tratezi așa pe Gennat.

— Cred că da, a spus Gennat și a răsfoit liniștit actele până ce a găsit numele. Heinrich Antonius Bellmann, dacă nu mă înșel.

— Cum vă trece prin cap să mă lăsați să aștept atât de mult? Stau afară de o oră! Credeți că mi-am furat timpul?

— Nu ne ocupăm de furturi aici, a spus Gennat.

— Mi-ați percheziționat biroul! Și apartamentul personal! Puteți să-mi spuneți de ce?

— Vom ajunge și la asta.

Avocatul a luat cuvântul.

— Clientul meu are dreptul să afle de ce este acuzat, a spus el.

Gennat i-a tăiat imediat elanul.

— Cum ați ajuns la concluzia că e acuzat de ceva? a întrebat el. Luați loc mai întâi, ca să putem sta de vorbă în liniște.

Avocatul și-a tras clientul pe un scaun și s-a așezat lângă el. Bellmann se simțea în mod evident inconfortabil și le-a aruncat priviri suspicioase lui Rath și Böhm, care amestecau în ceștile de cafea fără să se implice.

— Ce înseamnă toate astea? l-a întrebat el pe Gennat și a arătat spre Rath. Până acum nu m-am plâns de modul în care colaboratorii dumneavoastră mi-au împiedicat filmările, dar acest lucru se poate schimba.

— Munca poliției are această caracteristică de a părea perturbatoare, a spus Gennat și a continuat să frunzărească prin actele care se aflau în fața lui, pe birou. Vă rog să ne scuzați dacă ați avut de suferit sau dacă au existat pagube financiare ca urmare a acesteia.

Acesta a închis dosarul și a lansat prima întrebare degajat, de parcă ar fi fost vorba doar de o observație despre vreme.

— Cum a fost cu moartea actriței Betty Winter?

— Poftim?

— Ați avut de suferit din punct de vedere financiar din cauza

acestui deces?

— Dar dumneavoastră ce credeți?

Bellmann s-a întors spre avocat, dar acesta n-a făcut decât un gest aprobator din cap, iar clientul său a continuat după ce și-a dres glasul.

— Betty era cea mai importantă actriță a mea, a spus el.

— De aceea ați asigurat-o pe doamna Winter pentru o sumă atât de mare?

Gennat a deschis din nou dosarul și a răsfoit prin el până ce a găsit informația dorită.

— Cinci sute de mii de mărci în cazul unui deces. O moarte accidentală sau datorată unui sabotaj este inclusă în mod explicit.

— Dar trebuie să te asiguri! Nu am primit încă banii.

— Dar i-ați pus drept gaj ca să vă puteți finanța campania publicitară pentru *Furtuna dragostei*.

— Acest lucru nu e o infracțiune!

— Dar arată destul de clar câte avantaje au existat pentru dumneavoastră de pe urma morții starului.

— Ce înseamnă asemenea avantaje pe termen scurt în comparație cu pierderea unei actrițe de neînlocuit?

— Nu pare să fie așa de neînlocuit. Succesoarea ei filmează deja.

— Vă referiți la Eva Kröger? E adevărat că e un talent care ne dă multe speranțe! Dar cum poate ea să se compare cu o actriță cu experiență, pe punctul de a deveni o mare vedetă?

— Primul dumneavoastră film cu sonor în care a jucat Betty Winter nu a mers așa de bine.

— Ce-ar trebui să însemne asta? Măcar Betty avea dicție bună! Spre deosebire de majoritatea frumuseților din filme care se bâlbâie și fâstâcesc la filmări. Toate pot să-și facă bagajele acum.

Gennat a ridicat din umeri.

— Nu-mi permit să judec abilitățile ei. M-am uitat doar la cifre.

— Trebuie să ai răbdare cu filmul sonor, durează ceva până ce să-ți recuperezi banii.

— Aceste versiuni pentru export pe care le filmați mi se par deosebit de scumpe.

— Vom filma în curând încă o versiune pe lângă original, una în engleză.

— Atunci înseamnă că e un lucru bun faptul că doamna Kröger vorbește fluent engleză. Nu economisiți o mulțime de bani dacă folosiți aceeași actriță pentru două versiuni de film?

— Îmi reproșați faptul că îmi limitez costurile! Știți oare cât de scumpă poate să devină o asemenea producție pentru un film cu sonor?

— Modul în care vă limitați costurile vă privește doar pe dumneavoastră. Poliția este interesată doar atunci când oamenii sunt uciși din cauza acestor costuri.

Bellmann s-a întors spre avocatul său, căutând ajutor și acesta s-a amestecat din nou.

— Nu pot să tolerez nicio acuzație conform căreia clientul meu ar avea ceva de-a face cu moartea actriței Betty Winter.

— Dar nimeni nu a spus așa ceva, a replicat Gennat. Eu n-am făcut decât să pun împreună două lucruri certe: faptul că Betty Wintter a fost ucisă cu premeditare și faptul că domnul Bellmann are mai mult de câștigat decât de pierdut de pe urma acestei morți.

— Nu mai spuneți! După principiul *cui bono*, aceasta l-ar face suspectul principal!

— Dumneavoastră sunteți avocatul, nu eu, a spus Gennat.

Avocatul s-a înroșit și a tăcut. Oricât de priceput ar fi fost omul când venea vorba de contracte, nu era deloc potrivit să fie avocatul apărării.

— Și ce se întâmplă cu foloasele pe care Manfred Oppenberg le trage de pe urma acestei întâmplări? a întrebat Bellmann. El l-a trimis pe acest domn Krempin să se infiltreze la mine, cel care a inventat acest mecanism infam! El a fost acela, nu eu!

Rath era enervat de ipocrizia lui Bellmann. A încercat o lovitură la nimereală.

— În dimineața zilei de 28 februarie ați descoperit că Felix Krempin vrea să vă saboteze filmările. De ce nu ați spus acest lucru poliției?

A lovit exact la țintă. Bellman arăta de parcă cineva i-a dat un pumn în stomac. Producătorul a tras adânc aer în piept. Rath îl avea la mână așa că a continuat:

— Pentru că altfel nu l-ați fi putut acuza de omor pe rivalul dumneavoastră, nu-i așa? a spus el. Pentru că știați încă de la

început că Felix Krempin nu a plănuit moartea lui Betty Winter, dar ați făcut în așa fel încât lucrurile să arate așa!

— De unde știți... l-ați prins pe Krempin? El e cel care spune asemenea minciuni? Sau e bunul dumneavoastră prieten Oppenberg?

— Felix Krempin a murit, a spus Gennat.

Surprinderea lui Bellmann părea reală.

— Dacă a fost vorba despre o sinucidere, așa cum indică unele lucruri, atunci dumneavoastră-l aveți pe conștiință, a spus Rath chiar dacă el era cel care credea cel mai puțin în ipoteza suicidului. Dumneavoastră l-ați alungat și acesta s-a ascuns, pentru că a citit în presă despre suspiciunile dumneavoastră.

— Dar asta e... a început Bellmann să se bâlbâie. Nu am nimic de-a face cu ceea ce scrie presa!

— În această privință trebuie să aveți dumneavoastră conștiința împăcată, a spus Gennat, dar altfel stau lucrurile în ceea ce privește moartea lui Betty Winter.

— Dar eu n-am avut nimic de-a face cu acest lucru! Nici eu nu înțeleg ce s-a întâmplat! El a fost cel care a cuplat la loc mecanismul.

— Vorbiți despre Krempin.

— Dar despre cine altcineva?

— Atunci înseamnă că-i cunoșteați planurile!

— Dar...

Bellmann părea cu adevărat indignat, dar s-a oprit și și-a coborât vocea.

— E adevărat că-i cunoșteam planurile... doar nu credeți ceea ce vrea să sugereze colegul dumneavoastră!

— Cum stăteau deci lucrurile?

— I-am spus tot ceea ce știam despre el, că trebuie să-și strângă lucrurile și să dispară. Dar înainte să părăsească platoul de filmare, s-a urcat pe schelă și și-a dezasamblat mecanismul.

— Ați văzut cum a făcut asta? a întrebat Rath. Sau de unde știți?

— Doar nu mă urc eu pe schelele pentru iluminat! Krempin a urcat singur, ce altceva era să facă? Știa că l-aș fi învinovățit pentru orice stricăciuni și, pe lângă asta, mașinăria pentru tunet a funcționat normal în acea dimineață. Abia la prânz... știți deja...

reflectorul…

— Tot nu înțeleg, a spus Rath, de ce l-ați lăsat să plece? De ce nu l-ați dat încă de la început în vileag? Pentru că plănuiați să-l învinuiți de lucruri mult mai grave decât sabotaj? Adică de omor? Și atunci reușeați să împușcați doi iepuri dintr-o lovitură: puteați să aduceți cea mai gravă suspiciune posibilă împotriva concurenței și puteați să scăpați și de actrița Betty Winter, care devenise o povară! Și să mai și încasați mulți bani de pe urma asigurării!

— Despre ce vorbiți! Evident că nu! Doar nu sunt un ucigaș!

Avocatul a luat din nou cuvântul și și-a prins clientul de mână.

— Domnule Bellmann, cel mai bine ar fi să nu spuneți nimic înainte să…

— Ah, dar stați liniștit!

Bellmann a dat la o parte mâna avocatului cu un gest furios.

— Credeți că mă las acuzat de omor și stau așa, pur și simplu, și tac?

Avocatul a tresărit și s-a retras.

— Vreau să spun, din cauza celeilalte chestiuni despre care am vorbit.

— Ah, dar nu e vorba absolut deloc despre asta aici! Nu observați? Nici nu știu pentru ce v-am mai luat cu mine!

Avocatul a tăcut și a privit jignit pe fereastră. Vocea lui Gennat, care inspira încredere, s-a făcut din nou auzită.

— Atunci povestiți-mi în liniște ce s-a întâmplat, de fapt, pe 28 februarie! Nici nu v-ar veni să credeți câți oameni au stat exact pe locul dumneavoastră și au fost recunoscători la sfârșit că au putut să povestească tot ceea ce aveau pe suflet.

— Ah, dar nu sunt prea multe de povestit, a spus Bellmann. Am intuit de mai multă vreme că ceva nu era în regulă cu așa-numitul Peter Glaser, așa că am rugat pe cineva să-l urmărească.

— Ați așteptat să-l confruntați când a terminat de construit mecanismul de sabotaj? a spus Rath.

— Ce altceva era să fac? Trebuia să-l am cumva la mână și să dovedesc de ce e capabil acest infractor pe nume Oppenberg.

— Și lucrurile au ajuns în acel punct în dimineața zilei de 28, a spus Gennat.

— După cum spuneam, le-am cerut oamenilor mei să-l țină sub

observație, și ei mi-au spus că a urcat mai des decât era nevoie pe schela pentru iluminat.

— Câțiva dintre oamenii dumneavoastră știau despre Krempin?

— Da.

— Cine?

— Doar câțiva mașiniști.

— Am nevoie de toate numele.

— Vi le pot da.

Gennat a clătinat din cap.

— Și niciunul dintre ei nu ne-a spus că Glaser se numește, de fapt, Krempin!

— Domnule inspector, am angajați loiali!

— Chestor. Nu există niciun inspector.

— Desigur, domnule chestor!

Gennat s-a îndreptat spre Rath și Böhm.

— Ce credeți, domnii mei, putem să-l credem pe acest om?

— Trebuie, domnule chestor! sări Bellmann de pe scaun. Nu puteam să fiu eu! Eu n-am fost în acea dimineață pe schelă. N-am urcat niciodată acolo sus! Puteți să-i întrebați pe toți cei prezenți la filmare și vă vor spune că am fost mereu jos. Cum ar fi fost posibil să reconectez eu firul?

— Spuneați că n-ați fost martorul morții lui Betty Winter.

— În acel moment, era în cabina inginerului de sunet, v-am spus asta deja. Am ieșit imediat ce am auzit hărmălaie și strigătele ei.

— Poate că a fost unul dintre muncitorii dumneavoastră? Poate că i-ați pus să facă acest lucru? Tocmai spuneați că aveți colaboratori loiali.

— Dar văd că supraestimați în mod grav cât de departe merge loialitatea!

Bellmann s-a așezat la loc.

— Oamenii mei sunt cu toții respectabili și niciunul dintre ei nu s-ar transforma în ucigaș! Nici măcar pentru mine!

— Vom vedea acest lucru după ce vom interoga muncitorii, a spus Gennat, și după ce vă vom verifica alibiul.

— Faceți asta! Veți vedea că spun adevărul!

Bellmann părea cu adevărat binedispus.

— Mai rămâne doar întrebarea: de ce nu l-ați denunțat pe Krempin?

— Nu totul trebuie denunțat, asemenea lucruri pot fi reglate între bărbați.

— Asta sună destul de neobișnuit din partea dumneavoastră, a spus Gennat și a răsfoit dosarul, având în vedere faptul că l-ați dat în judecată pe concurentul dumneavoastră Oppenberg de… exact treizeci și șapte de ori doar în ultimii cinci ani. Urma acum să lăsați să vă scape a treizeci și opta ocazie?

— Omul se mai schimbă, domnule chestor!

— Nu v-ați schimbat absolut deloc! Doar știați că puteți să-i faceți rău lui Oppenberg dacă prezentați presei încercarea de sabotaj. Ceea ce ați și făcut apoi!

— Nu aveam de unde să știu că Betty urma să moară!

— Și, cu toate acestea, v-ați folosit de moartea ei ca să denigrați concurentul, chiar dacă știați că nu ar fi putut să fie el. Și ca să faceți reclamă în mod macabru la filmul dumneavoastră.

— Îi sunt dator lui Betty să promovez ultimul ei film așa cum merită, așa cum merită *ea*!

— Îmi vine să plâng, a mormăit Böhm.

Bellmann l-a privit iritat pe buldog, de parcă-i era frică să nu se năpustească asupra lui.

— Domnule Bellmann, a spus Gennat, dumneavoastră sau oamenii dumneavoastră nu vreți să fiți învinuiți de tentativă de omor, cu toate că ați împiedicat, dincolo de orice dubiu, investigațiile poliției și ne-ați indus în eroare. Pentru aceasta va trebui să răspundeți oricum.

— Clientul meu… a început avocatul din nou, dar Gennat l-a întrerupt.

— Asta ar fi tot din partea noastră momentan, a spus Buddha. Puteți pleca.

Lui Bellmann nu-i venea să creadă.

— Asta înseamnă că pot să merg înapoi la platoul de filmare? a întrebat el.

— Nu, a spus Gennat foarte liniștit. Nu ne mișcăm așa de repede. Chestorul Lanke de la Departamentul E dorește să discute cu dumneavoastră. Am găsit materiale pornografice când am analizat rolele dumneavoastră de film.

Avocatul a sărit în picioare și a vrut să protesteze, dar Gennat a continuat să vorbească neperturbat.

— Asta se numește o descoperire accidentală și nu cred că trebuie să vă explic, domnule avocat, că așa ceva este predat autorității responsabile. Nu e departe, chiar pe același etaj. Un ofițer vă va arăta dumneavoastră și clientului dumneavoastră drumul.

Bellmann s-a uitat la avocatul său.

— Vedeți, domnule Bellmann, a spus acesta, acum știți de ce m-ați adus cu dumneavoastră.

Imediat ce Bellmann și avocatul său au dispărut, Trudchen Steiner a venit cu prăjituri proaspete.

— Păi, da, domnii mei, a spus Gennat în timp ce le punea lui Böhm și Rath câte o felie de prăjitură pe farfurie, am mers un pas înainte și, în același timp, doi înapoi.

A făcut o față gânditoare.

— Cred că putem să excludem că acest Krempin ar fi ucis-o, nici măcar prin neglijență. Din nefericire, nici Heinrich Bellmann nu e făptașul.

— Sunteți sigur? a întrebat Böhm.

Acesta și-a privit prăjitura cu nucă de parcă și-ar fi dorit cu ardoare ca aceasta să se transforme într-o chiftea cu muștar.

— Nu aș avea încredere în acest om pentru nimic în lume.

— Destul de sigur. Dacă ar fi fost responsabil de moartea lui Winter, nu ne-ar fi povestit atât de multe. Chiar dacă a exploatat la maximum moartea ei, nu el a provocat-o.

— Cineva trebuie să fi legat firul la loc, a spus Rath, și trebuie să fi fost cineva care cunoștea platoul de filmare și scenariul. Dacă nu Bellmann însuși, atunci cineva din firma lui.

— Nu cred că cineva din echipa lui ar omorî la ordinul șefului, a spus Böhm. E una dintre puținele afirmații ale acestui ciudat pe care le-am crezut imediat.

— Poate că nu la ordinul șefului, a fost de părere Rath, poate însă pe cont propriu. Poate că cineva din echipa lui Bellmann își avea propriile socoteli de reglat cu Betty Winter și s-a folosit de această ocazie.

Gennat a încuviințat.

— Asta înseamnă că trebuie să căutăm și alte motive, orice a fost neglijat săptămâna trecută, folosind principiul *cui bono*, așa cum a fost el foarte bine formulat de avocatul lui Bellmann: cine a tras foloase de pe urma morții ei?

— Fiica lui Bellman, poate, a spus Rath. Cred că îi face ochi dulci lui Victor Meisner. Poate că a vrut ca acesta să rămână singur, ca mai apoi să-l poată consola.

— Atunci, putea la fel de bine să fie și el, a spus Böhm, poate chiar împreună cu ea. Iubirea a făcut din mulți complici.

— Nu cred că el ar profita de pe urma morții ei, a spus Rath. Cariera lui Meisner mai mergea doar pentru că soția îl trăgea după ea. În acest caz, ar fi avut mai mult sens ca ea să-l omoare *pe el*, care era o piedică în dezvoltarea carierei ei.

— Oricine ar fi fost, a spus Gennat, trebuia să știe ce fel de mecanism se găsea acolo sus, pe schela de iluminat, și să fie capabil să o remonteze în scurt timp.

— Mult succes în a dovedi acest lucru!

— Dragul meu Böhm, nu primim totul de-a gata. Trebuie să aducem mai întâi oamenii aici, să vedem ce ne povestesc și apoi vedem ce facem mai departe. Dar înainte să-i audiem, vreau să-i investigați din nou pe fiecare în parte: ce relație aveau cu persoana decedată, care e situația lor financiară și, și, și. Trebuie să știm mai multe despre persoana care se află în fața noastră decât știe ea însăși.

— Poate că un alt caz ne va ajuta să progresăm, a spus Rath.

Gennat l-a privit curios.

— La ce vă referiți?

— La cazul Krempin. Ce credeți, era posibil ca Felix Krempin să știe cine s-a folosit de mecanismul său ca să o omoare pe Betty Winter? Sau că avea o bănuială, cel puțin? Poate că l-a șantajat pe ucigaș și acesta l-a împins din turn.

— Un lucru e clar, domnule Rath, a spus Böhm, dacă evenimentul de la turnul de radioemisie a fost un omor, atunci Felix Krempin și-a cunoscut ucigașul și a avut încredere în el. Asta arată toate dovezile de la fața locului. Nu poți să arunci pe cineva de acolo împotriva voinței sale.

Gennat a încuviințat.

— Totul sună destul de plauzibil, dar trebuie să avem grijă ca

teoriile noastre să nu devină prea fanteziste. Avem nevoie urgent de fapte. Trebuie să aflăm cine e persoana care a urcat din nou în turn după ce a căzut Krempin. E posibil ca acest necunoscut să rezolve o parte a misterului.

Buddha s-a uitat în jur. Toți își mâncaseră cumințiprăjiturile, numai Böhm făcuse o față de parcă tocmai băuse o sticlă de ulei de ficat de cod.

— Cred, a spus Gennat, că ar trebui să continuăm să dezvoltăm aceste reflecții împreună cu toată lumea, la ședința de la două. Atunci putem să luăm și alte măsuri și să împărțim sarcinile.

Rath și Böhm s-au ridicat și s-au îndreptat spre ușă.

— Ah, domnule comisar, încă ceva, a spus Gennat.

— Ce anume, domnule chestor?

Gennat a așteptat până ce Böhm a ieșit din birou.

— Un lucru să fie clar, a spus el apoi, chiar dacă astăzi a mers totul foarte bine, pe viitor nu ar trebui să vă mai amestecați așa într-o audiere pe care o conduce altcineva. Dacă vă mai propuneți vreodată să faceți așa ceva, discutați mai întâi cu mine!

46.

Haosul de la Serviciul Omoruri începuse să se mai potolească. Majoritatea cutiilor, mai ales cele care conțineau role de film, puteau fi predate acum Departamentului E. Tipii de la Moravuri au venit personal să ia bunurile. Colegi pe care Rath să-i cunoască din perioada în care a lucrat el însuși la acel departament nu erau, doar Gregor Lanke, nepotul directorului de departament, care a fost succesorul său, dar cu care nu a lucrat niciodată. Era deja clar cât de tare se bucura Lanke junior pentru filmele porno pe care le primeau. Pentru cei de la Criminalistică nu a mai rămas mult material. Rath și-a luat la revedere și a plecat în pauză. Atunci când a intrat în biroul său, s-a întâlnit cu Erika Voss, aflată într-o stare de agitație.

— Ați venit în sfârșit, a spus ea, stau aici ca pe tăciuni! Am o

întâlnire cu sora mea la doisprezece și jumătate și nu prea pot să iau câinele cu mine la cantină.

— Dar mai sunt cinci minute până atunci!

— Nu știam când vă întoarceți de la această audiere. N-ați spus nimic.

— Vă rog să nu uitați că din vina dumneavoastră ne-am legat cu acest cățel la cap! Dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc pentru faptul că acum am un câine!

— Nu așa voiam să sune, sunt doar grăbită. Ah, da, înainte să uit, tatăl dumneavoastră a sunat din nou. Și din nou o doamnă, cred că aceeași de ieri. Apoi un domn... s-a uitat în carnetul de notițe... Weinert și un domn Wittkamp.

— Mulțumesc. A spus domnul Wittkamp unde poate fi găsit?

— N-a spus absolut nimic. A spus că încercă din nou mai târziu.

— Și domnul Weinert?

— Nu, dar se auzea de parcă se afla într-un birou. Niște mașini de scris răsunau în fundal.

— Mulțumesc mult.

— Aș vrea să plec la sora mea, a spus secretara și a plecat în pauză.

Weinert nu era la redacție și nici pe Nürnberger Straße. Era pauza de masă! Rath a încercat apoi la Excelsior.

— Îmi pare rău, dar domnul Wittkamp nu este în cameră, a spus portarul.

— V-a spus unde se duce? Transmiteți-i doar salutările mele, a spus Rath.

A luat-o pe Kirie în lesă și a ieșit. Alexanderplatz, cu multele sale șantiere și mulțimile de oameni, nu era tocmai locul ideal pentru câinii tineri, de aceea Rath s-a hotărât să meargă pe Dircksenstraße, după care să traverseze calea ferată și să urce până la parcul Monbijou. Lui Rath îi plăcea această insulă liniștită de verdeață aflată în inima orașului agitat și gălăgios. Îi plăcea acest mic palat modest, care nu se potrivea absolut deloc cu restul pompei pe care casa de Hohenzollern a presărat-o prin oraș. Venea aici când voia să gândească în liniște și să scape de țăcănitul mașinilor de scris de la Cetate, precum și de gălăgia traficului de la Alex. De cele mai multe ori, nu se întâmpla mare

lucru: erau câteva mame cu căruciorul și câțiva angajați de la bursa din apropiere, care-și relaxau picioarele.

Rath s-a așezat pe o bancă aflată lângă râu și a privit spre latura nordică a Spreeinsel, unde Muzeul Kaiser-Friedrich ieșea din apă ca prora unui vapor. A căzut pe gânduri. Câinele a mirosit grilajul metalic al unui coș de gunoi, probabil în căutarea a ceva comestibil. Rath a scos biscuiții pentru câini pe care-i cumpărase Erika Voss de la Wertheim și i-a aruncat unul lui Kirie. Câinele l-a prins din aer și l-a molfăit cu poftă.

— Ce mă fac eu cu tine? a spus Rath. Nu ești bună de câine de poliție. Poate că ar trebui să te păstrez, până la urmă. Măcar ție îți place de mine.

Kirie l-a privit cu limba scoasă și a părut chiar să-i zâmbească. După ce câinele și-a rezolvat treburile în parc, s-au întors înapoi la Alex. Era deja târziu, Rath și-a luat pe drum trei chiftele la pachet de la Aschinger. Două pentru el și una pentru Kririe. Nu a apucat să ia nici măcar o îmbucătură înainte ca Kirie să o termine pe a ei. Aceasta a privit lung spre punga de hârtie din mâna lui. Rath a căutat biscuiți pentru câini, dar nu a mai găsit niciunul.

— Bine atunci, a oftat el și a sacrificat a doua chiftea.

— Data viitoare împărțim corect, i-a spus câinelui, care a înghițit și a doua pârjoală în doi timpi și trei mișcări. Ești mult mai mică decât mine, așa că nu se poate să mănânci mai mult!

Îi chiorăiau mațele, dar nu mai avea timp să se ducă a doua oară la Aschinger. Era aproape două. Rath a ajuns ultimul în sala de conferințe, pentru că a trebuit să i-o ducă mai întâi pe Kirie Erikăi Voss. Gennat începuse deja și și-a întrerupt prelegerea până ce comisarul și-a găsit un loc. Rath a privit în jur. Brenner părea să lipsească din nou și de această dată cu siguranță nu era în concediu medical.

Buddha a făcut un rezumat al audierii lui Bellmann, urmat de cei care s-au ocupat de cinematografe, care aveau destul de multe noutăți de împărtășit. Asistentul criminalist Lange a dat raportul grupei care a verificat cine avea chei de la cinematografele abandonate.

— După ce am comparat listele inițiale fără a obține un rezultat pozitiv, a început să raporteze Lange, folosind o germană funcționărească dificilă, pe care puteai să o înveți la perfecție

doar într-o academie de poliție prusacă, am hotărât să extindem cercetările la persoanele și firmele care ar fi avut acces la chei *înainte* de închiderea celor două cinematografe și, comparând toate adresele, am găsit patru firme care au avut cheile ambelor cinematografe. Este vorba despre o firmă de curățenie care s-a specializat pe cinematografe, a continuat el, și câteva case de închiriat și multiplicat filme, care aveau acces în aceste cinematografe. Din nefericire, nu am putut începe verificările, dar imediat după această ședință vom… ăăă…

— …le vom duce la îndeplinire, a sugerat un ofițer mai glumeț, remarcă întâmpinată de o privire plină de reproșuri din partea lui Gennat.

— Mulțumesc mult, domnule Lange, ați făcut o treabă excelentă, a spus Buddha. Suntem cu toții nerăbdători să aflăm rezultatele. Există copii ale cheilor sau chei care nu au fost înapoiate? Și așa mai departe. Dacă mai descoperiți ceva astăzi, vă rog să veniți de îndată în biroul meu.

— Desigur, domnule chestor!

Lange s-a așezat după ce crescuse cel puțin zece centimetri. Nu era așa de ușor să fii lăudat de Gennat. Apoi s-a ridicat Czerwinski. Lui Rath nu i-a venit să creadă ochilor. Ultima dată când grăsanul a avut o contribuție folositoare la o anchetă a fost, probabil, pe vremea când poliția încă mai purta casca prusacă. Czerwinski și-a dres glasul înainte să înceapă și părea să fie foarte mulțumit de sine.

— Domnule chestor, am făcut câteva cercetări cu privire la trecutul celor două cinematografe, a spus el. Întrebarea este de ce el, adică ucigașul, a ales să depună cadavrele tocmai în aceste locuri dărăpănate.

— Și? Ați făcut vreun progres?

— Aș spune că da! a remarcat Czerwinski mândru de sine. Am descoperit o corelație între cele două.

A făcut o pauză înainte să continue ca să fie sigur că îl asculta toată lumea.

— Se pare că Luxor a fost sau este cinematograful în care a avut loc premiera primului film al lui Vivian Franck. Asta s-a întâmplat în noiembrie ’28 și în ’27 a avut loc în Kosmos premiera primului film al Jeanettei Fastré. Cele două doamne se aflau…

adică vreau să spun că au fost găsite în cinematografele unde și-au făcut debutul.

— Asta chiar ar putea să aibă o însemnătate.

Gennat a făcut un semn aprobator și Czerwinski s-a așezat, rânjind mulțumit.

— Poate că acesta este mesajul pe care făptașul vrea să ni-l transmită prin punerile sale în scenă, a spus Buddha.

— Poate că ar trebui să verificăm unde a avut loc premiera primului film al lui Betty Winter, a spus Rath. Nu pot să scap de sentimentul că ea are ceva de-a face cu celelalte două actrițe.

— Luați prea de bună ceea ce scriu ziarele, a fost de părere Böhm. Nu vă ajunge fiascoul cu agrișele dumneavoastră chinezești?

Rath regreta deja că spusese cu voce tare ceea ce gândea, dar a intervenit Buddha.

— Ideea nu e chiar așa de proastă și, în orice caz, nu are ce să strice.

Gennat l-a privit pe Czerwinski.

— Vă rog să verificați, a spus el, și veniți să-mi dați raportul după ce ați investigat cinematograful respectiv.

Gennat a împărțit apoi sarcinile de lucru.

— Cazul Winter are prioritate în momentul de față, a spus el. E posibil se ne aflăm foarte aproape de o descoperire importantă, mai ales că acum avem un cerc semnificativ de suspecți. Trebuie să punem mai multă presiune pe ei.

Acest cerc semnificativ de suspecți era încă suficient de mare: toate persoanele care cunoșteau planul de filmare și aveau acces la schelele de iluminat, așadar aproape toți angajații La Belle în Marienfelde, precum și o singură persoană din afara firmei: Manfred Oppenberg, care putea fi informat despre toate prin intermediul lui Krempin.

Doar o mică echipă se va ocupa de ucigașul din cinematografe, așa cum îl denumiseră între timp. Gennat avea nevoie de fiecare om pe care-l avea la dispoziție ca să se ocupe de angajații lui Bellmann și să descopere posibile motive pentru uciderea lui Betty Winter. Böhm trebuia să se ocupe de Oppengerg, Gräf, de Cora Bellmann și Rath trebuia să-l mai audieze încă o dată pe Victor Meisner. Acesta era modul lui Gennat de a le spune celor

trei foști responsabili de caz că a citit protocoalele interogatoriilor și că acestea nu i s-au părut bune. Era deci sarcina celor trei să repare omisiunile pe care le făcuseră în trecut.

Rath s-a dus înapoi în birou fără să schimbe o vorbă cu cineva. Tocmai cu plângăciosul de Meisner trebuia să aibă de-a face! Ce mai zi era și asta!

Erika Voss vorbea din nou la telefon. Câinele era sub biroul ei și dormea.

— Tocmai ce a venit, a spus ea, un moment, domnule director, vă fac legătura.

Aceasta a apăsat un buton și a închis. Alături, pe biroul lui Rath, telefonul a început să sune.

— Cine este? a întrebat Rath. Nu e cumva Scholz?

Șeful poliției criminalistice era singurul director cu care avea de-a face la Alex. Erika Voss a râs.

— Nu, a spus ea, nu sunteți deloc aproape. Încercați ceva mai departe, în Vest.

— Dar ce, ne jucăm aici de-a ghicitul?

— Ei, dar cineva e într-o dispoziție de milioane, a bodogănit ea în timp ce Rath năvălea în biroul său ca să pună capăt sunetului enervant al telefonului.

— Departamentul A, comisarul Rath, a răspuns el.

— Băiete, dar ești greu de găsit!

Rath i-a aruncat lui Voss o privire apologetică destul de sumbră și ea i-a răspuns ridicând din umeri și zâmbind. Rath s-a întins ca să închidă ușa în timp ce spunea:

— Tată! Cred că știu ce se întâmplă aici!

— Fiule, ai avut dreptate!

— Poftim?

Se întâmpla arareori ca Engelbert Rath să-i dea dreptate fiului său.

— Numele! Hagedorn! Ai nimerit la fix: Gertrud Hagedorn a lucrat între 1927 și 1929 ca secretară a comitetului de conducere a Deutsche Bank în Köln și a fost prezentă la ședința de consiliu în care Konrad a vorbit despre aceste lucruri, știi tu despre ce e vorba, cu Brüning, șeful băncii. Și apoi această domnișoară Hagedorn…

— …s-a mutat acum jumătate de an la Berlin.

— Știi deja?

— M-am și ocupat de asta. Poți să-i transmiți primarului general că treaba e rezolvată.

— L-ai investigat pe semnatarul scrisorilor?

— I-am făcut greutăți.

— Măi, băiatule, dar tu chiar mă surprinzi! Zile întregi nu faci nimic, de mă determini să mă întreb dacă a fost o greșeală să-ți încredințez ție problema, și apoi o scoți deodată la capăt.

— Nu am scos-o la capăt, ci am rezolvat o problemă dificilă și v-am făcut ție și primarului general o mare favoare!

— Dar cine a fost, doar nu Hagedorn?

— Logodnicul ei. Lucrează la Ford, dar numele lui nu e important.

— Ești sigur că el nu poate să devină o povară pentru noi… adică, pentru primarul general?

— Foarte sigur.

— Să nu cumva să alerge la presă cu ceea ce știe!

— Spune-i primarului general că nu trebuie să-și facă griji pentru buna sa reputație.

— Atunci sper că ai dreptate.

— Trebuie mereu să pui la îndoială tot ceea ce fac? Nu poți să mă crezi, pur și simplu? Să ai încredere în mine dacă-ți spun că problema e rezolvată?

— Dar nu fi așa sensibil! Mă întreb doar cum poți să fii sigur într-o chestiune atât de delicată.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru *modul* în care am rezolvat lucrurile! Eu *le-am* rezolvat!

— Bine. Ne vom ocupa noi de domnișoara Hagedorn sau, mai bine spus, se va ocupa Deutsche Bank.

— Ba nu! Lăsați mai bine lucrurile așa cum sunt! Dacă banca o dă afară, e posibil să o apuce gânduri de răzbunare! E suficient dacă doamna nu mai e implicată în discuții confidențiale și dacă i se dă de înțeles că va fi făcută responsabilă în cazul în care cineva e indiscret în privința American Glanzstoff.

— Adică vrei să o lăsăm să scape fără să suporte nicio consecință?

— Frica de a rămâne fără muncă e mai puternică decât șomajul în sine. Atât timp cât Gertrud Hagedorn își păstrează

postul, primarul general poate să doarmă liniștit. Sper doar că se va ține de cuvânt în ceea ce mă privește.

— Desigur, fiule!

47.

Ce vreme oribilă! Rath a trebuit să dea drumul la ștergătoare. Soarele strălucise după-amiază, dar acum ploua cu găleata. Mai bătea și grindina, care se auzea răpăind în acoperișul mașinii. Pe Leipziger Straße a văzut cum unii trecători au fost luați pe nepregătite și, în lipsa unei umbrele, și-au tras pălăria mai adânc pe frunte sau și-au pus servietele deasupra capului. Nici măcar nu știa dacă avea sens să meargă până acolo, dar secretara companiei La Belle nu i-a dat de ales. Imediat ce a observat că vorbește cu cineva de la poliție, vocea doamnei prietenoase a fost cuprinsă de răceală.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă dezamăgesc, a spus ea, deși e puțin probabil că ar fi preferat să facă altceva, dar habar nu am unde puteți să-l găsiți pe domnul Meisner.

— Nu mai filmează?

— Toate planurile de filmare sunt la Alexanderplatz, la dumneavoastră la secție. Căutați acolo.

Rath a făcut altceva: a luat-o pe Kirie și s-a dus la mașină.

— Unde mergeți? a întrebat Voss.

— Să caut un actor.

— Atunci ați luat câinele care trebuie cu dumneavoastră.

Întrebarea era doar de unde să înceapă. Cu adresa personală a lui Meisner sau cu platoul de filmare din Marienfelde? Rath a hotărât să meargă mai întâi la apartamentul acestuia.

Victor Meisner locuia la Lietzensee, o zonă frumoasă, aproape de Kantstraße, dar și de malul lacului, cu priveliște asupra parcului și a lebedelor.

„Meisner/Zima” era încă scris pe plăcuța de lângă sonerie. Rath a apăsat pe buton, în spatele ușii s-a auzit sunetul strident al soneriei, dar nu a răspuns nimeni. A mai sunat încă o dată și a

așteptat. Din această clădire, aveai o priveliște frumoasă asupra lacului chiar și de pe casa scării. Doar turnul de radioemisie, a cărui structură de oțel strălucea acum umedă în primele raze ale soarelui care începuse să trimită câteva raze prin norii gri, mai amintea de metropolă. N-a deschis nimeni nici după ce a sunat a treia oară, așa că Rath a coborât. Mai rămânea doar portarul, care aici se numea „administratorul facilității", după cum anunța o plăcuță de pe biroul său. Bărbatul purta chiar și uniformă. Rath și-a amintit de blocul de apartamente unde locuise Vivian Franck. Probabil că actorii aveau nevoie de așa ceva. A bătut în geam. Bărbatul a deschis fereastra glisantă.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule comisar?

— Îl caut pe Victor Meisner.

— Domnul Meisner nu este acasă.

— Asta am remarcat și eu.

— V-aș fi scutit de drum dacă m-ați fi întrebat mai întâi, în loc să-mi arătați legitimația și să treceți mai departe.

— Câinelui meu îi place să meargă cu liftul, a spus Rath. Ați putea cumva să-mi spuneți unde aș putea să-l găsesc pe domnul Meisner?

— Domnul Meisner e la muncă.

— Dar tocmai a terminat de filmat o peliculă!

— Domnul Meisner lucrează mereu. Probabil că e cel mai bun lucru pentru el momentan, după tragedia cu soția sa.

— Cum se descurcă?

— Cu demnitate. Nu puteai vorbi cu el în primele zile după ce s-a întâmplat, dar, din fericire, s-a ocupat domnișoara Bellmann de dumnealui, iar acum pare să aibă lucrurile sub control. Chiar dacă nu poate, nici cu toate abilitățile sale actoricești, să ascundă faptul că această lovitură a sorții l-a ruinat.

— L-a ruinat…

Rath avusese o altă impresie despre actor. Impresia că juca teatru, dar nu a vrut să-i strice portarului imaginea pe care și-a făcut-o despre locatarul cel mai important din imobil.

— Nu mai are nevoie de sprijinul doamnei Bellmann? a întrebat Rath.

— N-a mai fost de mult pe aici, dacă la asta vă referiți.

— Și el la ea?

— Sunt portar, nu detectiv particular!

— Ați spune că și-a iubit soția?

— Dar dumneavoastră puneți doar întrebări indiscrete!

— Asta iubesc cel mai mult la meseria mea. Deci: ce-ați spune?

— Sigur că a iubit-o! Chiar dacă în ultima vreme ea…

— Ce anume?

— Păi, da, doamna Winter… Nu cred că-l mai iubea. Cel puțin în ultima vreme.

— De ce credeți asta?

— Păi, a fost mereu destul de rece, se considera superioară și nu-i saluta niciodată pe cei ca mine. Și se pare că voia să-l părăsească și pe el…

— Voiau să divorțeze?

— Nu, dar nu despre asta vorbesc! Voia să filmeze alte filme. Fără el și cu un alt producător.

— De unde știți asta?

Portarul a ridicat din umeri.

— Am auzit din greșeală. S-au certat aici, chiar în fața biroului meu. A mai spus și că nu va renunța la bunul ei renume și că putea să-și ia gândul de la asta.

— Și la ce s-a referit când a spus asta?

— Habar nu am. Vă spun doar ce am auzit în acea dimineață. Din greșeală.

— În care dimineață?

— Ei, știți deja: în *acea* dimineață. Și apoi s-a întors acasă abia seara. Era amărât de tot! Cu siguranță și-au făcut reproșuri că s-a certat cu ea în ziua morții ei. Chiar dacă era doar vina ei!

— O ceartă serioasă în ziua morții lui Betty Winter. De ce nu ne-ați povestit asta mai demult?

— Pentru că nu m-a întrebat nimeni. Săptămâna trecută, colegii dumneavoastră doar au intrat în apartament și apoi au ieșit. Nimănui nu-i pasă de mine.

Chiar se mai lucra pe platoul de filmare din Marienfelde. Rath a trebuit să aștepte un moment până ce omul de la pază l-a lăsat să intre. Arăta de parcă filmau ceva de aventură, în orice caz, decorul avea geamurile sparte. Eva Kröger era din nou implicată. Oare își găsise între timp un nume de scenă? I-a zâmbit lui Rath

atunci când l-a recunoscut. Zâmbetul ei a fost urmat de privirea lui Jo Dressler, care și-a dat ochii peste cap.

— Ați mai venit și dumneavoastră! a spus el. Sper că ați terminat pentru ziua de azi. Oamenii dumneavoastră au tot venit și plecat neanunțați toată după-amiaza. Cum aș putea să mai lucrez?

— Aveți deja experiență cu lucrul în condiții dificile.

Dressler s-a chinuit să zâmbească.

— Cu cine vreți să vorbiți?

— Victor Meisner.

— În cabina lui. El și-a terminat scenele pe azi.

Rath a încuviințat.

— Puteți să continuați liniștit, cunosc drumul.

— Nu puteți să vă plimbați așa, pur și simplu, pe aici, a strigat Dressler în urma lui.

Dar Rath s-a prefăcut că nu-l aude și a mers în spatele culiselor, trecând pe lângă mașinăria mare pentru tunete, care se afla încă la locul ei, și îndreptându-se spre ușa pe care era scris numele lui Meisner. A bătut la ușă și a intrat.

Victor Meisner era cu spatele la el, stătea așezat în fața oglinzii și își ștergea machiajul de pe frunte. Actorul era aproape de nerecunoscut. Fața palidă, acoperită parțial de machiaj, pe care Rath o vedea în oglindă nu mai avea nimic de-a face cu cea a eroilor cărora Victor Meisner le dădea viață în filme. Dar mai era ceva care se potrivea și mai puțin cu imaginea strălucitoare a eroilor. Această descoperire l-a făcut pe Rath să se trezească deodată.

Becurile de deasupra mesei de machiaj se reflectau într-o chelie.

Era evident că actorul nu se simțea bine să fie văzut așa. A apucat rapid o meșă de pe măsuța de toaletă și și-a pus-o la nimereală. Acum avea o frizură care semăna măcar cât de cât cu cea pe care o cunoștea Rath. Chiar și așa, nu arăta absolut deloc ca un erou.

— Nu puteți să așteptați până ce sunteți poftit înăuntru? s-a rățoit el la comisar.

— Nu știam, a spus Rath și a încercat să facă să sune precum o remarcă lipsită de importanță, că purtați perucă.

— Nu e o perucă, ci doar o meșă, a spus Meinser. Nimeni nu știe acest lucru. Vă previn! Dacă cineva de la presă află despre asta, vă voi face pe dumneavoastră personal responsabil!

— Nu vă fie teamă! Pot să păstrez tăcerea.

— Dar probabil că nu sunteți aici din acest motiv.

— Nu.

Rath s-a așezat pe un scaun în așa fel, încât să poată vedea fața lui Meisner în oglindă și a prins lesa lui Kirie de piciorul scaunului.

— N-ați spus încă nimic legat de faptul că mă așez, a spus el și a scos un carnet de notițe și un pix din palton. Mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— N-ați putut să mi le puneți săptămâna trecută? De atunci am fi terminat deja cu această chestiune!

— Poliția pune mereu întrebări noi, domnule Meisner, dar le repetă și pe cele vechi. Știm că noi călcăm pe nervi oamenii precum dumneavoastră, dar asta este meseria noastră.

— Frumoasă meserie!

Rath a pus pixul pe foaie.

— Lucrați deja la un alt film, a spus el, împreună cu Eva Kröger, după câte văd. Văd că între timp suportați bine moartea soției dumneavoastră.

— Viața merge mai departe, domnule comisar! *The show must go on*, cum spun englezii. Când ești așa de ocupat ca mine, trebuie să te pui pe picioare. Betty va fi înmormântată joi, credeți-mă că asta e suficient de greu pentru mine. S-a bătut cu arătătorul în piept. Aveți vreo idee cum arată lucrurile pe dinăuntru?

— Nu, dar mi-ar plăcea să aflu.

Meisner l-a privit neîncrezător.

— Ce vreți? a întrebat el. Puneți-mi odată întrebările și lăsați-mă în pace!

— Ați moștenit multe de pe urma soției dumneavoastră?

Meisner a râs scurt și sacadat.

— Spuneți, pur și simplu, că sunteți în căutarea unui motiv. Deci, moștenirea cu siguranță nu e unul! Betty nu mi-a lăsat prea multe. Din partea mea, puteți să vorbiți cu notarul. Dacă vă închipuiți că banii au fost mobilul crimei, atunci să știți că Bellmann ar fi avut mai multe motive decât mine. A asigurat-o pe

Betty pentru o sumă importantă. Pentru el, moartea lui Betty e foarte lucrativă.

Rath a mâzgălit un omuleț din bețe de chibrit în carnetul de notițe.

— O altă întrebare, a spus el în timp ce încă desena, de unde știa soția dumneavoastră de kiwi?

— Ce anume?

— Kiwi.

Rath a lăsat pentru moment omulețul din bețe de chibrit neterminat și a ridicat privirea din carnet.

— Agrișe chinezești. Un fruct exotic.

— Habar n-am. Cum ați ajuns la concluzia că Betty știa de așa ceva?

— Le-am găsit în stomacul ei, a spus el și a continuat să deseneze.

Meisner a făcut o față dezgustată.

— Nu credeți că vă purtați lipsit de tact? Ați putea să mă menajați ceva mai mult! Doar pentru că am situația sub control nu înseamnă că nu sunt în doliu după ea! Am fost căsătoriți aproape cinci ani!

— Dar căsnicia nu mai mergea așa de bine în ultima vreme, nu-i așa?

— Cum îndrăzniți să…

— V-ați certat cu soția dumneavoastră. În dimineața zilei de 28 februarie. În ziua morții ei.

— Cine v-a spus asta?

— Asta nu contează. V-ați certat sau nu v-ați certat?

— Cine nu se ceartă într-o căsnicie? Ei, și? Nu omori pe nimeni din cauza asta!

— Dar ea voia să plece de la La Belle Film. Și nu mai voia să filmeze cu dumneavoastră.

— Și de aceea credeți că am omorât-o? Ca să filmeze din nou cu mine sau cum? Unde e logica aici?

— Dar eu n-am spus că v-ați omorât soția.

— Știți foarte bine că eu am omorât-o și eu știu acest lucru, dar a fost un accident. Ar trebui să-l găsiți pe cel responsabil pentru chestiunea cu reflectorul.

Rath a desenat alături de omul din bețe de chibrit un cățeluș

cu blana închisă la culoare și ciufulită, dar cu fața zâmbitoare.

— De aceea mă aflu aici, a spus el și i-a desenat câinelui și o lesă. Și de aceea trebuie să vă mai pun o întrebare. Unde ați fost...

— Dar știți acest lucru! Am fost chiar lângă ea când a murit. A trebuit să văd asta cu propriii mei ochi!

— Nu despre asta vorbesc. Mă refer la dimineața zilei de 28 februarie. Puteți să-mi spuneți ce ați făcut?

— Am fost la filmări, dar știți acest lucru deja.

— Când ați plecat de acasă, când ați ajuns pe platoul de filmare, când ați avut primele scene? Ce scene? Puteți să-mi spuneți orele exacte?

— Nu pot să vă spun așa, deodată, trebuie să mă gândesc mai întâi. Moartea lui Betty a umbrit tot ceea ce s-a întâmplat în ziua respectivă.

Rath și-a luat creionul în mână și a așteptat nerăbdător.

— Am plecat de acasă în jur de ora opt și jumătate, a spus el în cele din urmă, ca de obicei. Probabil că am ajuns la studio în jur de ora nouă.

— Ați venit împreună cu soția dumneavoastră?

— Da, am mașină și de cele mai multe ori o iau cu mine.

— Ce ați făcut atunci când ați ajuns pe platoul de filmare?

— Lucrurile uzuale: am salutat mai întâi pe toată lumea, am stat puțin de vorbă și apoi ne-am uitat la planul de filmare. Am trecut o dată prin scene împreună cu Dressler.

— Și apoi ați început imediat să filmați?

— Da, adică mai întâi a trebuit desigur să ne costumăm. Actorii, vreau să spun.

Rath chiar și-a luat notițe de această dată.

— Mulțumesc mult, domnule Meisner, a spus el și a închis carnetul. Cam asta ar fi momentan din partea mea.

S-a ridicat și a luat-o pe Kirie de lesă.

— Dar trebuie totuși să vă rog să veniți mâine la ora zece la secție. Chestorul Gennat dorește să discute cu dumneavoastră.

— Și filmările?

— Majoritatea colegilor dumneavoastră se vor afla mâine dimineață la Alex. Dressler a modificat cu siguranță planul de filmare.

Meisner a oftat și a continuat să-și șteargă restul de machiaj de

pe față.

— Ah, și încă o întrebare, a spus Rath atunci când se afla deja în ușă, mașa dumneavoastră... e una de rezervă sau a trebuit să vă cumpărați una nouă?

Nu a mai așteptat un răspuns, ci a urmat-o pe Kirie, care trăgea deja tare de lesă, și a închis ușa.

În drum spre casă, a făcut un ocol pe Oranienstraße și a luat de la filiala Aschinger de acolo cina pentru el și pentru câine. De această dată a mers la sigur și a cumpărat o jumătate de duzină de chiftele și puțină salată de cartofi. Măcar în cazul celei din urmă putea fi sigur că Kirie nu-i va face concurență. Plimbarea de seară prin verdeață i-a adus de această dată doar până la Oranienplatz, iar asta trebuia să-i fie suficientă câinelui. Rath a luat apoi din mașină mâncarea, precum și mașa încâlcită și pachetul albastru din torpedo. Cadoul din turn. Charly și ideea ei neghioabă!

Charly!

A simțit gândul la ea ca pe o împunsătură.

Omul zâmbăreț din ușa ei.

La naiba!

— Voi, câinii, o duceți bine, a spus Rath în timp ce ținea punga de la Aschinger în siguranță, unde Kirie nu putea să ajungă la ea, vă gândiți doar la mâncare.

Kirie l-a privit și i-a zâmbit nerăbdătoare.

— Ei, haide, a spus Rath.

Câinele a continuat să traverseze curtea la pas, întorcând mereu privirea spre punga cu mâncare. Când au ajuns sus, Rath i-a dat mai întâi câteva chiftele și apoi puțină mâncare de căței în bol. I-a pus lui Kirie apă proaspătă, iar el și-a deschis o bere.

În timp ce câinele mânca, Rath s-a uitat la mașă. Murdară și ciufulită, dar poate se putea găsi ceva. Ceva care să-l scoată pe Meisner din încrederea arogantă de sine pe care o afișa. Singura problemă era că această mașă nu ar fi trebuit să se afle în posesia lui. Dar poate că nici nu era, poate că a găsit-o altcineva, cineva despre care poliția știa deja că a fost la turnul de radioemisie.

Rath a luat berea și punga de la Aschinger în sufragerie și s-a așezat comod lângă masa cu telefonul. După ce i-a cerut legătura

operatoarei, a luat o gură din chiftea. Tocmai în acest moment s-a găsit și Elisabeth Behnke, fosta lui proprietăreasă, să răspundă la celălalt capăt al firului. Era cea care l-a dat afară fără discuții din cauza lui Charly.

— Merthold Meinert, vă rog, a spus Rath.

— Tocmai stă la masă, a spus Behnke, și în mod clar și dumneavoastră!

Aceasta nu putea să suporte pentru nimic în lume proastele maniere.

— Doar un moment, a mormăit Rath în receptor.

A auzit o izbitură și pe Behnke strigând: „Domnule Weinert, unul dintre colegii dumneavoastră necioplițî". A durat doar un scurt moment până ce receptorul a fost ridicat din nou.

— Dragul meu Binding, l-a auzit pe Weinert certându-l în receptor, nu poate fi din nou o chestiune așa de urgentă ca să mă deranjați la masa de seară!

— Foarte urgentă, a spus Rath, cancelarul s-a pișat pe banca din parlament și avem nevoie de știrea asta în exclusivitate.

— Gereon, tu ești?

— Ai grijă cu prenumele meu! E suficient ca Behnke să se prindă că vorbești mereu cu mine la telefon, tot tu trebuie apoi să-i suporți proasta dispoziție.

— Mulțumesc pentru avertisment. Unde ai fost duminică seara, la naiba?! În orice caz, nu în acest Dreieck. Și nici acasă.

— Scuză-mă, a intervenit ceva, am încercat să te sun, a mințit Rath.

— Și eu încerc să te sun de trei zile!

— Ar fi bine să nu le mai spui numele când mă suni la secție. Numele Berthold Weinert apare în dosarul Krempin. Avem probleme dacă află că mă cunoști.

— În regulă, dar înapoi la întâlnirea ratată, nu te mai interesează această perucă?

— Ba, sigur că da. De aceea te și sun.

Rath s-a uitat la ceas.

— Aș putea să-ți aduc chestia azi și să-ți spun câteva vorbe despre ea?

— Trebuie să merg la o recepție a cancelarului.

— Atunci mâine.

— Mâine seară, nu se poate mai devreme. Am treabă până peste cap și de această dată am un preț pentru favorurile mele.

— Care ar fi?

— Am nevoie de mașină.

— Pentru miercuri seara?

— Și pentru joi dimineață inclusiv.

— Treci pe la mine și ia-o cu tot cu perucă.

— Vin direct la tine de pe Kochstraße. La opt?

— În regulă.

— Să nu cumva să îndrăznești să mă mai lași baltă încă o dată!

— Nu te îngrijora, nu se mai întâmplă a doua oară! Pe cuvânt de onoare! Dacă nu vin, mi te voi adresa timp de o lună cu „Preasfinția Voastră”.

— Ei, de data asta, lucrurile par să fie cu adevărat serioase.

Weiner a râs.

— Apropo, mai e o chestiune. Voiam să te previn. Mâine va apărea ceva despre Krempin. Pentru prima dată cu numele său. Pur și simplu, nu mai puteam aștepta.

— Cel mai important lucru e ca numele *meu* să nu apară în articol. Oricine te-ar întreba, eu n-am fost la turn.

— Ai fost duminică.

Vocea lui Weinert suna de parcă acesta rânjea.

— Am primit câteva fotografii drăguțe la birou cu vizitatorul numărul un milion. Seamănă foarte bine cu tine. Și tipa drăguță de lângă tine! Chipurile o actriță. Se pare că merită să faci anchete în aceste cercuri.

— Vreți cumva să publicați fotografia?

— Nu e tocmai momentul pentru aiureli, dar cred că ar putea fi un articol de umplutură bun. Și, pe lângă asta, sunt destul de sigur că departamentul pentru turism a trimis un comunicat de presă, cu tot cu imagini, și altor ziare. Vizitatorul cu numărul un milion e mai bun decât sinucigașul numărul o sută.

— Nu mai face glume, Berthold! Dacă fotografia asta apare la ziar și vreunul dintre martorii de la turn mă recunoaște, atunci chestiunea e încheiată.

— Nu-ți face griji prea mari, e foarte puțin probabil să se publice și fotografia pe lângă anunțul scurt și drăguț. Asta în afara cazului în care cineva află cine e actrița din fotografie.

— Asta nu află nimeni!

Rath a închis și și-a mâncat chiftelele cu salată de cartofi. După ce a terminat, a mai ridicat o dată receptorul. Avea chef să se îmbete cu Paul în această seară, dar cei de la Excelsior i-au spus că domnul Wittkamp a plecat din nou.

— Atunci mergem singuri, i-a spus Rath lui Kirie și i-a pus lesa.

A pornit apoi spre Dreieck. Cârciuma era deja plină ochi, iar pentru asta nici nu era nevoie de prea mulți oameni în spațiul triunghiular. Rath s-a așezat la bar și a comandat o bere și un șnaps. Nu era singurul care a venit cu cățelul. Mai erau și alții care se foloseau de câine drept pretext pentru a ieși seara din casă. Kirie chiar se descurca foarte bine, a mirosit curioasă un boxer urât, care nu a schițat niciun gest. Schorsch i-a adus câinelui un bol și i l-a umplut cu apă. L-a servit apoi și pe clientul cu două picioare. *Cu Kirie alături*, s-a gândit Rath și a dat peste cap șnapsul, luând apoi o primă înghițitură de bere, *Kirie măcar va găsi sigur drumul spre casă.*

Miercuri

12 martie 1930

48.

Din fericire, Gennat s-a limitat la o ședință scurtă de dimineață din cauza numărului mare de audieri care trebuiau să înceapă imediat după. Rath a încercat să-l urmărească pe Buddha, dar acest lucru a fost dificil. Încercase toate variantele posibile ca să scape de mahmureală, a făcut chiar și un duș rece, dar încă o simțea până-n oase. Meisner trebuia să fie al doilea la rând, imediat după Cora Bellmann, care era în continuare considerată suspecta principală, pentru că se presupunea că ar fi fost singura în stare să acționeze la comanda tatălui ei.

Lange și Czerwinski au mai avut însă puțin timp la dispoziție înainte de încheierea ședinței pentru a relata cele mai noi descoperiri în cazul ucigașului de la cinema. Lange reușise între timp să facă rost de la firma de curățenie de o listă de persoane care au lucrat în ambele cinematografe. Din nefericire, erau o mulțime de oameni. Și Czerwinski a venit cu o noutate care l-a făcut pe Rath să fie atent instantaneu: cinematograful în care Betty Winter a avut debutul în 1925 era Tivoli din Weißensee și fusese închis chiar în luna decembrie a anului precedent.

— Ceea ce înseamnă, a concluzionat Gennat, că Betty Winter ar fi fost o posibilă victimă a ucigașului nostru, pentru că avem aceiași factori: o actriță de film cu vârsta sub treizeci de ani, care tocmai a lansat primul film cu sonor în cinematografe și al cărei debut a avut loc într-un loc ce s-ar fi pretat pentru o asemenea

punere în scenă finală, așa cum pregătește făptașul victimelor sale.

— Vă rog pe toți să luați și aceste lucruri în calcul pentru audierile care urmează să înceapă în scurt timp, dar nu numai acest lucru, ci mai ales ceea ce urmează să vă relateze secretarul criminalist Czerwinski. Continuați, vă rog, colega.

— Cinematograful și-a găsit deja o altă întrebuințare, a spus secretarul criminalist. E destul de interesant faptul că Trivoli nu se va transforma într-un cinematograf pentru filme cu sonor, ci se va transforma în ceea ce a fost acum mai bine de zece ani: un teatru. Și, ghiciți, domnii mei, cine va conduce acest teatru?

Czerwinski s-a uitat să vadă dacă-l ascultau cu toții și apoi a spus:

— Victor Meisner!

Aceasta chiar era o noutate. Rath s-a enervat. Desigur că Meisner nu-i povestise acest lucru nici ieri, nici cu o săptămână în urmă.

— Se pare că teatrul se va numi „Scena Betty Winter", a adăugat Czerwinski, nu foarte original, dar acest nume cu siguranță va atrage publicul.

— Mulțumesc, domnule coleg, vom aborda acest aspect în audierile ce urmează, a spus Gennat. Așa că să ne întoarcem la muncă!

Rath mai avea puțin timp până ce îi venea rândul și a mers în biroul său. Prefera să bea cafeaua făcută de Erika Voss decât apa chioară de la Serviciul Omoruri. Rath s-a așezat la birou, sorbind din când în când din ceașca aburindă de cafea, și-a aprins o țigară și a căzut pe gânduri.

Gennat avea de mult timp protocolul discuției sale cu Meisner pe birou, așa că era prea târziu ca să introducă ceva despre Scena Betty Winter. Nu mai avea ce face, ceea ce însemna că va avea puncte în minus la Buddha. Poate că putea să facă ceva în sensul acesta în timpul audierii de azi. Trebuia să-l aducă pe Meisner într-un punct în care nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să recunoască. Rath și-a stins țigara și a pornit la drum.

Când a ajuns la Serviciul Omoruri, Cora Bellmann și Victor Meisner așteptau deja pe băncuța din fața biroului lui Gennat. Rath i-a salutat printr-un semn din cap, dar cei doi l-au ignorat.

Te voi lecui eu pe tine de aroganța asta, s-a gândit Rath și a intrat. Aproape toți colegii care urmau să-l asiste pe Buddha la audieri se strânseseră în biroul spațios. Reinhold Gräf se plimba agitat prin cameră. Cora Bellmann era prima la rând. Böhm stătea la un birou, fiind în obișnuita sa dispoziție proastă, și răsfoia un dosar. Părea că nu a reușit să scoată nici acum mare lucru de la Manfred Oppenberg. Într-un final, Trudchen Steiner i-a făcut un semn lui Gräf să intre, iar Rath a observat că devenea și el puțin agitat. Va mai dura până ce va fi rândul lui, așa că a luat un ziar de pe birou. *Das Berliner Tageblatt*. Rath a găsit un mic anunț despre vizitatorul cu numărul un milion la turnul de radioemisie, fără nume, fără fotografie, și a continuat să răsfoiască ziarul mai departe. Anunțul despre saltul mortal al lui Krempin era ceva mai mare, dar Weinert nu mai reușise să facă prea multă senzație cu acest articol.

„Bărbatul necunoscut care a murit vineri după ce a căzut de pe turnul de radioemisie este cel mai probabil Felix Krempin, cel care este căutat în dosarul morții actriței Betty Winter. Poliția încă nu a confirmat acest lucru. Nu este clar deocamdată dacă a fost vorba despre un suicid, așa cum s-a vehiculat inițial. După cum s-a relatat deja, fugarul Felix Krempin este suspectat că a manipulat echipamentul de iluminare de pe platoul de filmare Terra din Marienfelde astfel încât un reflector cu o greutate de treizeci de kilograme să cadă în timpul filmărilor peste faimoasa actriță de film Betty Winter. Aceasta a fost rănită grav și a murit, la scurt timp, din cauza unui șoc electric.”

„Faimoasa actriță de film.” Betty Winter a devenit cu adevărat faimoasă abia după moarte. Rath era curios să vadă ce se va întâmpla mâine, la înmormântarea ei. Poate chiar mai multe decât la înmormântarea lui Horst Wessel.

S-a uitat la ceas și a continuat să răsfoiască ziarul. Uniunea Funcționarilor de Poliție Prusaci făcea o campanie pentru mai multă încredere și demilitarizare. Și cearta cu privire la licențele pentru filmele cu sonor, despre care vorbise Oppenberg în fața proprietarilor de cinematograf, ajunsese într-o nouă fază. *Tageblatt* anunța un titlu cu o sonoritate marțială: *Filmul cu sonor*

a încheiat o pace separată cu industria electrotehnică în războiul pentru brevet. Dacă înțelegea bine subiectul destul de complex, atunci prin această pace separată, concernul american Warner reușise să intre pe piața germană. „În orice caz, proprietarii germani de cinematografe se pot aștepta în viitor la o ofertă mai mare de filme cu sonor de înaltă calitate”, rezuma ziarul la final.

Trebuia să fie vorba de foarte mulți bani, dacă în spatele culiselor se ducea o asemenea luptă între giganți. Rath și-a amintit de partenerul de afaceri încăpățânat al lui Oppenberg, Marquard. Pasionații de film mut urmau să-și vadă ambițiile ducându-se de râpă, mai ales că luptau pentru ceea ce acum era o cauză pierdută. Și-a amintit și de Anton Schmieder, tristul șantajist care lupta, la rândul lui, pentru o altă cauză pierdută. Ce spusese acesta? „Vreau doar ca totul să rămână așa cum este acum.” Lucrurile nu rămân niciodată așa cum sunt.

— Domnule comisar?

Rath a ridicat privirea. Gertrud Steiner stătea în ușa biroului lui Gennat.

Buddha n-a spus nimic mai întâi și a frunzărit prin acte. Rath s-a îndoit că asta îl va impresiona pe Victor Meisner. Omul venea din lumea filmului și era obișnuit cu așteptarea. Meisner părea foarte sigur pe sine. Propozițiile pe care Rath le-a aruncat cu o seară în urmă, chiar înainte să-și ia la revedere, nu păreau să-l fi neliniștit în mod special, dar poate că liniștea sa era doar simulată.

Rath a respectat înțelegerea pe care o făcuseră și a tăcut la fel ca Gennat. În lipsa unui dosar pe care să-l poată răsfoi, și-a aprins o țigară. Christel Temme începuse deja să se joace cu creionul, apoi, într-un final, Gennat a început. A închis dosarul și l-a privit prietenos pe Meisner.

— Felicitările mele, a spus Buddha.

— Poftim?

— Voiam să vă felicit pentru deschiderea propriului teatru, a spus Gennat. Felicitări călduroase! L-ați moștenit?

— I-am povestit deja toate aceste lucruri comisarului!

— Dar nu i-ați povestit nimic despre teatru. E teatrul dumneavoastră, nu-i așa?

— Eu sunt directorul artistic, a spus Meisner, dacă la asta vă referiți.

— Dar cine a cumpărat imobilul?

— E închiriat.

— Dar și asta costă ceva! Apoi, mai e și efortul de transforma un cinematograf într-un teatru.

— Trebuie doar să dăm jos ecranul de proiectare, dar toată aparatura pentru scenă era încă acolo. Tivoli a fost teatru înainte să se transforme în cinematograf.

— Dar, cu siguranță, nu e ieftin. Cum ați finanțat acest proiect?

— Nu am de ce să mă aștept la o avere prea mare de pe urma soției mele, dacă la asta vă referiți, domnule chestor. I-am povestit toate aceste lucruri comisarului!

— Atunci spuneți-mi totuși cum faceți să finanțați asta.

— Am un partener care nu se implică în munca de zi cu zi a teatrului. Cora Bellmann a finanțat proiectul și tot ea va primi marea majoritate a foloaselor financiare de pe urma teatrului. Pe mine mă interesează doar arta.

— Ce spune Bellmann despre faptul că fiica sa întreprinde ceva de felul acesta cu unul dintre actorii săi și, probabil, și cu banii săi?

— A fost ideea lui. Așa putem să luăm conținuturi originale de pe marile ecrane și să le adaptăm pentru teatru și invers. Tocmai acum, când filmul poate să vorbească, e un gând plauzibil.

Meisner s-a luminat la față când a început să vorbească despre planurile sale.

— Scena Betty Winter va fi o scenă pentru oamenii de rând, dar nu precum cea de la Bülowplatz, plină de aiuriți comuniști, ci în cel mai bun sens. Jucăm piesele pe care oamenii vor să le vadă cu adevărat ca să se desprindă de viața cotidiană. Piese care să le meargă la inimă și care să-i facă pe oameni să zâmbească.

— Deci vreți să jucați teatru pentru oamenii care merg de regulă la cinema.

— Dacă vreți…

— Și faimosul Victor Meisner joacă în rolurile principale…

— Doar la început. De fapt, sunt intendent, dar trebuie mai întâi să ne câștigăm publicul și asta se poate face cel mai bine cu ajutorul numelui meu.

— Și de ce se numește „Scena Betty Winter”?

— Măcar atât pot să fac!

— Voia și soția dumneavoastră să joace cu dumneavoastră acolo?

— Roluri secundare, eventual, de dragul meu, dar mai probabil că nu.

Meisner a clătinat din cap.

— Betty nu era interesată de teatru, ea a avut mereu ochi doar pentru film. Mereu filmul, filmul și iar filmul. Presta și mult mai bine pe marele ecrane decât pe scenă. A fost o minune ce făcea pelicula din ea.

— Și atunci, de ce voia să plece de la firma lui Bellmann?

— Probabil pentru că i se părea prea zgârcit.

Meisner nu se neliniștea.

— Desigur că era vorba despre bani, dar vedea și mai multe perspective de a se dezvolta artistic la un alt producător.

— Pentru sine, dar nu și pentru dumneavoastră…

— O voiau pe ea, nu pe mine. Betty nu avea ce să facă în privința asta, a ridicat el din umeri. Trebuie să poți trăi cu asta atunci când ești căsătorit cu un actor. Nu i-am luat-o în nume de rău, dar, din nefericire…

Și-a ascuns ochii cu mâna.

— Cine este acest misterios producător care o voia pe Betty Winter, dar nu pe Victor Meisner?

— Mi-ar plăcea și mie să știu asta. Nu a vrut să-mi spună până ce lucrurile nu erau bătute-n cuie. Era superstițioasă. Nu știu nici până în ziua de azi despre cine a fost vorba.

— Și dumneavoastră ați fi rămas la Bellmann?

— Eu *am* rămas la Bellmann. Mă simt foarte bine acolo. Sunt cel mai important actor în rol principal și la el pot filma orice mi-aș dori… filme polițiste, de acțiune, comedii…

— Și atunci, de ce deschideți un teatru? Pare că nu ați mai avea succes în film.

— Chiar nu înțelegeți nimic din meseria noastră, a clătinat din cap Meisner. A fost mereu visul meu să am propriul teatru. Încă de când pot să-mi amintesc. Asta nu mă împiedică în niciun fel să continui să turnez filme. Poate ceva mai puține decât acum.

Gennat a încuviințat gânditor.

— Trebuie să vă rugăm să vă amintiți cu exactitate ce s-a întâmplat pe 28 februarie, mai ales, unde ați fost dumneavoastră.

— Colegul dumneavoastră m-a întrebat deja, așa că ieri seară m-am așezat…

Meinser a scos o foaie din buzunar și a despăturit-o…

— Am retrăit pentru a doua oară această zi oribilă în mintea mea și am notat totul. Când și unde am fost și unde a fost Betty, asta în măsura în care știam.

I-a întins lui Gennat bilețelul.

— Mi-am permis să vă scriu totul aici.

Gennat a privit ceea ce era scris pe hârtie surprins, de parcă primise ouă de Paște în ziua de Crăciun.

— Asta nu e tocmai uzual, trebuie să spun, a început el, dar a fost întrerupt de Meisner.

— Pentru dumneavoastră, a spus actorul. Luați-o, am o copie. Astfel, puteți să faceți o comparație cu celelalte declarații pe care le-am dat până acum.

Buddha a luat hârtia cu vârful degetelor și chiar a început să o citească.

Rath era nervos la culme. Așa un nemernic alunecos și arogant! Era timpul să-l coboare de pe piedestalul pe care acesta se înălțase.

— Purtați meșă, nu-i așa, domnule Meisner? a întrebat el fără menajamente.

Pentru un moment, s-a așternut o liniște mormântală în birou. Gennat l-a privit iritat și Christel Temme s-a oprit chiar și din scris pentru o secundă.

— Da, a spus actorul, dar știți asta deja!

— Și de ce nu ne-ați spus acest lucru?

— Pentru că nu mi s-a părut relevant. Bellmann poartă, din câte știu, o proteză dentară. El *v-a spus* acest lucru?

— Unde ați fost pe 7 martie, la orele prânzului? a insistat Rath. Ați consemnat și acest lucru în scris?

— Ce zi a fost asta? Vineri?

— Știți foarte bine că a fost vineri!

Meisner a ridicat din umeri.

— Nu țin minte așa de bine datele, nu mă descurc fără calendar.

— L-ați urmărit pe Felix Krempin la turnul de radioemisie sau l-ați așteptat acolo?

Meisner l-a privit pe Gennat cu o față consternată.

— Îmi pare rău, domnule chestor. Nu știu ce vrea omul dumneavoastră de la mine! Nici în ruptul capului! Ați putea *dumneavoastră* să-mi explicați?

— Vrem doar să știm unde ați fost vineri după-amiază. Asta e tot, a spus Gennat.

Rath a mai vrut să spună ceva, dar Buddha l-a redus la tăcere cu un semn de mână pe cât de energic, pe atât de discret.

— Vineri? Am fost acasă între doisprezece și două. Îmi place să trag un pui de somn la prânz dacă planul filmărilor permite acest lucru.

— Ați fost singur?

— Dumneavoastră ce credeți? Sunt văduv, dar portarul poate cu siguranță să confirme că am fost acasă. Doar că nu înțeleg de ce…

— E-n regulă, domnule Meisner, asta ar fi tot, a spus Gennat. Cred că momentan nu mai avem alte întrebări pentru dumneavoastră. Vă mulțumim pentru vizită. Puteți pleca acum, dar vă rugăm ca, pentru o vreme, să fiți la dispoziția noastră.

— Desigur.

Victor Meisner a părăsit încăperea salutându-l pe Rath cu un semn al capului și o privire aruncată cu coada ochiului. Gennat a așteptat până ce actorul a ieșit și nu a spus nimic o vreme, jucându-se doar cu dosarul. Apoi, a explodat.

— Comisare Rath, vorbesc cu pereții? a urlat el fără niciun avertisment și așa de tare, încât Christel Temme a scăpat carnetul de notițe pe jos. Ce v-am zis eu ieri?!

— Că pot să intervin în audieri doar dacă am convenit anterior cu dumneavoastră, domnule chestor.

— Exact, înseamnă că tot ați reținut ceva. Și ce naiba ar trebui să însemne aiureala asta cu meșa?

— Am vrut să-l zăpăcesc pe suspect, domnule chestor. Am vrut să-l scot din siguranța de sine arogantă pe care o afișa.

— Asta v-a reușit în mod splendid! În loc de asta, m-ați zăpăcit *pe mine*! Și pe sărmana domnișoară Temme. Și ați făcut ca întreaga audiere să scape de sub control.

— Ascultați, chestia asta cu alibiul în scris, asta e o glumă, asta poate...

— Credeți că eu nu l-aș mai fi descusut? Sigur că aș fi făcut asta! Asta dacă nu ați fi intervenit dumneavoastră cu prostiile astea!

— El a fost, domnule chestor, știu asta. Meisner a vrut să-și ucidă soția. Chestia cu apa n-a fost un gest făcut din prostie! Voia să se asigure că duce lucrurile până la capăt atunci când a văzut că reflectorul nu a omorât-o. De aceea a făcut o față atât de stupefiată: pentru că încă trăia!

— Și de ce ar fi vrut să o omoare?

— Pentru că o ura, pentru că ea era mai bună decât el și pentru că acest arogant vanitos nu putea suporta asta. Și atunci s-a folosit, pur și simplu, de oportunitate... chestia cu reflectorul...

— Dacă lucrurile stau într-adevăr așa cum spuneți, a zis Gennat, atunci ați dat-o mai tare în bară decât credeam!

Ar fi trebuit să-și citească horoscopul, era clar că astăzi nu era ziua lui norocoasă. Rath nu a vrut să treacă pe la Serviciul Omoruri, nu a vrut să treacă pe lângă Böhm. Și-a luat la revedere de la Trudchen Steiner și a ieșit pe ușa care dădea din anticamera biroului lui Gennat direct în hol. Atunci când a ieșit, Manfred Oppenberg aștepta deja pe banca din lemn. Rath nu i-a aruncat nici măcar o privire, iar producătorul s-a abținut din a schița vreun gest din care să reiasă că-l recunoștea.

Rath era nervos pe Meisner și pe figura pe care acesta i-o făcuse, dar și mai enervat era pe sine însuși și pe prostia sa. Îl subestimase pe Victor Meisner. Omul nu era așa ușor de scos din fire. Aparițiile sale drept o persoană distrusă emoțional, care plânge în public erau parte a unei farse. Adevărata sa față era cea de nemernic rece, calculat și lipsit de scrupule. Asta în cazul în care avea o față adevărată și personalitatea sa nu era, de fapt, formată dintr-o succesiune de măști, pe care și le putea scoate pe rând, așa cum dai la o parte foile de ceapă, până când nu mai rămâne nimic la sfârșit.

A intrat în birou doar ca să-și ia pălăria și paltonul.

— Erika, pot să o mai las pe Kirie o vreme cu dumneavoastră? a întrebat-o el pe secretară. Trebuie să ies ca să interoghez un

martor și nu pot să iau câinele peste tot cu mine.

Erika Voss a oftat, dar a acceptat.

A avut noroc, l-a găsit pe portar încă la birou.

— Astăzi, fără câine, domnule comisar?

— E încă la școala pentru câini.

— Aveți ghinion, domnul Meisner nu s-a întors încă. Nu v-ați mai întâlnit cu el ieri?

— Mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră. Poate că ceilalți polițiști, colegii mei, nu au arătat interes față de dumneavoastră, dar eu sunt interesat.

Rath și-a scos carnetul de notițe ca să sublinieze cât de importantă era conversația.

— Ieri mi-ați spus că vă amintiți de cearta dintre domnul Meisner și soția sa. Vreau să vă rog să-mi spuneți cât de precis puteți despre ce a fost vorba.

Portarul s-a scărpinat în cap, pe sub chipiu.

— Păi, că vrea să facă filme cu un alt producător și că poate să-și scoată asta din minte. „Nu te voi mai trage mult după mine", a spus ea. „Ești o piatră de moară la gâtul meu", a spus.

Rath a scris harnic după dictare.

— Ați mai povestit ceva despre renumele ei, pe care Betty Winter spunea că nu-l va împrumuta. Puteți să vă mai amintiți ceva în sensul acesta?

— Era vorba despre un teatru, dacă am înțeles bine. El voia ca ea să joace acolo alături de el, dar ea a spus nu. Și el a întrebat-o ce crede despre nume, la care el i-a răspuns: „Nu voi împrumuta bunul meu nume pentru așa ceva, pe asta poți să ți-o scoți din cap".

— Ați înțeles cumva și despre ce teatru era vorba?

— N-am auzit un nume, dar trebuie să fi fost undeva prin Wei…

Portarul s-a oprit în mijlocul propoziției și s-a înroșit deodată.

— Bună dimineața, domnule Meisner, a spus el.

Rath s-a întors. Victor Meisner arăta acru ca un borcan de murături.

— Nu mai scapă omul de dumneavoastră, așa-i?

— Aceasta este calitatea mea cea mai evidentă, a spus Rath. Eu,

în schimb, sunt la fel de mirat să vă văd aici. Credeam că aveți filmări în Marienfelde.

— Astăzi nu se mai filmează mulțumită hărniciei autorităților. Nu e nimeni acolo.

Meisner și-a pipăit buzunarele, căutând cheia apartamentului, și a apăsat butonul pentru a chema liftul.

— V-a ținut șeful dumneavoastră o predică, după ieșirea pe care ați avut-o? V-a reamintit cum trebuie să vă comportați?

Ușa liftului s-a deschis și Meisner a urcat. Cu zâmbetul pe buze, a vrut să-și ia la revedere, dar, puțin înainte să se închidă ușa, Rath a sărit în cabină. Zâmbetul i-a înghețat.

— Ce fel de metode sunt astea? a întrebat Meisner când liftul s-a pus în mișcare. Vreți să mă bateți până mărturisesc? Am mărturisit deja.

Deodată, actorul a reluat tonul plângăcios, pe care Rath îl cunoștea deja, și a spus:

— Eu am omorât-o, eu am omorât-o!

Apoi, Meisner a rânjit.

— Am fost bun, nu-i așa, domnule comisar? M-ați crezut, nu-i așa?

Rath nu a spus nimic. A apăsat doar pe un buton care a oprit liftul.

— Ce vreți?

— Adevărul.

— Spuneți-mi, pur și simplu, care credeți că e adevărul și eu vă spun ce cred despre asta.

— V-ați omorât soția.

— Asta știe întreaga lume.

— Intenționat.

— Cine poate să citească gândurile altuia?

— V-ați folosit de mecanismul construit de Krempin.

Meisner a râs doar, amuzat.

— Mai departe, a spus el.

— Probabil că el însuși v-a spus despre mecanism atunci când pleca de pe platoul de filmare. Doar considera că-i sunteți prieten…

— Da, ne-am împrietenit repede, asta vă poate confirma oricine. N-aveam de unde să știu ce fel de om este.

— Probabil că l-ați ajutat chiar să se ascundă. Așa, ați putut să rămâne permanent în legătură cu el și îl puteați controla.

— Nu se vorbește despre serviciile făcute prietenilor.

— Și atunci când v-a povestit că are întâlnire cu mine, ați intrat în panică. Nici măcar nu a trebuit să-l urmăriți, căci v-a spus când și unde se întâlnește cu mine. Poate chiar dumneavoastră i-ați propus locul de întâlnire, doar locuiți foarte aproape de turn. Poate că dumneavoastră ați fost cel care l-a costumat atât de bine pe Krempin. Se spune că vă pricepeți la așa ceva. Și apoi, în timp ce el studia terenul înaintea întâlnirii noastre, dumneavoastră l-ați împins. Păcat doar că el s-a apărat și atunci v-a smuls mașa.

— Interesantă poveste. O crede și chestorul? Nu prea pot să-mi imaginez acest lucru. În meseria dumneavoastră nu se poate face nimic fără dovezi, doar știți acest lucru. Altfel, aveți mari probleme cu procuratura.

— Dar poate că am dovezi! O mașă care a ajuns undeva, în tufișurile din jurul turnului. Se poate afla pentru cine a fost confecționată.

— Mașa despre care vorbiți face parte din garderoba La Belle. De acolo ar fi putut să o fure Krempin sau oricine altcineva care lucrează acolo. Aceasta nu e nicio dovadă.

— Știți ce a fost asta? O confesiune, a spus Rath. Și nici măcar n-a trebuit să vă bat!

Meisner a apăsat un buton și liftul s-a pus din nou în mișcare.

— Cine a mai auzit asta în afară de dumneavoastră? Și dumneavoastră mă suspectați oricum. Ce schimbă asta?

— Îmi face mereu plăcere să aud o confesiune. Pentru noi, confesiunile sunt o formă de confirmare, la fel ca aplauzele în meseria dumneavoastră.

— După cum bine știți, am admis acum mult timp ceea ce am făcut. Și dumneavoastră ați spus că niciun judecător din lumea asta nu mă va condamna pentru că, panicat fiind, am vărsat o găleată de apă pe sărmana mea soție.

— De ce ați făcut-o?

— Știți cum e să-ți reproșeze cineva permanent că ești un eșec? Trebuia să spună asta mereu, de parcă era un nenorocit de gramofon care a rămas blocat! a zâmbit Meisner. Ei bine, așa un

ratat nu sunt, până la urmă.

Liftul s-a oprit și Meisner a deschis ușa.

— A fost drăguț să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule comisar, a spus el și a coborât. Dar acum să mă scuzați, trebuie să mă schimb. Mă întâlnesc cu cineva pentru a lua prânzul.

— Salutați-o pe domnișoara Bellmann, vă rog, a spus Rath, și nu uitați: sunt încăpățânat.

Doamna Lennartz l-a privit surprinsă când a deschis ușa apartamentului. Uitase că venea astăzi la curățenie.

— Domnule comisar! a exclamat ea și a stors cârpa. Termin imediat, nu m-am așteptat să veniți.

— Am vrut să iau prânzul acasă azi, a spus el.

— Să vă aduc ceva? Mâncăm și noi în curând, Peter și cu mine.

— Mulțumesc mult, a ridicat Rath punga de la Aschinger. M-am aprovizionat deja.

— Momentan, nu puteți intra în bucătărie, așteptați un moment în sufragerie.

În timp ce aștepta, a pus un disc. A lăsat coniacul în dulap, deși ar fi avut chef de-un pahar. Era prea devreme și, pe lângă asta, nu trebuia să-l vadă soția administratorului bând. Femeia a băgat capul pe ușă după cinci minute.

— Am terminat!

Rath a așteptat până ce a ieșit, a închis muzica, a mers în bucătărie și a pus mai întâi apă la fiert pentru cafea. A despachetat chiftelele, dar nu prea avea poftă de mâncare. Putea să-i ducă resturile lui Kirie, care se va bucura cu siguranță. A studiat cu atenție meșa, dar nu a putut să descopere niciun loc unde să fie scris La Belle, un număr de inventar sau orice altceva de felul acesta. Singurul lucru scris pe meșă, dar și acesta greu descifrabil, era numele unei firme. Era greu de zis dacă Meisner blufase mai devreme. Era, oricum, posibil ca acesta să fi purtat o perucă pentru teatru când a mers la turn, și nu pe a sa. Nu-l machiase doar pe Krempin, ci și pe sine înainte de a urca în turn, astfel încât să nu poată fi recunoscuți de nimeni. Un Victor Meisner ar fi fost recunoscut prea repede. Și alibiul său? Meisner locuia așa de aproape de turnul de radioemisie, că acestuia nu i-ar fi fost prea greu să se strecoare printr-un beci sau o ușă

lăturalnică și să-l facă pe portar să creadă că a fost tot timpul în apartament. Liftul mergea și până la subsolul clădirii.

Rath și-a fiert cafeaua fără grabă și a stat pe gânduri, dar oricum învârtea lucrurile, nu vedea nicio posibilitate de a ajunge la Meisner. Poate doar dacă ar duce mesa celor de la ED, dar acest lucru ar însemna că trebuie să mărturisească faptul că a planificat o întâlnire secretă cu Krempin. Rath s-a uitat la peruca ciufulită. Poate că Weinert va reuși să facă progrese. Omul era un jurnalist bun. Trebuia să aștepte să vadă ce va găsi acesta.

Telefonul a sunat, dar nu a răspuns. A băut două cești de cafea, a fumat câteva țigări și a stat pe gânduri, dar, la ora două, când a plecat spre Cetate, nu luase încă nicio decizie.

Erika Voss nu era așa de supărată cum se temuse. În mod evident, acesteia îi făcuse plăcere să ia pauza de masă alături de Kirie.

— A sunat din nou acea doamnă mai devreme, a spus ea. Și chestorul Gennat vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră la ora trei.

— Iarăși? Cum de?

— Domnișoara Steiner nu a spus de ce.

— Dacă așa stau lucrurile, ies mai întâi puțin cu câinele.

Avea nevoie de aer proaspăt, avea nevoie să-și pună gândurile în ordine. Buddha îi va face cu siguranță morală din cauza audierii eșuate din acea dimineață. Și sperase să-și poată repara greșeala. Se înșelase. Astăzi chiar nu era ziua lui. Nici nu voia să se gândească la doamna care sunase din nou. S-a gândit dacă să mai încerce o dată la hotelul unde stătea Paul, dar și-a dat seama că nu era deloc în dispoziția necesară să-i vorbească prietenului său sau oricui altcuiva.

Nu putea să suporte să fie în preajma lui Kirie în momentul de față. Câinele adulmeca la fiecare colț de pe drumul care ducea spre Spree. Deși începuse să plouă pe la jumătatea drumului, a continuat să meargă până la Märkisches Museum și i-a dat drumul lui Kirie să alerge în pârculeț. Înainte să pornească pe drumul de întoarcere, a scos o chiftea și i-a dat-o câinelui. Kirie a înfulecat biluța de carne dintr-o înghițitură și i-a mulțumit cu un zâmbet.

Gennat stătea în spatele biroului neclintit ca o statuie. Nu frunzărea niciun dosar, nu clipea, nu părea nici să respire. Rath a simțit că situația de cu o săptămână înainte se repetă. Atmosfera era tensionată.

— Ce frumos că ați putut să vă răpiți puțin timp pentru mine, a spus Buddha în cele din urmă.

— Desigur, domnule chestor.

— Sper că nu mă va costa prea mult. Cât luați așa, pe oră?

— Poftim?

— Sau aveți tarif pe zi?

— Nu înțeleg…

— Ei, cât câștigați când lucrați ca detectiv particular?

La naiba!

— Domnule chestor, nu lucrez ca detectiv particular!

— Atunci nu sunteți dumneavoastră acel Gereon Rath care s-a interesat de soarta actriței Vivian Franck, care fusese dată dispărută, în numele producătorului de film, Manfred Oppenberg?

— Ah, la asta vă referiți! Am făcut doar câteva cercetări suplimentare, nu prea multe.

— Știți că este vorba despre o ocupație suplimentară, care necesită aprobare?

— Ah, încetați!

Rath a încercat să pară relaxat, dar nu i-a reușit.

— Acesta a fost un serviciu făcut unui prieten, nu o ocupație suplimentară!

— Serviciu făcut unui prieten? Atunci înseamnă că lucrați la negru.

— Dar n-am luat niciun ban!

Rath spera că Oppenberg a spus ceva similar.

— Credeți că asta face lucrurile mai simple pentru dumneavoastră? Dacă dumneavoastră aveți relații de prietenie cu un om implicat în două anchete aflate în desfășurare și care e un posibil suspect pentru omor, trebuie să ne spuneți! Așa ceva naște prejudecăți, nu puteți fi obiectiv!

— Atunci când i-am făcut această favoare lui Oppenberg, nu aveam de unde să știu că acel caz de persoană dispărută se va transforma într-un omor.

— Dar ați tăcut când s-a întâmplat acest lucru.

— Așa este.

Gennat a bătut cu pumnul în masă.

— Unde credeți dumneavoastră că vă aflați, de fapt?!

Rath nu l-a mai auzit niciodată pe Buddha țipând atât de tare.

— Domnule chestor, știu că a fost o greșeală. A fost…eu, pur și simplu, nu voiam să fiu scos din comisia de anchetă a cazului Franck, după ce acest lucru se întâmplase deja cu cazul Winter.

— Nu v-ați gândit la consecințele acțiunilor dumneavoastră? Nu credeți că veți fi scos acum din toate? Ar fi trebuit să vorbiți cel târziu atunci când Böhm v-a cerut să-l găsiți pe detectivul particular pe care-l angajase Oppenberg…

— Domnule chestor, lucrurile nu au fost așa de simple. Eu și comisarul-șef Böhm…

— Cine spune că lucrurile trebuie să fie mereu ușoare? Chiar ați crezut că scăpați cu așa ceva? Böhm mi-a servit această noutate superbă chiar înainte de audierea lui Oppenberg. Voia chiar să vă denunțe în fața tuturor, pentru că e de părere că această informație ar trebui inclusă în dosarul anchetei, dar l-am oprit.

— Mulțumesc, domnule chestor!

— Nu de dragul dumneavoastră! Să nu vă imaginați așa ceva! Doar pentru că informația nu ajută cu nimic și un asemenea scandal ar fi distras colegii de la muncă.

— Și acum, domnule chestor?

— Vă este clar că nu mai puteți continua să lucrați în anchetele curente? Sunteți suspendat până la noi ordine. Ce vi se va mai întâmpla se va stabili în urma procedurilor disciplinare.

— Nu s-ar putea închide un ochi? Poate chestiunea se rezolvă și altfel?

— Un om nu are suficienți ochi ca să-i închidă pentru fiecare dintre prostiile făcute de dumneavoastră! În chestiunea cu colegul Brenner ați reușit să scăpați la mustață de procedura disciplinară, dar acum vi s-a terminat norocul.

— Am înțeles, domnule.

— Știți ceea ce mă enervează cel mai mult la toate astea?

— Nu, domnule.

— Că e absolut inutilă! Sunteți un criminalist capabil, dar

intrați singur în belele din cauza unor asemenea șmecherii!

Gennat a închis dosarul care se afla pe biroul său și Rath și-a dat seama că era dosarul său de la Personal.

— Ei, zilele următoare aveți suficient timp ca să vă gândiți la toate aceste lucruri! La revedere!

Asta era deci. Pe drumul de întoarcere, holul de la Departamentul A i s-a părut la fel de străin ca o altă lume, chiar dacă trecuse pe acolo de sute de ori. Chiar și numele de pe ușa biroului părea să nu-i mai aparțină, chiar dacă încă scria Gereon Rath pe ușă. A mers, pur și simplu, mai departe, nu putea să intre acum. Aparent, lucrurile păreau să fie la fel, dar o forță malefică scosese tot ceea ce era familiar din ele, așa că, acum, părea că întâlnește în jurul lui doar lucruri nefamiliare. Cunoștea acest sentiment și îl ura. A simțit acest lucru pentru prima dată atunci când Severin nu s-a mai întors acasă, fără niciun fel de înștiințare prealabilă. S-a simțit la fel și câțiva ani mai târziu, când au primit acasă vestea morții lui Anno. Mama sa nu a putut să plângă, jelind în tăcere, la fel ca soțul și fiul său. A simțit aceste lucruri din nou cu un an în urmă, atunci când lumea familiară din Köln s-a năruit și orașul natal i-a devenit deodată străin.

Și acum ajunsese din nou la capătul drumului, chiar dacă lucrurile începuseră promițător în Berlin.

De ce nu i-a spus nimic lui Böhm? Ar fi trebuit să-și dea seama că n-avea cum să iasă ceva bun din chestiunea asta! Aprinsese așa de multe focuri în jurul său, că era imposibil să le stingă pe toate. Dacă aflau și că a fost la turnul de radioemisie, lângă cadavrul lui Krempin, atunci putea să-și ia adio! Atunci nu mai scăpa doar cu un avertisment sau cu o tăiere de salariu. Atunci chiar ar fi trebuit să se facă detectiv particular. Așa cum îi și recomandase Charly cu un an în urmă.

Charly!

S-a oprit pe loc și a dat cu pumnul în perete. Un curier care tocmai venea de după colț l-a privit iritat, dar nu a spus nimic, strecurându-se speriat mai departe.

Ce caut eu în acest oraș de rahat, s-a gândit el, *ce caut eu în acest oraș de rahat?!*

Ia-ți lucrurile și pleacă! Pleacă la Köln sau, și mai bine, pleacă la

New York!

Rath s-a întors spre biroul său. A avut nevoie de un moment să-și recapete controlul înainte să deschidă ușa. A tras adânc aer în piept, s-a străduit să zâmbească și a intrat.

Erika Voss tocmai bătea ceva la mașina de scris, dar habar n-avea ce putea aceasta să scrie.

— Puteți să plecați mai devreme acasă, Erika, nu mai am nevoie de dumneavoastră astăzi.

Ea l-a privit surprinsă și s-a oprit imediat din scris.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră, domnule comisar. Înseamnă că pot să merg la cumpărături!

— Faceți asta! Răsfățați-vă și cumpărați-vă ceva frumos!

Telefonul de pe biroul ei a început să sune. Avea deja o mână băgată în palton, dar tot a răspuns.

— Pentru dumneavoastră, domnule comisar, a spus ea în timp ce acoperea receptorul cu o mână. Omul a spus că e de la Chinahaus. Vreți să cumpărați o vază Ming?

— Probabil că e vorba despre kiwi. Faceți-i legătura.

Erika și-a rezolvat conștiincios ultima sarcină de serviciu a zilei, apoi și-a luat la revedere și a ieșit repede pe ușă. Rath s-a așezat la birou și a răspuns la telefon. I-a recunoscut vocea. Era chinezul prietenos de pe Kantstraße.

— Domnule comisar, m-ați rugat să vă anunț!

— Da, desigur.

Rath a observat că nu părea prea de fericit.

— Ce se întâmplă?

— Bărbatul a fost din nou aici.

— Care bărbat?

— Germanul care cumpără în mod regulat kiwi.

— Ah, da, foarte frumos.

— N-a cumpărat doar kiwi, ci și alte specialități chinezești precum ciuperci, muguri de bambus, tăiței din orez și multe altele.

— Aveți adresa?

Chinezul a râs viclean.

— Pentru livrare, exact așa cum ați spus.

— O secundă, să iau ceva de scris…

Rath a scormonit după o bucățică de hârtie și un creion,

ținând receptorul cu umărul ca să aibă ambele mâini libere. Chinezul i-a dictat și Rath a notat. Abia după ce a închis și-a dat seama că știa această adresă.

A simțit cum gândurile începeau să-i gonească prin minte, acest sentiment febril care îl copleșea când era pe cale să descopere conexiuni noi, dar pe care nu le înțelegea încă pe deplin. Febra aceasta îl cuprinsese așa de tare, că a și uitat pentru moment că Gennat îl trimisese la plimbare. Poate că întreaga idee cu kiwi nu era așa de stupidă cum o făcea Böhm să pară!

— Haide, Kirie, a spus el, mai facem încă o excursie la Wannsee înainte să mergem acasă și să ne luăm vacanță.

49.

De ce nu apăruse încă nimic la ziar?

Știa că au găsit-o pe Fastré. Lehmann îi povestise că au fost duminică la cinematograf, că poliția a fost acolo. Idiotul de Lehmann nu știa de ce, dar asta nu conta absolut deloc. Indiferent din ce motiv s-ar fi dus acolo, trebuiau să o fi găsit pe Fastré!

Și de ce nu a găsit niciun articol despre asta? Știrea ar fi trebuit să apară în toate ziarele din oraș! Au scris cu toții despre Franck, de ce nu și despre Fastré?

Când vor scrie? Lumea trebuia să afle ce s-a întâmplat și de ce s-a întâmplat! Cu toții trebuiau să afle! Trebuiau să înțeleagă despre ce e vorba! Ca să se oprească în sfârșit! Nu putea să se ocupe el de toate, de fiecare dintre ele! Trebuiau să înțeleagă în sfârșit, căci altfel vor fi tot mai multe. Tot mai multe care vor răpi filmului frumusețea și puritatea.

Și doar el era în stare să o apere.

Dar nu se poate ocupa de toate, trebuie neapărat să înțeleagă! Trebuie să se oprească într-un sfârșit!

Sau e vina lui? Trebuia să acționeze mai rapid? N-ar trebui să-și mai lase atât timp la dispoziție? Să nu mai aștepte atât de mult?

A invitat-o în sfârșit la masă azi. Doar pentru o conversație,

căci nu a pregătit nimic în rest. Nu i-a dat liber lui Albert. Dar oare chiar trebuia să discute cu ea ca să știe ce e de făcut? Doar a auzit-o, a trăit pe pielea sa felul în care ea însăși a stricat vraja propriei imagini. Ceea ce i-au trimis la atelier pentru a face copii era absolut oribil!

Atunci când e pe marele ecran, e femeia ideală. Și strică acest lucru pentru că deschide gura și boxele încep să bâzâie. A trebuit să-și acopere urechile cu mâinile, așa de oribil a fost. De ce i-a făcut asta? De ce-și face ei însăși asta?

Luase o decizie. Astăzi trebuia să se întâmple! Nu trebuia să piardă vremea, ci să continue, altfel deveneau prea multe! Era perfectă, poate cea mai bună pe care a invitat-o vreodată.

A coborât și a făcut rapid toate pregătirile necesare, a pregătit seringile și instrumentele. A pregătit și vinul pentru anestezie. Desigur, a pus și o rolă de film în aparat.

Sus, cineva sună la ușă. Aude cum Albert merge prin hol.

Nu poate să fie ea, căci mai are la dispoziție câteva ore.

50.

Chinahaus a livrat, exact așa cum au și spus că vor face. Mașina de livrări tocmai cotea pe stradă atunci când Rath a parcat Buickul în fața vilei. A coborât din mașină și a luat câinele în lesă. Prefera să o ia pe Kirie cu el decât să înceapă scandalul. Casa se afla în spatele unui val de burniță care se revărsa în milioane de picături pe ferestrele luminate. Acestea făceau vila să pară și mai sinistră decât și-o amintea de la ultima sa vizită.

În timp ce mergea de-a lungul aleii, Rath și-a dat seama cât de agitat era. Febra l-a cuprins din nou, căci simțea că era foarte aproape de ceva. Era undeva o legătură între cele trei femei. Nu reușea să scape de gândul că ar fi trebuit să știe deja că această vizită era inutilă, că nu trebuia decât să se gândească puțin mai bine și că, dacă făcea acest lucru, va găsi răspunsul la întrebările care-l chinuiau încă de la apelul telefonic avut cu Chinahaus.

— Să fii cuminte, i-a spus el cățelului, acum suntem în

compania unor oameni de vază!

Kirie s-a așezat și Rath a sunat la ușă.

A durat puțin, apoi, un servitor cărunt, cel pe care-l știa deja, a deschis ușa. În ciuda averii sale, Marquard părea să nu aibă prea mult personal. Bătrânul ar fi trebuit să iasă de mult la pensie! Dar acesta își făcea treaba așa cum te-ai fi așteptat din partea unui servitor.

— Ce doriți? a întrebat el și i-a aruncat o privire arogantă.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Marquard.

— În ce chestiune?

— Una criminalistică. Sunt de la Poliție, i-a arătat Rath legitimația.

Oare bătrânul chiar nu-l recunoștea? Sau era de așteptat de la un servitor să fie greu de cap?

Măcar de această dată nu l-a mai lăsat să aștepte în fața ușii. I s-a permis să intre în holul mare, pe care îl numeau vestibul aici, în timp ce servitorul a dispărut în interiorul casei imense, pe ușa batantă. Kirie a mirosit armura făcută să arate veche, deși nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani. Câinele părea destul de agitat de când a intrat în casă. Probabil că erau multe lucruri de descoperit acolo pentru un nas de câine. Servitorul s-a întors după două minute.

— Stimabilul domn poate să vă primească acum, a spus el, dar vrea să vă transmită că nu are mult timp la dispoziție pentru dumneavoastră. Așa că vă rog să nu vă lungiți.

— Aș fi plecat deja până acum, dacă m-ați fi lăsat să-l văd imediat, a spus Rath.

Bătrânul a răspuns doar ridicând din sprâncene.

— Aș dori să lăsați câinele în vestibul, a spus el și a privit-o pe Kirie de parcă ar fi fost turbată.

Rath a legat lesa de o halebardă de care era sprijinită armura și s-a aplecat spre Kirie.

— Să fii cuminte, a spus el. Amintește-ți ce ți-am spus afară!

L-a urmat pe bătrânul servitor prin mai multe camere, aproape toate cu șemineu, una având pereții împodobiți chiar și cu tapiserii, până ce au ajuns într-un salon mic, a cărui fereastră mare, gotică, oferea o priveliște fantastică asupra lacului când vremea era bună. O ușă ducea spre o mică terasă.

Wolfgang Marquard îl aștepta așezat în fața unei măsuțe din lemn închis la culoare, pe care erau pregătite deja o sticlă de Armagnac și două pahare. Stăpânul casei s-a ridicat când Rath a intrat și a făcut câțiva pași în întâmpinarea lui.

— Domnule comisar, a spus el și i-a strâns mâna. Ultima oară când ați fost aici nu ați adus vești bune. Sper că... nu s-a întâmplat nimic cu Oppenberg, nu?

— Pot să vă liniștesc. N-am venit cu vești proaste. Doar câteva întrebări legate de un fruct mic și insignifiant.

Marquard și-a turnat puțin Armagnac într-un pahar.

— V-aș oferi și dumneavoastră un pahar, dar cu siguranță sunteți încă în timpul serviciului.

— De fapt, sunt deja în concediu. Puteți să-mi turnați și mie. Beau un pahar.

Marquard i-a întins un pahar cu lichidul de culoarea bronzului. Rath a dus paharul la nas și a mirosit. Existau și avantaje în a fi așa de bogat.

— În cinstea concediului dumneavoastră, a spus stăpânul casei.

Rath a ridicat paharul. Nu mai băuse niciodată un Armagnac așa de bun.

— Mă faceți curios, domnule comisar, a spus Marquard. Deci, de ce sunteți aici?

— Este vorba despre kiwi, agrișa chinezească. Ceva foarte exotic...

— Kiwi? O delicatesă. Poate că v-ați adresat totuși expertului care trebuie. Trebuie să știți că bucătarul meu este chinez. Dar de unde știe un polițist despre un fruct încă așa de exotic?

— Din motive profesionale. L-am gustat și eu o dată și trebuie să recunosc că mi-a plăcut foarte mult.

— Nu sunt mulți care să știe despre kiwi în Berlin. Asta în afara cazului în care mâncați des într-un restaurant chinezesc și aveți curajul să comandați ceva necunoscut la desert.

— Vedeți, exact asta am crezut și eu: kiwi nu este atât de obișnuit în acest oraș ca... să zicem, chiftelele.

— O comparație ciudată, dar aveți dreptate în această privință.

— Și tocmai de aceea ar putea fi o pistă. Îți atrage atenția atunci când lucruri atât de rare apar de mai multe ori. Nu știu cât

de multe v-a povestit Oppenberg despre aceste cazuri de omor pe care tocmai le anchetăm. Actrițe ucise. Vivian Franck este una dintre ele…

— Un caz tragic. Știați că am admirat-o mereu pe doamna Franck? Adică, încă o admir…

— A murit.

— Arta ei este nemuritoare.

— O consolare prea mică.

— Credeți? Nu este aceasta singura consolare pe care o avem? Faptul că arta e nemuritoare?

— Majoritatea se consolează cu nemurirea sufletului. Nu credeți în asta?

— Sufletul? Dar acesta se găsește doar în artă. În forma sa cea mai curată, în muzică dar și în picturi, cărți, filme…

— Dar nu și în filmul cu sonor, dacă v-am înțeles bine.

— Filmul cu sonor nu este artă, ci spectacol. Acesta ne arată cum suntem, și nu cum am ar trebui să fim. Ce anume ar trebui să fie artă în asta?

Din depărtare, s-a auzit o zdrăngăneală, apoi un lătrat. Servitorul a bătut la ușă la puțin timp după aceea.

— Ce este, Albert?

— Câinele domnului comisar… păi, e destul de neliniștit.

— Aveți un câine? De ce nu l-ați luat cu dumneavoastră?

— Am crezut că e recomandabil ca domnul comisar să-și lase câinele în vestibul, dar, din cauza pisicii, acesta a…

— Albert, nu vă mai prostiți! Aduceți animalul la stăpânul său!

— Desigur, stimate domn.

Servitorul a dispărut din nou.

— De fapt, nu sunt eu chiar stăpânul ei, a spus Rath. Eu am grijă de câine. Acesta aparține unei actrițe: Jeanette Fastré. O cunoașteți pe doamnă?

— Desigur, cunosc multe actrițe datorită afacerilor mele.

— O cunoașteți și personal?

— Nu așa de bine cum o cunoșteam pe Vivian Franck, de exemplu. Am văzut-o de două-trei ori.

— Dar nu ați invitat-o la masă, așa cum ați făcut recent cu domnul Oppenberg?

— Nu. Cum așa?

— Doamnei Fastré îi plăceau kiwi în mod deosebit. Mă gândeam că poate a făcut cunoștință cu mâncarea asiatică la dumneavoastră acasă.

— Trebuie să vă dezamăgesc în această privință. Are Fastré ceva de-a face cu omorurile despre care ați vorbit mai devreme?

Rath a încuviințat.

— Din nefericire, a fost una dintre victime.

— Nu am citit absolut nimic despre asta.

— Nu am vrut să provocăm panică în rândul populației și de aceea nu am anunțat opinia publică. Vă voi ruga să păstrați tăcerea în ceea ce privește această chestiune.

— Desigur.

— Și așa presa a făcut o legătură între actrițele Vivian Franck și Betty Winter, vorbind despre un ucigaș în serie, chiar dacă omorul lui Betty Winter a avut cu totul alte dedesubturi.

— Știți deja cine este responsabil pentru moartea ei? Chiar e vinovat acest mașinist, așa cum scrie la ziar?

— Nu, dar haideți să ne întoarcem la motivul pentru care am venit să vă vizitez, domnule Marquard. De fapt, eu voiam să vă pun câteva întrebări, și nu invers.

— Desigur, mă scuzați.

— Așadar, înapoi la subiectul kiwi…

Cineva a bătut la ușă și bătrânul servitor s-a întors alături de o Kirie care mergea fără tragere de inimă în lesă. Abia când l-a adulmecat pe Rath a renunțat să opună rezistență și a alergat, dând din coadă, prin încăpere.

— Iată-te, scumpa mea, a spus el. Doar ți-am spus să te comporți frumos!

— Nu prea s-ar zice asta, a spus servitorul, câinele a dărâmat armura Maximilian din vestibul și a târât halebarda până la ușa pivniței.

— Câine rău, a certat-o Rath și s-a întors spre Marquard spunând: sper că se mai poate repara.

— Nu vă faceți griji. Aceste armuri pot îndura destul de multe, până la urmă pentru asta au fost construite. Doar că e o muncă foarte migăloasă să le montezi la loc. Sper că nu s-a dezmembrat prea tare.

— Vreau doar să remarc că nu a fost ușor să iau câinele de

lângă ușă. A mirosit ceva. Sper că nu avem șobolani în pivniță. Mai ales pe lângă aparatele sensibile de film ale domnului.

— V-ați făcut bine treaba, Albert. Și, în legătură cu acest șobolan… rugați-l pe grădinar verifice și să vadă dacă găsește ceva.

— Desigur, domnule.

Servitorul i-a dat lui Rath lesa, pe care o ținea cu vârful degetelor, și a plecat din nou. Kirie a mirosit partea de jos a pantalonilor lui Marquard, fapt care îi displăcea acestuia în mod vizibil, așa că Rath a tras câinele de acolo.

— Aveți echipamente de film în casă? a întrebat el.

— Trăiesc pentru film, a spus Marquard, așa că trebuie să am posibilitatea de a viziona rolele de film acasă, în caz de nevoie. Tatăl meu a fost cel care a amenajat o cameră pentru proiecții la subsol…

Marquard a fost întrerupt de lătratul lui Kirie. Câinele a mirosit un fotoliu și a început să latre agitat, privindu-l pe Rath. A continuat să dea ture între el și fotoliu.

— E-n regulă, Kirie, a spus Rath, dar animalul nu putea fi liniștit. Nu știu ce are, i-a spus el lui Marquard. Cred că e din cauza mediului necunoscut. E mai agitată decât am văzut-o vreodată de când am intrat în casa dumneavoastră.

— Avem câteva pisici aici. Poate că pe ele le miroase, a zâmbit Marquard.

— Promit că nu-i voi mai da drumul din lesă.

Marquard a încuviințat gânditor. Arăta de parcă ar fi cântărit o decizie dificilă.

— Domnule comisar, cred că trebuie să vă arăt ceva, a spus el în cele din urmă. Poate că aceasta ar putea să răspundă unora dintre întrebările dumneavoastră. În ceea ce privește kiwi, mă refer.

Rath a ridicat din sprâncene.

— Ce anume? a întrebat el.

— Urmați-mă și veți vedea! Vom vedea apoi și dacă vă ajută pe mai departe.

Trebuia să aibă grijă ca această voce caldă și șarmantă să nu-l adoarmă. Ar fi fost mai bine să nu bea nici Armagnac, căci i se urcase la cap. În timp ce Marquard urca pe o treaptă în spirală,

care era chiar opusul scărilor imense din vestibul, Rath și-a pipăit interiorul jachetei, a simțit Mauserul și s-a simțit imediat mai în siguranță. Wolfgang Marquard, acest om prietenos și bine crescut, nu-i transmitea un sentiment prea plăcut, un sentiment amplificat de casa acestuia. Rath se gândea cât de tare se agăța acest om de trecut. Această vilă-fortăreață sinistră, în care acesta probabil că-și petrecuse întreaga viață, i se potrivea cumva: era greu să găsești ceva mai demodat din punct de vedere arhitectural decât această clădire care imita Evul Mediu.

Kirie era încă agitată. Rath abia a reușit să o ia de lângă fotoliul din sufragerie, iar acum aceasta mirosea agitată urma lui Marquard, care mergea atât de repede pe treptele de piatră, că abia îl puteau urma.

Au ajuns sus, într-o cameră semicirculară, cu mai multe uși care se deschideau din ea.

— Aici sunt camerele mele private, pe care nu le vede aproape nimeni în afară de Albert, a spus Marquard și a zâmbit. Sper că știți să apreciați acest lucru.

— Dar desigur, a spus Rath. Sunt mai ales curios ce vreți să-mi arătați aici, sus.

În loc să răspundă, Marquard a deschis o ușă și a făcut un gest în chip de invitație.

— Ce credeți despre asta, a spus el, am promis prea multe?

Rath s-a uitat înăuntru și a fost uluit, chiar s-a speriat în primul moment. Nu s-a așteptat să vadă această față aici. Kirie a început să latre și, exact în acel moment, Rath a simțit o lovitură puternică la ceafă. Totul s-a luminat de parcă ar fi strălucit o mie de sori. Apoi, camera din jurul lui s-a cufundat într-un întuneric profund, de care a fost acaparat. I-a fost cu neputință să opună rezistență.

51.

A sunat la ușa apartamentului. N-a răspuns. Înseamnă că plecase la Nasse Dreieck. Când a ajuns acolo, proprietarul

taciturn a ridicat din umeri în semn de răspuns, așa că Berthold Weinert s-a întors pe Luisenufer. Voia să-i mai dea o șansă omului, dacă tot era în zonă, dar gata!

Așa ceva era inadmisibil!

Cum putea Gereon Rath să îndrăznească să-l lase baltă pentru a doua oară?! Sfințenia Voastră! Lui Weinert nu-i venea să creadă, dar toate semnele arătau că nu mai venea la întâlnire! Și tocmai astăzi, când avea nevoie de mașină!

Când Weinert a început să traverseze curtea, a văzut o femeie și un bărbat ieșind din scara din spate. Femeia i s-a părut cunoscută, parcă o văzuse recent într-o fotografie la redacție, trebuia să fie vreo starletă al cărei nume nu-l putea reține nimeni. Sau… apoi i-a picat fisa.

— Scuzați-mă, a strigat el înainte ca perechea să dispară pe ușă, nu vă cunosc de undeva?

Cei doi s-au oprit, femeia s-a întors și l-a privit curioasă.

— Sunteți actriță, așa-i? a întrebat Weinert.

Blondul a zâmbit, dar femeia nu părea prea amuzată.

— Cum de v-a venit ideea asta? a întrebat ea.

— Nu ați fost de curând la turnul de radioemisie? Împreună cu Gereon Rath?

— Sunteți de la presă?

— E așa de ușor să-ți dai seama? Mă simt penibil!

Femeia a râs.

— Trebuie să fiți de la presă, altfel n-ați avea de ce să credeți că sunt actriță. Înseamnă că ați văzut fotografia de la turn. De aceea mergeți la Gereon?

— Nu tocmai, Weinert s-a apropiat de ea și i-a întins mâna. Poate că ar trebui să încetăm cu jocurile. Mă numesc Weinert, sunt un prieten mai vechi de-al lui Gereon.

— Charlotte Ritter, sunt o fostă colegă de la Alex, iar acesta este un prieten bun de-al lui Gereon: Paul Wittkamp din Köln.

— Încântat de cunoștință.

Blondul i-a strâns mâna cu putere.

— Păi, da, a spus Weinert, după cum arată lucruile, Gereon ne-a lăsat baltă pe toți.

— Doar că noi n-aveam întâlnire și tot îndrăznește să nu fie acasă, a spus Wittkamp, cu indignare prefăcută. Eu plec mâine

dimineață, a explicat el, și voiam să-mi iau la revedere, dar pe Gereon nu poți să-l momești nici cu cea mai frumoasă femeie din Berlin.

Cea mai frumoasă femeie din Berlin s-a înroșit puțin.

— Încerc de zile bune să dau de el, a spus ea, dar reușesc să vorbesc doar cu secretara lui. Și Paul la fel. Aveți habar pe unde ar putea să fie?

— De fapt, ar trebui să fie chiar aici, a spus Weinert. Eu, cel puțin, *aveam* întâlnire cu el. Dar nu e nimeni acasă și nu e de găsit nici la barul unde merge în mod normal.

A clătinat din cap.

— Eram absolut sigur că-și va face apariția de această dată. Am pus chiar și pariu.

Wittkamp a râs.

— Atunci nu vă faceți griji! Gereon ar face orice ca să nu piardă un pariu.

— Presupun că nu a mai venit pentru că a trebuit să plece urgent la o operațiune și nu a mai avut cum să mă anunțe.

— Asta putem afla ușor, a spus femeia. E suficient un telefon la secție.

— E un telefon la Wassertorplatz.

Au plecat împreună. Weinert a aflat pe drum că Charlotte Ritter a lucrat la un moment dat ca dactilografă la Serviciul Omoruri, dar că trebuia momentan să-și dedice tot timpul liber studiilor de drept.

— Îl cunosc pe Gereon de pe vremea când locuia în apartamentul de pe Nürnberger Straße, le-a povestit el. Eu încă locuiesc acolo.

— La Behnke? a întrebat ea.

— O cunoașteți pe doamna Behnke?

— Mai degrabă indirect.

Weinert a tras niște concluzii pentru sine și a tăcut.

Au ajuns la cabina telefonică. A scos din portmoneu două monede pe care Charlotte Ritter le-a luat și le-a aruncat în aparat.

— Berolina zero-zero-douăzeci și trei, a spus ea, la Serviciul Omoruri, vă rog.

A trebuit să aștepte un moment până ce i s-a făcut legătura și cineva a răspuns la telefon.

— Bună, Reinhold. Te-au pus să lucrezi în tura de noapte? Charly aici… da, da, am multă treabă din cauza examenului. Reinhold, uite de ce te sun: aveți vreo operațiune mai mare acum?… Nu?… În regulă… Doar un prieten bun care voia să-și ia la revedere de la Gereon Rath. Nu știi cumva pe unde umblă?

A ridicat din umeri după ce a închis.

— Nu se întâmplă nimic special la serviciu, a spus ea, și se pare că nici la secție nu mai e.

— Și acum ce facem cu seara pe care am început-o deja? a întrebat Wittkamp.

Charlotte Ritter părea foarte hotărâtă.

— Cred că mergem la Alex, a spus ea, faptul că nimeni nu știe unde e Gereon, îmi dă un sentiment ciudat.

— Poate că e printr-un bar pe undeva și se îmbată, a fost de părere Wittkamp.

— Nu și dacă are întâlnire cu domnul Weinert aici de față. Și nici pe noi nu ne-a contactat, deși secretara lui sigur i-a spus că am sunat. Ceva nu e-n regulă. Poate aflăm ce anume!

L-a privit pe Weinert într-un mod care nu permitea să fie contrazisă.

— Ați vrea să rămâneți o vreme aici? În caz că Gereon vine totuși acasă?

Weinert a încuviințat.

— Și așa n-am nimic mai bun de făcut. Și, pe lângă asta, berea de la Nasse Dreieck e foarte bună. Poate că apare acolo. Dacă nu, îmi voi încerca norocul pe Luisenufer o dată la jumătate de oră.

— Dacă își face apariția aici, vă rog să sunați la secție și să întrebați de Charlotte Ritter.

Weinert a fost de acord.

— Și dacă reușiți să dați de el, sunați-mă la bar, la Nasse Dreieck. E simplu de reținut, dar să nu vă mire dacă barmanul nu scoate o vorbă, înseamnă că ați sunat exact unde trebuie.

52.

O durere care pulsa l-a adus înapoi. A deschis ochii, dar negrul din fața ochilor nu a dispărut. A început să deslușească încet unele contururi gri din încăperea înghițită de negru. Nu putea să recunoască mare lucru, ci doar conturul a două ferestre mari. Noaptea de afară era aproape la fel de întunecată precum camera. Nu putea să vadă unde se afla, poate pe un pat sau pe o canapea. În orice caz, stătea confortabil, în măsura în care se putea vorbi despre confort în situația sa. Cumva, i se părea că această categorie nu se prea potrivește.

A încercat să-și amintească. A văzut fața unei persoane moarte înainte să se cufunde în întuneric. Jeanette Fastré, în mărime naturală și așa de vie, că, pentru un moment, a crezut că s-ar afla în fața lui. Chiar și Kirie a fost păcălită și a început să latre.

Unde era câinele? S-a ridicat de teamă că animalul ar fi putut păți ceva, iar capul său a reacționat cu o durere puternică. Rath și-a dus mâna la cap, mirat cumva că acest lucru era posibil. Nu era legat. Și-a pipăit precaut spatele capului. Lovitura lăsase în urmă un cucui mare.

Wolfgang Marquard chiar îl doborâse cu o lovitură.

Marquard, inamicul filmului cu sonor.

Marquard, ucigașul din cinema.

Ce plănuia? Unde l-a adus? Nu putea să creadă că și-a rezolvat toate problemele dacă a doborât un polițist!

Dar, momentan, Rath era cel care avea probleme. Durerea de cap a început totuși să se risipească.

Și, deodată, a simțit că nu era singur în cameră. O siluetă s-a mișcat ușor în fața ferestrei, a auzit foșnetul stofei și apoi o voce.

Nu, nu era o voce, ci mai degrabă un gâfâit, un șuierat ciudat, un fel de respirație grea.

Suna precum un râs fără voce.

— Bine ați venit în închisoarea mea, s-a auzit un șuierat din întuneric și apoi, din nou, acel râset gâfâit.

— Cine sunteți?

— Oh, încă mai aveți voce! Asta mă miră.

— Ați… sunteți o actriță? V-a scos corzile vocale?

Acest râset fără voce a răsunat din nou gâfâit prin întuneric.

— Așteptați, a spus vocea.

Era o șoaptă care nu s-a vrut a fi înceată, ci tare, dar, cu toate acestea, Rath a trebuit să se chinuie să înțeleagă ce spunea.

— Veți vedea în curând.

A auzit mobila scârțâind și pași în întuneric. S-a auzit un „clic” și camera s-a luminat. Rath a mijit ochii și a privit în jur. Era o cameră cu pereții îmbrăcați în lemn, cu mobilă de modă veche, dar luxos. În fața ușii stătea o femeie. Rath estima că femeia n-avea mai mult de cincizeci de ani, chiar dacă avea părul alb. Aceasta s-a întors la fotoliul ei, s-a așezat și a privit în noaptea de afară, care se transformase într-o masă solidă, de un negru impenetrabil acum, că lumina a fost aprinsă în cameră. Rath s-a ridicat și durerea de cap l-a atacat cu forță.

— Sunt mama lui, a spus ea continuând să se uite pe geam.

În plină lumină, Rath înțelegea și mai greu ce spunea. Îl solicita foarte tare să se chinuie să deslușească ce spunea femeia. Capul îl durea și mai tare cu fiecare sforțare.

— Ce s-a întâmplat cu vocea dumneavoastră, doamnă Marquard? Fiul dumneavoastră v-a…

— Mi-ar plăcea așa de mult să ies încă o dată la lac, dar nu mă lasă.

— V-a… fiul dumneavoastră v-a tăiat corzile vocale?

— Nu mă mai lasă să ies de aici. Uneori, stau sus, în turn, mă uit la lac și visez că aș sta acolo jos, în bătaia vântului.

Șoapta ei devenea cu fiecare propoziție mai înceată, de parcă și acest mod de a vorbi îi era imposibil.

— Sunt condamnată să-mi aștept moartea aici, fără să mai pot să ies vreodată la lac și să simt vântul prin păr.

Rath avea senzația că-l doare din ce în ce mai tare capul. S-a ridicat și, pentru o secundă, a văzut negru în fața ochilor și a trebuit să se sprijine de un perete. A mers până la ușa următoare și ea l-a lăsat să o deschidă.

— Nu aveți cum să ieșiți de aici. Ajungeți doar în următoarea celulă a închisorii noastre de aur.

A fost prima dată când s-a întors spre el și l-a privit direct. Fața îi era de o frumusețe fără cusur și avea o piele extraordinară, aproape translucidă.

— De ce credeți că sunteți aici sus, la mine? a continuat ea. Nimeni nu iese de aici fără voia lui Wolfgang. Nu se pot deschide

nici măcar geamurile.

A râs din nou gâfâit.

— E o închisoare bună, construită pe vremuri de soțul meu pentru Wolfgang. Soțul meu l-a închis pe băiat, nu eu! Și acum se răzbună pe *mine*. Nu-i ciudat?

Femeia a râs din nou și, pentru un moment, a arătat exact așa cum Rath și-o imaginase pe mama vitregă a Albei ca Zăpada. A revenit curând la înfățișarea ei de femeie încă frumoasă, dar îmbătrânită prematur. Rath a trebuit să se țină de tocul ușii. I-a tremurat mâna timp de o secundă. Sudoarea rece i-a acoperit fruntea.

— Aveți nevoie de zahăr sau veți muri.

— Zahăr? Sunt… el a…

— Sigur că v-a făcut o injecție. De aceea v-a și adus aici.

A clătinat din cap, de parcă n-ar fi putut pricepe cum cineva poate fi așa de greu de cap.

— Oamenii sunt aduși aici doar ca să moară.

— Atunci dați-mi zahăr!

— Mi-ar face plăcere să mă bucur pentru ceva mai mult timp de compania dumneavoastră, mai ales că primesc așa de rar vizite. Vin doar câteva spirite bătrâne. Chiar ar fi frumos dacă ați putea să rămâneți mai mult, dar asta nu stă în puterea mea. În curând veți pleca și voi fi din nou singură.

— Trebuie să-mi puteți da ceva! N-aveți praline aici? Nu beți ceaiul cu zahăr?

Rath a simțit cum intra în panică.

— Fructe, bomboane, suc, la naiba, trebuie să aveți ceva.

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta. Aici, sus, n-a existat niciodată ceva dulce. Nici ciocolată, nici fructe, nici zahăr, nimic. Doar de aceea a fost construită închisoarea.

53.

Când Charly a ajuns la Serviciul Omoruri, l-a găsit pe Reinhold Gräf la birou, citind ziarul de seară. În spatele lui, un tânăr

funcționar pe care nu-l cunoștea stătea aplecat deasupra unor acte. Când a văzut-o, Gräf a lăsat ziarul la o parte și s-a ridicat.

— Charly, a spus el și a aruncat o privire curioasă însoțitorilor ei.

— Paul Wittkamp, le-a făcut ea cunoștință, un prieten bun de-al lui Gereon. Se cunosc de la școală, din Köln. Reinhold Gräf, colegul și partenerul lui Gereon Rath.

Cei doi au dat mâna.

— Încântat de cunoștință, a spus Gräf, dar în momentul de față nu prea mai suntem parteneri. Böhm ne-a separat și Gennat n-a făcut nimic în privința asta până acum.

— Atunci înseamnă că nici tu nu ai habar pe unde ar putea să umble Gereon?

Gräf a ridicat din umeri.

— În birou sigur nu e. Am sunat mai devreme acolo, dar nu a răspuns nimeni.

— Ai o cheie de acolo?

Gräf a încuviințat.

— De ce? Crezi că a adormit pe vreun munte de acte?

Charly a râs.

— Asta m-ar mira foarte tare, dar nu se știe niciodată.

Gräf s-a ridicat, s-a îndreptat spre garderobă și a scormonit o vreme prin buzunarele paltonului până ce a reușit să pescuiască o legătură de chei.

— Poftim, a spus el, să vin cu voi?

— Nu-i nevoie. Mă descurc.

Biroul era încuiat.

— Are chiar și numele lui pe ușă, a spus Paul, nici nu știam că Gereon e așa de important.

Era întuneric în birou, așa că Charly a aprins lumina. Biroul secretarei era curățat doar de ochii soacrei. Charly a intrat în biroul lui Gereon și Paul a urmat-o. Unul dintre birouri era complet gol, în timp ce pe celălalt domnea haosul.

— Lasă-mă să ghicesc unde stă Gereon, a spus Paul.

Charly s-a uitat în jur. Pe un carnețel de notițe care stătea deschis pe birou era ceva notat cu un creion. Erau notițe din timpul unei conversații. O adresă: Sandwerder. Asta trebuia să fie pe undeva pe la Wannsee. Mai era și un nume încercuit de mai

multe ori.

Marquard.

A încercat să-și amintească dacă Gereon a pomenit acel nume în ultima vreme.

— Rămâi aici în caz că apare, i-a spus ea lui Paul și a luat hârtia pe care erau notate numele și adresa. Mă întorc imediat.

Gräf a privit-o surprins când și-a făcut din nou apariția la Serviciul Omoruri.

— Există vreo anchetă în curs de desfășurare în care o persoană pe nume Marquard e de interes? a întrebat ea.

Gräf a clătinat din cap.

— Marquard?

Numele îi atrăsese atenția bărbatului care stătea la celălalt birou.

— De ce întrebați?

— Nu știu.

I-a arătat bilețelul.

— E o notiță a unei conversații telefonice pe care a avut-o Gereon… comisarul Rath. Poate că înseamnă ceva.

— Ia să vedem, a spus bărbatul, și ea i-a întins bilețelul. Ăăă, s-a bâlbâit el și i-a întins mâna, Lange mă numesc, Andreas Lange.

— Ritter, Charlotte Ritter.

— Aha, știu, a spus Lange și s-a înroșit.

S-a uitat la bilet și a deschis un dosar.

— Da, aici, știam eu! Wolfgang Marquard este proprietarul firmei de distribuție de film Lichtburg. Adresa de pe bilețel este aceeași adresă de domiciliu trecută aici.

— Și ce înseamnă asta?

— Nu știu dacă pot să vă spun asta.

— Ei, haide, Andreas! Charly e într-un fel colega noastră! Doar că acum nu e la serviciu.

— Deci: Lichtburg este una dintre cele patru firme care aveau chei de la cele două cinematografe în care am găsit două actrițe…

— Aveau?

— Teoretic, li s-a cerut să înapoieze cheile când s-au închis cinematografele, dar nu se poate ști cu adevărat dacă au făcut asta. Plus că nu e dificil să-ți faci o copie a cheii.

Charly a încuviințat pierdută în gânduri.

— Și prin aceasta vreți să delimitați cercul persoanelor care ar fi avut acces la chei și care ar fi putut să depună acolo trupurile actrițelor.

— Exact, nu avem alte puncte de plecare.

Lange s-a mai uitat încă o dată la bilețel.

— Dar mă miră că Rath a dat peste acest nume. Din câte știu, el se ocupă acum din nou de cazul Winter.

— Dacă pornim de la premisa că Gereon nu a lucrat cu dumneavoastră la conceperea listei de persoane cu acces la chei, a spus Charly, atunci există o singură concluzie logică: a mers pe altă pistă și a dat peste același nume.

— Kiwi, a spus Lange.

— Poftim? a întrebat Charly.

— Asta scrie aici, pe bilețel, deasupra adresei.

— Și ce înseamnă asta?

— E o idee nebunească de-a lui Gereon, a explicat Gräf. Kiwi este un fel de fruct chinezesc. De aceea a umblat ieri jumătate de zi prin cartierul chinezesc.

— Și de ce?

— Acest fruct exotic a fost găsit în stomacul lui Winter și în bolul cu fructe din apartamentul lui Fastré, a clătinat Gräf din cap. E o coincidență, dacă mă întrebi pe mine, cazul Winter n-are nimic de-a face cu omorurile din cinema.

— Cine știe? a ridicat Charly din umeri. Chiar nu e nicio legătură între ele? Ce e cu acest Oppenberg? Și el apare în ambele cazuri.

— Coincidență.

— Dar voi știți unde a primit Manfred Oppenberg vestea morții lui Vivian Franck?

Cei doi criminaliști au privit-o curioși.

— În vila lui Wolfgang Marquard, a spus ea. Nu e bătător la ochi că sunt așa de multe coincidențe?

— Crezi că Oppenberg e ucigașul din cinema?

— Sau Wolfgang Marquard. Sau cineva care-i cunoaște pe cei doi. Habar n-am. În orice caz, ceva nu e în regulă și Gereon a mirosit asta.

— Nu cred că a mers acolo. Nu a spus nimănui nimic despre asta. Nu te duci acolo de unul singur.

— Cine știe? a ridicat Charly din umeri. Dacă i s-a părut că nu e periculos fiindcă nu știa că numele Marquard apare în ancheta omorurilor din cinematografe… Cunoștea lista, domnule Lange?

Lange a clătinat din cap.

— Nu, lista a fost aici tot timpul, deci nu avea de unde să știe.

— Frumoasă treabă, a remarcat Charly.

— Vrei să sugerezi că Gereon Rath a dat, fără să știe, de urma ucigașului din cinema? a întrebat Gräf.

54.

Un telefon a început să sune. În ciuda faptului că telefonul arăta ca un corp străin în această cameră demodată, Rath nu-l observase până atunci. Era un aparat vechi, la care se putea ridica numai partea pe care o țineai la ureche.

— E Wolfgang, a spus vocea lui Elisabeth Marquard, e singurul care sună aici. Răspundeți, sigur e pentru dumneavoastră.

A ezitat, și ea a făcut un gest de invitație. Rath a ridicat receptorul din furcă.

— Da, a spus el.

— Domnule comisar, cum vă simțiți?

— Dumneavoastră știți cel mai bine.

— Îmi pare rău, dar nu mi-ați lăsat de ales. N-ar fi trebuit să veniți să mă vedeți. N-ați picat în cel mai bun moment.

— V-am mai vizitat o dată și atunci v-ați comportat mai frumos cu mine.

— Atunci n-ați adus un câine care să miroasă prin casă.

— Ce se întâmplă cu Kirie?

— N-ar trebui să vă faceți griji pentru câine, ci pentru dumneavoastră.

— Încă există cale de întoarcere. Lăsați-mă să plec, salvați-mi viața. Dacă mor, situația se va înrăutăți. Chiar credeți că puteți evita astfel să fiți arestat? Vreți să fiți acuzat că ați omorât un polițist, pe lângă toate celelalte omoruri de care sunteți responsabil?

— Nu ați înțeles nimic, domnule comisar. Nu e vorba despre omor.

— Dacă nu mă înșel, aveți două actrițe pe conștiință. Dumneavoastră cum numiți asta?

— Dar eu nu le-am omorât pe aceste femei! Le-am făcut nemuritoare.

— Explicați-i asta unui judecător!

— Dacă vorbiți așa, domnule comisar, atunci nu faceți decât să-mi arătați că nu ați înțeles absolut nimic. Dar nu contează. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră ca să vă spun că îmi pare rău, dar nu mi-ați dat de ales și de aceea e nevoie să vă sacrificați. Și acum, vă rog să mă scuzați, am un alt oaspete de care trebuie să mă ocup.

A închis.

Elisabeth Marquard l-a privit plină de speranțe.

— Mi-a transmis salutări? a întrebat ea sâsâit.

Femeia asta chiar avea tupeu.

— Nu, a spus Rath și încordarea ei plină de speranțe s-a disipat deodată.

S-a așezat pe canapea, simțind deodată cum i se înmoaie picioarele. Momentul de slăbiciune a trecut rapid.

— De ce v-a închis aici? a întrebat el.

Ea a ridicat din umeri.

— Pentru că mă urăște?

A zâmbit în timp ce spunea asta.

— Deși ar trebui să-și urască tatăl, de fapt. El e cel care l-a închis atunci!

— De ce l-a închis?

— Pentru că așa a vrut doctorul Schlüter.

— Ce motiv există ca să-ți încui propriul copil, doamnă Marquard? Era periculos încă din copilărie?

— Periculos?

L-a privit de parcă simpla presupunere că fiul ei ar fi putut să fie periculos era unul dintre păcatele capitale. Femeia a clătinat din cap și a continuat să privească pe fereastră.

— Wolfgang avea paisprezece ani, a auzit-o Rath șoptind, când s-a îmbolnăvit foarte grav. Întâi a fost doar oreion, dar apoi… pancreasul… o inflamație gravă. Sărmanul copil, ne-am temut că-

și va pierde viața! A reușit să supraviețuiască, dar cu ce preț!

— Diabet.

L-a aprobat.

— Doctorul Schlüter ne-a dat speranțe, spunându-ne că nu era așa de grav. Corpul său încă producea insulină, dar prea puțină. Doctorul a spus că Wolfgang mai poate trăi încă mulți ani dacă urmează o dietă strictă. Dar băiatul era așa de nesocotit!

— Și de aceea v-ați închis fiul? Pentru că altfel nu-și ținea dieta?

— Nu eu l-am închis, l-a contrazis ea, ci soțul meu!

— Și unde e soțul dumneavoastră? De ce nu se răzbună fiul dumneavoastră pe el?

— Richard a murit acum mult timp. La fel și doctorul Schlüter…

— Fiul dumneavoastră a…

— Nu! Ce vă trece prin minte?!

Nefiind obișnuită să vorbească, Elisabeth Marquard s-a forțat și a trebuit să facă o pauză. A tăcut și s-a uitat pe fereastră. Rath a simțit cum îi era din ce în ce mai greu să formuleze gânduri logice. Trebuia să găsească o modalitate de a evada. A deschis o ușă, intrând în următoarea cameră a acestei temnițe de lux. „Cameră” era prea puțin spus pentru această încăpere vastă. Un pat cu baldachin, în care Rath n-ar fi putut să doarmă niciodată, apoi o mică bibliotecă și un salon spațios. Toți pereții erau îmbrăcați în lemn închis la culoare. Rath a încercat fiecare geam, dar doamna Marquard nu minți se: toate erau încuiate. A ajuns în cele din urmă într-o sală de luat masa, dar nici aici nu a putut deschide vreun geam. A vrut să deschidă o altă ușă, pentru a intra în următoarea cameră, dar era încuiată.

Ajunsese la capătul închisorii.

O ieșire!

Rath s-a aruncat cu toată greutatea asupra ușii grele, dar asta i-a cauzat doar dureri de umăr și nimic altceva. Ușa nici nu s-a clintit. A mai încercat o dată și încă o dată. Degeaba. Mai mult se forța, dar nimic altceva. În cele din urmă, nu a mai putut. Transpirat și chinuindu-se să răsufle, s-a prăbușit la pământ, lângă ușă.

— Ce faceți acolo?

Rath a ridicat privirea. Elisabeth Marquard îl urmărise. Femeia gingașă stătea în ușă ca o fantomă palidă. Rath i-a auzit vocea fără sonor spunând:

— N-ar trebui să vă forțați așa. Nu e bine în starea dumneavoastră!

Rath nu i-a putut răspunde, ci a tras, doar, disperat, aer în piept.

— Nu puteți ieși de aici. Împăcați-vă cu acest gând! Haideți să ne folosim de timpul pe care îl mai avem la dispoziție înainte să trebuiască să plecați și să stăm puțin de vorbă.

Doamna era la fel de nebună ca fiul ei! Rath a privit-o de pe jos, descurajat și slăbit, având aceeași perspectivă ca o broască. A descoperit ceva pe un perete, chiar lângă o măsuță mare de cafea. Era o ușiță dublă, de aceeași culoare cu lemnul în care erau îmbrăcați pereții. Aceasta era aproape pătrată, având probabil jumătate din înălțimea unei uși normale.

— Ce e asta? a întrebat el și a arătat spre ușă.

— Asta? Liftul pentru mâncare. Așa-mi trimit mâncare. Asta ca să nu trebuiască să mă vadă nimeni, a zâmbit fără sens, ca singurătatea să nu-mi fie perturbată.

— Dar asta e o ieșire de aici, a gâfâit Rath. Acest lift!

— Imposibil, ați avea nevoie de un ajutor pentru asta.

— *Dumneavoastră* mă puteți ajuta.

— Și apoi voi fi iar singură. De ce ar trebui să vă ajut? Sunt bucuroasă că-mi țineți companie.

— Nu mi-ați povestit dumneavoastră că ați vrea să ieșiți la lac? Ca să simțiți vântul cum vă adie prin păr?

— Dar acestea sunt doar visuri. Voi muri aici.

— De cât timp sunteți închisă aici? De câți ani? Chiar vreți să muriți aici? Chiar trebuie să murim amândoi aici?

— Doar de asta ne aflăm aici, nu?

— Nu puteți să vă resemnați, pur și simplu, cu ceea ce vă face fiul dumneavoastră!

— Mă urăște și eu îl iubesc. Asta este soarta mea.

— Omul își poate lua soarta în propriile mâini!

— Am încercat asta o dată, dar așa ceva nu este posibil. În viață, toate iau altă turnură decât îți dorești. Ești iubit de persoanele care nu trebuie… ești urât de persoanele care nu

trebuie.

— Ajutați-mă să scap din această închisoare! Ajutați-mă și vă promit că veți putea din nou să ieșiți la lac. Și voi veni să vă vizitez de câte ori doriți.

A părut să se gândească un moment la vorbele lui. Apoi, a mers spre perete și a deschis ușa, în spatele căreia era o cutie închisă la culoare.

— Poate că aveți dreptate.

L-a privit de sus până jos.

— Dacă vă faceți mic de tot, puteți încăpea înăuntru.

Șoaptele ei făceau ca discuția să sune ca un complot.

— Atunci, haideți să ne grăbim. Nu știu cât timp mai am.

Rath s-a înghesuit în cutie, cu genunchii îndoiți.

— Încă o întrebare, a spus el înainte ca ea să închidă, cum deschid ușa?

— E un lift pentru mâncare, care se deschide doar de afară.

— Mai e cineva în bucătărie?

Ea a ridicat din umeri.

— Dacă nu, înseamnă că va trebui să mor în această cutie mizerabilă?

— Nu vă fie teamă. Vă trag înapoi sus.

— Ca să mor în mod mizerabil, lângă dumneavoastră. Frumoase perspective! A oftat. Țineți-mi pumnii, a spus el, vom încerca!

Îl dureau toate oasele încă dinainte ca Elisabeth Marquard să închidă ușa.

Apoi, a început să coboare.

55.

Charly nu se simțea bine și doar faptul că Paul îi era aproape o liniștea. Acesta îi dădea impresia că nimic nu poate să meargă greșit în prezența sa. Chiar și acum, Paul afișa un zâmbet batjocoritor în colțul gurii.

Mai devreme, era să-l uite în biroul lui Gereon. Din fericire, n-

a observat. Și-a amintit în ultimul moment, după ce vorbise telefonic cu Wilhelm Böhm și primise undă verde pentru operațiune, chiar atunci când voia să coboare ca să ia o mașină. S-a întors să-l ia cu ea. Böhm a părut surprins, dar bucuros când l-a sunat acasă.

— Charly, ce drăguț că mă contactați din nou.

— Sunt aici, la Serviciul Omoruri.

— Oh!

— Avem motive să credem că Gereon Rath este în pericol. E într-o vizită profesională la un martor care ar putea avea de-a face cu ucigașul din cinema. Asta dacă nu este chiar el. În orice caz, Rath nu e acasă, a lăsat baltă un prieten și…

— Rath n-avea cum să meargă în interes de serviciu. E suspendat.

— Poftim? Nu mi-a spus nimeni nimic despre așa ceva.

— Nici nu știe nimeni.

— Dar de ce a fost suspendat?

— A încălcat mai multe prevederi. O anchetă disciplinară va fi demarată în curând. Nu vă pot spune detalii.

Vestea a șocat-o. Reușise Gereon să se bage din nou în belele? Și-a amintit de chestiunea cu Brenner, dar ce altceva mai făcuse? *Mai multe prevederi.*

Nu conta acum! Era în pericol!

L-a luat cu binișorul și l-a bătut la cap pe Böhm, dar nu a fost așa de simplu să-l convingă pe comisarul-șef să-i dea câțiva oameni, aflați oricum la serviciu. Doar în caz de urgență.

— Doar pentru că mă rugați dumneavoastră, Charly, a spus el în cele din urmă. Dar mergeți mai întâi singură, în calitate de persoană particulară, și vedeți care e situația. Nu vreau ca poliția prusacă să se facă de râs într-o vilă de pe Wannsee, mai ales dacă e vorba de o alarmă falsă. Nu m-ar mira, mai ales că e vorba de colegul Rath.

— Ne-am înțeles, a spus Charly, bucurându-se enorm în sinea ei.

Acum, ajunseseră aici, în fața unei vile de pe Wannsee, o clădire care arăta destul de sumbru. Nu era deloc sigură dacă urmează să se facă de râs sau să fie în pericol. Böhm îi dăduse un fluier. Un mod clasic de a chema ajutoare.

Nu se auzea niciun sunet din casă, așa că Charly a mai sunat o dată.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, a șoptit Paul, tu arăți de parcă ai fi de la poliție.

Charly a încuviințat. Într-un final, s-au auzit pași. Un bătrân cărunt le-a deschis ușa.

— Ce doresc domnii? Nu cumpărăm nimic!

— Vă rugăm să ne scuzați că vă deranjăm la ora aceasta, a început Paul, folosindu-se de bunele maniere pe care le exersa pe deplin în comerț, dar nu vrem să vă vindem nimic. Suntem în căutarea unui prieten care ne-a transmis că ar putea fi găsit la această adresă. Gereon Rath. Vă spune ceva acest nume?

— Veniți prea târziu, a spus slujitorul. Domnul Rath a fost aici, dar acum câteva ore bune. E aproape zece jumătate, în caz că v-a scăpat acest lucru!

— La ce oră a plecat domnul Rath de aici?

— Nu vă pot spune asta exact, căci domnul l-a acompaniat personal până la ușă. Eu eram ocupat cu pregătirile pentru cină.

— Știu că este târziu, dar ar fi posibil să vorbim puțin cu domnul Marquard?

Servitorul i-a privit de parcă i-ar fi cerut să danseze Charleston îmbrăcat într-o fustiță făcută din banane.

— Nu știu dacă îl pot deranja acum pe domnul Marquard, dar puteți să mă credeți pe cuvânt când vă spun că prietenul dumneavoastră nu mai este aici.

— Dar poate că știe domnul Marquard unde s-a dus, a spus Charly. Vă rugăm! Este foarte important.

A crezut timp de o secundă că bărbatul le va trânti ușa în nas. A și făcut acest lucru, dar le-a spus înainte:

— Un moment, vă rog. Voi întreba dacă domnul Marquard are timp.

Paul și Charly s-au privit reciproc.

— Dacă nu ar fi așa de trist, aș râde, a spus Paul. Încet, încet încep să cred că ne-am pripit puțin. Nu pare să fie vreun pericol aici. Oamenii sunt doar nepoliticoși.

— Nu știu, a spus Charly, măcar acum știm că Gereon a fost aici.

— Da, dar nu i-am văzut mașina pe nicăieri, deci e de

presupus că a plecat.

— Încotro oare?

— Habar n-am.

— Și dacă se află acum pe fundul Wannsee cu tot cu mașină?

— Nu exagera. Nu ai niciun motiv să te panichezi.

— Nu sunt absolut deloc panicată.

Au auzit pași din nou. De această dată, ușa părea că se deschide mai încet decât prima oară.

56.

Nu știa cât mai putea îndura să mai stea în această poziție, dar avea senzația că trecuseră ore bune de când se urcase în lift. Spatele îndoit îl durea infernal și îl făcea să uite până și durerile de cap. Ar fi dat orice ca să se poată întinde puțin, dar era imposibil.

Să o strige pe Elisabeth Marquard? Era indiferent dacă urma să moară aici, într-o cutie, sau sus, în colivia de aur, cu puțină demnitate. S-a înjurat pe sine. Cum de-i venise o asemenea idee nebunească? A căzut în capcană! Și ce mai moarte! Într-un lift pentru mâncare! Faptul că nu-i vor găsi corpul aici era o consolare prea mică.

Deodată, s-a auzit ceva. Chiar așa! Cineva fluiera o melodie veselă. Un zgomot metalic puternic a răsunat atunci când s-a izbit de ușă. Mai încercase asta o dată, atunci când a ajuns aici, jos, dar nu a reacționat nimeni. Probabil pentru că nu era nimeni în bucătărie.

Dar acum? S-a mai izbit încă o dată de ușă, cât de tare putea, cu picioarele lipsite de vlagă și spatele îndoit. Pașii s-au apropiat și Rath a auzit în cele din urmă cum cineva deschidea ușa. Apoi, într-un final, lumina a pătruns în colivia sa îngustă și întunecată și a văzut fața surprinsă a unui chinez. Rath îi era recunoscător omului și nu voia să-l rănească, dar trebuia neapărat să-și întindă picioarele. Din nefericire, și-a nimerit salvatorul direct în bărbie.

Rath a coborât din lift. Chinezul era întins pe marmura gri de

pe jos și nu se mișca. A privit în jur și abia de mai putea gândi clar. A ignorat durerea de oase. Pe blatul de lucru era un bol cu o pudră albă. S-a repezit într-acolo și a gustat.

Sare!

Nu se putea așa ceva! Se afla într-o bucătărie. Trebuia să fie niște zahăr pe aici, pe undeva! Rath s-a uitat în dulapuri și a găsit doar oale, boluri și farfurii. Unde își țineau toate proviziile? A continuat să caute din ce în ce mai agitat.

Repede! Dar nu te panica!

Ce căuta?

Acolo, lângă bufetul mare.

O ușă mică, insignifiantă. S-a împleticit într-acolo și a deschis-o.

Cămara.

Într-un sfârșit!

Găsise paradisul! Alimente peste alimente!

Acum, repede, totul, ceva dulce!

Primul lucru pe care l-a văzut a fost un rest patetic de chec marmorat. Rath l-a înfulecat. Prăjitura era atât de uscată, că aproape s-a înecat, dar măcar era dulce.

I-ar fi fost imposibil să mai mănânce încă o bucată. Trebuia să bea ceva. A descoperit o sticlă de suc de mere pe care a deschis-o și a băut. A mâncat prăjitură și a băut din suc alternativ până ce sticla s-a golit și prăjitura a fost dată gata.

Am nevoie de mai multe fructe, s-a gândit el, *fructele sunt cele mai bune, zahărul din fructe, dacă am înțeles bine ceea ce a spus doctorul Krathaus*.

A căutat și a găsit într-un sfârșit câteva cutii cu fructe. A înșfăcat o banană și un măr. A mâncat fructele rapid, de parcă ar fi fost cuprins de o beție. A lăsat kiwi deoparte.

Începea încet să poată gândi din nou clar. A mai luat o sticlă de suc de mere din cutie și s-a întors în bucătărie. Chinezul de pe podea gemea. Dar se auzea și altceva pe lângă gemetele bărbatului. Un scheunat patetic, pe note înalte.

— Kirie?

A primit un lătrat scurt drept răspuns,

— Unde ești, scumpa mea?

Încă un lătrat care venea dintr-un colț, de lângă frigiderul

mare.

Lui Rath nu i-a venit să-și creadă ochilor: Kirie stătea chircită într-o cușcă minusculă, concepută probabil pentru transportul găinilor. Rath a pus sucul de mere pe podea și a deschis ușa.

— Sărmana mea Kirie, a spus el și a luat câinele în brațe, voiau să te pună în meniu?

Acum nu mai regreta absolut deloc că l-a doborât pe chinez la podea.

— Ce căutați aici? Sun poliție!

S-a întors. Chinezul se afla în fața lui și se ținea de cap. În mână avea un cuțit mare de bucătărie.

— Eu sunt de la poliție! a exclamat Rath și i-a arătat legitimația.

Chinezul a făcut o plecăciune și a lăsat cuțitul din mână.

— Ar fi mai bine să stați liniștit, a spus Rath, dacă nu vreți să vă arestez pentru tortura animalelor.

— Câinele meu! Mi-a făcut cadou domnu' Maaquaad!

— Ca să faceți cârnați din el? Suntem în Germania aici!

— Nu pentru cârnați, ce vorbiți? Pentru nepoata număru' doi! E acuși ziua ei!

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă insult, dar va trebui să-i găsiți alt cadou. Câinele îmi aparține, domnul Marquard…

— Domnu' Maaquaad mi l-a dat *mie*, nu poliție!

Se pare că respectul pentru oamenii legii nu mergea așa de departe. Chinezul a făcut un pas în direcția lui Rath și a vrut să apuce câinele, dar Kirie s-a speriat și l-a lătrat.

— Vedeți? Câinele nu vrea la dumneavoastră.

— Câine meu, întrebați domnu' Maaquaad! Câine meu!

Chinezul nu renunța așa ușor. A încercat să o mai apuce încă o dată pe Kirie, dar aceasta se agita din ce în ce mai tare, îl lătra și mârâia pe chinez. Rath n-a mai putut suporta. Câinele i-a sărit din brațe și a alergat.

Chinezul a vrut să o urmărească. Rath n-a avut încotro și i-a dat bărbatului o lovitură scurtă sub bărbie, făcându-l pe acesta să cadă pentru a doua oară la pământ.

— Scuze, a spus el.

Agitația și efortul l-au solicitat foarte tare. Nu scăpase încă, nu avea suficient zahăr în sânge. Sau avea, de fapt, prea multă

insulină. A apucat sticla de suc de mere și a pornit la drum, urmând câinele. Kirie știa cel mai bine pe unde se iese de aici. Acum i-ar fi prins bine pistolul său Mauser. S-a gândit puțin dacă să se înarmeze cu un cuțit de bucătărie, dar a lăsat-o baltă. Ce să facă? Nu era stilul său.

57.

Wolfgang Marquard i-a primit în mare stil, așteptându-i în fața unui șemineu, cu focul aprins în spate. Purta un halat cu modele oriental, destul de scump.

— Vă rog să-mi scuzați ținuta, mă retrăsesem deja pentru seară atunci când Albert mi-a spus de vizita dumneavoastră. Mi-a spus că e important. Așa că povestiți-mi ce aveți pe suflet. Dar, mai înainte, beți, vă rog, ceva cu mine!

Acesta a luat sticla deja pregătită de Armagnac și a turnat în pahare.

— Albert, puteți să vă retrageți, a spus el, nu mai am nevoie de dumneavoastră astăzi.

— Desigur, domnule.

Marquard i-a zâmbit prietenos lui Charly și i-a întins un pahar. Aceasta l-a privit pe bărbatul din fața ei, care făcea o impresie bună chiar și în halat de baie. Slab, puțin cam scund, cu un nas o idee prea mare, dar care conferea feței acestuia o notă interesantă. *Un seducător înnăscut*, s-a gândit ea. Și apoi vocea aceasta! O voce pe care ar fi putut-o asculta pentru restul eternității, așa de plăcută și moale era. De ce ar omorî actrițe un asemenea om? Ar putea doar să le frângă inimile.

Au ridicat paharele și au băut.

— Deci, a spus Marquard, ce vă aduce la mine?

— Gereon Rath, a răspuns Paul, un prieten de-al nostru. A spus că-l putem găsi aici.

— Atunci v-a spus ora greșită. Domnul Rath a fost aici, dar a plecat acum câteva ore.

— Știți cumva unde a plecat?

Marquard a ridicat din umeri.

— Nu, din nefericire. Acasă, aș presupune,

— Și la ce oră a fost asta, aproximativ? a întrebat Charly.

Marquard s-a gândit.

— Șase, poate șase și jumătate. În orice caz, nu cu mult mai târziu.

— Și ce voia de la dumneavoastră? A fost aici în interes personal sau de serviciu?

— Nu știu dacă am voie să vorbesc despre asta. A fost aici în calitate de polițist și cred că trebuie păstrată o anumită discreție în ceea ce privește anchetele poliției. Pe de altă parte, asta nu schimbă lucrurile deloc.

— Desigur!

Cei trei au tresărit atunci când un câine a lătrat neașteptat, undeva în apropiere. Apoi, un ghemotoc negru a alergat în cameră și a mirosit fotoliul pe care stătea așezată Charly. Câinele a lătrat din nou. Era foarte agitat și a început să dea din coadă, privind-o pe Charly direct în față, cu o expresie zâmbitoare.

— Kirie? a exclamat ea fără să-i vină să creadă.

Paul s-a ridicat.

— De ce se află acest cățel în casa dumneavoastră? a întrebat el și acum nu mai suna deloc ca un comerciant de vinuri prietenos.

— Asta înseamnă că știți acest câine?

Vocea suna la fel de caldă și prietenoasă cum sunase și cu câteva minute în urmă, dar, de această dată, Wolfgang Marquard ținea un pistol în mână.

58.

Unde fugise acum potaia? Casa era labirintică. Pe lângă asta, trebuia să se aștepte în fiecare moment să dea nas în nas cu Wolfgang Marquard sau cu servitorul acestuia, despre care nu știa dacă este sau nu în cârdășie cu stăpânul său. Rath se hotărâse deja să-l doboare pe bătrân în caz că se va întâlni cu el.

Mici momente de slăbiciune sau o transpirație rece îl cuprindeau din când în când și atunci trebuia să se oprească puțin și să se sprijine de perete ca să nu se prăbușească. Uneori își amintea să bea o gură de suc de mere, alteori nu, uneori uita chiar că avea sticla cu el și de ce. Gândurile sale o luau razna, se pierdeau într-un alt labirint. Uneori trebuia să facă eforturi supraomenești ca să poată gândi cât de cât clar și să nu piardă scopul din vedere, ca să nu uite de ce se afla aici, perindându-se prin holuri necunoscute lui, și în ce stare se afla.

La un moment dat, a urcat niște trepte, nu cele mari din vestibul și nici treptele în spirală, apoi a avut de ales între a o lua la stânga sau la dreapta, pe un culoar lung. A rămas pe loc pentru un moment, a luat-o apoi la dreapta, pentru că a crezut că o aude pe Kirie lătrând undeva.

Și apoi a ajuns în fața unei uși duble, mari. Cu siguranță nu se mai afla în aripa servitorilor. Ușa dădea într-o cameră în care se primeau oaspeți. A ezitat înainte să o deschidă, deoarece Kirie nu avea cum să treacă de o ușă închisă, ceea ce însemna că Rath a luat-o mai devreme pe o cale greșită. Deci trebuia să se întoarcă. Dar a auzit deodată, din nou, lătratul lui Kirie. Se auzea prin această ușă.

Și-a luat inima în dinți și a deschis precaut ușa.

A ajuns din nou în vestibulul pe care îl cunoștea deja. Era întuneric și nu a îndrăznit să aprindă lumina. Raza de lumină care vedea de pe ușa prin care intrase în vestibul îl ajuta să-și găsească drumul.

La fel și lătratul lui Kirie, care a răsunat din nou.

Dacă a auzit bine, lătratul venea din direcția camerei unde fusese primit după-amiază, atunci când l-a urmărit pe servitorul bătrân până în salonul de primire al lui Marquard.

De ce a alergat câinele tocmai acolo, și nu afară, în libertate, de ce nu a ieșit pe vreo ușă sau geam deschis?

A oftat. La dreapta îl ademenea ușa mare de la intrare. Dacă făcea doar câțiva pași, ieșea afară, în libertate, putea să facă rost de întăriri și de toate cele.

Dar nu putea să plece fără nenorocitul de câine!

Cine știe ce era Marquard capabil să-i facă?

De-ar înceta odată să latre!

Kirie a părut să-i îndeplinească cel puțin această dorință, căci nu a mai auzit vreun lătrat de când intrase în vestibul.

A deschis ușa pe care i-o deschisese Albert cu câteva ore înainte și a intrat într-o încăpere întunecată. Dacă-și amintea bine, trebuia să mai traverseze două camere ca să ajungă la salon.

Spera că Marquard s-a dus deja la culcare!

Această dorință modestă nu i-a fost îndeplinită, căci prin crăpătura ușii se vedeau câteva raze palide de lumină. Însemna așadar că stăpânul casei își petrecea seara în fața șemineului. Și Kirie nu a avut nimic mai bun de făcut decât să alerge într-acolo!

Să vezi dacă nu te las eu acolo, potaie nenorocită și nerecunoscătoare, s-a gândit Rath.

A vrut să se întoarcă și să meargă încet spre vestibul și să se strecoare pe ușa de la intrare, dar a auzit o voce cunoscută, o voce pe care nu se aștepta să o audă aici.

Charly!

Așa ceva nu era posibil! Ce Dumnezeu mai căuta și ea aici?

Poate că se înșela și, de fapt, era o altă actriță pe care Marquard voia să o facă nemuritoare, așa cum numea el ceea ce le făcea.

Dar apoi a mai auzit o voce cunoscută.

Paul!

Cum de au ajuns cei doi în salonul lui Wolfgang Marquard?

Sau poate că nu erau în salonul lui Wolfgang Marquard? Poate că era de mult înapoi, acasă, și nu și-a dat seama de acest lucru? Nu-și putea aminti totul. În orice caz, acolo, înăuntru, se aflau prietenii lui, îl așteptau cu siguranță de mult. Era așa de obosit și trebuia oricum să se așeze în scaunul său și să asculte muzică și să adoarmă cândva. Da, exact asta își dorea acum!

A deschis ușa spre sufrageria sa, dar cineva furase gramofonul și îl înlocuise cu un șemineu. Și lângă acest șemineu stătea Wolfgang Marquard. Ce căuta acesta aici? Trebuia să-l lase în pace, acesta voia să-l omoare, pe el și pe Kirie, și acum avea chiar și un pistol. Cunoștea acest Mauser, era al său. Putea unul ca Marquard să umble cu el? Cineva trebuia să-i arate cum se face!

Și acolo era și Paul, care părea că s-a ridicat deodată de pe jos și că a început să zboare; bătrânul Wittkamp nu-i povestise niciodată că poate să zboare, dar nenorocitul voia doar să se dea

mare de față cu Charly.

Charly stătea în scaunul lui! Charlotte Ritter se întorsese la el și îl privea cu ochi mari. Cu ochi imenși.

Ce imagine frumoasă!

A reușit să mai zâmbească.

Apoi, cineva a întors camera cu susul în jos și a stins lumina. Întunericul l-a învăluit din nou și l-a tras în adâncurile sale.

59.

Wolfgang Marquard s-a holbat la Gereon Rath de parcă acesta ar fi fost o fantomă. Gereon Rath, care stătea clătinându-se în ușă, cu fruntea acoperită de sudoare și cu o sticlă în mână, de parcă ar fi fost o statuie a omului bețiv.

Marquard a făcut o greșeală: s-a întors spre intrus ca să-l țină în șah și Paul s-a folosit de oportunitate. A sărit direct spre mâna în care Marquard ținea arma, pe care i-a smuls-o cu putere. Pistolul a căzut pe jos și a alunecat strălucind până în fața șemineului.

Și ce făcea Gereon?

Acesta îi zâmbea senin lui Charly, de parcă ea era tot ce mai cerea de la viață, și apoi s-a prăbușit pe podea. Gereon s-a prăbușit, pur și simplu, ca o marionetă căreia i-au fost tăiate firele.

Ce au făcut cu el?

Nu avea timp să se gândească la asta. În fața ei, periculos de aproape de focul șemineului, Paul și Marquard valsau, fiecare încercând să câștige un avantaj decisiv și să ajungă primul la pistol. La un moment dat, părea că Paul a reușit, dar Marquard era puternic și se apăra cu îndârjire. Kirie dansa în jurul bărbaților care se băteau și îi lătra.

Charly ura violența, dar trebuia să intervină, căci altfel lucrurile nu aveau cum să ia o turnură bună!

S-a apropiat precaută de ghemul format din bărbații care se băteau. Cei doi se luaseră la trântă în loc să-și arunce câteva

lovituri, ca la box, și de aceea lucrurile nici nu se mai sfârșeau. Dar lupta trebuia să se termine. A așteptat până ce Wolfgang Marquard s-a întors cu fața la ea.

Și atunci i-a dat, curajoasă, un șut, cât de tare a putut. Marquard și-a aruncat capul în spate și a rămas întins, iar Paul a privit-o plin de gratitudine.

A alergat apoi spre Gereon, pe care Kirie îl mirosea și lingea.

Acesta arăta oribil. Avea fruntea transpirată și fața albă precum varul.

I-a luat pulsul și acesta era îngrijorător de slab.

L-a mângâiat pe obraz, a vorbit cu el, a țipat la el și, în cele din urmă, i-a dat chiar și o palmă.

Dar Gereon nu s-a clintit.

Atunci a început să alerge, ieșind pe ușa de la terasă în grădina cufundată în întuneric. Avea fluierul între buze și a încercat să se orienteze în direcția străzii și să fluiere, a continuat să alerge și să fluiere, să alerge și să fluiere, să alerge și să fluiere. Atunci când a ajuns în dreptul porții, a fost întâmpinată de câțiva polițiști. Aceștia s-au repezit în direcția casei, cu pistoalele scoase.

— Avem nevoie de un doctor, a strigat ea și a observat cum, pentru prima oară în acea seară, era pe punctul de a-și pierde cumpătul. Repede, un doctor!

În acel moment, din casă au răsunat împușcături.

Joi

13 martie 1930

60.

Putea să vadă o fâșie de cer printr-o fereastră îngustă de sus, de sub tavan. Cerul era de un gri închis, îngreunat de zăpadă. Va ninge din nou în curând. Putea să vadă asta, putea să miroasă asta. Va ninge pentru ultima oară în acel an.

Le-a spus totul acestor polițiști, dar sunt proști și nu înțeleg absolut nimic. Pun întrebările greșite, nu vor să asculte lucrurile importante, îl întrerup și continuă să-l piseze cu întrebări neimportante, trec cu vederea aspectele esențiale. Nu mai poate vorbi cu ei.

Nu i-au lăsat niciun obiect personal, nici măcar pentru injecții. Un doctor vine în celula sa și îi dă insulina. Măsurată exact. Îi iau în mod regulat sânge, căci vor să se asigure că nu fac nicio greșeală.

Se întinde pe patul său cu zăbrele din lemn. Cerul cu ninsoare îl liniștește.

S-a terminat. Trebuie să se resemneze că viața sa s-a terminat.

Jumătate din viață și-a petrecut-o considerându-și propriul corp drept cel mai mare inamic. De atunci și-a dat seama cât de rar ajunge omul să se ridice la înălțimea potențialului său atât timp cât e blocat în propriul corp. Ca omul să poate ajunge la esența sa adevărată, trebuie să se elibereze de corp, să-l lase în urma sa, ceea ce se poate realiza numai prin artă. Sau prin moarte.

Știe că le-a contopit pe cele două.

Și nu regretă nimic.

Doar că nu a putut să-și ducă până la capăt ultima operă. Aceasta ar fi fost mai bună decât oricare alta de până atunci.

Desăvârșită.

De ce l-au închis pe el, cel care făcea oamenii nemuritori, și pe ucigașul lui Betty Winter, cel care a pângărit-o și i-a furat nemurirea, îl lasă să umble liber?!

Nu înțelege. Și ei nu-l înțeleg pe el. Nu înțeleg nimic din ceea ce le povestește și nimic din ceea ce a făcut. Nu se poate vorbi cu ei.

Și dacă tot nu se poate vorbi cu ei, atunci mai bine tace.

Aude pași și sunetul metalic al legăturii de chei. Se aud cheile învârtindu-se și broasca scârțâind, apoi se deschide ușa. Îl iau din nou. Nu știu că a murit deja.

61.

Habar nu avea unde se va termina această călătorie sau dacă se va termina vreodată. Era înconjurat de întuneric de peste tot, dar simțea o mișcare. Apoi, în tot acest întuneric, a văzut un punct minuscul, nu mai mare decât gămălia unui ac, care a început să se mărească întâi încet și apoi din ce în ce mai tare. Îi era frică de finalul călătoriei, îi era frică de ceea ce ar putea vedea și îi era teamă că i s-a putea face rău, fără să aibă vreo găleată în apropiere. În mod ciudat, nu-i era frică de durere.

Și apoi, a zăcut, pur și simplu, acolo și a privit fix albul. Fără frică, fără greață, fără durere. Și-a dat seama că albul nu e alb, ci un bej palid, murdar, de culoare oului. Și în mijloc era un bec de 40W într-o dulie ieftină. Becul nu era aprins, așa că a putut să citească logoul filmei *Osram*, precum și numărul de wați.

— A deschis ochii!

O umbră i-a întunecat privirea și a mijit ochii până ce a putut să distingă contururile.

Două fețe.

O față severă de femeie, încadrată de o bonetă albă, și o alta, care îl privea cu ochi căprui, prietenoși.

Fața încadrată de bonetă a dispărut.

— Mă duc să chem un doctor.

Ochii căprui au rămas.

Ar fi putut să-și petreacă restul eternității simțindu-se privit în acest fel.

Părea așa de îngrijorată, că a trebuit să zâmbească.

— Unde suntem? a întrebat el. La tine sau la mine?

— Gereon, omule!

Charly l-a strâns în brațe și și-a îngropat fața în pieptul lui. A ridicat mâna și a mângâiat-o pe păr. Atunci a observat că avea un tub de cauciuc subțire în mână. Charly s-a ridicat. Ochii îi erau puțin umezi.

— Știi că ai trecut pe lângă moarte? a întrebat ea. Și tu deja faci glume!

— Nu-i nicio glumă, a spus el. Chiar mi-ar plăcea să știu unde sunt.

— În Spitalul Urban.

— Și tu ești asistenta mea medicală?

A clătinat din cap.

— Sora Angelika se întoarce imediat și îți va trece repede cheful de glume.

— Unde e Kirie?

— Pe Spenerstraße. Și ea vrea neapărat să vină la tine!

A zâmbit.

— Câinele se simte foarte bine la mine, dar nu-ți fie teamă, ți-l dau înapoi.

— Deci chiar am fost smuls din ghearele morții?

— Dacă n-ar fi fost Böhm, cine știe dacă…

— Cine?

— Böhm. Wilhelm Böhm ți-a salvat viața.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Tocmai Böhm! N-ați fi putut să mă lăsați să mor?

— Nu mai face glume despre asta! l-a privit ea sever. Ar cam fi cazul să se întoarcă sora!

— Deci Böhm a fost acolo! Dar ce s-a întâmplat? Îmi pot aminti doar că Marquard mi-a injectat o grămadă de insulină și mama

sa…

Amintiri difuze au început să iasă la suprafață. A văzut-o pe Charly într-o cameră cu șemineu. Și Paul. Lângă Marquard cu un pistol.

— Și *tu* ai fost acolo! a strigat el, mai tare decât și-ar fi dorit, de fapt. Tu ai fost acolo! Cu Paul! Ce căutați voi la Marquard?

— Asta e o poveste lungă, pe care am să ți-o spun doar după ce îmi dă voie doctorul. Dacă-mi permiți, încă arăți destul de slăbit.

Chiar se simțea incredibil de extenuat, de parcă ar fi trebuit să recupereze decenii întregi de somn. Ce naiba îi injectase Marquard?

Atunci când sora Angelika s-a întors cu doctorul, Rath a renunțat să se mai opună și s-a cufundat din nou în întuneric.

Charly nu mai era acolo atunci când s-a trezit din nou.

Un bărbat cu un rânjet impertinent, cu un bandaj la tâmpla dreaptă și un ochi negru, se afla în locul ei, lângă patul său.

— Ei, în sfârșit, a spus Paul. Chiar mă gândeam să cobor la chioșc să-mi cumpăr niște integrame, ca să scap de plictiseală.

Abia acum a văzut mâna din ghips.

— Dar *tu* ce ai pățit, simulantule?

— Mie mi-au dat drumul acasă, a spus Paul.

A arătat cu mâna dreaptă, cea sănătoasă, a arătat spre mâna stângă, cea bandajată.

— Mai am o rană și câteva vânătăi, pe care mi le-au dăruit colegii tăi drăguți. Au crezut că eu sunt ucigașul din cinematograf, deși eu îl prinsesem deja pe acesta.

— O rană de pistol!

— Dar asta nu a venit din partea poliției prusace, deși nu a fost tocmai blândă cu mine.

— Te-a împușcat Marquard?

— Nuuu, doar pistolul tău, Dumnezeu să-l aibă în pază!

— Prostii, nu mai vorbi în dodii!

— Va trebui să-ți iei o armă nouă de serviciu. Cel vechi nu a trecut peste botezul de foc din șemineul lui Marquard. Dar înainte să-și dea duhul, m-a împușcat pe mine. Noroc că nu m-a nimerit de-a binelea, a ridicat Paul din umeri. De fapt, ar trebui să te iau pe tine la zor! Era pistolul tău. Și tu ai lăsat pe cineva să ți-l ia.

— Și cine l-a aruncat în șemineu?

— Mi-e teamă că am fost chiar eu acela. Atunci când ți-ai făcut tu marea intrare, i-am smuls lui Marquard pistolul din mână. Probabil că atunci s-a întâmplat sau în timpul luptei noastre.

— Dar tu ce căutai acolo? Cu Charly?

— Asta e o poveste lungă.

— Acum nu-mi spune și tu că trebuie să vezi mai întâi dacă doctorul e de acord să mi-o povestești!

— Pot doar să-ți spun pe scurt. Deci: eu voiam doar să-ți spun „pa" înainte să plec înapoi la Köln, dar nu erai de găsit, așa că am vrut să te vizitez împreună cu Charly.

— Dar cum de veneai cu Charly?

— Cancelarul nu avea timp și nu mai cunosc pe nimeni altcineva în acest oraș stupid. În afară de tine, dar tu nu erai acolo. În orice caz, ne-am făcut griji pentru tine, mai ales Charly. Și, odată ce ți-a luat urma, n-a mai fost de oprit până ce nu te-a găsit. Cred că ar fi o polițistă bună. Sau un câine de urmă.

— Dar *este* o polițistă bună. Chiar dacă nu are voie să-și spună așa. Nu încă.

Și-a amintit din nou de zâmbărețul care i-a deschis ușa la apartamentul ei, de care uitase între timp.

— Unde e Charly acum?

— La un moment dat, trebuie să mai învețe și pentru examene. A stat deja jumătate de noapte și toată dimineața lângă patul *tău*. Și ignorându-ne pe noi, cei răniți grav, a clătinat Paul din cap. Nu știu cum de meriți asta. Probabil că nu ai remarcat asta până acum și de aceea îți spun: Charly e o doamnă care ar trebui cerută în căsătorie. Ce înseamnă *ar trebui*?! Trebuie! Nu lăsa să ți-o fure altcineva!

Rath a zâmbit și a încuviințat. Nu putea să și-l scoată pe bărbatul zâmbitor din minte.

— Mulțumesc pentru sfaturile bune. Parcă ai fi mama.

— E posibil să nu mai fi fost în viață fără Charly. Întreaga operațiune a poliției i se datorează numai ei.

— Și ce e cu Böhm?

— Comisarul acela gras și morocănos?

— A intrat la final pe ușa de la terasă, după ce polițiștii îl reținuseră deja pe Marquard. Îl așteptam pe doctor pentru că te

simțeai al naibii de rău, dragul meu. Și grasul a fost singurul care și-a dat seama ce se întâmplă cu tine și s-a ocupat să primești suc de fructe și apă cu zahăr. Tot ce s-a putut găsi repede, el ți-a salvat viața. Cel puțin asta a spus medicul de urgență care a sosit mai târziu. Apoi ți-a pus perfuzia asta. Încă dinainte să mi-o pună mie.

— Asta se întâmplă deci când Paul Wittkamp vrea, pur și simplu, să-ți spună „pa".

— Sper să nu se mai lase și cu alte împușcături, acum că îți spun „pa".

— Când pleacă trenul?

Paul s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să treacă pe Hohenzollernbrücke chiar acum… Ce să-i faci! Acum am rezervat un loc în trenul de la 6.47, dar pe acesta nu vreau să-l mai pierd!

— Te grăbești așa de tare să ajungi acasă?

— Mai întrebi?! Mi-e dor de-a binelea de Köln. Berlinul e mult prea periculos pentru mine.

Paul și-a luat la revedere și Rath a adormit la loc imediat ce prietenul său a ieșit din cameră.

Pe noptieră erau înghesuite mai multe buchete de flori și sticle cu suc de struguri. Camera sa de spital arăta între timp ca un loc de pelerinaj datorită mulțimii de oameni care treceau să-l vadă. După Charly și Paul, i-a făcut o vizită Berthold Weinert, încă mahmur după ce a fost uitat, în toată agitația, la Nasse Dreieck. Rath i-a povestit jurnalistului câteva lucruri despre ucigașul din cinema, lucruri care nu se vor regăsi în alte ziare.

— Și cazul Winter? a întrebat Weinert. Are acesta legătură cu celelalte sau nu?

— Știu cine a omorât-o pe Betty Winter, dar nu avem dovezi. Doar mașa de la turnul de radioemisie… dar aceasta, probabil, nu va fi socotită o dovadă concludentă.

— Cine a pierdut-o?

— N-am voie să-ți spun asta, căci nici măcar nu e o opinie oficială a poliției.

— Doar ca informație de fundal. Cine?

— Victor Meisner.

— Propriul soț?

— Dacă ai de gând să scrii ceva de felul acesta, atunci fă să sune doar a speculația ta și nimic altceva!

Din fericire, Weinert plecase deja când și-au făcut apariția colegii lui Rath. Erika Voss, cu un buchet mare în față, urmată de Reinhold Gräf și Andreas Lange, apoi Mertens, Grabowski și, la urmă, Henning și Czerwinski, care se regăsiseră.

Camera micuță s-a umplut deodată.

— Din nefericire, n-am un scaun pentru fiecare, a spus Rath.

Gräf a clătinat din cap.

— Ce mai treburi faci și tu, Gereon! Ar fi cazul să primești un partener! Nu poți fi lăsat nici măcar o secundă singur!

Secretarul criminalist i-a întins un teanc de reviste *Kriminalistische Monatshefte*.

— Ca să nu te plictisești fără noi…

Lange și Czerwinski au putut să-l asiste pe Gennat la audierea lui Marquard pentru că se numărau printre puținii care lucrau în acel momentul la cazul ucigașului din cinema.

— Până astăzi, a vorbit ca o cascadă la primele audieri. Sau mai bine zis ca un predicator, a spus Czerwinski, dar acum tace.

— Dar domnul comisar sigur nu vrea să audă despre muncă, a intervenit Erika Voss. Trebuie să se menajeze, nu-i așa, domnule Rath?

— Lăsați-i pe colegi să-mi povestească. E și așa suficient de rău că nu pot să fiu la secție.

Lange a încercat să-i reconstruiască biografia lui Marquard și s-a folosit pentru asta mai ales de dosarul medical. La paisprezece ani, Wolfgang Marquard, care-și petrecuse toată copilăria în acea vilă uriașă și sinistră, s-a îmbolnăvit de oreion, a urmat o inflamație a pancreasului și apoi diabetul. Exact așa cum i-a povestit Elisabeth Marquard.

— Trebuie să fi trecut prin câțiva ani plini de chinuri, potrivit doctorului de familie, a spus Lange. O dietă foarte severă, iar lipsa de insulină l-a făcut să slăbească până ce a devenit doar piele și os. Apoi, când insulina a devenit disponibilă ca tratament pentru diabet, probabil că a început o viață nouă, după șase ani plini de chinuri. Marquard a început să studieze medicina, ceea ce ar putea explica abilitățile sale chirurgicale, deși a renunțat după doar câteva semestre. La vârsta de 22 de ani, Marquard și-a

pierdut tatăl. S-a întâmplat în anul 1925, chiar de Crăciun. Și la nici jumătate de an după aceea, în mai 1926, a murit și medicul său de familie, doctorul Schlüter. Ghici de ce?

Lange a făcut o pauză, iar Rath a ridicat din umeri.

— Insulină. Hipoglicemie.

— Și tatăl?

— În cazul lui Marquard senior, doctorul Schlüter a consemnat că ar fi fost vorba de o insuficiență cardiacă, dar nimeni nu i-a analizat sângele.

— Dar doctorului Schlüter i-a fost luată o probă de sânge…

— Schlüter suferea de diabet tip II și lua cantități mici de insulină. De aceea i s-a luat sânge. Au existat suspiciuni, dar nimeni nu și-a explicat cum de un medic cu atâta experiență ar fi putut să aproximeze greșit cantitatea.

— Probabil că nici nu a făcut-o.

— Nu, a spus Lange. Probabil că nu, dar după atâția ani, nu mai avem cum să demonstrăm nimic, dar credem că cei doi au fost primele omoruri cu insulină ale lui Marquard.

Rath a clătinat din cap.

— Nu, a spus el, a fost mama. Elisabeth Marquard i-a omorât pe cei doi, pe tată și pe doctorul de familie! Fiul ei a aflat și a închis-o.

— De ce?

— Ca să nu o închidem *noi*. Sau ca să nu o ducem la vreo instituție psihiatrică. E nebună și probabil că s-ar fi dat de gol mai devreme sau mai târziu. Sau, cel puțin, i-a fost teamă că o va face, așa că a închis-o.

— Și de ce i-a scos corzile vocale?

— Habar n-am, a ridicat Rath din umeri. Pare să fie destul de sensibil în ceea ce privește vocile.

— Oricum, în familia asta, nu doar mama e nebună, a fost de părere Czerwinski. Nici Marquard junior nu e întreg la cap, asta e clar. Are un fel de altar în camera sa din turn. Cu fotografii și postere ale femeilor pe care le-a omorât. Sau pe care voia să le omoare.

— Știu, a spus Rath, mi-a arătat.

62.

Numele ei! Au strigat numele ei, a auzit asta. Chiar dacă au închis ușa imediat după ce a intrat.

Betty Winter!

Se prinde cu mâinile de cap și se prăbușește pe un scaun, aflat chiar lângă ușă. Cu capul în mâini, închide ochii, aproape făcându-l pe gardian să cadă la podea.

— Repede, Lensing, cheamă doctorul! a spus ofițerul în uniformă.

Polițistul îl ținea de mână atât de strâns, ca și cum cătușele nu ar fi fost de ajuns. Bărbatul s-a aplecat spre el, obligat de cătușele care îi țineau legați. Între timp, colegul său se grăbea spre un telefon.

Polițiștii dinăuntru vorbesc tare, așa că poate să înțeleagă aproape totul. A închis ochii și s-a concentrat la fiecare cuvințel.

Vrei ca lucrurile să ia aceeași turnură ca în cazul Betty Winter? a strigat polițistul musculos și grasul a răspuns ceva. Acum vorbește din nou cel musculos: *Victor Meisner a fost prevenit, mulțumită lui Rath, și nu va mai mărturisi nimic! Cum a făcut astăzi pe văduvul îndurerat la mormântul soției sale... Dezgustător! Se comporta de parcă știa că nu putem să demonstrăm că și-a omorât soția. Oare Rath a dat-o în bară la fel și cu Marquard?*

Grasul a răspuns apoi ceva ce nu a mai înțeles, dar nici nu conta.

Auzise suficient.

Știa ce are de făcut. Deschise ochii.

A murit deja și ei încă nu au observat. Mai e un alt om în acest oraș care e deja mort, dar nu știe asta.

Se ridică din nou.

— Se simte bine, să mai chem doctorul?

— Ai dreptate, nu trebuie să exagerăm. Ajungem într-un sfert de oră în Moabit, unde va fi examinat oricum.

63.

Lucrurile progresează atât de repede în epoca noastră, că până și ororile crimelor din Düsseldorf au fost date deja, parțial, uitării. Totul s-a desfășurat ca în vreme de război. A fost lupta întregii populații împotriva acestei bestii în corp uman, care își căuta următoarea victimă peste tot prin…

Rath tocmai începuse să frunzărească ultima ediție a *Monatshefte* și să citească ultimul articol al lui Gennat, dar a fost întrerupt de sora Angelika, venită cu masa.

— Cina, a spus ea pe un ton vesel, dar mai întâi vă luăm puțin sânge.

A pus tăvița deoparte și a început să-i caute o venă.

— Între timp, am început să cred că sunteți vampir, a spus Rath și a zâmbit răutăcios.

Răspunsul ei a fost acul pe care i l-a înfipt dur în mână. Răspunsul părea afirmativ.

După ce i-a extras sânge, l-a pus în poziție verticală și i-a servit masa. Pui cu orez. Sora i-a urat poftă bună și l-a lăsat singur. Mâncarea nu era rea deloc.

Chestorul Gennat a apărut înainte să ajungă la desert.

— Văd că aveți din nou poftă de mâncare, a spus Buddha. Mă bucură asta, e un semn bun.

Rath a bolborosit, cu gura plină, un „Mulțumesc!”.

— Nu mă lăsați să vă deranjez!

Rath a continuat să mănânce compotul de pere pe care i-l aduseseră drept desert și Gennat s-a așezat pe un scaun, cu pachețelul pe care-l adusese în poală.

— V-am adus ceva, a spus el când Rath a terminat de mâncat.

Buddha se oprise la o cofetărie și cumpărase tot ce găsise.

— Se spune că aveți nevoie de mult zahăr așa că m-am gândit… Doar vă place să mâncați prăjituri, nu?

— Mulțumesc, domnule chestor. Puneți-le acolo, pe masă. Pot să vă ofer o prăjitură?

— Doar dacă mâncați și dumneavoastră una!

Acesta fusese mai mult sau mai puțin un ordin. Și așa a ajuns Rath să mănânce chec marmorat în patul de spital, în timp ce

Ernst Gennat își savura în mod vizibil prăjitura cu agrișe.

Sora Angelika a intrat vijelios ca să ia tăvița cu vesela și nu și-a putut crede ochilor.

— Asta e împotriva dietei dumneavoastră, a spus ea și i-a luat lui Rath farfuria cu prăjitură.

Nu s-a încumetat să se apropie de farfuria lui Gennat.

— Dacă ar fi după mine, n-ați avea voie să primiți atâția vizitatori, domnule Rath, a spus ea și i-a aruncat lui Gennat o privire dezaprobatoare. Doctorul se lasă convins mult prea ușor. Doar pentru că e vorba de poliție.

După ce aceasta a ieșit, Gennat și-a pus farfuria deoparte.

— De fapt, ar trebui să vă cert, a început el. Acest mod de a lucra pe cont propriu...! Și asta după ce v-am mai și spus că sunteți suspendat!

— Îmi pare rău, domnule chestor, dar am avut senzația că e o pistă.

— Ei, da, chiar a fost. Sunt bucuros că-l avem în custodie înainte să se umple orașul de isterie, iar operațiunea dumneavoastră de ieri i-a salvat viața unei anumite Eva Kröger. Am găsit-o pe doamnă în subsol, unde Marquard își crease o lume cinematografică, formată dintr-un cinema mic și un atelier. Și un fel de sală de operație. Acesta o sedase deja pe Kröger, care nu-și mai putea aminti decât că a fost invitată la masă.

— Pentru că voia să-i facă o ofertă lucrativă. Voia să-i fie producător.

— De unde știți asta?

— Betty Winter era deja pe lista lui Marquard, doar că moartea ei i-a încurcat planurile.

— Sunteți sigur?

— Destul de. Există suficient de multe puncte comune cu celelalte cazuri, și asta nu poate fi doar o coincidență. Întrebați-l pe Marquard la următoarea audiere.

— Dacă ar fi așa de simplu...

Gennat a început să se joace cu pălăria.

— Omul e dificil. Nu vrea să recunoască omorurile și vorbește doar despre film și despre modul în care le-a făcut nemuritoare. Am găsit rolele de film. Și-a filmat victimele luptându-se cu moartea. Filmele sunt chiar arătoase. Lumina e perfectă și le-a și

machiat pe sărmanele femei.

— Omul e nebun.

— Aveți dreptate, a încuviințat Gennat. Am cerut consultul unui psiholog, dar de când au început să asculte audierile, Marquard nu mai spune absolut nimic.

— Va fi condamnat, fie că vorbește, fie că nu. Până la urmă, a încercat să mă ucidă și pot să depun mărturie.

— Nu trebuie să depuneți mărturie. De fapt, voiam să vă rog să participați mâine la următoarea audiere, poate că Marquard va vorbi cu dumneavoastră. Asta dacă puteți să plecați de aici.

— Cred că da. Încă o noapte, și ar fi cazul să scap din ghearele surorii Angelika.

— Bine, atunci veniți mâine, la două, la Moabit. Acolo e încarcerat Marquard.

— Credeam că sunt suspendat.

— Concediul dumneavoastră se termină mâine dimineață și apoi continuați serviciul. Dar să vă fie clar, nu vă las să vă mai apropiați de cazul Winter. Și, ca să nu ne înțelegem greșit, nu scăpați nici de ancheta disciplinară! Dar cred că acum ați văzut pe propria piele la ce duce comportamentul dumneavoastră.

Rath a încuviințat. Gennat voia să-l ia înapoi la Cetate!

N-a vrut să arate cât de mult se bucura, așa că a schimbat subiectul.

— Unde e mama lui Marquard? a întrebat el.

— Am dus-o la spital, a spus Gennat. Probabil că e un caz pentru cei de la psihiatrie. De ce întrebați?

— Îi sunt dator cu o plimbare la lac.

Deodată, ușa s-a dat de perete și asistentul criminalist Lange a dat buzna înăuntru.

— Nu știți să bateți la ușă? E o cameră de spital, l-a certat Gennat.

Lange avea răsuflarea tăiată.

— Bine că vă găsesc aici, domnule chestor! Wolfgang Marquard a evadat! Când a fost transportat spre Moabit!

— Ce?! Cum naiba s-a putut întâmpla așa ceva? a țipat Gennat.

— S-a prefăcut că are o criză și i-a scos pe gardieni din luptă. Undeva pe Invalidenstraße au tras pe dreapta pentru că Marquard nu se mai mișca. E clar că s-au panicat.

— Și?

Lange și-a dres glasul.

— Marquard i-a luat lui Lensing arma, precum și o pereche de cătușe și cheile. S-a folosit de cealaltă pereche ca să-i lege pe cei doi de volan. A durat ceva până când un trecător i-a descoperit.

— Are arma asupra sa?

Lange a încuviințat.

Gennat ridicase vocea, dar s-a liniștit.

— Ei, ce să-i faci, a spus el, fără insulină nu va ajunge prea departe.

— Mi-e teamă că va ajunge foarte departe.

Lange arăta așa de șifonat de parcă ar fi fost el însuși responsabil.

— Tocmai am primit un telefon de la farmacistul său, din Wilmersdorf.

— Doar nu i-a dat insulină! Știe doar că Marquard a fost arestat!

— Mi-e teamă că exact asta a făcut. Marquard l-a amenințat cu un pistol. Arma de serviciu a lui Lensing, aș spune.

— Și câtă insulină a luat cu el?

— Farmacistul spune că i-ar ajunge pentru două-trei săptămâni.

— Ce rahat!

Gennat l-a bătut pe Rath pe mână.

— Nu vă faceți griji, dragul meu! Dacă tipul acesta a evadat pentru că vrea să se răzbune sau așa ceva, atunci nu are nicio șansă. Voi pune imediat să fie supravegheat spitalul!

I-au luat din nou sânge, pentru ultima oară în acea zi și apoi s-a dat stingerea. Punctual, la ora zece. S-au stins toate luminile deodată, ca la închisoare. Rath a ațipit puțin și a așteptat să adoarmă de-a binelea.

Evadarea lui Marquard era catastrofală! N-ar fi vrut să fie în locul celor doi paznici. Nu credea că fugarul își va face apariția aici, în spital, ca să se răzbune, dar ar fi acționat la fel în locul lui Gennat și ar fi pus ca spitalul să fie păzit. Ar fi pus să fie supravegheate și locurile care l-ar putea atrage pe Marquard: vila, firma și cinematografele sale, desigur, și locurile unde se

aflau mama sa și Eva Kröger. Rath îl credea pe Marquard în stare să fie atât de megaloman, încât să vrea să-și termine treaba, așa cum o numea el, cu Eva Kröger.

Gândurile sale se împiedicau mereu în primele frânturi de vis și a simțit cum începe să alunece într-o stare de semiadormire. Somn, somn, somn.

Un sunet l-a adus înapoi și nu era un sunet din visul care tocmai începea. Era sunetul clanței de la ușă.

Ușa s-a deschis încet, fără ca cineva să fi bătut înainte.

Să nu fie oare gărzile lui Gennat prea vigilente?

Rath a căutat clopoțelul cu care putea să o sune pe sora Angelika dacă avea nevoie de ceva.

— Cine sunteți? a întrebat el în întuneric. Spuneți-mi imediat cine sunteți sau o sun pe soră!

— Ssst, s-a auzit din întuneric. Chiar vrei să cad pe mâinile surorii Angelika?

Ușa s-a închis și pașii înceți s-au apropiat de pat. Apoi, a simțit părul mătăsos pe față și o gură moale lipindu-se de a sa.

Charly!

— Ei, m-ai recunoscut? a întrebat ea.

— Liselotte? Isolde? Franziska? Hildegard? Angelika? a început el să arunce nume de parcă ar fi fost un tonomat.

Nu putea să lase lucrurile așa, trebuia să strice mereu momentele romantice cu glumele sale proaste, dar măcar ea a râs.

— Nu te iert pentru Angelika!

— Dar pentru celelalte?

— Ești mai bine păzit decât Banca Centrală, a spus ea. N-aș fi reușit să ajung până la tine dacă nu-i cunoșteam pe cei doi polițiști de afară.

— Marquard a evadat, a spus el cu o voce aspră și și-a dres glasul. Gennat crede că ar putea să vină la mine.

— Au anunțat mai devreme la radio, dar nu cred că va ajunge așa departe.

— De ce face asta? Tace mai întâi la audieri, de parcă ar fi renunțat, și apoi, așa ceva!

— Poate chiar și-a încheiat socotelile cu toți și toate și nu vrea decât să moară undeva, în pace.

— Crezi că din motivul acesta a furat atât de multă insulină?

— Nu știu, a spus ea, dar un lucru știu sigur: ai nevoie urgentă de protecție personală.

Se strecurase sub pătură în timp ce vorbea. L-a mai sărutat o dată.

Rath a închis ochii, un bărbat i-a trecut prin fața ochilor, i-a zâmbit și apoi a dispărut din nou.

— Du-te dracului, zâmbărețule, a spus Rath. Charly e *aici*, lângă *mine*!

Vineri

14 martie 1930

64.

Ninsese în noaptea precedentă și zăpada se așternuse peste lume ca un cearșaf alb, redându-i astfel, măcar pentru scurt timp, nevinovăția. De aici, de sus, orașul arată de parcă răsărise din cristal alb.

O imagine frumoasă. O ultimă imagine frumoasă.

Abia de mai simte vântul care suflă rece aici și te înțeapă în față. Bărbatul de lângă el tremură. Nu mai vorbește de când i-a dat pistolul. Tremură doar.

Ucigașul tace pentru că a înțeles: când va trage, se vor prăbuși amândoi în hău, indiferent pe cine va nimeri glontele. Acesta este rolul cătușelor cu care sunt legați unul de altul. A aruncat mai devreme cheia, imediat ce se așezaseră pe balustradă. A crezut chiar că a auzit sunetul metalului căzând pe acoperișul restaurantului aflat la câteva sute de metri mai jos.

Omul de care era legat a făcut o fața înfricoșată în momentul în care a înțeles.

A înțeles că aici, pe balustradă, stau doi morți pe care nu-i mai poate ajuta nimeni.

Nu vrea să-l scutească de certitudinea că va trebui să-și vadă moartea cu ochii. Vrea să știe timp de câteva minute chinuitoare că sfârșitul a sosit aici și acum. Inevitabil.

A trebuit să aștepte toată noaptea și, cu o jumătate de oră înainte, atunci când ucigașul s-a dat în sfârșit jos din mașină, încă

beat, a dat nas în nas cu un pistol ațintit asupra sa. Nu a intuit atunci ce-l aștepta. Și-a scos portmoneul, dar și-a dat repede seama că nu era vorba de bani.

Cu pistolul în buzunarul paltonului, l-a pus pe ucigaș în mașină, l-a dus până la turnul de radioemisie și l-a urcat în lift. Liftierul nu a observat absolut nimic când i-a lăsat la ultimul etaj.

— Dar nu v-ați ales cea mai bună vreme, a spus el încă înainte să se închidă ușa.

După ce liftul a coborât din nou, au stat pentru un moment în tăcere unul în fața celuilalt, înainte să-l mâne pe ucigaș să urce pe treptele care duceau la puntea de observație, unde era frig și bătea vântul. Sus, a scos cătușele din buzunar și a arătat spre balustradă. Ucigașul încă nu știa de ce a venit aici. Tremura de frică și frig și pălăvrăgea, pălăvrăgea continuu, ca să-și ascundă frica. Și s-a așezat cu genunchii în afară și cu mâinile încleștate de balustradă până ce degetele i s-au albit.

Un ucigaș cu frică de moarte. Pălăvrăgea ca un copil.

S-a uitat pentru un moment la degetele acestuia în timp ce și-a făcut o injecție. Doar una pentru sine, ajungea. Ucigașul n-avea decât să-și afle moartea fiind pe deplin conștient. S-a așezat apoi lângă el, și-a pus cătușele și a început să asculte ce îndruga celălalt.

— Ce e asta? E periculos! V-a trimis acest Rath? Credeți că puteți să mă intimidați cu asemenea metode neortodoxe?

Ucigașul nu mai vorbește de când are pistolul în mână. A înțeles semnificația acestui gest: nici măcar un pistol nu te mai poate ajuta!

Victor Meisner urma să moară în următoarele minute pentru că așa voia Wolfgang Marquard. Însuși Victor Meisner va fi nevoit să folosească pistolul.

Jos trec mașini de poliție. Înseamnă că i-au luat urma. Poate că liftierul a observat totuși ceva.

Cu atât mai bine! Să vadă toți!

În curând se va termina totul, durerea se va termina. Simte o peliculă fină de transpirație pe piele. Toți mușchii îi sunt relaxați complet, e pregătit.

Doar o întrebare îl mai preocupă.

Va putea să o audă?

Poate aceasta să fie auzită?

Apoi aceasta vine și răspunde tuturor întrebărilor, căci poate să o audă. Aude cum se năpustește repede și necruțătoare precum o tornadă furioasă. Aude cum dă totul la o parte: strigătele lumii, vâjâitul vântului, chiar și gălăgia insuportabilă din adâncul inimii sale.

A sosit într-un sfârșit.

Tăcerea de dinaintea morții.

Nu doresc să mulțumesc cuiva în mod special, ci tuturor acelora care au contribuit la conceperea acestei cărți. Doresc să îi mulțumesc în primul rând soției mele, care a fost prima cititoare a manuscrisului pe jumătate terminat, precum și agentului meu, care a crezut mereu în acest proiect, redactorului de carte și tuturor colaboratorilor editurii, care au făcut atât de multe pentru cartea mea. Aș dori să le mulțumesc și celor care m-au sfătuit cu privire la aspecte medicale, tehnice și dramaturgice, oamenilor săritori de la Muzeul pentru Film din Potsdam și Bibliotecii de Stat din Berlin, bunicii mele pentru poveștile ei despre viața cotidiană din anii ’30 și, nu în ultimul rând, experților care se numără printre cititorii mei și care mi-au transmis sugestii de lectură despre Republica de la Weimar și despre viața cotidiană a poliției din Berlin.

Le mulțumesc și tuturor autoarelor și autorilor din ale căror opere am avut ocazia să învăț.

www.gereonrath.de